

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PENÇE

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN SERİSİ
DEMİR PERİLER'İN YAZARI

JULIE KAGAWA

PENGUIN

EFANE DEĞİLLER, ARAMIZDA YAŞIYORLAR.

Pençe isimli teşkilatta görev almayı bekleyen genç ejderha Ember Hill gerçek doğasını gizleyip insanların arasına karışabileceğini kanıtlamak zorundadır. Ancak hevesle beklediği yaz aylarını, “normal” bir genç gibi geçiremeyeceği kısa sürede belli olur çünkü Pençe’deki kariyeri için eğitim görmeye başlayacağını öğrenir. Fakat asi bir ejderhayla yolları kesişince Ember o güne dek öğrendiği her şeyi tekrar gözden geçirir.

Ember geleceğini kabullenmeye çalışırken bir St. George askeri olan Garret ise onu avlamakla görevlendirilmiştir. Bir savaş yaklaşmaktadır ve Garret ile Ember hangi tarafta yer alacaklarını seçmek zorundadır... Kendi türlerini kurtarmak için mi savaşacaklar yoksa kaderlerine boyun eğip birbirlerini mi mahvedecekler?

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-574-7

9 786052 995747

"Kagawa farklı bakış açılarından anlattığı öyküyle etkileyici bir gençlik tutkusu kaleme almış. Seriya güçlü ve gelecek vaat eden bir başlangıç yapmış."

Publishers Weekly

"Günümüzde geçen fantastik hikâyeye eklenmiş bir miktar romantizmle roman, okuması iyice keyifli hale gelmiş. Kagawa sağlam bir sadakat temasını temposu düşmeyen bir öyküye ustalıkla işlemiş."

School Library Journal

"Pençe ve St. George arasındaki çekişme çok heyecanlı... ve Kagawa serinin ilk kitabını nasıl da en heyecanlı yerinde bırakacağını iyi biliyor."

Booklist

"Kagawa'nın ustalıkla hikâye anlatımı sayesinde bu roman fantastik romans alanında göze çarpan bir eser haline gelmiş. Yeni serinin ilk kitabıyla okurlar hem tatmin olacak hem de daha fazlasını isteyecek."

BookPage

JULIE KAGAWA

PENÇE

İngilizceden çeviren:
Tuğçe Kayıtmaz

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 2000
Gençlik: 394

Pençe

Julie Kagawa
Özgün Adı: Talon

Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2018
ISBN: 978-605-299-574-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Julie Kagawa, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

-

Benimle ejderha hayalleri kuran Laurie ve Tashya'ya.

BİR OLUR YÜKSELİRİZ

I. KISIM

GÖZLEMLE. ÖZÜMSE.
ARALARINA KARIŞ.

EMBER

“Ember, annenle baban ne zaman öldü ve ölüm nedenleri neydi?”

İnlememek için kendimi zor tuttum ve bakışlarımı koyu renkli camın ötesinde parlak, güneşli Crescent Beach kasabasının ışıldadığı araba penceresinden ayırdım. Siyah sedan araçta hava soğuk ve ağırdı, ayrıca şoför, camı açamayayım diye sinir bozucu bir şekilde çocuk emniyet kilidini devreye sokmuştu. Saatlerdir arabaya hapsolmuştuk ve bu seyyar hapisneden kurtulup güneşe çıkmak için sabırsızlanıyordum. Pencerenin dışında palmyeler yol boyunca uzanıyor; göz alıcı villalar yiyecek, tişört, sörf tahtası balmumu gibi şeylerin reklamlarının bulunduğu yıkık dökük gri kulübelerle aynı kaldırımı paylaşıyorlardı. Kaldırımın hemen ötesinde pırıl pırıl beyaz kumlar uzanıyor; Pasifik Okyanusu, köpüklü dalgaları ve ıslıl ıslıl suda sere serpe su sıçratan sayısız sayfiyeciyi, benimle alay edercesine dev bir turkuaz gibi parılıyordu.

“Ember? Beni duydun mu? Lütfen sorumu yanıtla mısın?”

Derin bir iç çektim ve sırtımı soğuk deriye yasladım. Şoförün dikiz aynasından beni izleyen hissiz bakışlarını görerek, “Joseph ve Kate Hill, biz yedi yaşındayken araba kazasında öldü,” dedim. Şoförün yanında Bay Ramsey’nin koyu renk başı onaylarcasına sallandı.

“Devam et.”

Emniyet kemerinin altında kıpırdandım. “*Batı Yakasının Hikâyesi* diye bir Broadway müzikalini izlemeye gitmişlerdi,” diye sürdürdüm,

“ve eve dönüş yolunda sarhoş bir sürücü onlara çarpmış. Erkek kardeşimle birlikte büyükbabamların yanında yaşamaya başladık, ta ki büyükbabam Bill akciğer kanserine yakalanıp artık bizimle ilgilenemez hale gelene kadar. Bunun üzerine amcamız ve yengemizle yaşamak için buraya geldik.” Tekrar pencereden dışarı özlem dolu bir bakış atarken dalgalar üzerinde kayan sörf tahtalı bir çift insan gördüm. İlgimi çekti. Tozlu, küçük, ıssız köşemde geçen hayatımda daha önce hiç sörf yapmamıştım. Neredeyse uçmak kadar eğlenceli görünüyordu ama sanırım hiçbir şey, yüzünde ve kanatlarının altında rüzgârı hissederek hava akımları arasında süzülmeyle kıyaslanamazdı. Bu yazı nasıl tamamen fani bir şekilde atlatacağımı bilmiyordum. Araba hızla ilerler ve sörfçüler gözden kaybolurken insanların şanslı olduklarını düşündüm. Neyi kaçırdıklarını bilmiyorlardı.

Bay Ramsey dikkati dağınık bir sesle, “Güzel,” diye mırıldandı. Yanından hiç ayırmadığı tabletine hızla göz gezdirirken ekranı kaydırarak dosyalarımızı ve geçmişimizi incelediğini hayal ettim. “Dante, Crescent Beach’teyken asıl hedefin ne?”

İkizim kulaklığını sakince çıkardı ve iPhone’unun durdurma tuşuna bastı. Müziğe veya televizyona dalmışken etrafında olup biten her şeyin farkında olmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Bende yoktu. Etrafımda dikkat dağıtıcı en ufak bir şey olunca öğretmenler dikkatimi kendilerine çekmek için kafama vurmak zorunda kalırlardı. “Gözlemlemek ve aralarına karışmak,” dedi soğukkanlı ve telaşsız sesiyle. “İnsanlarla sıkı bağlar kurmak, insan *olmay* öğrenmek. Toplumsal yapılarını özümsemek ve onları onlardan biri olduğumuza inandırmak.”

Gözlerimi devirdim. Bakışımı yakaladı ve hafifçe omuzlarını silkti. Aslında Dante’yle gerçek anlamda ikiz sayılmazdık. Evet, aynı yaştaydık. Evet, birbirimize çok benziyorduk; bariz bir biçimde aynı kızıl saçlara ve yeşil gözlere sahiptik. Ayrıca kendimi bildim bileli hep bir aradaydık. Ancak aynı rahimden doğmamıştık. Hatta hiçbir rahimden doğmamıştık. Dante’yle ben kuluçkadaştık ki oldukça sıradışı bir durumdu çünkü türümüz normalde aynı anda birden çok yumurta bırakmazdı. Bu durum bizi kendi türümüzde bile tuhaf

kılıyordu. Ancak Dante'yle aynı kuluçkadan birlikte çıkmıştık ve birlikte büyümüştük ve herkesin bildiği kadarıyla o benim ikizim, kardeşim ve tek arkadaşım.

"Hımm." Bay Ramsey, uykumda ezbere söyleyebilecek kadar beynime kazman uydurma hayat hikâyesini unutmadığımıza ikna olmuş olacak ki tabletinin ekranını kaydırmaya kaldığı yerden devam ederken ben de tekrar camdan dışarı bakmaya koyuldum.

Kıyı şeridinden sapıp etrafı kusursuzca biçilmiş çimler ve palmye ağaçlarıyla çevrili sokaklar boyunca uzanan etkileyici beyazlı pembeli villaların bulunduğu bir semte girdiğimizde okyanus uzaklaşarak pırıl pırıl ufuk çizgisi gözden kayboldu. Buradaki evlerin bazıları gerçekten devasaydı ve bunlara büyülenmiş gibi bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Televizyonda gördüklerim veya yıllar önce insanları öğrenmeye ilk başladığımızda öğretmenlerimizin bize izlettikleri belgeseller dışında hiç böyle devasa evler görmemiştim. İnsanların nerelerde yaşadıklarını, nasıl hareket ettiklerini, davranışlarını, aile birimlerini ve dillerini; hepsini öğrenmiştik.

Şimdi onların arasında yaşayacaktık.

Heyecanım yeniden arttı ve daha da sabırsızlandım. Dışarı çıkmak istiyordum. Camın ötesindeki şeylere dokunmak, onları hissetmek, görmek, nihayet deneyimlemek istiyordum. Benim dünyam, şimdiye kadar dışarısını hiç görmediğim geniş bir yeraltı tesisidi; sonra yerini Büyük Havza'nın ortasında, çevresinde kilometreler boyunca kimse olmayan, yalnızca erkek kardeşim ve öğretmenlerimin olduğu bir özel okula bırakmıştı. Güvenli, korumalı, meraklı insan gözlerinden uzak... ve muhtemelen gezegenin en sıkıcı noktasıydı. Tekrar kıpırdandım ve kazara önümdeki koltuğun sırtına vurdum.

Bay Ramsey sesinde öfkeli bir tınıyla, "Ember," dedi, "doğru dur."

Somurtarak arkama yaslandım ve kollarımı önümde kavuşturdum. *Doğru dur, uslu otur, sessiz ol.* Hayatımdaki en tanıdık sözler. Öğretmenlerim bana "biraz sabır" aşılacak için ellerinden geleni yapsalar da tek bir yerde uzun süre oturma konusunda hiç başarılı olmamıştım. Hantal Bay Smith birçok kez bana, *Sabır, demiydi, özellikle sizin türünüze has bir erdemdir. En iyi hesaplanmış*

planlar asla bir günde tasarlanmaz. Siz zaman konusunda lükse sahipsiniz; düşünme zamanı, plan yapma zamanı, hesap yapma ve her şeyin sonuca ulaştığını görme zamanı. Pençe yüzyıllardır varlığını sürdürüyor ve sürdürmeye devam edecek çünkü sabrın değerini biliyor. O zaman bu lanet olası acele niye, yavrum?

Gözlerimi devirdim. “Lanet olası acelem” tam olarak kendime ait bir zamanımın olmayışındandı. Koşmak, bağırarak, zıplamak, uçmak isterken onlar oturmamı, dinlememi, öğrenmemi, sessiz olmamı istiyorlardı. Hayatımdaki her şey kurallardan ibaretti: Onu yapamazsın, bunu yapamazsın, su saatte şurada ol, talimatları harfiyen yerine getir. Yaşım ilerledikçe işler daha da kötüleşmişti; hayatımın her zerresi beni patlamaya hazır hale getirene dek ayarlanıp önüme serilmişti. Beni tamamen delirmekten alıkoyan tek şey on altı yaşına basacağım günü dört gözle beklememdi. O gün insansız bölgenin o izole köşesinden “mezun” olacak ve hazır olduğuma karar verilirse eğitimimin sonraki aşamasına başlayacaktım. Buna “hazır” olmak için elimden geleni yapmıştım ve buna değmiş olmalıydı çünkü işte buradaydık. *Gözlemle, özümse ve aralarına karış*; bu bizim resmi görevimizdi ama umurumda olan tek şey okuldan kurtulup Pençe’den uzaklaşmaktı. Nihayet hayatım boyunca üzerinde çalıştığım dünyayı görebilecektim.

Sedan sonunda nispeten küçük ama en az diğerleri kadar şık villaların bulunduğu bir çıkmaz sokağa girdi ve tam ortadaki garaj yolunun önünde durdu. Pencereden dışarı, belirsiz bir süreliğine evimiz olacak yere bakıp heyecanla sırtıttım.

Tepemizde yükselen yapının karşısında kısa biçilmiş ot ve çalılar ve tuğlalarla çevrili tek bir palmiye ağacının bulunduğu minik bir çimenlik alan uzanıyordu. Duvarları neşeli bir cırcıv sarısı, kiremit çatısı ise koyu kırmızıydı. En üst katında akşamüstü güneşini alan devasa pencereler vardı ve evin kapısı kemerli bir girişin altında duruyordu; tıpkı bir kale girişi gibi, diye düşündüm. Ancak hepsinden iyisi, evle komşu ev arasındaki boşluktan suyun gümüşü parıltısını görebiliyordum ve arka bahçemizde okyanus olduğu düşüncesi karşısında kalbim hop etti.

Kapıyı açıp dışarı fırlamak ve sonunda beni bekleyen okyanusa kadar kumullarda koştuktan başka bir şey istemiyordum. Ancak bugünlük resmi eskortumuz aklımdan geçenleri okurcasına özellikle bana bakmak için koltuğunda bize döndü. İri burun delikleri verdiği emirle açılarak, “Burada bekleyin,” dedi. “Koruyucularınıza geldiğinizi haber vereceğim. Ben dönene kadar bir yere kıpırdamayın.”

Kapısını açtı ve içeriye sızan anlık sarhoş edici, ılık, tuzlu havanın ardından kapıyı arkasından çarptı ve aşınmış tuğlalı yoldan kendisini bekleyen villaya ilerledi.

Parmaklarımı deri koltuğa vururken yerimde kıpırdandım.

Dante omzumun üzerinden uzanıp evin tamamını görmek için boynunu bükerek, “Vay canına,” dedi. Dengesini sağlamak için eli sırtımdayken arkamdaki varlığını hissedebiliyordum. “Demek sonunda oluyor,” dedi alçak sesle. “Artık özel okul yok, her gün, sabah altıda kalkmak yok, kuş uçmaz kervan geçmez bir yere saplanıp kalmak yok.”

“Dersler yok, çalışma salonu yok, her ay ne kadar ‘insan’ olduğumuzu görmek için uğrayan denetmenler yok.” Sırılarak ona karşılık verdim. Şoför bizi izliyor ve dinliyordu ama umurumda değildi. “On altı yıl sonra nihayet hayatımızı yaşamaya başlayacağız. Nihayet özgürüz.”

İkizim kıkırdadı. Kısa kısl saçımın bir tutamını nazikçe kulağımın arkasına iterek, “Ben o kadar ileri gitmezdim,” diye mırıldandı. “Hatırlasana, buraya insanların arasına karışmak ve onları incelemek için geldik. Bu sadece eğitimin başka bir aşaması. Unutma, yaz sonu lisedeki ikinci yılımıza başlıyoruz. Daha da önemlisi, esas öğretmenlerimiz gelip teşkilatta nereye uygun olduğumuza karar verecekler. Buna olsa olsa kısa bir tatil denebilir, o yüzden fırsatın varken tadını çıkar.”

Ona bakıp suratımı buruşturdum. “Öyle yapmayı planlıyorum.”

Gerçekten planım buydu. Bunu ne kadar çok istediğim konusunda hiçbir fikri yoktu. Kurallardan, izole olmaktan ve dünyanın bensiz dönmesine seyirci kalmaktan bıkmıştım. Pençe’den ve bitmek bilmez kural, kanun ve kısıtlamalar silsilesinden bıkmıştım. Bunlar

artık yoktu. Yaz bana aitti ve bitmeden, biz sisteme geri dönmeye zorlanmadan önce büyük planlarım, yapmak istediğim şeyler vardı. Bu yaz hayatımı yaşayacaktım.

Tabii *eğer* bu aptal arabadan çıkmama izin verilirse.

Ön kapı tekrar açıldı ve Bay Ramsey gelmemiz için eliyle işaret etti. Ancak şoför çocuk emniyet kilitlerini açmak yerine kendisi sedandan inip bize kapıları açtı. Tabii ki önce Dante'nin kapısını açtı, bense arkasından inmek için neredeyse koltuğun diğer ucuna kayacaktım. Şoför benim oturduğum taraftaki kapıya yönelip *ni-hayet* inmem için kapıyı açtığına sabırsızlıktan gerçek anlamda yerimde duramıyordum.

Ayaklarım yere değdiğinde iki kolumu birden başımın üzerine kaldırıp gerdim ve güneşli havayı içime çekip sıcaklığının tenimi ısıtmasına izin vererek esnedim. Buranın kokusunu şimdiden sevmiştim: Okyanus ve kum; sörf ve sıcak kaldırım; uzaktan gelen, dalgaların sahili okşama sesi. Acaba arkama bakmaksızın okyanusa doğru koşsam, Bay Ramsey ve müstakbel koruyucularım ne yaparlardı, diye merak ettim.

“Ember! Dante!” Bay Ramsey kemerli geçidin gölgesinde durmuş, gelmemiz için bize işaret ediyordu. Derin bir iç çektim ve çantalarımı almak için bagaja doğru tam bir adım atmıştım ki şoför beni durdurdu.

“Valizinizi ben getireceğim, Bayan Ember,” dedi resmi bir şekilde. “Siz eve geçin.”

“Emin misiniz? Ben alabilirim.” Elimi uzatarak öne doğru bir adım attım ve bakışlarını kaçıarak geriye doğru çekildi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve teşkilattaki bazı insanların –gerçekte ne olduğumuzu bilenlerin– bizden korktuklarını hatırlayarak durdum. Öğretmenlerimiz bize söylemişlerdi; her ne kadar medenileşmiş ve insan toplumu arasına mükemmel bir şekilde karışmış olsak da hâlâ yırtıcıydık, besin zincirinin daha üst basamağındaydık ve onlar bunu biliyordu.

Geri adım attığımda Dante, “Haydi, kardeşim,” diye seslendi. Elleri ceplerinde, güneş kızıl saçlarına vururken yolun kenarında

duruyordu. Şimdiden kusursuz bir biçimde evindeymiş gibi görünüyordu. “Herkesle ne kadar erken tanışırsak, istediğimizi o kadar erken yapabiliriz.”

Bu kulağa hoş geliyordu. Onaylarcasına başımı salladım ve bize göz alıcı, aydınlık bir salona kadar eşlik eden Bay Ramsey’nin yanma ilerlerken peşinden gittim. Yan taraftaki geniş cumbalı pencerelerden bakınca eğik çiti; onun ötesindeyse sahili, uzun ahşap bir iskele ve cezbedici okyanusu görebiliyordum. İçeri girdiğimizde yeşil deri bir kanepenin önünde bizi bekleyen iki kişi duruyordu.

Bay Ramsey başıyla çifti işaret ederek, “Ember, Dante,” dedi, “bu da Sarah yengeniz ve Liam amcanız. İkinci bir emre kadar onların sorumluluğunda olacaksınız.”

Ben geride durup yeni koruyucularımızı merakla gözlemlerken, nazik olanımız Dante, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. Birkaç farklılık dışında benim için tüm insanlar genel olarak birbirinden farksızdı. Ancak öğretmenlerimiz bize farklılıkları görmenin, bireyleri ayırt etmenin çok önemli olduğunu öğretmişlerdi, o yüzden ben de şimdi bunu yapıyordum. Liam “amca” ince uzun, teni rüzgâr yanığı, kıvılcık kahve saçlı ve kır sakalları düzgünce tıraşlanmış biriydi. Sert bir yüzü ve başını hızla sallamadan önce eleştirircesine bize bakan ciddi, bataklık rengi gözleri vardı. Sarah “yenge” ise tombul ve neşeli görünüyordu; kahverengi saçları arkadan düzgünce topuz yapılmıştı, koyu renk gözleri şahin gibi dikkatle bizi izliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Bay Ramsey, tabletini kolunun altına sıkıştırarak. “Buradaki işim bitti. Çantalarınızı Murray’le odalarınıza gönderirim. Bay O’Conner, acil bir durumda kimi arayacağınızı biliyorsunuz. Ember, Dante...” Gözlerini üzerimden ayırmaksızın bize başını salladı. “Koruyucularınızın sözünden çıkmayın. Eğitiminizi unutmayın. Denetmenler üç ay içinde sizi kontrole gelecek.”

Öylece odadan çıktı, dış kapıyı açıp gitti. Vedalaşmadı, vedalaşmasını da beklemiyorduk. Duygusalılık pek bizim türümüze göre değildi.

“Ember ve Dante Hill, yeni evinize hoş geldiniz,” dedi Liam amca, bu konuşmayı daha önce yapmışçasına. Muhtemelen yapmıştı.

PENÇE

“Eminim eğitimcilerinizi siz kurallar konusunda bilgilendirmişlerdir ama unutmuş olma ihtimalinize karşı size hatırlatayım. Burada olduğunuz süre boyunca Sarah ve ben sizin koruyucularınız, yani sizden biz sorumluyuz. Yemek saatleri sabah 08.00 ve akşam 18.30’da servis edilir. Yemek zamanlarında evde olmak zorunda değilsiniz ama nerede olduğunuzu bize bildirmek durumundasınız. Telefon numaralarını şimdiye kadar ezberlemiş olmanız gerek, o yüzden bu, aramamak için bir bahane değil. Pençe size bir araç tahsis etti; ikinizin de ehliyeti olduğundan haberim var ancak arabayla bir yere gitmeden önce izin istemelisiniz. En geç gece yarısı evde olmalısınız, bu ne istisnaya ne de soruya açık bir konu. Tabii ki en önemli kurala gelecek olursak.” Yeşil-gri gözleri kısıldı. “Hiçbir koşulda gerçek görünümünüze dönüşmek yok. Ayrıca sebebi ne olursa olsun, *asla* uçmak da yok. Onca insan, teknoloji ve gizli tehdidi hesaba katınca görülme olasılığınız çok yüksek. Eski okulunuz Pençe arazisindeydi ve etrafındaki hava sahası kontrol altındaydı, o yüzden dönüşmeniz gerektiğinde görülme riskiniz çok düşüktü ama burada aynı şey söz konusu değil. Pençe’den doğrudan bir emir almadığınız sürece, burada kendi görünümünüzde uçmak her ne olursa olsun, kesinlikle yasak. Anlaşıldı mı?”

Düşüncesi bile fiziksel olarak acı vermesine rağmen kısaca başımı sallamayı başardım. Nasıl olur da benden bir daha *asla* uçmamamı beklerlerdi? Bari kanatlarımı da koparsalardı.

“Bu kurallara uymazsanız,” diye devam etti Liam, “veya insan toplumu için uygun olmadığınızı görürsek, Pençe derhal bilgilendirilecek ve yeniden eğitimin gerekli olup olmadığı konusunda tekrar değerlendirmeye tabi tutulacaksınız. Onun dışında istediğiniz gibi gelip gitmekte özgürsünüz. Sorusu olan var mı?”

Benim vardı. Topraktan hiçbir şekilde ayrılamıyor olabilirdim ama bu, burada kalmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. “Şey, sahil,” dedim. Liam tek kaşını kaldırarak bana baktı. “İstedğimiz zaman oraya gidebilir miyiz?”

Sarah kıkırdadı. “Orası halka açık bir sahil, Ember. Gece evde olmanız gereken saate kadar orada istediğiniz kadar zaman geçirebi-

lirsiniz. Hatta yerel halkla tanışmak için güzel bir yer; sizin yaşlarda bir sürü çocuk orada takılıyor.” Döndü ve peşinden gitmemiz için tombul eliyle işaret etti. “Ancak önce eşyalarınızı çıkarıp yerleşmeniz için size odanızı göstereyim.”

Duyamak istediğim tam da buydu.

★ ★ ★

Odam en üst kattaydı, boş ama sevimli turuncu duvarları ve geniş pencereleriyle aydınlık ve havadardı. Daha fazla teşvike ihtiyacım varmış gibi muhteşem bir sahil manzarası vardı. Sarah odadan çıkar çıkmaz eşyalarımı bile boşaltmadan valizimden yeşil bir bikini ve yırtık bir şort çıkardım. Pençe güneşli Kaliforniya için bize bir gardırop düzmüştü, dolayısıyla bir sürü mayo ve bikinim, şortum ve içlerinden seçeceğim çok sayıda sandaletim vardı. Sanırım uyum sağlamamızı gerçekten önemsiyorlardı.

Ancak başka bir şey yapmadan önce, mücevher kutumu tişört yığınının arasına sıkıştırılmış yerinden dikkatlice çıkardım ve yeni şifonyerimin üzerine koydum. Pençe bize her şeyi sunuyordu (giysi, yemek, eğlence) ama tüm kişisel eşyalarımı eski bir sandık görünümündeki bu küçük ahşap kutuda saklıyordum. Gizli anahtarıyla kutunun kilidini açtım ve kapağını hafifçe açarak içine göz attım. Parlak gün ışığı küçük bir hazine koleksiyonunu ıslık ıslık parlatıyordu: Birkaç yüzük, altın bir kolye, yıllarca biriktirilmiş çeşit çeşit eski bozuk paralar. Bir akşamüstü çölde bulduğum bir kuvars parçasını elime alıp ışığa tuttum ve avucumda parıldamasını izledim. Ne yapayım yani, elimde değildi. Parlak şeyler hoşuma gidiyordu; bu kanımda vardı.

Kristali yerine koyup kutuyu kapadım ve şifonyerin üzerindeki aynada kendime baktım. Kısa, biraz dik saçlı bir kız aynadaki bakışlarımın karşılık veriyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından onun yüzüne artık alışmıştım; aynadaki insanın gözüme yabancı gelmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

Arkamı dönüp uzun adımlarla kapıma yöneldim ve kapıyı hızla açıp doğruca Dante'nin yanına koştum.

Ben takılıp üzerine düşmemeye çalışırken, “Uf,” diye inleyip geriye doğru sendeledi. Üstünü değiştirip şort ve salaş, kolsuz bir tişört giymişti, kızıl saçları rüzgâr yemiş gibi dağınıktı. Kendini tırabzanda, göğsünü ovuştururken bulduğu sırada acılı bir ifadeyle yüzüme baktı. “Vay. Ben de sahile gidip bakmak ister misin diye soracaktım ama görünüşe göre sen daha önce davrandın.”

Okuldayken birbirimizle yarıştığımız zamanki gibi meydan okurcasına ona sırtıttım. “Suya kadar yarış.”

Dante gözlerini devirdi. “Haydi ama, kardeşim. Eğitimde de-ğiliz ki...” Ancak koridorda koşarak yanından geçmiştim bile, bana yetişmek için hızlandığını duydum.

Hızla evden çıkıp basamaklardan indik, çitin üzerinden atladık ve dosdoğru okyanusa doğru koştuk. Koşmayı veya kaslarımın esnediğini, yüzümde rüzgârı hissettiğim hız ve çaba içeren her şeyi seviyordum. Bu bana uçmayı hatırlatıyordu ve her ne kadar bulutlar arasında süzülmenin verdiği safi heyecanın yerini hiçbir şey tutamasa da, ikizimi koşu yarışında veya herhangi bir şeyde yenmek bunun hemen ardından geliyordu.

Ne yazık ki Dante’yle neredeyse berabereydik ve su kenarına aynı zamanda vardık. Sonunda turkuaz denize ayak bastığımızda tam nefes nefese bir sevinç çılgılığı atmıştım ki bir anda beliren dalga üzerime çarpıp ağzımın içini tuzlu suyla doldurdu ve beni yere devirdi.

Dante suda bata çıka yürüyerek beni kaldırmak için yere uzandı ama öyle çok gülüyordu ki ayakta zor duruyordu. Uzattığı bileğini tutup hızla çekmemle yere devrildiği sırada yeni bir dalga tıslayarak geldi ve ikimizi birden su içinde bıraktı.

Dante öksürerek doğruldu ve saçındaki suyu silkip tişörtünü sıktı. Su ayak bileklerimin arasından geçip okyanusa doğru geri çekilirken sendeleyerek ayağa kalktım. İkizim bezgin bir yarım gülümsemeyle bana bakarak, “Biliyor musun,” diye söylendi, “okyanusa balıkrama atlamaya karar vermeden önce genellikle günlük giysiler çıkarılır. En azından normal insanlar böyle yapar.”

Ona yüzüzce sırtttım. “Ne yani? Şimdi tişörtünü çıkarmak ve bütün yıl çalışıp yaptığın kaslarını herkese göstermek için bir bahanen oldu.”

“Ha-ha. Hey, şuraya bak, bir köpekbalığı.”

Arkamı işaret etti. Dönmemle beni başka bir dalganın içine attı. Çılgılla ayağı sıcıradım ve sahile doğru koştuğunda deniz suyunun köpükleri ayak parmaklarımı yalayıp geçerken peşinden seğırttim.

Bir süre sonra ikimiz de ter içinde kuma bulanmıştık. Güneşlenenlerin ve ailelerin yanından geçerek sahilin oldukça ilerisine gitmiştik ama sahil şeridi düşündüğümde boştu. Az ötede, kıyıya yakın olanlardan çok daha iri dalgalarda süzülen renkli sörf tahtaları üzerindeki sörfçüleri görebiliyordum. Acaba sörf yapmak nasıl bir şeydi, uçmak gibi miydi diye merak ettim tekrar. Bunun yanıtını öğrenmeyi öncelik listeme aldım.

Sahilde kuma dikilmiş bir voleybol filesi duruyordu ve birkaç genç topu filenin üzerinden birbirlerine atıyorlardı. Altı kişilerdi; hepsi şortlu veya bikiinili iki kız, dört erkek. Hayatlarını güneş altında geçirmiş gibi oldukça yanık tenlilerdi; kızlar ince uzun ve güzel, erkekler üstleri çıplak ve kaslıydı. Kenarda, en azından birkaçının sörfçü olduğunu gösteren bir çift sapsarı sörf tahtası vardı. Merakla onları izlemek için güvenli mesafede durdum ama Dante omzumu dürtüp başıyla onlardan tarafı işaret etti.

“Haydi,” diye mırıldandı ve yavaşça gruba doğru yürümeye koyuldu. Kaslarını çatarak peşinden gittim.

“Şey. Ne yapıyoruz?”

Arkasına dönüp bana baktı ve göz kırptı. “Uyum sağlıyoruz.”

“Ne, şimdi mi?” İnsanlara baktım, sonra tekrar erkek kardeşime döndüm. “Yani öylece bir grup insanın yanına gidip onlarla konuşacaksın, öyle mi? Ne diyeceksin?”

“‘Selam,’ diyerek başlarım diye düşünüyordum.”

Biraz kaygıyla peşinden gittim. Fileye yaklaştığımızda oğlanlardan, koyu saçlı ama saç uçları sarı olanı sıcıradı ve diğer taraftaki kızlardan birine smaç vurdu. Kız topu kurtarmak için anında kuma atladı ve beyaz topu havaya fırlatarak bizden tarafa gönderdi.

Dante topu yakaladı. Tüm oyuncuların bize dönmeleriyle oyun bir an durdu. Kardeşim gülümsedi. “Merhaba,” diyerek selam verdiğinde topu kızlardan birine fırlattı. Ağzı açık bakakalmaktan topu kaçırmak üzere olduğu dikkatimden kaçmamıştı. “Fazladan birkaç oyuncu lazım mı?”

Grup tereddüt etti. Kızların şaşkınlıkla Dante’ye bakışlarını fark edince gülmek için kendimi zor tuttum. İnsan standartlarına göre ikizim göz alıcı ve aşırı yakışıklıydı ve bunun farkındaydı. Bu tesadüf değildi. Hayatımızın geri kalanı boyunca bizim olacak görünümümüzü seçerken, Pençe’deki herkes insan güzelliğinin en üst standartlarına göre hazırlanırdı. Teşkilatta hiç çirkin “insan” yoktu ve bunun çok geçerli bir sebebi vardı. İnsanlar güzelliğe, zenginliğe, güce ve karizmaya karşılık verirlerdi. Bu da onları etkilemeyi, kontrol etmeyi daha kolay kılıyordu ve Dante istediğini elde etme konusunda doğal bir beceriye sahipti. Bunun elbette farkındaydı. Ancak oğlanlardan en az üçü de gözlerini ayırmadan bana bakıyorlardı.

Çocuklardan ince uzun, yanık tenli ve sarı saçları omuzlarına kadar uzananı sonunda omuzlarını silkti. “Tabii, dostum.” Ses tonu yumuşak ve rahattı. “Ne kadar fazla, o kadar iyi. Haydi gelin, tarafınızı seçin.” Onun tarafını seçmemi umarcasına bana sıırttı. Bir anlık duraksamanın ardından mecburen onun tarafına geçtim. *Uyum sağla, arkadaş edin, ayak uydur.* Bunun için buradaydık, değil mi?

Topu kurtarmak için kuma atlayan bizim taraftaki diğer kız, ön sırada yanına geçtiğimde bana gülümsedi. Kahverengi uzun saçlarını yüzünden çekerek, “Hey,” dedi. “Buralarda yenisiniz, değil mi? Yaz tatiline mi geldiniz?”

Dikkatle ona baktım ve bir an bilincim kapandı. Ne dedim? Ne yaptım? Öğretmenlerimi ve koruyucularımı saymazsak benimle konuşan ilk insandı. Ben insanların yanında rahat olan ve durum ne olursa olsun nasıl karşılık vereceğini bilen kardeşim gibi değildim. Kapana kısılmış gibi hissederek ve arkamı dönüp gerisingeri eve koşsam ne olur diye merak ederek dikkatle insana baktım.

Ancak kız ne kahkahayla gülüyor, ne benimle kafa buluyor ne de tuhaf tuhaf bana bakıyordu. “Ah, doğru ya,” dedi kız, diğerleri topu

Dante'ye fırlatıp servis kullanmasını istediklerinde. "Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi? Ben Lexi. Bu da erkek kardeşim Calvin." Daha önce bana gülümseyen uzun boylu sarışın insanı başıyla işaret etti. Dante arka çizginin yerini belirten, fileden birkaç adım uzaklıktaki tek bir sandaletin durduğu noktaya yürüdüğü sırada Lexi, "Bunlar da Tyler, Kristin, Jake ve Neil. Hepimiz burada yaşıyoruz," diye devam etti. "Kristin dışında." Filenin diğer tarafındaki sarışın, yanık tenli ve model gibi harika görünen kızı işaret etti. "Ancak ailesinin yazlığı var ve her yaz buraya gelirler. Geri kalanımız kendimizi bildik bileli buradayız." Dante servis atmaya hazırlanırken Lexi gözucüyle bana baktı. "Ee, siz ikiniz nereden geliyorsunuz? Daha önce hiç voleybol oynadınız mı?"

Yanıtlayacak zaman bulmak için bitmek bilmeyen sözcük dizisini yakalamaya çalışırken Dante topu fırlattı ve zarif bir şekilde havaya sıçrayıp küt diye topa vurdu ve ağır üzerinden başımın arkasına gönderdi. Top ustalıklı sarışın çocuğa çarptığında çocuk topa parmak uçlarıyla vurup smaç vurmam için bana gönderdi. Daha önce hiç voleybol *oynamamıştım*, sadece televizyonda incelemiştim. Neyse ki türüm fiziksel aktiviteleri kapma konusunda doğal bir yeteneğe sahipti ve içgüdüsel olarak ne yapacağımı biliyordum. Havaya sıçrayıp topa doğruca, saç uçları sarı çocuğa doğru smaç vurdum. Top ona doğru füze gibi fırladı ve çocuk çılgıncasına topa uzandı. Top elinin kenarına çarptı ve sekerek okyanusa doğru yuvarlandı. Çocuk lanet okudu ve bizim taraftakiler sevinç çığlıkları atarken o topun peşinden koştu.

"İyi atıştı!" Lexi saç uçları sarı çocuğun topu yakalamasını ve uzun adımlarla geri gelişini izleyerek sıırttı. "Sanırım sorumun yanıtını almış oluyorum, değil mi? Adın ne demiştin?"

Göğsümdeki sıkışma gevşedi ve sırtarak karşılık verdim. Calvin gülümseyerek onaylarcasına başını sallarken, "Ember," diye yanıtladım. "O da erkek kardeşim Dante. Bütün yaz buradayız."

Güneş okyanusun üzerinde batmaya başlayana ve gökyüzünü göz alıcı bir turuncu ve pembe tonuna boyayana kadar oynamaya devam ettik. İkimiz de sahile gitme telaşından telefonlarımızı unuttuğumuz için Dante bir ara Liam amcayı aramak için birinin telefonunu ödünç almak zorunda kaldı. Hava kararmaya ve grup sonunda dağılmaya başladığında Lexi ve Calvin, Dante'yle ikimizi sahil kenarındaki burgerciye davet etti, biz de memnuniyetle kabul ettik.

Daha önce hiç denemediğim (sindirim sistemimiz hemen her şeyi kaldırabilmesine rağmen midemin yabancı olduğu) yağlı patates kızartmalarını iştahla yiyen ve mangolu smoothie'sinden yudumlayan Lexi'nin yanında otururken şaşkınlığıma engel olamadım. Demek *bunlar* normal gençlerdi ve yazın da *bu* şekilde olması gerekiyordu. Kum, güneş, voleybol ve abur cubur. Eğitimci yok. Soğuk elleri ve daha bile soğuk gözleriyle her hareketimizi izleyen denetmenler de yok. Daha önce gördüğüm iki sörf tahtası masaya dayalı yanımızda duruyordu; Lexi ve Calvin'e aitlerdi ve ikisi de bana öğretmeyi teklif etmişti. Evet, insan olarak ilk günümde her şeyin yolunda gittiğini söyleyebilirdim.

Sonra güneş okyanusa doğru batarak gözden kaybolduğu ve gökyüzünde yıldızlar belirmeye başladığı sırada dışarıda bir masada otururken ensemde tuhaf bir ürperti hissettim. Ne zaman bir denetmen tarafından gözetlensem aynı hisse kapılırdım; sıkıcı ve rahatsız edici.

Arkama dönüp otoparka göz gezdirdim ama olağandışı bir şey görmedim. Birkaç kız, ellerinde içecekleriyle Camaro'larına dönüyordu. İki bebekli bir aile kapıya doğru yürüyordu. Hiçbiri bana bakmıyordu. Ancak ensemde yayılan o ürperti geçmemiştir.

Sonra bir ejderha, motosikletini kenara çekti.

Tabii ki gerçek görünümünde değildi. Dönüşüm sanatı –insan görünümüne geçiş– o kadar yaygındı ki tüm ejderhaların bildiği bir şeydi. Türümüzde herkes nasıl yapacağını bilirdi. Yapamayanlara da ya çok hızlı bir şekilde öğretilir ya da tek amaçları bizi yok etmek olan korkunç ejderha katili tarikat, St. George Birliği tarafından ele geçirilirdi. Kılık değiştirip insan görünümüne geçmek soykırımcı

ejderha katilleri ve kuşku duymayan insanlarla dolu bir dünyaya karşı en iyi savunmamızdı; ölümüne susamamışsa kimse tam bir sürüngen görünümünde etrafta dolaşmazdı.

Dolayısıyla sıradan bir şekilde otoparkın kenarına yanaşan ejderha, insan görünümündeydi ve iyi bir insan ırkı örneğiydi. Bizden yaşça biraz daha büyüktü, ince uzundu, karmakarışık siyah saçları ve geniş omuzlarına geçirdiği bir deri ceketı vardı. Motoru kapamadı ama kalın dudaklarını geren zorlama bir gülümsemeyle gözlerini dikmiş bana bakarak öylece oturuyordu, neredeyse altın rengine çalan açık kahverengi gözlerinden, her halinden bir tehlike havası seziliyordu. Onu görünce her yanıma sıcak bastı, yüzüm kızardı (türümüzden bir başkasını, bir yabancıyı görünce birdenbire ortaya çıkan tepkiler).

Lexi dikkatle otoparka baktığımı fark etti ve bakışlarımı takip etti. “Ah.” Birdenbire hayallere dalarcasına iç çekti. “MM geri gelmiş.”

“Kim?” diye fısıldadım, acaba Pençe onu buraya ne zaman yerleştirdi diye merak ederek. Herhangi bir yerde başka bir ejderhaya rastlamak oldukça sıradışı bir durumdu; Pençe, güvenlik sebebiyle sorumluluğundakileri asla aynı şehre yerleştirmezdi. Tek bir yerde çok sayıda ejderha olması St. George’un bölgeye ilgisini çekerti. Dante’yle buraya birlikte yerleştirilmemizin tek nedeni, öz kardeş olmamızdı ve bu da teşkilatta neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi.

“Muhteşem Motorcu,” diye yanıtladı Lexi, yabancı ejderha neredeyse meydan okurcasına gözlerini ayırmaksızın bana bakmayı sürdürdüğü sırada. “Kimse kim olduğunu bilmiyor. Birkaç hafta önce ortaya çıktı ve o zamandan beri tüm popüler mekânlara giliyor. Kimseyle asla konuşmuyor, sadece birini arıyormuş gibi etrafa bakınıp gidiyor.” Lexi’nin dizi masanın altından benimkine çarpınca yerimden sıçradım. Lexi muzipçe sırıttı. “Ancak görünüşe bakılırsa aradığımı buldu.”

“Ha? Kim?” Yabancı ejderha motoruna gaz verip geldiği gibi hızla otoparktan çıkıp ortadan kaybolurken gözlerimi hızla ondan ayırdım. “Aradığımı buldu derken, ne demek istiyorsun?”

Lexi yalnızca kıkırdamakla yetindi ama birden Dante'nin bakışlarını yakalamamla mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Saniyeler önce diğer ejderhanın bulunduğu noktaya öfkeyle bakarken ikizimin yüz ifadesi soğuk ve tehlikeliydi. Gözbebekleri küçüldü ve yeşil üzerinde siyah birer kesik halini alana kadar küçülmeye devam etti; insanüstü ve basbayağı sürüngen gibi görünüyordu.

Masanın altından ona ayağımla vurdum. Dante gözlerini kırptırdı ve gözleri yeniden normale döndü. Midem kasıldı. *Tanrım, Dante. O da neydi öyle?*

"Gitmeliyiz," dedi Dante ayağa kalkarak. Lexi hayal kırıklığını belirten bir ses çıkarıp suratını astı ama Dante kararlıydı. "Bugün buradaki ilk günümüz ve birazdan dönmezsek yengemizle amcamız endişelenir. Sonra görüşürüz, değil mi?"

"Dostum, sorun değil." Calvin önemi yok dercesine elini salladı. "Neredeyse bütün günümüz sahilde geçiyor. Ember, yarın öğleden sonra bizimle burada buluşursun, değil mi? Feci dalgalar olacaktı."

Buluşacağıma söz verdim, sonra koşarak erkek kardeşimin arkasından gittim.

"Hey," diye fısıldadım ona yetişip koluna hafifçe vurarak. "Neyin var senin? Az kalsın iki çok normal insanın gözleri önünde psikopat kertenkeleye dönüşüyordun. Sorun nedir?"

Bana suçlu bir bakış attı. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece..." Elini saçlarının arasından geçirdi, tuzdan saç uçları dikelmmişti. "Az önce otoparktaki o şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Diğer ejderhayı mı diyorsun? Evet, ben de fark ettim."

"Ember." Dante durdu ve sert, biraz korkmuş gözlerle bana baktı. Bakışları karşısında korkmuştum. Daima sakın ve kendine hâkim olan Dante'ydi. "O Pençe'den değildi," dedi ciddi bir şekilde. "O bir asiydi. Hayatım üzerine bahse girerim."

Kaskatı kesildim.

Asi.

O yabancı, bir asiydi. Akıl almaz sebeplerle tüm bağlarını koparıp firar ederek Pençe'den ayrılmış bir ejderhaydı. Bu, Pençe'nin gözünde affedilmez bir suçtu; topluluktan ayrılan ejderhalar anında

hain ve suçlu ilan edilir ve kendilerine, teslim olmaları için tek bir şans tanınırdı. Bunu geri çevirirlerse böylesi bir ihanet için kendilerini bekleyen ceza her neyse onun için geri getirilmek üzere kötü şöhretli Engerekler peşlerine salınırdı.

Crescent Beach civarında takılan; orada olacağını biliyormuş gibi gözlerini dikmiş bana bakan bir asi ejderha.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum. “Sence Pençe’den ayrılalı ne kadar olmuştur?”

“Muhtemelen çok olmamıştır,” diye mırıldandı Dante sahilde daha önce orada olmayan son birkaç insanı dikkatle izleyerek. “Burada daha fazla takılacağını sanmıyorum. Ember, eve gittiğimizde bundan Liam ve Sarah’ya bahsetme, tamam mı?”

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona baktım. “Neden?”

“Pençe’ye haber verirler de ondan,” diye yanıtladı Dante. Yanıtı karşısında midem kasıldı. “Teşkilat da bölgede bir asi olduğundan şüphelenirse bizi geri çağırabilir.” Dante yüzümdeki korkuyu görmüş olacak ki kolumu tutup gülümsedi. “Bir şey yok. Bunu bana bırak. Her şeyin çaresine bakacağım.”

Ona inanıyordum. Dante yapacağını söylediği her şeyi daima başarmıştı. Rahatlamam gerekiyordu.

Ancak yabancı ejderhanın gözlerini, dikkatle bana bakarken yüzündeki ifadeyi ve onu görünce her yanıma nasıl ateş bastığını hatırladım. Bakışlarındaki sıcaklığı, göz göze geldiğimizde içimde bir anda şiddetli ve ilkel bir şeyin uyandığını hatırladım.

Asi ejderha baş belasıydı. O kadar basit.

Bu da benim ilgimi çekmişti.

Ertesi gün mükemmel başladı. Hayatımda belki de ilk kez öğlene kadar uyudum ve uyandığımda Dante’nin çoktan sahile indiğini gördüm. Onu bulduğumda çünkü yeni arkadaşlarımızdan birkaçıyla birlikteydi. Öğleden sonrayı sohbet ederek, yüzerek, voleybol oynayarak ve Smoothie Hut’tan biraz daha abur cubur yiyerek geçirdik. Bu kez diğerleriyle kaynaşmak, bu gruba uyum sağlayıp

onlardan biri olmak daha kolaydı ama bazı hareketleri ilginçti. Örneğin, dokunma. Lexi duygularını çoğunlukla dokunarak belli ediyordu, kolumu ilk tuttuğunda tıslayarak kolumu geri çekmemek için kendimi zor tutmuştum. Kristin’le ikisi çok kıkırdıyorlardı ve uzun uzadıya tamamen yabancı olduğum konularda konuşuyorlardı. Giysiler, ayakkabılar, alışveriş, erkekler. Özellikle de erkekler. Diğer insanlara olan bu takıntı hayret vericiydi. Giysileri anlayabiliyordum; görünüşe göre ayakkabılar insanlar için parlak şeylere ve hazineye eşdeğerdi. Bizim değerli taşları biriktirmemiz gibi belki onlar da botlarını istifliyorlardı. Bunu anlayabilirdim. Ancak Lexi kolumu her yakalayıp sahildeki sıradan bir insanı işaret ettiğinde onaylarcasına başımı sallayıp onun belirttiği gibi, gösterdiği erkeğin “muhteşem” olduğunu onaylıyordum ama bir çekicilik göremiyordum.

Günün sonundaysa insan muhabbetine alışmaya başlamıştım ve “anlamaya” başladığımı hissettim. Lexi kesin bir dille bana sörf yapmayı öğretmek istediğini söyledi ve beni sahilin ilerisinde hiç kalabalık olmayan ve dalgaların hiç kesilmediği “gizli bir nokta”ya götüreceğine söz verdi. Akşam olurken ve güneş okyanusun üzerine doğru alçalırken kumsala geri döndük ve Calvin kumda sığ bir çukur kazıp içini dalgaların kıyıya vurduğu ağaç dallarıyla doldurup ateş yaktı. Büyülenmiş bir şekilde ayaklarımı serinletici kuma gömdüm ve alevlere dalıp gittim. Yanımdaki Lexi, gitar getiren bir çocuğun yetenekli parmakları gitarın tellerinde gezinirken laflıyordu. Ateş güzelliğiyle ve ihtişamıyla tenime işleyip yüzümü ısıtırken tahtalardan cıtır cıtır sesler çıkarıyordu. Ah, evet. Hayat güzeldi. Şimdilik mükemmeldi.

Sonra telefonum o sessizlikte tiz bir sesle cınladı.

Telefonu cebimden çıkardığım sırada Dante’nin telefonu da çaldı. Göz göze geldik, sonra ekrana baktık. Liam ve Sarah’dan gelen yeni bir mesaj vardı ve mesajı okurken mideme soğuk bir yumru oturdu.

Sadece, Eve gelin, diye emrediyordu. Hemen.

Dante hemen ayağa kalkıp üstünü silkti. “Gitmeliyiz,” dedi gruba. Gruptan itiraz dolu, “Aaa,” sesleri yükseldi. Dante sırtarak omuz silkti. “Üzgünüz, evdekiler çağırıyor. Ember, haydi.”

Yerimden kıpırdamadım. Eve dönüş saati gelmemiştir. Liam ve Sarah, nerede olduğumuzu bildikleri sürece istediğimiz yere gidebileceğimizi söylemişlerdi. Onlar sadece insandı. Ne yapacaklardı? Buraya gelip kulaklarımızdan tutarak bizi eve mi sürükleyeceklerdi? “Ben şimdi gitmek istemiyorum,” dememle Dante’nin gözleri iri iri açıldı. “Sen git. Ben daha sonra gelirim.”

Dante öfkeyle bana bakarken gözleri tehlikeli birer yeşil çizgi halinde kısıldı. Sadece o bakıştan ne dediğini anlamıştım. Birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki gözleriyle söyledikleri sanki beynimde yankılanıyordu.

Gitmek zorundayız, diyordu. Koruyuculara itaat etmek zorundayız çünkü Pençe sorumluluğumuzu onlara verdi. Bu işi ikimiz için de batırma.

Öfkeli bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. *Kalmak istiyorum. Buranın havasına daha yeni girdim.*

Bakışları daha da sertleşti. *Başımızı derde sokacaksın.*

O zaman sen git. Niyetimi belli ederek dirseklerim üzerinde geriye yaslanıp omuzlarımı silktim. *Ben burada kalıyorum.*

Tüm bunlar aramızda bir kalp atışı kadar sürdü. Ancak sonra Dante’nin öfkeli bakışları yerini yalvaran bir yüz ifadesine bıraktı ve dudak hareketleriyle sessizce, *Lütfen*, dedi.

Kendimi bıraktım. Kızgın Dante’yle başa çıkabilirdim ama korkmuş, yalvaran Dante’ye asla karşı koyamazdım. “Peki,” diye söyledim ve ayağa kalkıp üstümdeki kumları silktim. “O zaman gidelim.” İkizime, *Bana borçlusun*, diyen son bir ters bakış attığımda gülümsedi. Ateşe ve ihtişamlı odunları yalayan alevlere özlemle son bir kez baktıktan sonra gruba sırtımı dönüp kardeşimle sessizce sahilden yukarı doğru yürüdüm.

Sarah yenge ve Liam amca bizi salonda bekliyorlardı ama bekleyen sadece onlar değildi.

Kapıdan girmemizle bir çift soğuk, keyifsiz bakışla karşılaşınca tıslayan ve korkudan sinen ilkel içgüdülerim alevlendi. Bunlar ejderhalardı; bu güç aurasını ve kendi içimdeki ejderhanın başka, daha güçlü bir yırtıcıdan kaçma, ondan uzak durma isteğini başka

bir şeyle karıştırıyor olamazdım. Evet, Pençe mükemmel bir şekilde teşkilatlanmış ve dünyanın her yanına yayılmış olabilirdi fakat yüz-yıllardır süregelen hayatta kalma içgüdüleri sırf şimdi “medenileştik” diye unutulacak değildi. Ayrıca bir yavru, insan görünümünde bile olsalar korkunç ve yetişkin iki ejderhayla karşılaştığında, tüm hayatta kalma içgüdüleri ona kuyruğunu kısıtayıp sığışmasını söylerken olduğu yerde durması zordu.

“Merhaba, öğrenciler.” Biri, delici parlaklıktaki asit yeşili gözleriyle öne doğru bir adım attı. Doğrusu, ikisi arasında daha korkunç olanı oydu: Sarı saçları sıkıca topuz yapılmış, siyah Armani takımlı, uzun boylu ve şık bir kadın. Aynı şekilde siyah Armani takım elbisesiyle yanında kendisine eşlik eden adamsa elleri önünde kenetli bir şekilde bizi izliyordu. Koyu renk saçları geriye taranmıştı, gözleri donuk ve soğuktu ama bana gülümserken bile tehlike saçan kadınlandı. Yedi santimlik topukluları yer döşemesinde tıkırdadı ve salonun kenarında durup, kapının altından sürünerek çıkmış meraklı bir böcekmişim gibi bana baktı.

“Planlarda bir değişiklik oldu.”

GARRET

Etrafımda vızıldayan böceklerle ve savaş zırhımın altında terimin sırtımdan aşağı süzüldüğünü hissederek nemli ve buğulu Brezilya yağmur ormanı çalılarının arasına sindim. Yanımda başka bir asker, göğsünde namlusu yere eğik bir şekilde iki eliyle sıkıca tuttuğu M-16'sıyla eğreltiotları arasında hareketsizce dizleri üzerinde duruyordu. Toplamda sekiz kişi olan bölüğümüzün geri kalanı arkamızda dağınık halde sessizce ve tetikte bekliyordu.

Yaklaşık yüz metre ileride, seyrek ve ölü bir çimenlikten geçen dar, çakıllı yolun yukarısındaki çiftliğin alçak toprak duvarları akşamüstü sıcağında ısıldıyordu. Muhafızlar izlendiklerinden habersiz, omuzlarına asılı AK-47'leriyle etrafta devriye geziyorlardı. Dışarıda altı tane saymıştım; içeridekilerin sayısı bunun iki katıydı, bunun dışında bir sayısı bilinmeyen hizmetçiler vardı. Tabii bir de hedefimiz. Muhafızlar ve hizmetçiler önemli değildi; iki taraftan da kayıplar olması bekleniyordu. Hedefi ortadan kaldırmak ilk ve tek önceliğimizdi.

Çenemdeki mikrofonlu kulaklığa, “Bravo yerini aldı,” dedim alçak sesle.

“Güzel,” diye fısıldadı kulağımdaki parazitli ses. “İlk mermiyle birlikte Alfa ilerleyecek. Hedef kendini gösterene kadar yerlerinizden ayrılmayın.”

“Anlaşıldı.”

Yanımdaki asker derin, sessiz bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Benden birkaç yaş büyüktü ve yüzünün neredeyse yarısını kaplayan parlak bir yanık izi vardı. Daha önce çarpışmada yer almıştı, bu bölükteki herkes yer almıştı. Bazıları, birkaç ölüme imza atmış saygıdeğer gazilerdi. Burada, yapmak zorunda olduğumuz şeyde deneyimsiz askerler olmazdı. Hücum timinden, ağaçların arasında bekleyen Tristan'ın keskin nişancılarına kadar herkes ne beklediğini bilirdi. Anlık bir kabullenme hissiyle bölüğüme baktım. Bazılarımız bugün ölecekti. Böyle güçlü bir düşmanla karşı karşıya kalınca ölüm neredeyse kaçınılmazdı. Buna hazırlıklıydık. Hepimiz Birlik için tereddütsüz ölmeye hazırдық.

“Hazır olun,” dedim bölüğe. “Otuz saniye içinde başlıyoruz, sayıyorum.”

Sessizce onaylarcasına başlarını salladılar. Sık ormanda toplanıp otların arasına karışmıştık. Gözümü çiftlik duvarlarından ayırmaksızın saniyeleri içimden geriye doğru saydım.

İçimden, üç, derken başımın üzerinde önce belli belirsiz, sonra giderek artan bir ısıklık sesi duyuldu ve neredeyse sağır edici bir hal alana kadar yükselmeye devam etti. *İki... bir...*

Havan mermisi bir ateş ve duman patlamasıyla çiftlik duvarına çarptı ve çatıdan kopan parçaları her yöne püskürttü. Aynı anda evin önündeki açıklığın kenarında bekleyen bölük ateş açtı ve her yanı makineli tüfek takırtısı sardı. Düşman askerler ön bahçeye doğru koşturup kendilerini korumaya alarak karşı ateş açtıklarında binanın içinden alarm sesleri yükseliyordu. Muhafızlardan birinin attığı bir el bombası duvarın üzerinden uçtu ve düştüğü yerde patlamanın etkisiyle her yana toprak parçaları saçıldı.

Manzarayı izlerken arkamdaki askerlerin gerginliğini hissedebiliyordum. Alfa askerlerinden biri fırlayıp çimlerin üzerine düştüğü sırada, *Henüz değil,* dedim içimden. *Yerlerinizde kalın.*

Alfa bölüğü kısa ve hedefe yönelik ateşler açarak hızla eve doğru ilerliyordu. Mermiler ağaçlardan ve sıvalardan sekiyor, adamlar çığlık atıyor ve saldırının gürültüsü çiftliğin çatısının üzerinde yankılanı-

yordu. Takviye güçleri öne fırlayıp silahlı çatışmaya katıldılar ama hedef görünmüyordu.

Haydi, dedim içimden yukarı doğru arazi duvarlarına bakarak. Başka bir Alfa askeri daha kanlar içinde çimenlerin üzerine yığıldı. Düşman muhafızlar alçak duvarın arkasına eğilmiş, üzerinden nam-lularını doğrulturken, arazinin geniş düzlüğünde korunacak küçük bir alan vardı. Bir asker daha vuruldu, gözlerimi kısıtım. *Haydi, yemi yut. Orada olduğunu biliyoruz. Neredesin?*

Alfa çimenlik alanın ortasına geldiğinde çatı infilak etti.

Koyu renk, pullu ve iriyarı bir şey çiftliğin içinden fışkırırcasına çıktı ve havaya fırlamasıyla kiremitleri ve tahtaları etrafa savurdu. Canavarın havada süzülmesini izlerken kalbim yerinden çıkacak sandım. Dev gibiydi, yetişkindi, boyu bir erkek fil kadardı, uzunluğuyse üç katı. Kavisli boynuzları dar kafatasından kıvrılarak yükseliyordu ve omurga kemikleri boynundan uzun, kalın kuyruğuna kadar uzanıyordu. Ejderha aşağıdaki savaş alanına bakarak havada süzöldükten sonra saldırı için pike yaptığı sırada, güneş gece karası pullarına vurup ışıldadı ve kayış gibi kanatları yere uzun bir gölge düşürdü.

Kanatları açılarak toprağı sarsan bir kükremeye çim alana iniş yaptı, sonra asker saflarına koni biçiminde alev püskürttü. Korkunç ejderha ateşi silahları ve eti kav gibi yakıp kül ederken cesetler etrafa saçılıyor, çığlık sesleri yükseliyordu. Ejderha saldırıya geçerek safları pençeleriyle biçip askerleri dişleri arasında eziyor, sonra da etrafa fırlatıyordu. Aniden kuyruğunu çıkarıp arkasından gelen koca bir gruba saldırdı ve lobut gibi hepsini kenara fırlattı.

Şimdi! Ayağı fırlamamla bölüğümün kalanı da ayaklanıp dev sürüngene ateş açtı. Darbeli atışlar yapan M-16'lar keskin sesler çıkarırken, bense ejderhanın yan tarafında ve ön bacağının arkasındaki kalbinin bulunduğu noktayı dikkatlice hedef aldım. Zırhlı derisinden kanlar fışkırdı ve mermilerin birkaçı pullu dersini delip geçerken ejderha kükredi ancak bu onu öldürmeye yetmemişti. Ejderha sendeledi, ben de acımasızca ilerleyip zayıf noktalarını hedef almaya odaklandım. Onu ne kadar çabuk öldürürsek o kadar az zarara yol

açardı ve daha az cana mal olurdu. Bizden yana bir tereddüt söz konusu değildi; ya biz ölecektik ya da ejderha.

Tam karşımızda .50 kalibre M2 Browning yüklü siyah bir cip çalılıkların arasından fırladı ve dev sürüngeneye doğru hızla ilerlerken makineli tüfek sesleri de kakafoniye katıldı. Ölümçül bir çapraz ateşe tutulan ejderha kükredi. Sıçrayarak uzaklaştı ve kayış gibi kanatlarını açıp yerden aldığı güçle havalandı.

Komutan kulağıma, “Kanatlarını hedef alın!” diye haykırdı ama ben hedefi değiştirmiştım bile; düzenli aralıklarla geniş zar kanatlarına ateş ediyordum. “Onu yere indirin! Uçup gitmesine izin vermeyin.”

Ancak ejderhanın kaçmaya niyeti yoktu. Dönüp gökyüzünden ansızın yere doğru çullanarak on beş tonluk pul, diş ve pençesiyle hedefine doğru iniş yaptı. Tam güç cipe çarparak aracın hızını kesti ve kaportayı ezip sürücünün ön camdan dışarı fırlamasına sebep oldu. Nişancı arkadan uçup yere devrildi ve hareketsiz bir şekilde eğreltiotlarının üzerine sere serpe yığıldı. Ejderha zafer dolu bir kükreyişle aracı tepetaklak çevirip metal ve cam parçalarını paramparça etti ve cipi hurdaya çıkardı. Yüzümü buruşturdum ama kayıpları düşünecek zaman yoktu. Savaş kazanıldığında şehitlere saygımızı gösterirdik.

Bölüğüm ejderhanın kanadına ateş açmaya kaldığı yerden devam etti. Ejderha kanlar içinde irkildi ve o uzun boynu hızla etrafında dönerek kırmızı gözlerinde ölüm saçan bir ışıltıyla öfkeli bakışlarını bizden tarafa çevirdi.

Meydan okurcasına kükreyip kuyruğunu kırbaç gibi savurarak hızla döndüğü sırada bölümümün geri kalanına, “Yerlerinizden ayrılmayın!” diye bağırdım. “Onu geri çekeceğim. Ateş etmeye devam edin!”

Birkaçı ciddiyetle ve boyun eğmiş bir şekilde bana baktı ama itiraz etmediler. Bir bölümün tamamının ölmesinden bir askerin ölmesi yeğdi. Ben bölük lideriydim; kardeşlerimin savaşıma devam edebilmeleri için öleceksem bu fedakârlığa değerdi. Bunu onlar da benim kadar biliyorlardı.

Saklandığım yerden çıkıp yürümeye başladım, yürürken bir yandan kısa ve kontrollü atışlar yaparak ejderhanın yan tarafına yöneldim. Ejderha beni görünce başını geriye çevirdi ve bir nefes aldı. Nabzım son hızla atıyordu. Çenesinden fışkıran ve ormanı kavurup ağaçları yakan ateşten kaçmak için kendimi yana attım. Yuvarlanarak ayağa kalkıp yukarı baktığımda dev kertenkele, ağzını sonuna kadar açmış üzerime geliyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu ama kalın zırhının göğsünü ve midesini koruyacağını bile bile silahımı kaldırıp boynuzlu kafatasına ateş ederken ellerim titremedi. Mermiler çıkıntılı alnına ve elmacıkkemiklerine isabet ederken ejderha başını sallayarak savuldu ve gelmeye devam etti.

Kafasıyla ileri hamle yapıp bulunduğum noktada çenesini kaparken kendimi kenara attım. Bir yılan gibi hızla boynunu çevirdi ve telefon direğini biçebilecek dişlerini doğruca üzerime doğrultarak tekrar saldırdı. On beş santimlik sivri dişlerinden kurtulmuştum ama iri boynuzlu başı yan tarafıma çarpmıştı ve zırhlı yeleğime rağmen acıyı kaburgalarımnda hissettim. Beni havaya fırlattığında yer ayağımın altından kaydı ve dünya etrafımda döndü. Yere düştüğümde birkaç metre yuvarlandım. Dişlerimi sıkarak zorlukla dirseklerimin üzerinde doğruldum ve başımı kaldırıp bakınca...

...düşmanımın kıpkırmızı gözleriyle karşı karşıyaydım.

Kanatlarının bir kısmı açık, koyu renkli iri cüssesiyle tepemde durmuş ejderhanın dev gölgesi yere vuruyordu. Dikkatle o kadim, yaratık suratına baktım ve merhamet, şefkat veya anlayışın esamisi okunmayan, sadece nefret ve vahşi bir zaferden ibaret olan o soğuk, kırmızı gözlerinde kendi yansımamı gördüm. Burun delikleri genişleyerek bir nefes aldı ve kendimi öldürücü alevlere hazırladım. Ne korku ne de pişmanlık duyuyordum. Ben bir St. George askeriydim; en eski düşmanımıza karşı savaşırken onurumla ölmekten başka ne isteyebilirdim.

Ormanda bir yerden tek bir el ateş sesi duyuldu; tiz ses o kaosta bile şiddetle yankılandı. Ejderha kükreyerek iki yana sendeledi. Zırh delici .50 kalibrelik keskin nişancı mermisi, ejderhanın ön bacağının

arkasından doğruca kalbine girince kanlar fışkırdı. Bu, Tristan St. Anthony'nin meşhur nokta atışıydı.

Ejderha aldığı darbeye yere devrilirken zemin sarsıldı. İniliyle pençelerini yere vurarak, kanatlarını ve kuyruğunu çaresizce savurarak kalkmaya uğraştı. Ancak ölüyordu, askerler ateş etmeyi sürdürürken ejderhanın çabaları gitgide zayıflıyordu. Yattığım yerden başının gürültüyle yere çarpmasını, çabalarının gittikçe zayıf düşmesini izledim, ta ki tamamen hareketsiz kalana dek. Hâlâ hayata tutunmaya çalıştığının tek göstergesi, kaburgalarının zorlukla inip kalkması ve kuyruğunun delicesine seğirmesiydi.

Zorlukla nefes alarak orada öylece yatarken ansızın gözünü çevirip bana baktı; kısık, açık kırmızı gözbebeği topraktan üzerime dikildi. Bir anlığına gözlerimizi ayırmadan birbirimize baktık; sonu gelmez bir savaş ve ölüm döngüsü içindeki ejderha ve katil.

Gözümü ejderhadan ayırmaksızın başımı eğdim ve *"In nomine Domini Sabaoth, sui filiique ite ad Infernos,"* diye mırıldandım. *Tanrı ve oğlu adına, cehenneme yollan.* Bu, ejderhaların şeytan olduklarına ve dünyada kalmak için son bir girişimle sizi ele geçirebileceklerine inandıkları zamandan kalma, tüm askerlere öğretilen bir sözdü. Öyle bir şey olmadığını biliyordum. Ejderhalar etten ve kemiktendi; pullu derilerini ve zırhlarını delince diğer her şey gibi ölürlendi. Ancak aynı zamanda savaşçıydılar, kendilerince cesurdular ve her savaşçı son kez uğurlanmayı hak ederdi.

Ölmek üzere olan ejderhadan alçak sesli bir gürültü yükseldi. Çenesi aralandı ve boğuk, insandışı bir ses yükseldi. "Kazandığını sanma, St. George," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle, öfkeli bakışlarını küçümsercesine bana doğrultarak. "Ben Pençe'nin sadece bir pul tanesiyim. Her zaman olduğu gibi varlığımızı sürdüreceğiz ve ırkınız kendini yok ederken daha da güçleniyoruz. Sen ve senin türünden olanlar mahvolacaksınız. Çok yakında."

Sonra kıpkırmızı gözbebeklerinin ardındaki ışık söndü. Ejderhanın gözkapakları kapandı, başı yere devrildi ve tüm vücudu titredi. Son bir kasılmayla kanatları hareketsizleşti, yere vuran kuyruğu

kıpırdamayı kesti ve dev sürüngen sonunda hayatı için savaşmayı bırakarak gevşedi.

Etrafımda yükselen sevinç çığlıklarıyla sırtımı toprağa bıraktım. Askerler silahlarını sallayarak ve zafer çığlıkları atarak ağaçların arasından çıkıyorlardı. Dev cüssenin ötesinde iki taraftan da cesetler vardı, bedenlerin bir kısmı belli belirsiz kıpırdıyordu, bir kısmı alevlerden kavrulmuş çimlik alanın etrafına saçılmıştı. Ağaçlardan hâlâ alevler yükseliyordu, siyah dumanlar dalgalar halinde gökyüzüne uzanıyordu. Cipin ezik parçaları dev sürüngenin korkunç gücünün ispatıymışçasına arazinin ortasında için için yanıyordu.

Muhafızlarla karşılıklı silahlı çatışma sona ermişti. Artık efendileri gittiğine göre geriye kalan son düşmanlar da ormana kaçıyorlardı. İzlerini sürme emri verilmedi; amacımıza ulaşmıştık. Birkaç dakika içinde helikopterle başka bir ekip gelecek ve enkazı temizleyip çiftlikle birlikte tüm cesetleri ortadan kaldıracaktı. O canavarın, ateş soluyan efsanevi yarattığın bu akşamüstü burada öldüğünden kimsenin haberi olmayacaktı.

Bölükler cesedinin etrafında dolaşp sırtarak birbirlerinin sırtına vururken toprağa yığılı cansız ejderhaya baktım. Birkaç asker, tiksinti ve dehşet yüzlerinden okunarak ve büyüklüğü karşısında başlarını sallayarak dev cesedin yanma yaklaşıyorlardı. Bense yerimden kıpırdamadım. Şimdiye kadar savaştığım en büyük ejderha olmasına rağmen gördüğüm ilk ölü ejderha o değildi. Sonuncusu da olmayacaktı.

Bir an acaba hiç “sonuncu” olacak mı diye merak ettim.

Ejderhalar kötüdür; Tüm St. George askerlerine bu öğretilirdi. Onlar şeytandır. Şeytanın sürüngenleridir. Nihai hedefleri insan ırkını köleleştirmektir ve bundan haberi olmayanlarla onlar arasında duran bir tek biz varız.

Her ne kadar *şeytanın sürüngenleridir* kısmının tamamından emin olmasam da düşmanımız kesinlikle güçlü, kurnaz ve vahşiydi. Kendi ailem, ben daha bebekken bir ejderha tarafından öldürülmüştü. Birlik tarafından kurtarılmış ve annem, babam ve kız kardeşimi

katleden canavarlara karşı savaşmam için eğitilmiştim. Öldürdüğüm her ejderhayla daha fazla insan hayatı kurtulmuş olacaktı.

Acımasız, merhametsiz, insandışı olduklarını ilk elden bilecek kadar çok savaş vermiş ve neler yapabileceklerini görmüştüm. Muazzam bir güce sahiplerdi ve yaşları ilerledikçe daha da güçleniyorlardı. Neyse ki dünyada artık çok kadim ejderhalar yoktu ya da en azından savaşlarımızın çoğu cüsse ve yaş olarak daha küçük olanlara karşıydı. Bu devasa, güçlü yetişkini alt etmek bizim açımızdan çok büyük bir zaferdi. Yaratığı öldürmekten hiç pişmanlık duymamıştım; Güney Amerika kartellerinde başlıca bir figürdü ve binlerce ölümden sorumluydu. Onun yokluğunda dünya daha iyi bir yerdi. Belki bugün yaptıklarım sayesinde küçük bir çocuk, ailesini hiç tanımadan öksüz büyümek zorunda kalmayacaktı. Elimden ancak bu kadarı geliyordu ve bunu memnuniyetle yapmıştım. Aileme bu kadarını borçluydum.

Kaburgalarımda keskin ve acı dolu bir zonklama hissettim, dişlerimi sıktım. Adrenalinin etkisi geçince ve savaş sona erince dikkatim yarama çevrilmişti. Zırlı yeleğim darbenin etkisini büyük oranda azaltmıştı ama yan tarafımda duyduğum acıya bakılırsa aldığım darbe kaburgamda bir iki kemiği çatlatmışa benziyordu.

“Vay canına, bu eğlenceliydi. Asker hayatından sıkılacak olursan ejderha futbol topu olarak kariyer yapmayı düşünmelisin. O son darbeye neredeyse altı metre havaya uçtun.”

Başımı kaldırdığımda bir ot ve yosun yığını, çalılıkların arasından çıkıp yanıma gelmişti. Kabarık kolunun birinde Barrett M107A1 .50 kalibre dürbünlü tüfek tutarken, diğer koluyla uzanıp kapüşonunu indirdiğinde benden dört yıl kıdemli, koyu renk saçlı, neredeyse siyaha çalan masmavi gözlü, sırttan bir asker ortaya çıktı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Tristan St. Anthony yanıma çömelerek. Üzerinden sıyrırken kamuflej giysisi hışırtılar çıkardı ve tüfekte ikisini dikkatlice kenara koydu. “Kırık var mı?”

Acı bıçak gibi sokarken dişlerimi sıkarak, “Hayır,” dedim. “İyiyim. Ciddi bir şey yok, sadece bir iki kaburga çatlağı.” Komutan ağaçların arasından çıkıp yavaşça alanın karşısına yürürken dikkatli

bir şekilde nefes alıp verdim. Diğer bölüklere emirler yağdırmasını, ejderhayı ve etrafa saçılan cesetleri işaret etmesini izledim ve dik-katlice yerimden doğrulmaya çalıştım. Doktorlar birkaç dakikaya burada olur ve kimlerin kurtarılabileceğini görmek için yaralıların durum değerlendirmesini yaparlardı. Diğer birçok asker ölümün eşliğindeyken ben ağır yaralanmış izlenimi vermek istemiyordum. Komutan kıyım alanının üzerinden benimle göz göze geldi ve başını onaylarcasına hafifçe salladıktan sonra kaldığı yerden devam etti.

Tristan'a baktım. "O zaman öldürücü vuruş senden geldi, değil mi? Bu kez çanak ne kadardı?"

"Üç yüz. Şimdiye kadar anlamış olmaları gerekirdi." Tristan sesindeki kendini beğenmiş havayı saklama zahmetinde bulunmadı. Takdir edercesine bana baktı. "Ancak buna ortam hazırlayan sen olduğun için sana da pay vermeliyim sanırım."

"Her zaman yaptığım şey değil mi?" Üç yıl önce on dört yaşına basıp gerçek görevlere katıldığımdan beri Tristan'la ortaklık. İlk ortağını ejderha ateşinde kaybetmişti ve o zaman kendisi sadece on sekiz yaşında olmasına rağmen "bir çocuğa bakıcılık yapma" fikri hoşuna gitmemişti. Birlikte ilk görevimizde az kalsın kendimi ölüme atıp onu bir pusudan kurtardığımda ve ikimizi birden katletmeden düşmanı vurmayı başardığımda fikri değişmişti. Şimdiyse, üç yıl ve onlarca savaşın ardından arkamda başka biri olduğunu hayal bile edemiyordum. Birbirimizin canını o kadar çok kurtarmıştık ki ikimiz de sayısını unutmuştuk.

"Ne olursa olsun." Tristan tek dizinin üzerine çömeldi ve alaycı bir şekilde sırtıttı. "Sen benim ortağımsın, az kalsın kendini yem ediyordun ve bir ejderhanın kafa darbesiyle fırlatılma mesafesinde dünya rekoru kırmış olabilirsin. Bir şeyler hak ediyorsun." Onay-larcasına başını salladı, sonra elini cebine sokup on dolarlık bir banknot çıkardı. "Al bakalım, ortak. Hepsini tek seferde harcama."

★ ★ ★

Uzun operasyon nihayet sona ermişti.

Hayatta kalmayı başarmıştık.

Daha doğrusu bir kısmımız başarmıştı. Şanslı olanlarımız. Ben, Tristan'la keskin nişancı arkadaşları ve Bravo –benim bölüğüm– çoğunlukla yara almadan kurtulmuştuk. Ancak diğer bölüklerde, özellikle de ejderhanın dikkatini çekmekten sorumlu Alfa bölümünde, çok sayıda kayıplar verilmişti. Ölü sayısı yüksekti ama beklenmedik değildi. Böylesine büyük bir saldırı Birlik için alışılmışın dışında bir durumdu; normalde ejderhaların peşinden bölükler halinde gönderilirdik, koca bir ordu halinde değil. Saldırının niteliği gereği ben ve Tristan da dahil Birlik'in en iyi askerleri ejderhanın ve yandaşlarının icabına bakmak için Birlik şubelerinden çağırılmıştık. Söz konusu böylesine nadir bir yetişkin ejderhanın icabına bakmak olduğundan ve Birlik, işi şansa bırakmadığından operasyon için St. George'un bütün gücüne ihtiyaç vardı. Ejderhanın kaçmasına ve Pençe'ye gidip izini kaybettirmesine izin veremezdik. Savaş kazanıldıktan sonra ordu dağılmış, biz de sonraki emirleri beklemek üzere anaössümüze geri dönmüştük.

Tristan ve benim için bu, Birleşik Devletler'deki Arizona/Utah eyalet sınırına yakın Mojave Çölü'nün açıklarındaki ıssız bir ileri karakol olan St. George'un batı şubesine geri dönmek anlamına geliyordu. Birlik'in İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri ve birkaç ülkede daha şubeleri vardı ama benim ve ekip arkadaşlarım için burası evdi. Güney Amerika'da şehit düşenler kahramanlıklarına yaraşır bir şekilde defnedildiler ve çorak, geniş mezarlığımıza gömüldükten sonra mezarlarının başlarına sade birer beyaz haç dikildi. Ne cenaze törenlerine katılacak aileleri ne de mezarlarına çiçek bırakacak akrabaları vardı. Onları toprağa veren komutanları ve silah arkadaşlarından başka kimseleri yoktu.

Her zamanki gibi sade bir tören oldu. Daha önce birçok cenaze törenine katılmış, yıllardır tanıdığım askerlerin düzgün sıralar halinde kuma gömülmelerini izlemiştim. Bu, askerler arasında değişmez bir anımsatıcı ve kabullenilmiş bir gerçektir; yolun sonunda bizi bekleyen şeydi. Törenden sonra koşullara döndük, şimdi portatif karyolalardan birkaçı her zamankinden daha boştu ve St. George şubesindeki hayat her zamanki gibi devam ediyordu.

Çiftlikteki saldırıdan yaklaşık bir hafta sonra Tristan'la ikimiz Teğmen Martin'in odasına çağrıldık.

"Rahat, çocuklar." Martin masasının önündeki bir çift sandalyeyi işaret etti, kaburgalarım sargılı ve hâlâ hassas olduğu için biraz kazık gibi hareket ederek itaatkâr bir şekilde yerlerimize geçtik. Gabriel Martin, şakakları kırışmaya başlayan kahverengi saçlı ve ruh haline göre keyifli veya buz gibi soğuk olabilen keskin siyah gözlü tıknaz bir adamdı. Odası çoğu Birlik şubesindekiler gibi standarttı; küçük ve az eşyalı. Birlik gösterişe itibar etmezdi. Ancak Martin'in, masasının arkasındaki duvarda asılı kırmızı bir ejderha postu vardı; bu onun ilk avıydı ve tören kılıcının kabzası cilalanmış ejderha kemiğindendi. Çizgi halindeki ağzı hafif bir tebessümle kıvrılmış halde masasına geçip otururken bize başını salladı.

"Tristan St. Anthony ve Garret Xavier Sebastian. İsimleriniz son günlerde dillerden düşmüyor. Öncelikle bir başka başarılı görevden dolayı ikinizi de tebrik etmek istiyorum. Görünüşe göre öldürücü atış senden gelmiş St. Anthony. Sebastian, senin de yarattığı bölüğünden uzaklaştırmanı ve hayatta kalmanı izledim. İkiniz de sahip olduğumuz en iyiler arasındasınız, Birlik size sahip olduğu için şanslı."

İkimiz de neredeyse aynı anda, "Teşekkürler, efendim," dedik. Teğmen parmak uçlarını birleştirip bir süre bizi süzdükten sonra derin bir nefes alarak ellerini indirdi.

"Bu nedenle," diye devam etti, "Birlik sizi başka bir göreve göndermek istiyor, şimdiye kadar alışık olduklarınızdan biraz farklı bir görev. İkiniz de savaş alanında olağanüstüsünüz; daha... hassas bir ortamda da aynı başarıyı göstereceğinizi umuyoruz."

Tristan kaşlarını çatarak, "Efendim?" diye sordu.

Martin zorlama bir tebessümle gülümsedi. "İstihbaratımız bizi Güney Kaliforniya'da gerçekleşen olası bir Pençe hareketi konusunda bilgilendirdi," dedi ikimizi de sırayla süzerek. "Bu noktayı, uyuyan ejderhaları halkın arasına sokmak için kullandıklarını düşünüyoruz. Bildiğiniz gibi uyuyanlar sinsidir çünkü tamamen insan görünümünde olurlar ve Pençe onları etraflarına uyum sağlayacakları şekilde eğitir. Elbette şüphelinin bir ejderha olduğuna dair elimizde kanıt

olmadan öylece gidip onu ortadan kaldıramayız. Böylesi hareketlerin sonuçları vahim olabilir ve ne pahasına olursa olsun Birlik'in gizliliği korunmalıdır. Ama siz zaten bunu biliyorsunuz.”

Bana baktığında, “Evet, efendim,” diye karşılık verdim. Bir anlık bekleyişi sırasında ekledim: “Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz, efendim?”

Martin çenesini ovuşturarak arkasına yaslandı. “Bölgede geniş kapsamlı bir araştırma yaptık,” diye devam etti, “ve yakında oraya yeni bir uyuyan yerleştireceklerine inanıyoruz. Hatta hangi kasaba olduğuna kadar daralttık, Crescent Beach adında bir yer.” Bakışları keskinleşti. “Daha da önemlisi,” diye sürdürdü, “bu uyuyanın dışı olacağı konusunda bir duyum aldık.”

Tristan’la doğruduk. Tüm ejderhaları yok etmek Birlik’in kutsal göreviydi fakat türün dişileri öncelikli sıradaydı. Bir diş ejderhayı ortadan kaldırırsak bu, daha az yumurtlama gerçekleşeceği ve her yıl yumurtadan daha az yavru ejderha çıkacağı anlamına geliyordu. Pençe diş ejderhalarını özenle korurdu; Pençe’nin diş nüfusunun çoğunun üreme amaçlı kilit altında tutulduğu ve asla dış dünyayı görmedikleri konusunda dedikodular dolaşırdı. Teşkilattan uzakta olanını bulmak az rastlanan ve bulunmaz bir fırsattı. Onu öldürmek düşmanlarımıza karşı çok büyük bir darbe ve savaşı kazanmada yeni bir adım olurdu.

“Evet,” dedi Martin tepkilerimizi dikkate alarak. “Yani ikiniz de bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Pençe’nin uyuyanları halka karışmaya yazın başlarlar, gözlem yaparlar, insanlarla kaynaşırlar ve teşkilat için bağlantılar kurarlar. İkiniz de kılık değiştirip gözünüzü dört açacak ve herhangi bir ejderha hareketine karşı uyanık olacaksınız ama Sebastian, senin uyuyana yakınlaşıp onu açığa çıkarmanı istiyorum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Ben mi?” diye sordum. Martin onaylarcasına başını salladı. Tristan yerinde doğrudu; o bile şaşırmış görünüyordu. *Kılık değiştirmek mi? diye geçirdim içimden. Normal bir kasabada, sivillerle birlikte mi? Nasıl? Bu konuda hiçbir şey...*

bilmiyorum. Normal olmanın ne olduğunu bilmiyorum. “Serbestçe konuşmak için izin istiyorum, efendim.”

“İzin verildi.”

“Efendim, neden ben? Şüphesiz bu tarz bir iş için daha nitelikli insanlar vardır. Ben casus değilim. Ben sadece bir askerim.”

Martin sessizce, “Sen en iyilerimizden birisin,” diye üsteledi. “İlk ejderhanı on dört yaşındayken öldürdün, on altı yaşında bir ejderha yuvasına başarılı bir baskın gerçekleştirdin, senin yaşında birinin öldüreceğinden çok daha fazlasını öldürdün. Diğerlerinin son günlerde senin için ne dediklerini duydum: Mükemmel Asker. Yerde bir ifade. Ancak seni seçmemizin başka bir sebebi daha var. Kaç yaşındasın, Sebastian?”

“On yedi, efendim.”

“Ya askerlerimizin birçoğunun yaşı lise bir genç olamayacak kadar ileri ya da yeterince deneyime sahip değiller. Lise çağındaki bir genç grubuna ayak uyduracak, şüpheleri üzerine çekmeyecek birine ihtiyacımız var.” Martin dikkatle bana bakarak tekrar öne eğildi. “Yüzbaşı bu göreve göndermek için kimin en iyi olduğunu sorduğunda, her ne kadar ikinizi birden savaş alanından ayırmak istemesem de seni ve St. Anthony’yi önerdim.” Sert bakışlı siyah gözleri kısıldı. “Beni ya da Birlik’i hayal kırıklığına uğratmayacağınızı biliyorum. Uğratacak mısınız, askerler?”

Tristan’la, “Hayır, efendim,” diye yanıtladık. Martin onaylarcasına başını salladı, sonra kalm bir dosya alıp kenarından bize baktı. Dosyayı masanın üzerine hızlıca üç kez vurdu, sonra yukarı kaldırdı.

“Bilmeniz gereken her şey bunun içinde,” dedi masanın karışısından bana dosyayı uzatarak. Dosyayı alıp açtığımda içindeki ilk sayfadan sahte nüfus kâğıtları, sosyal güvenlik kartları ve ehliyetler çıktı. “O dosyadaki her şeyi ezberlemek ve uyuyanı açığa çıkarmak üzere bir plan yapmak için yetmiş iki saatiniz var. Onu bulduğunuzda işini bitirin. Gerekirse takviye güçlerini çağırın ama kaçmadığından emin olun.”

“Evet, efendim.”

PENÇE

“Güzel.” Martin onaylarcasına başını salladı. “Acele etmeniz iyi olur. Hedefi yok etmeniz için belirli bir süre yok ama yaz bitmeden onu açığa çıkarmalısınız yoksa Pençe onu başka bir yere gönderebilir ve canavarlardan bir başkasını öldürme fırsatı elimizden kaçır.” Siyah gözleri kısıldı. “Ayrıca sivillerle muhatap olurken son derecede dikkatli olmanız gerektiğini hatırlatmama gerek yok. Bizden veya Pençe’nin varlığından asla haberleri olmamalı. Gizlilik son derece önemli. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

“Çok güzel.” Martin eliyle işaret etti ve ikimiz birden ayağa kalkarak eş zamanlı selam durduk. “Bu haftanın sonunda Kaliforniya’ya gidiyorsunuz. İkinize de bol şans.”

EMBER

Okyanus bugün yardımcı olmuyordu.

Bacaklarımı iki yanından sarkıtıp üzerine oturduğum fiberglas tahtaya vurdukça yüzeyinde beni hafifçe sallayan koyu mavi suya ters ters baktım. Yirmi dakikadır güneş tepeme vurarak burada oturuyordum ve gördüğüm tek tük “dalgalar” şişme çocuk havuzları için bile uygun değildi. Dün suyun, Lexi’nin şarkı söylemek diye adlandırdığı haykırışlarından daha düz olacağını söylediğinde Calvin’i dinlemeliydim. Bu kız kardeşinin sinirli bir tokat atmasına sebep olmuştu ama Calvin’in okyanus konusunda, dalgaların ne zaman en tepede, suyun ne zaman sörf yapmak için mükemmel olacağı konusunda bir altıncı hissi vardı. Bugün o günlerden değildi.

Triton, Poseidon veya artık hangi kalleş deniz tanrısı dinliyorsa içimden ona seslenerek okyanusa, *Haydi ama, dedim. Bir dalga. Bana tek bir düzgün dalga ver, ben de yenilgiyi kabul edeyim. Sadece bir defalığına güzelce sörf tahtası üzerinde süzülmemi sağlarsan seni rahat bırakacağım. Güneş batmadan ve ben eve dönmek zorunda kalmadan önce olursa iyi olur.*

Deniz tanrıları bana kahkahalarıyla karşılık verdiler ve okyanus sakinliğini korudu.

Derin bir nefes alıp ince tahtanın üzerine dikkatlice sırtüstü uzandım, gökyüzü karşımdaydı. Okyanus gibi gökyüzü de düz ve masmaviydi. Bir martı rüzgârı yakalamak için siyah uçlu kanatla-

rını genişçe açarak ve içimi nostaljiyle doldurarak yukarıdan hızla uçup geçti. Güneş kanatlarımı ısıtırken ve ben bulutların üzerinde uçarken, kuyruğum arkamdan dalgalanarak hava akımlarında süzülüğüm zamanları hatırladım. Koşmak, kaymak, sörf yapmak; hepsi harikaydı ama hiçbirini uçmak gibi değildi.

Yine de kıyıya doğru gürleyen beş metrelik bir dalganın üzerinde süzülme o safi adrenalin patlamasını yaşayacağım en yakın histi.

Bugün üç metrelik bir tane yakalayabilirsem sevinecektim.

Bir çift martı daha tiz çıgıllıklarıyla benimle dalga geçerek havada süzüldü. Her şeyi unutup bulutlar arasında martılar ve pelikanlarla beraber uçmak için neler vermezdim. Özellikle de şimdi. O akşam Dante'yle eve gelip iki yetişkin ejderhayı salonumuzda bulduğumuz tam bir ay önce *onun* gelişinden beri.

Dişi ejderha kırmızı iri dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izlemeye devam ederken, “Planlarda değişiklik mi oldu?” diye sordum zorlukla. “Buraya bizi... geri götürmek için mi geldiniz?”

Kadının gülümsemesinin genişlediğini ve biraz daha şeytani bir havaya büründüğünü düşündüm. “Hayır, tatlım,” dedi içimi rahatlatarak. “Ancak son gelişmeler ışığında teşkilat, eğitiminize hız vermenin daha iyi olacağına karar verdi. Biz de,” arkasındaki ejderhayı işaret etti, “yaz boyunca eğitiminizi üstleneceğiz.”

“Ne!” Hayır, bu doğru olamazdı. Yaz bize ait olacaktı; eğitimciler, dersler, kurallar veya sorumluluklar olmadan üç ay boyunca özgür olacaktık. Eğitimin son aşamasının, Pençe'nin insan topluluğu için kalıcı olarak hazır olduğumuza karar verdiği uyum sağlama sürecinden *sonra* gerçekleşmesi gerekiyordu. “Teşkilatın bizi buraya topluma karışmamız için gönderdiğini sanıyordum,” diye itiraz ettim. “Öğrenmemiz gereken şey her neyse onu öğrenirken bunu nasıl yapacağız?”

Sesim tiz ve biraz çaresiz çıkmıştı, kadın eğlenmişçesine tek kaşını kaldırdı. Umurumda değildi. Duvarlar daralıyordu ve küçücük, kırılğan özgürlüğüm pencereden kayıp gidiyordu. Buna henüz hazır

değildim. Eğitimin son aşamasıyla ilgili pek bir şey bilmiyordum, tek bildiğim, birkaç yıl sürdüğü ve Pençe'nin sizin için seçtiği makam her neyse ona yönelik özel olarak şekillendirildiği idi. İnsan toplumunda güçlü makamlarda bulunan ejderhalardan biri, yani bir Bukalemun olmam istenebilirdi veya önemli Pençe yetkililerinin korumalığını yapan bir Gila olmama karar verilmiş olabilirdi. Elbette başka makamlar da vardı ama en önemlisi her ejderhanın bir makama sahip olmasıydı. *Ut omnes sergimus*, Pençe'nin mottosuydu. *Bir olur yükseliriz*. Her ejderhanın bir rolü vardı ve hepimiz teşkilatın iyiliği ve hayatta kalmak için beraber çalışmak zorundaydık. Sadece o rolün ne olacağını seçme şansımız yoktu. “Büyüdüğümde” ne yapmak istediğim üzerine düşünmemiştim bile. Teşkilatta kulağa fena gelmeyen, tamamen nefret etmeyeceğim birkaç makam vardı ama Pençe dışında bir şey ummak boşunaydı. Ben bir ejderhaydım. Tüm hayatım zaten çizilmişti.

O yüzden teşkilatın sorumlu bir üyesi olmak zorunda bırakılmadan ve ömür boyu (ki bu bizim için çok ama çok uzun bir süreydi) Pençe'nin tam üyesi olmadan önce son bir fırsat olarak yazın gelmesini dört gözle beklemiştim. Üç ay, tek istediğim buydu. Çok şey mi istiyordum?

Belli ki öyleydi. Korkutucu Pençe Yetkilisi, sevimlilik yaptığımı düşünürcesine benimle eğlenir gibi bir bakış attı. “Merak etme, tatlım.” Gülümsemesi hiç hoşuma gitmemişti. “Doğru yoldan şaşmadığınızdan emin olacağım. Bundan sonra birlikte çok sık zaman geçireceğiz.”

O uğursuz gülüşü bir süre daha devam ettikten sonra yanımızda kaskatı bekleyen koruyucularımıza döndü. “Unutmayın, insanlar.” Zehirli yeşil gözleri kısıldı. “En önemlisi gizlilik. Yarın buluşma yeri için diğer kapıdan çıktıklarından emin olun. Hareketlerinin izlenmesini veya her sabah nereye gittiklerinin sorgulanmasını istemiyoruz. Onları dışarı çıkarken veya dönerken kimse görmeyecek. Anlaşıldı mı?”

Liam ve Sarah hızlıca onları temin ederken Dante'yle göz göze geldik. Aklıma gelen ilk şey, *Harika, yeni kurallar*, oldu ve hemen ardından onu şu düşünce izledi: *Dur bir dakika, hangi diğer kapı?*

Korkutucu Pençe Yetkilisi bana dönüp bir kez daha gülümsedi. “Yarın görüşürüz, yavru,” dedi tehdit edercesine. “Sabah erkenden.”

Gittiklerinde hemen, ne soracağımı biliyormuş gibi derin bir iç çeken Liam’a döndüm. “Bu taraftan,” dedi ikimize de peşinden gitmemiz için işaret ederek. “Yarın sabah nereye gitmeniz gerektiğini göstereceğim.”

Peşi sıra soğuk ve genel olarak boş bodrum katma indik. Burası beton zeminli, alçak tavanlı bir yerdi; duvarın öbür ucunda çamaşır ve kurutma makineleriyle köşede toz içinde eski bir ağırlık kaldırma aleti duruyordu. Aletin yanında bir tuvalete açılıyormuş gibi görünen göze çarpmayan tahta bir kapı vardı.

Liam kapıya yönelip bir anahtar çıkardı ve kilidi açtı, sonra bize döndü.

“Hiçbir şekilde kimseye bundan bahsetmeyeceksiniz, anlaşıldı mı?” dedi alçak ve sert bir ses tonuyla. Onaylarcasına başımızı salladık ve Liam elini kapı koluna götürüp gıcırtyla kapıyı kendine doğru çekti.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Tuvalet yerine karanlığa doğru ince uzun bir tünel uzanıyordu. Duvarlar ve zemin doğal taş veya toprak değil, kaba betonu; yani belli ki bu tünel belki de bir kaçış yolu olarak birileri tarafından açılmıştı. Buna şaşırmamalıydım. Eski “okulumuz”, yani Dante’yle büyüdüğümüz yerde kadim düşmanlarımız olan St. George Birliği’nin saldırısına uğramamız durumunda birkaç gizli çıkış noktamız vardı. Şimdiye kadar hiç saldırıya uğramamıştık; resimlerdekiler hariç daha önce hiç St. George askeri görmemiştim ama ne olur ne olmaz diye yaklaşık her ay “acil durum kaçış tatbikatları” yapardık.

“Yarın sabah ikinizin saat 06.15’te burada olmasını bekliyorum. Şimdi beni iyi dinleyin. Nereye gideceğiniz ve oraya vardığınızda neler olacağı bilgisi çok gizli. Bu tünel yok; bundan kimseye bahsetmeyeceksiniz. Hatta bu kapıdan adımınızı attığınız andan ne zaman dönecekseniz o zamana kadar her ne sebeple olursa olsun teşkilat dışından kimseyle konuşmayacaksınız. Telefonlarınızı evde bırakın; gideceğiniz yerde ihtiyacınız olmayacak. Anlaşıldı mı?”

Dante hemen, “Evet,” dedi ama ben karanlığın içinde gözden kaybolan tünele bakarak yüzümü buruşturdum. Bodrum katımızda gizli bir geçit mi? Acaba bu duvarlarda başka hangi sırlar saklı, diye merak ettim. Bu düzeyde bir paranoya Pençe için normal miydi yoksa Dante’yle ikimiz bir sebepten istisna mıydık?

Merakım alevlendi ve öne doğru bir adım attım ama Liam hızlıca kapıyı örtüp kilitledi. Kaşlarımı çattım ve anahtarın cebine girip gözden kaybolmasını izlerken acaba anahtarı hiç konsolun üzerine bırakıp unutur mu diye merak ettim. Muhtemelen anahtarı “ödünç” alıp geçitten gizlice tek başıma geçmek, özellikle de tünelin nereye çıkacağını öğrenmek için yarını beklemek zorunda olduğum düşünülürse başımı büyük derde sokardı. Yine de merak ediyordum.

“Tünel nereye çıkıyor?” diye sordum Liam bizi merdivenlerden çıkarırken.

Homurdandı. Mutfağa adım attığımız sırada, “Tünel falan yok,” dedi hızlıca. “Burası tamamen sıradan bir ev.”

Gözlerimi devirdim. “Peki. Hakkında konuşmamamız gereken, var olmayan gizli bir geçit, anlıyorum. Peki, nereye çıkıyor?”

“Yarın görürsünüz.”

Gördüm de. Ertesi sabah Dante’yle birlikte aceleyle merdivenlerden indiğimizde kapının kilidinin bizim için açık olduğunu gördük. Kapıyı çekerek gıcırtyla açtım ve her beş altı metrede bir çıplak ampullerle aydınlatılmış koridora baktım, sonra erkek kardeşime sııttım.

“Sence burası bizi ejderhalarla ve hazineyle dolu gizli bir yeraltı mağarasına mı götürecekt?”

Dante sırıttı. “Ne bu, bir Tolkien romanı mı? Hiç sanmam.”

“Hiç eğlenceli değilsin.”

Belki üç blok boyunca düz, dar geçidi takip ettik, ta ki tepesinde başka bir basit tahta kapı bulunan merdivenlerle son bulana dek. Hevesle ve merakla kapıyı iterek açtım ama eşiğin ötesinde ne bir mağara, ne bizi bekleyen ejderhalar, ne bir hareket ne de duvarlar boyunca dizili bilgisayar terminallerinin bulunduğu bir yeraltı tesisi vardı.

Kapıdan geçtiğimizde karşımızda temiz ama çok sade görünümlü bir garaj duruyordu. Çatlak beton zeminliydi, penceresizdi ve en az iki aracın sığabileceği genişlikteydi. Çift kanatlı kapıları kapalıydı, duvarlara sıralı raflar sıradan garaj malzemeleriyle doluydu: El aletleri, hortumlar, eski bisiklet lastikleri falan filan. Az önce içinden geçtiğimiz gizli tüneli saymazsak burası hayal kırıklığı yaratacak derecede normaldi. Elbette sundurmanın ortasında uğuldayan bir çift siyah sedan hariç.

Sürücü kapıları açıldı ve birbirinin aynı siyah takım elbiseli ve siyah gözlüklü iki adam araçlardan indi. İkisi aynı anda dönüp yolcu kapılarını açtı, sonra ellerini önlerinde kavuşturup bekleyerek arabaların yanında durdular.

Adamları dikkatle süzdüm. “Sizinle gitmemiz gerekiyor sanırım?”

“Evet, hanımefendi,” diye yanıtladı biri gözlerini dosdoğru karşıya dikerek.

Yüzümü eşitmemek için kendimi zor tuttum. “Hanımefendi” denilmesinden nefret ederdim. “İki kişisiniz çünkü...”

“Sizi gideceğiniz yere götüreceğiz, hanımefendi,” diye yanıtladı insan sanki belli değilmiş gibi. Hâlâ bana bakmıyordu. Gözlerimi kırıştırdım.

“Ayrı ayrı mı?”

“Evet, hanımefendi. Doğrudur.”

Kaşlarımı çattım. Dante’yle ben asla hiçbir şeyi ayrı yapmamıştık. Tüm derslerimizi, ödevlerimizi, aktivitelerimizi, etkinliklerimizi, her şeyimizi birlikte yapmıştık. Erkek kardeşimin, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yere yabancı bir arabada yabancı bir insanla götürülmesi fikri hoşuma gitmemişti. “Oraya birlikte gidemez miyiz?” diye sordum.

“Korkarım bu mümkün değil, hanımefendi.” İnsanın ses tonu nazik ama kesindi. “Aynı yere gitmiyorsunuz.”

Şimdi daha temkinli bir şekilde kollarımı önümde kavuşturdum ama Dante arkama geçip dirseğime dokundu. Ona baktığımda, “Haydi,” diye fısıldadı. “İnatçılık etme. Bunu Pençe emretti... dediklerini yapmak zorundayız.”

Derin bir iç çektim. Haklıydı; Pençe ayarladıysa elimden bir şey gelmezdi. “Peki,” diye söylendim ve tekrar sürücülere baktım. “Hangi araba benimki?” diye sordum.

“Fark etmez, hanımefendi.”

Yanıt vermeme kalmadan Dante öne doğru davrandı, arabalardan birine yöneldi ve arkaya geçti. Şoför kapıyı hızlıca örttü, yan tarafa dolaştı ve kendi kapısını da arkasından örttü.

Sıra bendeydi. Homurdanmamak için kendimi zor tutarak şoförü görmezden geldim ve kendimi pat diye arka koltuğa bıraktım. Garajın kapıları yukarı kalkıp gerisingeri gün ışığına çıkarken arka koltuktaki erkek kardeşimi son bir kez görme umuduyla dönüp diğer arabayı izledim. Ancak araba camları renkliydi ve sedanlar yola çıkıp aksi yönlerde uzaklaşırken onu göremedim.

Yolculuk kısa ve sessizdi. Nereye gittiğimizi sormamam gerektiğini biliyordum. Dirseğimi kapıya yaslayıp pencereden dışarı baktım ve şehrin gözümün önünden hızla geçişini izledim, ta ki sade görünlü bir ofis binasının otoparkına girene kadar. Burası bulutsuz gökyüzünü yansıtan bir sürü koyu renk penceresi olan birkaç katlı bir binaydı.

Sürücü binanın etrafından dolaşıp arkadaki yükleme alanının önünde durdu. Metal kapı sıkıca kapalıydı ama yanındaki koyu renkli ve kendine çağırان giriş kapısı açıktı. Derin bir iç çektim.

Arabayı ve bana hâlâ tek kelime etmemiş şoförü arkamda bırakıp binaya girdim ve sonundaki açık kapıya varana dek uzun, karo döşeli koridorda ilerledim. Kapının ötesinde, dev bir ahşap masa ve önünde metal bir tabure bulunan bir ofis duruyordu. İçeri girdiğimde lüks bir deri sandalye kendi etrafında döndü ve odanın karşısından siyah Armani’li sarışın kadın bana gülümsedi.

Kusursuz, kırmızı ojeli tırnaklarını çenesinin altında kavuşturarak, “Merhaba, yavru,” diye selamladı. “Geç kaldın.”

Kendimi zor tutarak bir şey demedim. Kendinden yaşça büyük birine karşılık verilmezdi, hele ki o kişi kendinden birkaç yüz kilo avantajlı ve birkaç ölümlü ömrü kadar bilgi donanımına sahipse hiç.

Kadının zehirli yeşil gözleri beni bir süre daha süzdü ve dudakları eğlenerek hafifçe kıvrıldıktan sonra tabureyi işaret etti. “Otur.”

Oturdum. Metal tabure sert ve rahatsızdı, muhtemelen kasten bu şekildeydi. Korkutucu Pençe Yetkilisi arkasına yaslandı ve gözlerini kırpmaksızın bir yırtıcının bakışlarıyla beni izlemeye devam ederken uzun bacaklarını birbirinin üzerine attı.

“İşte buradayız,” dedi sonunda. “Bahse girerim sebebini merak ediyorsun, değil mi?” Devam eden sessizliğim karşısında tek kaşını kaldırdı. “Benimle konuşmaktan korkma, yavru. En azından bugün korkma. Eğitimini devralmamı bizzat Pençe’nin kıdemli başkan yardımcısı istedi ama bu sadece bir tanışma. Öğrenci öğretmen tanışması.” Sonra hafif gülümsemesi yok oldu ve ses tonu katılaştı. “Şundan kuşkun olmasın... bugünden sonra her şey çok daha zorlaşacak. Çabalayacaksın ve acı çekeceksin. Bu senin için kolay olmayacak. O yüzden bir sorun varsa, yavru, şimdi sormanın tam sırası.”

Midem kasıldı. “Ne için eğitiliyorum?” diye sordum fısıltıya yakın bir sesle.

“Hayatta kalmak için,” diye yanıtladı hiç tereddüt etmeksizin ve açıklamaya girişti. “Gerçekte ne olduğunu bilirse seni yok etmek için her şeyi yapacak bir dünyada hayatta kalmak için.” Söylediklerinin önemini idrak etmem için biraz bekledikten sonra devam etti. “Türümüzün tamamı kendini savunmayı ve bize zarar verecek, ellerinden gelse soyumuzu tüketecek olanlara karşı tetikte olmayı öğrenmek zorunda. Bir keresinde az kalsın başarıyorlardı. Bunun yinelenmesine izin veremeyiz.” Tekrar durdu ve masanın üzerinden dikkatle bana baktı. “Söyle bana, yavru,” dedi. “Hayatta kalmamıza karşı en büyük tehdit nedir? Öncesinde soyumuzun neredeyse tükenmesine sebep neydi?”

“St. George,” diye yanıtladım. Bu kolay bir soruydu. Yumurta-
dan çıktığımız andan itibaren korkunç St. George Birliği hakkında uyarıldık. İlk ejderha katillerinden, yobaz Tapmak Şövalyeleri’ne ve geçmişten ta günümüze kadar uzanan militarist düzenlerinin tüm kanlı detayları öğretilirdi. Çocuk bile olsa yavruları acımasızca vurarak öldüren St. George askerlerinin hikâyeleri anlatılırdı. Gereğinden

fazla soru soran ve geçmişimizle anormal bir şekilde ilgili görünen yabancılara karşı hep dikkatli olmamız konusunda uyarılırdık. St. George zalim, hin ve merhametsizdi; bütünüyle türümüzün düşmanıydı. Her ejderha bunu bilirdi.

“Hayır. Bu doğru değil.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Karşımdaki kadın yoğun bakışlarıyla öne eğildi. “Soyumuz neredeyse tükeniyordu,” dedi yavaşça, “çünkü birbirimize güvenemedik. Türümüzün hayatta kalmasından çok, sahip olduklarımız ve topraklarımızı korumak için endişelendik. Böylelikle insanlar bizi teker teker ele geçirip neredeyse yok ediyorlardı. Ancak sonlara doğru, sayımız az kalsın sıfırlanmaya yüz tutmuşken bir ejderha –Kadim Ejder– bizi bir araya getirdi ve işbirliği yapmaya zorladı. İnsana dönüşmeyi, göz önünde saklanmayı, insan kalabalığı arasında gözden kaybolmayı öğrendik. Ancak en önemlisi, hayatta kalmak için birlikte çalışmak *zorunda olduğumuzu* öğrendik. Ne kadar güçlü olsa da tek bir ejderha, insanlarca istila edilmiş bu dünyaya karşı ayakta kalamaz. Başarılı olacaksak, gelecek için bir ümidimiz olacaksa hepimiz teşkilattaki rolümüzü kabul etmek zorundayız. Tek başına yıkılırız. Bir olur yükseliriz.” Korkutucu Pençe Yetkilisi asidik bakışlarıyla aklımdan geçenleri okurcasına gözlerini kıstı. “Her yaptığımız, sana öğrettiklerim hepimizin iyiliği için. Bunu aklından çıkarma yavru.”

Onaylarcasına başımı salladım.

“Güzel.” Eğitimcim bir kez daha sırtını geriye yaslayıp dudaklarını küçük, şeytani bir gülümseme halinde kıvrırdı. “Çünkü bundan sonrası kolay olmayacak.”

Haklıydı. O günden itibaren her sabah saat 06.00’da güne başlayarak kulağımın dibinde alarmımın sesiyle uyanacaktım. Üstümü değiştirip sersem gibi aşağı inecek, bir simit veya çörek aldıktan sonra Dante’yle gizli tünelin sonunda şoförlerimizle buluşup ayrılacaktık. Ofis binasına vardığımda o aynı odaya girecektim ve Korkutucu

Pençe Yetkilisi –adını hiç söylememişti– beni geniş ahşap masasının arkasında bekliyor olacaktı.

Her sabah bana, “Rapor ver,” diye bağırıracaktı. Ben de önceki gün yaptıklarımın üzerinden geçmek zorunda kalacaktım. Kiminle tanıştığımı, nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı rapor edecektim. Bana arkadaşlarım hakkında belirli sorular soracak, benden belli bir şeyi neden dediklerini veya neden belli bir şekilde tepki verdiklerini açıklamamı isteyecekti. Bundan nefret ediyordum ama sabahın en kötü kısmı bu değildi.

Hayır, en kötü kısım “sorgu”dan sonrasıydı. Bana sert beton zeminli ve tavanı çapraz demir kirişli devasa, uçsuz bucaksız ve çoğunluğu boş olan binanın deposuna gitmemi emredecekti. Asıl eğlence bundan sonra başlıyordu.

Koca bir sandık yığınına işaret ederek, “Şu kutuları devir ve karşı köşeye yığ,” diye bağırıracaktı.

“Şu paletleri odanın diğer ucuna sürükleyin. Bitirdiğinde hepsini geri getir. Çabuk ol.”

“Şu su kovalarını binanın etrafında on tur taşı. Bitince on tur da diğer yöne taşı.”

“Şu tekerlekleri en hızlı şekilde odanın her bir köşesindeki sekiz direğe taşı. Hayır, yuvarlayamazsın, taşımak zorundasın.”

Her gün. Tam tamına iki saat boyunca. Soru sormak yok. Karşılık vermek veya şikâyet etmek yok. Sadece saçma, tekdüze, amaçsız görevler. Bu sırada Korkutucu Pençe Yetkilisi daha hızlı olmam, daha çok çalışmam için bana bağırarak dışında hiçbir şey demeksizin ve hiçbir açıklama yapmaksızın ilerleyişimi izliyordu. Ne kadar çalışırsam çalışayım, görevi ne kadar çabuk tamamlarsam tamamlayayım yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi. Onun değişmez, bir numaralı kuralına rağmen her zaman çok yavaş, çok zayıf ve her şeyde çok eksiktim: Bunların herhangi birini yaparken gerçek görünümüne dönüşmek yoktu.

Bu sabah sonunda patladım.

“Neden?” diye bağırdım sesim geniş odada yankılanarak. Kurallarından ikisini aynı anda çiğnemiştim: Karşılık vermek yok, soru

sormak yok. Artık umurumda değildi. Bıraktığım tuğla ayağımın üzerine düşerek ağızından lanet sözcüğün çıkmasını ve öfke patlamasını tetiklemişti. Korkutucu Pençe Yetkilisi hiç kıpırdamadan ve gözlerini üzerimden ayırmadan bağırarak sağlam bir hakaret savurduktan sonra devam etmemi, bu kez daha hızlı olmamı söylemişti. Her yanımda ağrıyordu, kollarım yanıyordu, ter damlaları gözlerime giriyordu ve şimdi de ayak parmağım zonkluyordu. Bu kadarı yeterdi.

“Bu saçmalık!” diye haykırdım, odanın diğer ucundan bağırarak. “Bana hep daha hızlı, daha güçlü olmamı söylüyorsun ama değişmeme izin yok mu?” Uçabilsem bunun ne kadar kolay olacağını hayal ederek çılgıncasına odanın iki yanındaki tuğla yığınlarını işaret ettim. “Gerçek görünümümde bunu on kat daha hızlı yapabilirim. Neden kendim olarak yapamıyorum?”

“Antrenmanın amacı bu değil de ondan,” diye yanıtladı sakın ve sinir bozucu bir şekilde. “Böylelikle tuğlaları el arabasıyla bir taraftan öbür tarafa taşımak için fazladan bir saat daha kazanmış oldun ancak şimdi senden bir de bunları saymanı istiyorum. Ben de kayıt tutacağım ve hesabı şaşırırsan baştan başlayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Öfkeden köpürerek içimden, keşke gerçek görünümüme dönüşüp tavandaki tepecamlarından birinden uçup gitsem; sadist eğitmenimden ve saçma antrenmanlarından sonsuza dek kurtulabilsem diye geçirdim. Elbette böylesine delice bir şeyden, özellikle de güpegündüz, paçayı kurtaramazdım. Bir insan bile beni görse karmaşa, panik olur, ortalık kıyamet yerine dönerdi. Kimse gördüklerine inanmasa da Pençe devreye girip zararı telafi etmeye çalışacaktı ki bu genellikle pahalıya patlardı ve bunu yapmak hoşlarına gitmiyordu. Ne zaman açıklanamaz bir durum yaşansa olduğu gibi St. George Birliği ortaya çıkabilir, sonra bu karışıklığı toparlaması için mecburen birileri çağırılırdı. Uzun lafın kısıası, başım büyük derde girerdi.

Kararlı bir şekilde yere eğilip tuğlayı aldım, sonra emredildiği gibi omzuma kaldırdım. Bir saat daha. Bu işkenceye bir saat daha katlanacaktım, sonra günün geri kalanı bana aitti.

Korkutucu Pençe Yetkilisi odanın diğer ucundan, “Saydığını duymuyorum,” diye bağırdı. Dışarı püskürmek için can atan alevleri zor tutarak dişlerimi sıktım ve geri bağırdım.

“Bir!”

★ ★ ★

Oradan ne kadar çabuk çıksam kârdı. İşkence nihayet sona erdiğinde ve gizli tünelden çıktığımda odama koştum, sörf tahtamı kapıp kendimi doğruca suya attım. Kafamı dağıtmak için bir şeye ihtiyacım vardı ve dalgalar bunun için birebirdi.

Ne var ki okyanus bugün de gıcıklık ediyordu. Bu bir komploydu.

Gözlerimi dikmiş gökyüzüne bakmaya devam ederken sörf tahtası suyun üzerinde hafifçe sallandı. Yalnız bir bulut, yukarıda küçücük bir pamuk yumağı engin mavide çok ama çok uzakta asılı duruyordu. Tek gözümü kapayarak elimi kaldırdım ve rüzgârda süzülürken pençelerimle buluta dokunduğumu hayal ettim. Sırtımı ve kanatlarımı ısıtan güneşi, hava akımlarında süzülürken, pike yapıp uçarken içimi dolduran heyecanı hatırladım. O heyecana en çok yaklaştığım yer sörf yaparkendi ve öbürüne kıyasla sönük kalıyordu. Uçmak istiyordum.

Bahse girerim o asi ejderha ne zaman istese uçabiliyordur.

Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturup onu düşündüm. Otoparktaki o kısa bakışın üzerinden nerdeyse bir ay geçmişti ve o zamandan beri asi ejderha da motosikleti de kayıplara karışmıştı. Onu arıyor falan değildim; sadece gözlerim sahildeki kalabalığı, otoparkları, hatta Crescent Beach alışveriş merkezinin kuytu köşelerini arıyordu. Hiçbir iz yoktu. Dante de olayla ilgili hiç konuşmuyordu, ne zaman sorsam ya kaçamak cevaplar veriyor ya da başka bir şeyle meşgul oluyordu. Ne yaptığını veya bir şey yapıp yapmadığını söylemiyordu bile ve böylesine ketum olması beni sinirlendiriyordu. Lexi MM'nin gerçekte var olduğunu doğrulamamış olsa bu olayın baştan sona bir tür rüya olduğunu düşünebilirdim.

Kaşlarımı çattım. Dante son zamanlarda birçok konuda ketum davranıyordu. Yalnızca asi ejderha konusunda değil, kendi eğitim

seanslarıyla ilgili de konuşmak istemiyordu. Eğitimciyle bütün sabah neler yaptıklarını defalarca sormuştum ve sorularıma verdiği yanıtlar oldukça üstü kapalıydı. Siyaset ve Beşeri Bilimler, farklı yönetimleri ve dünya liderlerinin adlarını vs. öğrenmekten bahsediyordu. İlgimi kaybedip onunla konuşmak istemeyeyim diye bilerek sıkıcı yanıtlar verdiğinden şüpheleniyordum. Neden böyle yapıyordu, bilmiyordum; Korkutucu Pençe Yetkilisi'nin bana yaptırdığı her şeyi ona anlatıyordum, o da halden anlar gibi davranıyordu ama kendi eğitim seanslarından neredeyse hiç bahsetmiyordu.

Suyun içinde bir şey yanımdan geçti, bu kez farklı bir sebepten sinirim bozularak doğruldum. Deniz sakindi, değişen bir şey yoktu ama sağda bir hareketlenme hissettiğime yemin edebilirdim...

Yüz metre kadar ötede koyu renk, üçgen bir yüzgeç suyun yüzeyine çıktı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bacaklarımı hızla sudan çektim ve sörf tahtasının üzerine çıktım. Yüzgeç bir anlığına yok oldu, sonra az öncekinden daha yakında tekrar belirdi. Etrafımda daire çizerek takip ettiğine hiç şüphe yoktu. Suyun altındaki uzun, pürüzsüz gölgesini görebiliyordum; koyu renk, torpido biçimli gövdesiyle dosdoğru üzerime geliyordu.

Gülümsedim. Başka zaman korkacağımdan değil ama bu sabah diken üstünde ve dalaşmaya hazırdım. Bana yaklaştıkça avuçlarımı sörf tahtasının üzerine yerleştirdim, başımı eğip alçak sesle hırıldadım.

Gölge birdenbire yönünü değiştirdi ve geriye dönme telaşıyla kuyruğu suya çarparak havaya sağlam bir su püskürttü. Yüzgecinin suyun içinde süzülerek gidişini izledim, hızla küçüldükten sonra tekrar derinlere dalıp gözden kaybolduğunda zafer dolu bir ifadeyle sııttım.

Hah. Bahse girerim daha önce sörf tahtasının üzerinde, kendinden daha beter bir yırtıcıyla karşılaşmamışsındır, değil mi?

Derin bir iç çektim. Beklenmedik misafir hariç bugün okyanusun bu tarafında pek bir şey olacağı yoktu. Ayrıca Lexi'ye onunla Smoothie Hut'ta buluşacağıma söz vermişim. Akıllılık edip erkek kardeşinin tavsiyesine kulak asmış ve öğleden sonrayı güneşlenerek ve Kristin'le oğlanları keserek geçirmeye karar vermişti. Kristin'in

New York'ta bir erkek arkadaşının olması sorun değildi. Tatildeyken "vitrin gezmek" hoşuna gidiyordu ve Lexi de büyük bir zevkle ona eşlik ediyordu. Dante dahil, grubun testosteron yüklü kısmı kamyon çekme etkinliğine veya onun gibi bir şeye bakmaya gitmişti, o yüzden bu gece kız kızydık. Her ne kadar güneşlenmenin ve insan oğlanlar hakkında dedikodu yapmanın sıkıcı olduğunu düşünsem de burada martılar ve meraklı köpekbalıklarım saymazsak tek başıma boş boş durmaktan iyiydi.

Karınüstü uzandım ve sahilin yakınlarında zavallı acınası bir dalga yakalayarak gerisingeri kıyıya yöneldim. Bugün fazlasıyla sakın suda zaman geçiren epey bir insan kalabalığı vardı, bazıları bebekli ailelerdi. Okyanusun derinlerindeki beklenmedik karşılaşmayı hatırladım ve misafirim muhtemelen çoktan uzaklaşmış olmasına rağmen hâlâ etrafta olma ihtimalini riske atmak istemedim. Her şeyden habersiz, mutlu bir şekilde sığ suda koşturan tombul küçük çocuklar varken olmazdı.

Ayaklarımı ıslak kuma basarken, "Köpekbalığı!" diye bağırdım. "Orada bir köpekbalığı var! Herkes sudan çıksın!"

Tanrım, insanların hızlı hareket ettiğini görmek mi istiyorsun? Kalabalık bir plajda *böyle* bağır ve olacakları izle. İnsanların pullarla kaplı, sivri dişli bir yırtıcıdan böylesine korkmaları inanılmazdı. Suyun saniyeler içinde boşalmasını ve çaresizce okyanustan çıkmak için anne babaların çocuklarını kaptıkları gibi kıyıya doğru kaçışmalarını izledim ve bunu biraz ironik buldum. Sudaki iri, tehlikeli bir canavardan çok korkuyorlardı, oysa ondan daha iri, daha tehlikeli ve ölümcül bir başka canavar sahilde hemen yanlarında duruyordu.

Birkaç cankurtaranla konuştuktan ve evet, suyun açıklarında bir köpekbalığı gördüğümü ve hayır, sırf eğlence olsun diye panik yaratmıyorum, açıklamasını yaptıktan sonra sahilin yukarısındaki otoparkın kenarında Lexi'yle Kristin'i buldum. Sarı bir cipin yanında dikilmiş, hiçbirini daha önce görmediğim, mayolu ve üstsüz üç oğlanla konuşuyorlardı. Yanlarına giderken, ensemde yine o ga-

rip ürpertiği hissettim ve siyah saçlı birini ve motosikleti arayarak etrafa bakındım. Hiçbir şey yoktu. Paranoya yapıyor olmalıydım.

“İşte buradasın!” Lexi kaçıp gideceğimden korkarcasına kolumdan yakaladı. “Biz de tam seni aramaya çıkacaktık. İnsanlar suda bir köpekbalığı olduğunu söylüyorlar!”

“Ha,” dedim. “Şey. Evet, var. Demek istediğim, ben de o yüzden çıktım ama muhtemelen bir şey yoktur.” Üç yabancı çocuğa baktım. Yaşça bizden biraz büyüklerdi, üniversiteli olabilirlerdi ve buralı değillerdi. Bronzlaşmış kolları dışında tişörtlerini ilk kez çıkarıyorlarmış gibi tenleri soluk ve solgundu. İçlerinden biri ona baktığını fark etti ve göz kırptı. İrkildim ama yorum yapmamaya karar verdim.

“Lexi,” dedim bakışlarımı göz kırpan çocuktan uzaklaştırarak. “Beni yeni arkadaşlarınızla tanıştırmayacak mısınız?”

“Ah, evet. Bu, size sözünü ettiğim Ember.” Lexi günün ödülünü gösteren bir yarışma programı sunucusu gibi beni işaret etti. “Ember bu Drew, Travis ve Colin. Kolorado’dan buraya yeni gelmişler, biz de Kristin’le birlikte onlara sahili gezdirecektik.”

“Ah.” Uzun bronz bacağına birini tampona uzatmış, rahat bir şekilde cipin kaportasına oturan Kristin’e baktım. Çocuklardan ikisi dik dik bakmaktan kendilerini alamıyorlardı; ağızlarından akan suyu görebilirdiniz. “Bugün suyun yakınlarında bir yere gitmek isteyeceğinizi sanmıyorum,” dedim. “Etraftaki köpekbalıklarından dolayı, anlarsınız ya.”

Kristin suratını assa da ben rahatlamıştım. Bu üçünün dik dik bize bakışları veya Travis’in sıradan bir şekilde kolunu Lexi’nin omuzlarına atması hoşuma gitmemişti. Colin’in bakışları üzerimde gezinirken başka bir yırtıcıyı tanıyan içimdeki ejderha huzursuzca hırıldadı.

Lexi kızarken Travis, “Sorun değil,” dedi. “Gidebileceğimiz başka yerler de var. Siz yerel halkın takılmak için gittiği çok gizli bir yer var diye duydum, doğru mu? Korsan Koyu, Ölü Koyu... öyle bir şey, değil mi?”

“İssız Kaya Koyu’nu mu diyorsun?” diye sordu Lexi başını kaldırıp ona gülümseyerek. Lexi’ye bir tekme atmak istiyordum. İssız Kaya sahilin birkaç kilometre ilerisinde pek bilinmeyen bir koydu.

Oraya ulaşmak için toprak bir patikaya sapmak gerekiyordu, o yüzden oldukça ıssız bir yerdi. Liam'a göre orası aynı zamanda "şüpheli olayların" gerçekleştiği bir yerdi. Dante'yle ikimizi oraya yalnız başımıza ve asla karanlık çöktükten sonra gitmememiz konusunda uyarmışlardı.

Oğlanların sırtışıları daha da genişledi. "Evet, işte o," diye araya girdi Colin. "Siz hanımefendiler acaba bize oranın neresi olduğunu gösterir misiniz? Bira ve Doritos'umuz var. Piknik yapabiliriz."

Hayır, diye geçirdim içimden. Gösteremeyiz. "Haydi Smoothie Hut'a gidelim," diye bir öneride bulundum. Etrafta başka bir sürü insanın olduğu bir yere. "Açlıktan ölüyorum ve öğle yemeğinden beri canım kıvrıcık patates çekiyor."

Kristin pürüzsüz uyluk kaslarını metale sürttüğünden emin olarak yavaşça kaportanın üzerinden aşağı kayarken, "Ah, Ember, maceracı ruhun nerede?" diye iç çekti. Eğer cip bir oğlan olsaydı o an tutuşurdu. Kristin saçlarını geri atarak çocuklara şehvetli bir şekilde gülümsedi. "Sizi oraya götürebiliriz," diye mırlarken Lexi de onaylarcasına başını salladı, "siz de bize gecenin ilerleyen saatlerinde bir şeyler ısmarlamayı kabul ederseniz."

Oğlanlar piyango kazanmış gibi birbirlerine sırttılar. "Sıkı pazarlık yapıyorsun, güzellik," dedi Colin. "Ancak sanırım bu şartları kabul edebiliriz."

İnlememek için kendimi zor tuttum. Gitmek istemiyordum; nedense bu üçünden hoşlanmamıştım. Erkeklerin kızların yanında nasıl davrandıklarını görmüştüm; genellikle çok aptal ve sahiplenici davranıyorlardı. Hâlâ insan davranışlarındaki nüanslar konusunda, özellikle de çiftleşme ritüelleri konusunda uzman sayılmazdım. Bu normal olabilir miydi?

Gerçekten içimdeki ejderhaya kulak vermem gerekirdi.

GARRET

Bu giysilere bayılmıyordum.

Kemik bağ dokularını koparabilecek sivri dişlere, kese kâğıdı gibi parçalayabilecek pençelere ve derini kemiklerinden sıyrabilecek nefese sahip yaratıklarla savaşırken zırh olmazsa olmazdı. İyi bir kurşun geçirmez ceket, ısının ve darbenin etkisini büyük oranda azaltabilir ve bir ejderhanın doğal silahlarıyla mücadele ederken bir Kevlar yeleğinden daha iyi koruma sağlardı. Ancak yıllar içinde düşmanlarımız ateşli silahların da bir o kadar etkili olduğunu fark etmeye başlamışlardı ve üzerimize alev püskürttükleri gibi artık bizi ateşli silahlarla vurma olasılıkları da vardı. Yine de doğal görünümlerine bürünmek zorunda bırakıldıklarında ejderhalar her zaman en ölümcül silahlarına sarılırlardı. Siyah-gri savaş üniformalarımız ateşe dayanıklı kumaştan yapıldı ve çelik levhalarla kaplandı; bizi her şeyden, özellikle de doğrudan bir ejderha ateşi patlamasından koruyamazdı ama savaşa hiçbir şaysız gitmekten iyiydi.

Mesele şuydu, zırhın ardında rahattım. Düşmanımınla aramda ne kadar çok dolgu malzemesi ve çelik varsa o kadar iyiydi. Zırhın parçalara ayrıldığı, yandığı ve un ufak olduğu görevlerde yer almıştım ve üzerimde zırh olmasa şimdiye kadar ölmüştüm. Zayıf veya saldırıya açık olduğumu hissetmek hoşuma gitmiyordu. Şu an üzerimdeki şort ve bol siyah atletten daha ince denebilecek sadece

birkaç şey vardı. Yaptığım şeyin, bu sahilde çırlıçıplak yürümekten bir farkı yoktu.

Tristan sürücü koltuğundan, başını camdan kaldırmaksızın, “Yine somurtuyorsun,” dedi. O da benim gibi şort ve önünde başparmak ve serçeparmağın açık olduğu yumruk figürlü bir kolsuz atlet giyyordu. Benim aksime bu onu rahatsız etmiyor gibiydi.

“Somurtmuyorum.”

“Peki. O zaman düşüncelere daldın.” Genç bir çift, Tristan’ın camdan dışarı sarkan koluna değecek kadar cipin yakınından geçerken sustu ama onlardan tarafa bakmadı bile. Gözlerini otoparkın kenarındaki gruptan ayırmıyordu. Unutmuşum gibi, “Üç haftadan fazladır buradayız, ortak,” dedi. “Bir noktada buna alışman gerekecek. Bütün o uyum sağlama, kalabalığa karışma muhabbetinin gerçekleştiği yer burası. Yakınlarda bir ejderha olsa bile sahilde baştan aşağı savaş zırlarıyla dolaşamayız.”

Bunu biliyordum. Aynı zamanda kişisel hislerim ne olursa olsun Birlik’in bizden bu görevi tamamlamamıza ihtiyaç duyduğunu da biliyordum. Silahlar, ejderhalar, savaş ve ölüm: Bu konuda iyiydim. Sivillerle çevrili eğlenceli bir kasabada uzun gözetlemeler konusunda o kadar iyi değildim. Yanıtını bilmeme rağmen, “Hedefler hâlâ görüş açısında mı?” diye sordum.

Arkaya bakmadan güldü. “Garret, nişan çaprazını hiç kıpırdatmadan veya merceği düşürmeden iki saat boyunca hedefin üzerinde tutabiliyorum,” dedi sinirle. “Sanırım gözümü bir grup genç kızın üzerinden ayırmamayı da başarabilirim.”

Karşılık vermedim. Sinir bozucu bir üç hafta olmuştu. Üç haftadır arıyor; 7/24 sahili izliyor; farklı grupları gözlemliyor; aralarından turistleri, aileleri, yoksulları ve çalışanları eliyorduk. Aldığımız istihbarat doğrultusunda, uyuyan ejderhanın genç, varlıklı biri olduğunu ve uyum sağlamak için popüler ve hoş bir gruba yanaşacağını biliyorduk. Deyim yerindeyse bu, sahilin “sahibi” bir gruptu. Araştırmakla geçen sayısız saatlerin ardından sonunda elimizdekileri neredeyse he gün sahile inen ve genellikle birlikte takılan bir grup gence kadar daraltmıştık. Hedefimiz içlerinden herhangi biri olabilirdi.

Birinci aşama tamamlanmıştı. Şimdi neredeyse ikinci aşamaya, beni korkutan aşamaya; grubun içine sızmak, güvenlerini kazanmak ve içlerinden hangisinin efsanevi ateş soluyan canavar olduğunu keşfetmek zorunda olduğum aşamaya hazırdık.

Bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Tristan, “Vay, vay,” diye mırıldanınca gözlerimi yeniden otoparkın karşısına çevirdim. “Görünüşe bakılırsa bir grup erkekle bir yerlere gitmek üzereler. Bu sorun olabilir.”

Tristan'ın, bizim siyah cipe benzer başka bir cipin park alanından çıkmasını izleyen bakışlarını takip ettim. Kızlardan sarışın ve esmer olan ikisi arka koltuktaki bir çift yabancı çocuğun aralarına oturdu. Dördü birlikte kahkahalarla gülüp sohbet ediyorlardı ve ellerinde bira şişeleri vardı. Ufak tefek kızıl saçlı olan diğeri öne oturmuş, orada olmak istemiyordusma gözlerini camdan dışarı dikmişti. Kızın sörf tahtası tehlikeli bir şekilde, tiz bir ciyaklama çıkaran arabadan dışarı sarkıyordu.

Ortağıma baktım. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Cipi geri vitese taktı ve otoparktan çıktı. “Kolay. Onları takip ediyoruz.”

EMBER

İki yanı, dalgaları ve sıradan turistleri kendinden uzak tutan rüzgârın süpürdüğü kayalıklarla çevrili koya vardığımızda akşamüstü olmuştu. Aşağı doğru suya uzanan küçük beyaz sahil boştu ama birkaç saat daha güneşin batmasını beklersek öyle kalmayacaktı. Kırık şişeler, çöpler ve kumsaldaki *diğer* şeylerden anlaşılacağı gibi Issız Kaya Koyu normalde gün içinde ziyaret edilen bir yer değildi. Kayalık duvarları ve okyanusun arasında kalan sahilin tam ortasında, oyuğa adını veren iri bir kaya duruyordu.

Suratımı astım. Burada olmak istemiyordum. Oğlanların üçü de bunun yasalara oldukça aykırı olduğunu görmezden gelerek yolun çoğunda içki içmişler, Lexi ve Kristin'i de aynısını yapmaları için teşvik etmişlerdi. Beni de içirmeye çalışmışlardı ve normal şartlarda onlara katılırdım. Ancak beni hâlâ geriıyorlardı ve onların yanındayken çakırkeyif olmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. İçlerinden Colin adındaki çocuk sürekli bana dokunmaya çalışıyordu, bense her girişiminde sabrım gitgide tükenerek geri çekilip sıyrılıyordum. İnatla sıkıştırdığı kızın gerçek yüzünü bilseydi... muhtemelen altına işerdi.

Kendine gel, Ember. Kendisi kaşınsa bile bu aptalı eriyik marşmelov gibi pişirmek istemezsin.

"Hey," dedi Drew elini güneşin ışıltısı karşısında siper edip kısıp gözlerle uzaktaki kayalıklara bakarak. "Oradaki bir... mağara mı?"

“Ah, evet.” Kristin omuzlarını silkti. “Aslında tam olarak mağara sayılmaz. Sadece gelgit akıntısı olduğunda suyla dolan büyük bir delik.”

“Haydi gidip bakalım.”

“Ah, bakmayalım,” dedim kesin bir ifadeyle. İki arkadaşımın bu çocuklarla birlikte karanlık ve ıssız bir mağaraya girmelerine izin veremezdim. Kararımı vermiştim; onları kesinlikle gözüm tutmamıştı. Colin’in yanından uzaklaşarak Kristin’in kolunu tuttum ve kaşlarını çatarak bakan Drew’un yanından uzaklaştırdım. “Teşekkürler ama artık gerçekten eve gitmeliyiz. Yengeme saat altıya kadar döneceğime söz verdim.” Yalandı ama buradan gitmek istiyordum. “Haydi, Lex.”

Kristin elimden kurtulup kaşlarını çatarak kolunu ovuşturdu. “Ben kalmak istiyorum,” dedi. “Siz ikiniz gidebilirsiniz. Drew’a mağarayı göstermek istiyorum.”

Böyle bir şey *olmayacaktı*. O güzel ama boş kafasını saçlarından tutup sürüklesem acaba ne yapar diye merak ederek öfkeyle Kristin’e baktım. “Buraya bir arabayla geldik, ileri zekâ. Kalmak istiyorsan eve otostopla dönersin.”

“Hey.” Kalın bir çift kol arkadan etrafıma dolandı ve Colin beni göğsüne doğru geri çekti. “Rahatla,” dedi nefesini kulağıma üfleyerek. “Çok gerginsin. Bırak mağarayı görsünler; ne olacak ki? Sen de burada benimle bekleyebilirsin.”

Kaskatı kesildim ve kamburumu çıkarıp ondan uzaklaştım. Kıkırdayıp kollarını daha da sıkı sardı. “Haydi ama. Yapma böyle.”

“Uzak dur benden,” diye homurdanarak göğsünü ittim. *Dönüşme, Ember. Dönüşür ve bu malı yersen Pençe seni hayatının geri kalanı boyunca kilit altında tutar. Ayrıca muhtemelen gıda zehirlenmesi yaşarsın.*

Lexi sonunda tehlikeyi sezerek, “Bırak onu, geri zekâlı,” diye çıkıştı. *Biraz geç oldu*, diye geçirdim içimden, bir yandan çocuğun dudaklarını yüzümden ve ellerini kalçamdan uzak tutmaya çalışarak. “İstemediğini söyledi, o yüzden onu rahat bırak. Kristin, haydi. Gidelim buradan.”

Diğer oğlanlar karşı çıktılar. Colin hepsini duymazdan gelerek beni daha da sıkı sardı. Boynuma doğru sokularak, “Sadece rahatla, güzelim,” diye mırıldandı. “Rahatlarsan daha çok eğleneceğiz.” Başını kaldırıp kalın, ıslak dudaklarını benimkilere doğru bastırdı.

İçimdeki öfke ve tiksinti alevlendi. Ayaklarımı yere sabitleyerek onu sert bir şekilde geriye doğru ittim.

Geriye savrulup kıçüstü kumun üzerine düştüğünde homurdandı. Bir an şaşkınlıkla bana baktı. Sonra yüzü kızardı ve söyleyerek ayağa fırladı.

“Kaltak!”

Tokadın geldiğini görmedim. Demek istediğim, gördüm ama beklemiyordum. On altı yıllık hayatımda daha önce kimse bana vurmamıştı. Dikkatimi vermediğimde kafama hafifçe vurulmuş veya küçük cetvel darbeleri yemiş olabilirdim ama asla gerçek anlamda bir darbe yememiştim. Korkutucu Pençe Yetkilisi bile bana elini kaldırmamıştı. Düştüğümde ellerimin ve dizlerimin altında kumu hissederek gözlerimin arkasındaki acı patlamasına, yerin delicesine sarsılmasına hazırlıklı değildim.

Damarlarımdaki ani ateş patlamasıyla içimdeki ejderha bu cılız insanı küle çevirmeye hazır bir şekilde kükreyerek yükseliyordu.

Lexi ile Kristin çığlık attı. Dönüşmemek için; pullarımı, dişlerimi ve pençelerimi çıkarıp bu insana gerçek korkuyu yaşatmamak için dişlerimi sıkarak öfkemi bastırmaya çalıştım. Parmaklarımı yere bastırdım, kıvrık pençelere dönüşerek uzayan tırnaklarımı kumun içine gömdüm. Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak başımı eğdiğim sırada burun deliklerim genişledi ve ciğerlerim ısıyla yandı. Gözlerimin kısılarak sürüngen gözlerine dönüştüğünü biliyordum, iğrenç insan yaklaşırken başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Titredim ve gözlerimi sıkıca yumdum. Bana dokunacak kadar ileri giderse onunla işim bittiğinde geriye bir yığın kemik ve külden başka bir şey kalmayacaktı.

“Hey!”

Ses arkamızdan geldi. Tam başımı kaldırdığımda yan taraftan bir şey Colin’e çarptı ve onu kenara itti. Tekrar geriye savruldu, sen-

deledi ve kumun üzerine şerildi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve dikkatle bir oğlanın yüzüne baktım.

Kalbim tuhaf bir şekilde tekledi. Bir aydan fazladır Lexi'nin yanında takılıyor, onun erkeklerle ilgili anlattığı hayranlık dolu sözlerini dinliyor ve “muhteşem” diye gösterdiklerini izliyordum. İnsan güzelliğini artık anlıyordum, hatta Lexi'ye hoş bir çocuğu gösterip onun da çocuğun çekiciliği konusunda hemfikir olduğu aşamaya kadar gelmişim ama yine de o büyülenme hissine anlam veremiyordum.

Belki de onca erkeği dikizlemek nihayet işe yaramıştı çünkü bu yabancı, Lexi'nin en sevdiği sözcüklerle ifade etmek gerekirse, *tek kelimeyle muhteşemdi*.

Çocuk benim yaşlarımda, belki benden biraz daha büyüktü, gün ışığında parlayan açık altın rengi saçları kısa kesilmişti. Zamanının çoğunu güneşte, geri kalanını da spor salonunda geçiriyormuş gibi yanık tenli, ince ve kaslıydı. Ya gözleri. Gözlerinin rengi daha önce hiç görmediğim, grinin en açık tonuydu. Gümüşü değil de, daha çok... kurşuniydi. Metalikti. Keskin bakışları dikkatle bana çevrildi ve elini uzattığı sırada kalbim hızla çarptı. “İyi misin?”

Onaylarcasına başımı salladım. “Evet,” dedim fısıltıya yakın bir sesle. Parmaklarımın korkunç pençe görünümünden kurtulduğundan emin olarak elimi eline uzattım ve beni nazıkçe ayağa kaldırdı. O ıslıl ıslıl gözleri benimkilerle buluşunca midemde sevinç dolu bir kıpırtı hissettim. “Teşekkürler.”

“Ne oluyor be!”

Colin ayağa fırladı ve yanında arkadaşlarıyla bize doğru yürümeye başladı. Artık hiç arkadaş canlısı veya sevimli görünmüyorlardı. Sonra bir yabancı daha belirdi, benim kurtarıcımdan daha uzun ve vücudu onun kadar fitti. Kısa siya saçları ve gece mavisi gözleri vardı, yanımıza geldiğinde dudakları tehlikeli bir sırıtışla kıvrıldı. Onun gelmesiyle Colin ve diğerleri durdu, bire karşı üçken yeni çocukla beraber artık sayıca üstün sayılmıyorlardı. Bir süre herkes dikkatle birbirine baktı.

“Evet.” Diğer yabancının sesinden alaycılık akıyordu. Önündeki üç serseme bakarak tek kaşını kaldırdı. “Ters evrime güzel bir örnek

daha. İyi ki yürüyüşe çıkmaya karar vermişiz, değil mi Garret? Yoksa maymun gösterisini kaçıracaktık.”

Açık saçlı çocuk Garret yerinden kıpırdamadı ama ağzı sert bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir de centilmenlik öldü derler.”

“Size soran mı oldu?” Colin belli ki kendine gelmişti ama hâlâ söyleyecek zekice bir şey bulamıyordu. Omzunu dikleştirerek ileri doğru bir adım attı ve Garret ustalıkla beni arkasına aldı. “Benim kızıma bulaşıyorsun, *çocuk*,” dedi Colin yüzünü kaplayan çirkin bir ifadeyle. “Bu işe burnunu sokma. Seni acile yollamadan önce kaybol karşımızdan.”

İkisinden birinin karşılık vermesine kalmadan, “Ben senin falan değilim!” diye çıktım. “O iğrenç, ıslak ağzını bir daha bana yaklaştıracak olursan, gün yüzü görmeyen tarafına tekme basarım!”

Colin muhtemelen bununla neyi kastettiğimi fark edemeyecek kadar kalın kafalı olduğundan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama önümdeki gri gözlü çocuk alçak sesle güldü. Gülüşü sanki... paslıydı. Çok sık gülmezmiş, hamlamış gibiydi ve sanki onu gafil avlayarak güldürmüştüm.

Arkadaşı da sırtıttı. “Görünüşe bakılırsa o da seni artık yanında istemiyor,” dediği sırada Colin öfkeyle kabardı. “En azından bana öyle geldi. Sence, Garret?”

Garret’ın sesi soğuk, alçak ve öldürücü bir hal aldı. “Bence gitmeleri gerek. Şimdi.”

Colin nispeten küçük olan rakibine vahşi bir yumruk sallayarak saldırdı. Yerimden sıçradım ama Garret bir şekilde Colin’in kolunu yakalamıştı. Ters çevirecek şekilde kolunu burktu ve sırtüstü kumun üzerine sererek ürkmüş bir *ah!* sesiyle ciğerlerindeki havayı boşalttı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve Colin’in arkadaşları öfkeli haykırıışlarla kavgaya karıştılar.

Kristin ve Lexi’yle geri çekilerek bu ani kargaşadan uzaklaştık. Yardım etmek istiyordum; içimdeki ejderha oraya gitmem ve esip gürlemem için beni dürtüyordu ama tabii ki bunu yapamazdım. Ayrıca iki yabancı gayet iyi bir şekilde başlarının çaresine bakıyorlardı. İkisi de bir çeşit savaş sanatı dersi mi almışlardı yoksa sadece

belalı tipler miydi, bilmiyordum çünkü hiç zorlanmadan birbirlerinin yanından ve etrafından dolaşarak yumruk savuruyor, blokluyor ve karşılık veriyorlardı. Siyah saçlı yabancı şiddetli bir kroşeyi blokladı ve bir hamleyle dizini rakibinin karnına geçirip onu iki büküm etti. Garret sağ çaprazdan gelen sert bir hamleyi savuşturdu, sonra çene altına vurduğu yumrukla karşılık vererek diğerinin kafasını hızla geri çarptı. Teşvik için bir sevinç çığlığı attım.

Birkaç saniye içinde kavga sona erdi. Uzun boylu yabancı, rakibinin çenesine bir yumruk atarak onu kuma sererken, Garret da sert bir dirsek hareketiyle Colin'in şakağına vurarak onu yere devirdi. Colin kalkmaya çalıştı, kalkamadı ve başını ellerinin arasına alarak geri çöktü.

İki oğlan doğrudan ve yerdeki rakiplerine baktılar, sonra bize döndüler. Koyu saçlı olan sıırttı. "Eh, eğlenceliydi," dedi umursamazcasına ellerini ovuşturarak. "Bana birlikte yaşadığımız bir sürü güzel anıyı hatırlattı, değil mi kuzen?" Diğer çocuk başını salladı ve bana döndü.

Alçak sesiyle, "Sizi bırakmamızı ister misiniz?" diye sordu ve o parlak gri gözleriyle mideme sebebi bilinmez tatlı bir ürperti daha gönderdi. "İsterseniz sizi evinize veya ana plaja bırakabiliriz. Şu üç ahmaktan çok daha terbiyeli olduğumuza yemin ederim. Hatta şuradaki Tristan bile."

Öteki çocuk burun kııvırdı. "Bu aşağılamaya alınmakla o sözünü şereflendirmeyeceğim bile."

Dikkatimin dağılmasına izin vermemeye çalışarak silkelendiğim sırada Lexi ve Kristin biraz afallamış görünüyordu. Lexi titreyerek bana tutunuyordu, Kristin'se iri gözlerle kuma serilmiş bedenlere bakıyordu. "Ana plaja bırakabilirsiniz harika olur," dedim Garret'a.

Ciddi bir şekilde başını salladı ama o sırada Colin inleyerek güç bela ayağı kalktı. Sallanarak öfke saçan zehirli bakışlarını iki yabancıya çevirdi, sonra şaşırtıcı bir şekilde sinirle bana baktı. "Seni *kaltak*," diye haykırdı ve Lexi öfkeyle nefesini tuttu. "Siz Batı Yakalılar, hepiniz aynısınız. Önce istersiniz, bunun için yalvarırsınız,

sonra geri çevirirsiniz. Fahişeden başka bir şey değilsiniz! Tam bir orospu...”

Lexi’yi bırakarak doğruldum ve sersemlemiş pisliğin üzerine yürüyüp gün yüzü görmeyen tarafına tekme bastım.

“Bu ilk öpücüğümü çaldığın için,” dedim boğuk bir sesle tekrar kuma devrildiği ve kasıklarını tuttuğu sırada. Bu gerçekten o kadar önemli miydi, bilmiyordum ama tüm filmlerde öyleymiş gibi görünüyordu, ayrıca paçayı ne kadar ucuz kurtardığından haberi yoktu. Şimdi ikisi de şaşkınlıkla bana bakan yabancılara dönüp çenemi kaldırdım. “Ee? Gitmiyor muyuz? Sanırım buradaki işimiz çoktan bitti.”

GARRET

Tristan ve ben ön koltukta, üç yolcumuz ve bir sörf tahtası arka koltukta, ana plaja doğru yola koyulduk. Kızlar, özellikle de sarışın ve esmer olanı, heyecanlı ve tiz sesleriyle durmadan konuşuyorlardı; o kadar hızlı konuşuyorlardı ki söylediklerini takip etmekte zorlanıyordum. Çok çabaladığım söylenemezdi. Bu kızlar hakkında, başta isimleri olmak üzere birçok şeyi zaten biliyordum. Kristin Duff ve Alexis Thompson'ı, gruplarını izlemek ve rutinlerini, alışkanlıklarını öğrenmekle geçirdiğim uzun saatlerden hatırlıyordum. Tabii Ember Hill'i de. Onun hakkında da birkaç şey biliyordum. On altı yaşındaydı. Sörf yapmayı biliyordu. Çoğu akşamı arkadaşlarıyla Smoothie Hut'ta geçiriyordu. Ancak hiçbir şey beni bu akşamüstü kendinden daha iri ve ağır bir oğlanın yanına gidip "gün yüzü görmeyen tarafına" tekme bastığı zamanki kadar hazırlıksız yakalayamazdı.

Yüzümü ekşitmekten fazlasını yapamayacak kadar şokta olmama rağmen o an eğlenceli gelmişti. Tristan kıs kıs gülmüştü. Ancak geriye dönüp bakınca tepki vermediğim için, Ember Hill o sivilin yanına gidip ayağıyla bacaklarının arasına vurduğunda orada öyle durduğum için kendime lanet okudum. O mal bunu hak etmediğinden değil ama duraksamam bizi öldürebilirdi. Bir an, parıldayan gözlerini ve hırıltıyla kıvrılan dudaklarını görünce kızın hedefimiz olduğunu sanmıştım. İnce bedeni, dalga dalga genişleyip tıslayan dev bir diş, pençe ve pul yığınınına dönüştükten sonra sivillerin ka-

fasını koparacağını zannetmiştim. En başta bu olasılığın var olma sebebiyse aptal gibi tabancamı cipte unutmuş olmam ve yanımda parmak arası terliklerim dışında kendimi öfke dolu, ateş soluyan ejderhaya karşı savunacak hiçbir şeyimin olmamasıydı.

Ember Hill adını aklımdan geçirirken derin düşüncelere daldım. Tüm işaretler ortadaydı: Konumu, Crescent Beach'e gelişi, hatta adı bile. Hakkındaki her şey olası bir uyuyanı işaret ediyordu; tek bir şey hariç.

Erkek kardeşi vardı. Hatta ikizi. Zenginliklerine, güçlerine, nüfuzlarına ve küresel otoritelerine rağmen düşmanlarımız tek seferde yalnızca tek yavru dünyaya getirebilirlerdi. Ejderhaların kardeşi olmazdı ama Ember ve Dante Hill kesinlikle kardeşti. Birbirlerinin yanında rahatlardı; normal kardeşler gibi tartışıyor, şakalaşılıyor ve kavga ediyorlardı ama aynı zamanda birbirlerinin arkasını kolluyor, arkadaşlarına karşı bile birbirlerini savunuyorlardı. Beraber büyüdükleri ortadaydı. Aralarındaki benzerlik akraba olmama ihtimallerini ortadan kaldırıyordu. Bu da demek oluyordu ki sertliğine ve atılgan tavırlarına rağmen arka koltuktaki kızıl saçlı kız aradığımız uyuyan olamazdı.

Şimdi heyecanla arkadaşlarıyla konuşan, bazen diğer ikisi durulduğunda bana veya Tristan'a sorular soran kız tamamen insana benziyordu. Üçü de aşırı meraklıydı; kaç yaşında olduğumuzu, nerede yaşadığımızı, Crescent Beach'ten mi olduğumuzu yoksa gezmeye mi geldiğimizi bilmek istiyorlardı. Ben pek konuşmadım, uydurma hikâyemizi; yani ikimizin kuzen olduğumuzu, onun babasının işi dolayısıyla yaz için Crescent Beach'e geldiğimizi ve anaşeridin ilerisinde bir dairemiz olduğunu onlara anlatma işini Tristan'a bıraktım. Daha fazla bilgi (nereden geldiğim, *ailemin* nerede olduğu) almak için üstelediklerinde yanıtlarım hazırda. Babam engelli bir gaziydi ve amcam yaz için beni buraya davet etmişti. Hikâyedeki –Kennedy Lisesi'ne giden, Mulligan Caddesi'nde yaşayan ve Otis adında bir tazısı olan– çocuk bana tamamen yabancı ve uydurma bir hayat yaşayan bir sahtekâr olmasına rağmen yalanlar kolaylıkla birbiri ardına akıp gidiyordu.

Acaba bu üçü arasından benimle aynı şeyi yapan biri var mı diye merak ettim.

Sonunda anaplay üzerindeki otoparka girdik ve kızlar araçtan indiler, Lexi ve Kristin inerken biraz sendelediler. Ember nazıkçe Lexi'nin kolunu tuttu ve onu yana doğru çekerek sahile giden başka birine çarpmasını engelledi, sonra bana döndü.

"Şey." Yeşil gözleri cesurca doğrudan bana çevrilerek beni süzdü. "Bugün için teşekkürler," dedi, "o pisliklerin hakkından geldiğiniz için. Hem sana hem de Tristan'a. Lexi ve Kristin orada neler yaşanabileceğini idrak edemeyecek kadar içkililer ama... teşekkür ederiz."

"Rica ederiz," diye yanıtladım gözlerinin içine bakarak. "Yardımcı olduğumuza sevindik."

Gülümsedi ve beraberinde mide boşluğumda tuhaf bir hareketlenme hissettim. Tuhaf bir histi. Ancak tam o sırada camda Kristin'in öne doğru yaslanarak gülümseyen yüzü belirdi.

"Şöyle ki, bu hafta doğum günüm var," dedi dili biraz dolanarak hırıltılı bir sesle. Ember gözlerini devirdi ve sörf tahtasını almak için cipin arkasına dolaştı ama Kristin benim kapıma yaslanmayı sürdürdü. "Bu cumartesi annemle babamın evde olmadıkları bir parti vereceğim. Hafta sonu boyunca burada olmayacaklar, yani... evet. Bilardo masası, avluda jakuzi, kilitsiz açık bar?" Kirpiklerinin altından hızla gözlerini kırıştırarak bana baktı. Acaba gözüne bir şey mi kaçtı diye merak ettim. "Siz de gelmek ister misiniz? Size adresi veririm."

"Ah, evet, kesinlikle gelmelisiniz!" diye ekledi Lexi, Kristin'in omzunun üzerinden içeri bakıp aracın camını doldurarak. Kendime biraz alan açmak için geriye yaslandım. "Partide bize katılın. Müthiş olacak!"

Cumartesi. Bugün pazartesiydi; beş gün sonraydı. Yani bu üçü hakkında daha fazla ayak işi yapmak, haklarında daha çok bilgi edinmek için bolca zaman vardı. Tristan'la bakiştık. İki kaşını birden kaldırdı, omzumu silkerek kızlara döndüm. "Tabii, bize uyar."

PENÇE

Buna sevindiler. Kristin bize adresi verdi, sonra üçü birlikte otoparktan, boşalan sahile ve dalgaların üzerinde batan güneşe doğru ilerledi. İşitme mesafesinden çıkmalarını bekledim, sonra, “Şimdi ne yapıyoruz? Plan ne?” diye mırıldandım.

Tristan acımasızca gülümseyip cipi geri vitesine taktı. “Asıl görev şimdi başlıyor.”

EMBER

Otoparkın kenarından siyah cipin yola çıkmasını, hızlanmasını ve gözden kaybolmasını izledim. Garret'ın açık renk saçları batan akşamüstü güneşinde bir kez daha ışıldadı ve sonra gitti.

Derin bir iç çektim.

“Dostum.” Lexi iç çekişimi yankılayarak omzuma yaslandı. Çok değil, kısa bir süre önce beklenmedik bir temas geri çekilmeme yol açardı. Şimdiyse bir yanımda onu, diğer yanımda sörf tahtamı dengede tutmak için ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basıyordum. “İki ateşli insan gidiyor. Sence dedikleri gibi partiye gelecekler mi?”

“Bilmem,” diye mırıldandım. Burada bulunduğum haftalar boyunca hoş insanların gelip gittiğini görmüştüm. İnce yapılı sörfçülerden yanık tenli voleybolculara, karizmatik oğlanlardan yaz aşkı veya hoş vakit geçirmek için fırsat kollayan şehvetli kızlara kadar. Bugün karşılaştığımız üç pislik, hoş vakit kategorisinin “iğrenç” örnekleriydi ama olağandışı değillerdi. Buraya birkaç günlüğüne gelmişlerdi ve diğer herkes gibi gideceklerdi.

Muhtemelen aynısı Garret için de geçerliydi. Yalnızca bir kereliğine göreceğim ve sonra bir daha asla görünmemek üzere ortadan kaybolacak bir yakışıklı. Bunu biliyordum. Crescent Beach'te yaşayan herkes resmi olmayan bir kurala uyardı: Turistlere bağlanma. Yaz kaçamakları iyiydi. Öpüşmek, sahilde uzun yürüyüşler, yıldızlar altında sevişmek, partilere gitmek ve jakuzide malum şeyi yapmak,

hepsi iyiydi. Ancak asla söz vermeyecektin veya onların “sonsuzda dek” söz vermelerine izin vermeyecektin çünkü onlardan ne kadar hoşlanırsan hoşlan, her şey ne kadar mükemmel olursa olsun yaz sonunda herkes evine dönerdi. Güzel anılar ve yaşananlar ile bir daha asla yaşanamayacak olanların özlemiyle baş başa kalan sen olurdun. Ben elbette bu çekimi, birinin başka birine nasıl bu kadar bağlanabildiğini anlamıyordum. Bunun insani bir şey olduğunu fark etmiş ve üzerine pek düşünmemiştim.

Ancak Garret’ta... garip bir şey vardı. Adını koyamadığım bir şey. Belki çok dikkatli ve kontrollü bir şekilde kendini geri çekmesi; belki de Colin’e saldırmadan hemen önce gözlerindeki o saliselik donuk, sert ve tehlikeli bakışıydı. Her yanından güven okunuyordu ama aynı zamanda ne yapacağından, nasıl davranacağından çok emin değilmiş gibi bir kararsızlığı da vardı. Etrafına ördüğü o sakin, sabırlı şeyin duvar olduğunu sezmiştim ve biraz daha derin kazarsam diğer tarafta tamamen farklı bir insanla karşılaşacaktım.

Acaba onu bir daha görür müyüm diye merak ettim. Görürsem bir şekilde o temkinli kabuğu kırıp içindeki insana ulaşabilecek miydim?

Silkelendim. Ne düşünüyordum ki? Garret bir yabancıydı ve daha da önemlisi bir insandı. Yazın geri kalanını –itiraf etmeliyim ki muhteşem– bir insan oğlana özlem duyarak mahvetmeyecektim. Özellikle de önümüzdeki iki ay boyunca Korkutucu Pençe Yetkilisi’yle baş etmem gerekirken. Yaz zaten yeterince kısaydı.

“Muhtemelen hayır,” dedim başka bir derin iç çekişle saçlarını geriye atan Lexi’ye. Sörf tahtamı alıp sahile yöneldiğimde Kristin arabadan cüzdanını almış geri geliyordu. “Haydi,” dedim ikisine. “Bana Smoothie Hut’a kadar eşlik edin. Ağzımdaki şu tadın geçmesi için mangolu bir şeyler içmem gerek.”

İlerleyen saatlerde akşam güneşi suyun üzerinde batarken masanın üzerinde, aramızda duran bir sepet peynir çubuğu eşliğinde içeceklerimizi yudumlayıp günün maceraları hakkında sohbet ettik. Garret ve Tristan’ın cesur kurtarışlarından bahsettik ve Kristin’in erkekler konusundaki zevksizliğiyle dalga geçtik. Lexi tabii ki o üç pisliğin birer alçak olduğu konusunda bana katılırken içlerinden

herhangi birini hoş bulduğunu şiddetle inkâr etti. Ancak bana vurduğu için Colin'i paslı bir bahçe makasıyla hadım etmek istediğini söylediğinde az kalsın olacakları düşününce tüylerim ürperdi.

O insanı öldürseydim Pençe bana ne yapardı? diye düşündüm. Oracıkta dönüşseydim ve kafasını koparsaydım; Lexi, Kristin ve diğer herkesin önünde onu küle çevirseydim ne olacaktı? Ciğerlerimde için için yanan ateşi; sırtımın, yerini kanatlar ve pulsuz deriye bırakmaya hazır bir şekilde dönüşmek için can atmasını hatırladım. Var gücümle değişmemeye çalışırken insan bedenimin aniden çok dar ve hapsolmuş gibi gelmesini; içimdeki ejderha o insanı lanet olası bir konfetiye çevirme isteğiyle kükreyerek açığa çıkarkenki öfkemi hatırladım.

Kendi vahşi düşüncelerim karşısında dehşete kapılarak ürperdim. Daha da korkuncu, doğal görünümüme dönüşüp insanı bir balon gibi patlatmamış olduğuma sinirlendim. *Acaba Dante'ye bundan bahsetmeli miyim?* diye düşünürken Kristin veda ederek "sıkıcı bir aile etkinliği"ne gitmek üzere yanımızdan ayrıldı ve Lexi de tualete gitti. *Sanırım anlatmalıyım; zaten muhtemelen Lex veya Kristin'den duyacak. Sadece umarım o aşırı korumacı ikiz kardeş çılgınlığı tutmaz.*

Sonra ensemde yine o tuhaf ürpertiği hissettim ve bir saniye sonra asi ejderha karşıma geçip oturdu.

"Selam, Delifişek."

Sakin, alaycı sesi beni etkisi altına alırken içimde bir alev yaktı. Sanki içimdeki ejderha hiç kaybolmamış, uykulu dinginliğine hiç alışmamıştı. Asi ejderhanın ortaya çıkmasıyla uyanık ve pür dikkat yeniden canlanmıştı. Gözlerim irileşti ve bakışlarımı üzerinden ayırmadan arkama yaslandım.

Karşımdaki oğlan gülümsedi ve damarlarımdaki ısı akışından habersiz, rahat bir şekilde bir peynir çubuğu aldı. "Buraya oturmamın sakıncası var mı?"

Altın rengine yakın gözlerinde, masanın karşısından bana yönelttiği hafif tehlikeli sırtışında, yırtıcı gülümsemesinde, içindeki ejderhayı görebiliyordum. İçimdeki ejderhanın meydan okumak ile

kabul etmek arasında kaldığını, için için yanan alevleri hissedebiliyordum. Ancak bildiğim bir şey vardı: Asiyle konuşmak hem eğitmenlerim hem de Pençe tarafından başımı bir sürü derde sokabilirdi ve bu zerre kadar umurumda değildi.

İçimdeki ejderha dışarı çıkmak için can atıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve sırtmasına karşılık verdim. “Burası özgür bir ülke.” Omuzlarımı silktilim. “İstediğini yapabilirsin.”

“İlginç sözcük seçimi.” Diğer ejderha dudağının bir köşesi kıvrılarak başını yana eğdi. Yarısı tişörtünün yakasının altına saklı bir çeşit kelt örgüsü şeklindeki dövmesini fark ettim. “Ancak bizim için tamamen özgür değil, öyle değil mi?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve hafifçe kaşlarımı çattım. “Şey, selam, ben Ember. Tuhaf, gizemli sözler bir yana, tanıştığımıza sevindim.” İçimdeki ejderha tiksinierek alaycı bir şekilde bana güldü. Çocuğun tam olarak neden bahsettiğini biliyordu.

Sırtmasıyla birlikte yüzüm kızardı. “Ne olduğumu bilmiyorsun, değil mi?”

Anlamazdan gelmeyi bir kenara bırakarak, “Bir asisin,” diye karşılık verdim. Kurnazlık asla güçlü noktam olmamıştı. Gülüşü düzgün, beyaz dişlerini daha çok ortaya çıkararak daha da genişledi. Sesimi alçalttım. “Asi olman umurumda değil ama neden buradasın? Pençe öğrenirse başın büyük derde girebilir. Engereklerin seni aramasından korkmuyor musun?”

Alçak sesle güldü. “Aradıklarından eminim. Peki ya sen, Delifişek? Sırf benimle konuşmakla bile *kendi* başının büyük derde girebileceğinin farkındasın, değil mi? Pençe hassas, küçük yavrularının büyük, tehlikeli bir asiyle sohbet ettiğini öğrenirse seni yuvana geri çekebilir ya da seni işbirlikçi olarak görebilir, sonrasında Engerekler ikimizin birden peşine düşer. Bu seni korkutmuyor mu?”

“Sana çekip gitmeni söylemedim, değil mi?” diye sordum sorusunu duymazdan gelerek. Ancak yanıtı tabii ki, *evetti*. Akli başında kimse bir Engerek’in peşine düşmesini istemezdi. Pençe’nin en esrarengiz ajanlarıyla ilgili etrafta bir sürü karanlık söylentiler dolaşırdı ve

hepsi de korkutucuydu. Bir Engerek'in peşime takılmasını kesinlikle istemezdim ama bunu *ona* söyleyecek değildim.

Asi beni süzerek tek kaşını kaldırdı ve bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. Engerekler olsun ya da olmasın, merak ediyordum. Erkek kardeşim ve öğretmenlerim dışında (onlar sayılmazdı) yıllardır başka bir ejderha görmemiştim. "Kimsin sen?" diye sordum merakımın bir kısmını gidermeye kararlı bir şekilde. "Adın ne?"

"Adım mı?" Gözleriyle süzerek geriye yaslandı ve tembel bir tebessümle bana gülümsedi. "Bilmiyorum, Delifişek. Bu, hiç tanımadığın birine söylenilmeyecek kadar güven gerektiren bir soruya benziyor. Beni ele vermeyeceğini nereden bileyim? Ya teşkilata gidip Smoothie Hut civarında takılan bir asi gördüğünü söylersen?" Bir tane daha peynir çubuğu aldı ve yüzüme doğru salladı. "Benim için hoş olmaz."

"Seni ele vermeyeceğim," diye söz verdim. "Tıpkı geçen ay seni ilk gördüğümde ele vermediğim gibi." Sırtarak peynir çubuğunu ısırırken beni duymazdan geldi. Kaşlarımı çattım. Otoparkın karşısından bile delici altın gözleriyle dikkatle bakışını anımsayarak, "Beni arıyordun, değil mi?" diye tahminde bulundum. "Neden?"

"Çok soru soruyorsun."

"Sen de hiçbirini yanıtlamıyorsun." Son peynir çubuğuna yönelen elini savuşturdum. "Oyun oynamayı bırak. Seni ele vereceğimden korkuyorsan ilk başta gelip buraya oturmazdın. O yüzden, ne istiyorsun?"

Boğuk, alçak sesi içime ısı dalgaları göndererek kahkahayla güldü. "Pekâlâ, beni yakaladın. O zaman lafı daha fazla dolandırmayacağım." Başını iki yana sallayarak dikkatle baktı. "Sana bir soru soracağım. Pençe hakkında gerçekten ne kadar şey biliyorsun?"

Kimsenin bizi duymadığından ve Lexi'nin tuvaletten dönmediğinden emin olmak için diğer masalara kaçamak bir bakış attım. "Bu nasıl bir soru?" dedim sesimi alçaltarak. "Herkesin bildiği kadarını biliyorum. Teşkilat güvenliğimizi ve hayatta kalmamızı sağlamak için var. Her üyenin bir rolü var ve yaptıkları her şey soyumuzun güçlenmesine yardımcı olmak için."

Asi alaycı bir şekilde güldü. “Klişe bir yanıt, Delifişek. Bravo, senden ne söylemeni istediklerini çok iyi biliyorsun.”

Sinirlendim. “Söyleyene bak, Pençe’den firar edip bir suçlu gibi kaçak yaşayan bir hain. Bana kalırsa ağzından çıkan her şey yalan.”

“Kendini kandırma.” Asinin sesi birden ciddileşti, yüzü ifadesi ağırlaştı. “Onlar... hakkında senin bilmediğin şeyler biliyorum. Teşkilatın iç yüzünü gördüm. Düzenin nasıl işlediğini biliyorum. Buraya seni uyarmaya geldim, Delifişek. Dikkatli ol. Sana gösterdikleri devede kulak bile sayılmaz.”

Sadist eğitmenimi, ofis binasında beni dikkatle izleyen bakışlarını düşündüm ve ürperdim. “Ne demek bu şimdi?”

“Sorularına yanıt mı istiyorsun?” Deri ve motor zincirlerinin sesiyle ayağa kalktı ve yukarıdan bana baktı. “Yarın gece yarısı Âşıklar Uçurumu’nda buluşalım.” Altın rengine kaçan gözleri dans ediyordu, şeytanice gülümsedi. “Eve dönme saatinden sonra, dolayısıyla gerçeği öğrenmek istiyorsan sen de asiye oynamak zorunda kalacaksın.”

Kollarımı kavuşturdum. “Yani benden gecenin bir yarısı hiç tanımadığım bir yabancıyla ıssız bir kayalıkta buluşmamı istiyorsun? Görünüşe göre *benden* güven gerektiren bir şey bekliyorsun.”

Asi gülümsedi. “Tuş.” Tek elini masaya koydu, eğildi ve sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. “Adım Riley,” dedi ve yakınlığıyla içimde bir şeyler yerinden oynadı. Toz, zincir ve deri kokuyordu; onun altındaysa belli belirsiz bir rüzgâr ve gökyüzü kokusu seziliyordu. Orada olmayan birinin bu kokuyu duyması mümkün değildi. “Daha doğrusu insan adım bu,” diye devam etti. “Gerçek adımla öğrenmek istiyorsan yarın söylerim... gelmeye karar verirsen. Çok korktuysan hiç gelme, ben de nerede durduğumuzu bilirim. Beni bir daha asla görmezsin.”

“Peki ya gelmeye karar verirsem?”

Alçak sesle güldü. “Delifişek,” diye mırıldandı sesini daha da alçaltarak, “bir düşünsene. Kilometrelerce etrafta hiçbir insanın veya bizi durduracak Pençe’nin olmadığı okyanusa bakan ıssız bir kayalığın tepesinde iki ejderha. Sence ne yaparız?”

İçimdeki ejderhanın daha önce hissettiği şey heyecansa şimdi yerinde zor duruyordu. Tişörtümün içinden sırtımın kaşındığını hissettim, kanatlarım hemen oracıkta özgürlüğüne kavuşup açılmak ve gökyüzünde çırpınmak için can atıyordu. Asî –Riley– tepkimi hissedebiliyormuş gibi sırttı ve bana bakarak doğruldu.

“Yarın gece,” diye fısıldadı ve sonra arkasına bakmadan yavaşça uzaklaştı. Gidişini izlerken içimde bir yerlerde hüznü duydum.

Lexi kocaman gözlerle karşımdaki banka geçerken, “Aman Tanrım!” diye ciyakladı. “Az önce çıkan *Muhteşem Motorcu* muydu? Seninle gerçekten konuştu mu? Ne dedi? Ne istiyormuş?”

Omuzlarımı silktilim. “Hiçbir şey, Lex,” dedim yalan söylediğim için kendimi kötü hissederek ama elbette ona gerçeği söyleyemedim. Riley ile aramızda geçenler ejderhaları ilgilendiren bir konuydu ve insanlar bunun bir parçası değildi. Lexi bana kuşku dolu bir bakış atınca derin bir iç çektim. “Peki ama hayallerini yıktığım için sonra bana kızma. Beygirine binmek ister miyim diye sordu.” Durdum. “Kastettiği şey motosikleti değildi.”

“Ha.” Lexi bunu biraz düşündükten sonra burnunu buruşturdu. “İyy! Yani iğrenç sapığın tekiymiş, öyle mi? Çok yazık, oysa gerçekten ama *gerçekten* çekiciydi.”

Ayağa kalkarken alçak sesle, “Evet,” diye onayladım ve asi ejderhanın son sözlerini, ikimiz için de ne kadar tehlikeli olduğunu bildiği halde eve dönüş saatimden sonra birlikte *uçmak* için onunla buluşmam konusunda nasıl meydan okuduğunu düşündüm.

Bunu yapmamalıydım. Asinin hâlâ buralarda takıldığını Pençe’ye bildirmeliydim. Yapmam gereken şey buydu. Asi ejderhalar tehlikeliydi; teşkilattaki herkes bunu bilirdi. Dengesizlerdi, ne yapacakları belli olmazdı ve soyumuzun devamlılığını tehlikeye atıyorlardı. Asi sırf beni ortaya çıkarmak için Pençe’yle ilgili yalan söylüyor olabilirdi. Akılcı, mantıklı yanımdan evden sıvışıp dışarı çıkma yasağını delmem ve gece yarısından sonra ıssız bir kayalıkta hiç tanımadığım bir yabancıyla buluşmamam gerektiği konusunda beni uyarıyordu.

Ne yazık ki içimdeki ejderhanın başka planları vardı.

GARRET

Sürgülü bir cam kapıdan geçerken Tristan'a, "Bana hâlâ planından söz etmedin," dedim. Kızları sahile bıraktıktan sonra en yakın benzin istasyonuna çekmiş ve arka tarafta dev gibi "bira mağarası" yazılı yere yönelmişti. Peşinden soğuk iç mekâna girdik ve kapıları arkamızdan örttük. "Kızın partisine şunun şurasında birkaç gün var. Bu hafta sonu için hedefimiz ne?"

"Garret." Tristan bana baktı. "Rahat ol. Bu bir parti. Belli bir hedef yok. Sadece takıl, ortama uyum sağla, güvenlerini kazan. Herhalde bunu yapabilirsin."

"Daha önce hiç partiye gitmedim," dedim düz bir sesle. Yalan değildi. Birlik böyle şeyleri anlamsız bulurdu ve bizi eğitimden alıko-yan her şeyi sadece müsrif değil, aynı zamanda tehlikeli bulurlardı. "Takılma'nın neyi içerdiğinden pek emin değilim."

"Anlayacağından eminim." Yerden tavana kadar alkol sandıklarıyla yığılı arka köşeye yöneldi. Ters ters ona bakmayı sürdürdüm. Derin bir iç çekti. "Bak, bunu yalnızca bir alıştıрма olarak düşün. Gözlemler ve aralarına karış. Düşman gibi düşünmeye çalış. Bunu daha önce yapmıştın, değil mi?"

"Evet."

"Bu da aynı şey. Ayak uydur. Muhabbete katıl. Arada sırada gülümse." En yakındaki on ikili paketi tuttu ve bana fırlattı. Yaka-kladım. Ortağım sırtıarak başını iki yana salladı. "Zavallı Garret."

Sen git ateş soluyan ejderhaları sindir, altmış metre yükseklikteki helikopterden atla ama yanına bir avuç ergen verince altüst ol.”

On ikili bira paketini kaldırarak alayını duymazdan geldim. “Bu ne için?”

“İşkenceyi ve sorguyu unut. Birinin içini dökmesini, bir sırrını paylaşmasını veya ateş soluyabilen altı metrelik kanatlı bir kertenkele olduğunu ifşa etmesini mi istiyorsun?” Tristan şeytani bir şekilde gülümsedi ve bir kasa daha kaptı. “En hızlı yolu. Ayrıca bugünlerde birçok partiye kendi içkini kendin götürüyorsun.”

“Öyle mi?”

Tristan gözlerini devirdi. “Sahiden, ortak. Koğuştaki bir televizyonumuz var. Bazen gereğinden fazla eğitim kötü bir şeydir.”

“Ben içmem.” Birlik buna izin vermiyor değildi; bizimki gibi tehlikeli bir meslekte sarhoş bir sersemliğe dönüşmediği sürece askerlerin gevşeme ihtiyacını anlayışla karşılardı. Ancak alkol duyuları köreltir ve insanlara aptalca, akıl almaz şeyler yaptırır. Bense kontrol tamamen bende olsun istiyordum.

“Emin ol, bu partide herkes içiyor olacak,” dedi Tristan. “Aralarına karışmak istiyorsan sen de içeceksin, dostum.” Kasayı omuzladı ve çıkışa yöneldi. Ben de eve dönerken içmek için iki litrelik bir kola kaptım.

Eve döndüğümüzde biraları buzdolabına koydum ve mutfak masasındaki dizüstü bilgisayarın başına geçtim. Güvenli bir bağlantı açarak Birlik İstihbaratı'na bağlandım, bir an duraksadım, sonra yukarıdaki konu satırına, Kişi analizi talebi, yazdım. E-postanın içerik bölümüne devam ederek şunları yazdım: Garret Xavier Sebastian, Kimlik No: 870012. Olası hedefler için ayrıntılı özgeçmiş bilgisi talebi: Alexis Thompson, Kristin Duff ve Ember Hill. Yer: Crescent Beach, CA. Önem derecesi: yüksek. Yanıt: acil.

Gönder tuşuna bastıktan sonra dizüstü bilgisayarını kapadım ve bu akşamüstü yaşanan karşılaşmayı düşünerek sandalyede arkama yaslandım. Aklım sürekli kızıl saçlı Ember'a gidiyordu. Bir çırpıda silmemem gerektiğinin farkında olmama rağmen diğer iki kızı ne-redeyse unutmuştum. Yine de önemli olan Ember'dı. Sahildeki o ilk

bakışmamızda tüm bedenim bir an kaskatı kesilmişti; bu daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Nefesim kesilmiş, gözlerimi ayırmadan ona bakmak dışında hiçbir şey yapamamıştım. Kısacık bir anlığına acaba kim olduğumu, neden orada olduğumu biliyor mudur diye merak etmiştim.

Neyse ki Tristan gelmiş ve üniversite öğrencileriyle kavga etmek kafamı dağıtmıştı ama dikkatimi kaybettiğim için kendime hâlâ biraz kızgındım. Ben bir askerdim. Kızla aramızda yaşanan o şey, adı her neyse... beklenmedik bir şeydi ve bir daha yaşanmayacaktı. Görevimin bilincindeydim. Buraya bir ejderhayı bulup öldürmeye gelmiştim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hedefime kilitlenmek zorundaydım. Bugün beni şaşırtmasına ve güldürmesine rağmen; kendini ve arkadaşını savunurken sert duruşuna hayran kalmama rağmen; saatler sonra hâlâ onu aklımdan çıkaramıyor olmama rağmen açık yeşil gözlü, kıvıll saçlı bir kızın düşüncesiyle dikkatimin dağılmasına izin vermeyecektim.

EMBER

“Hey, Dante, uçmayı hiç özlüyor musun?”

İkizim çalışma masasından ve açık duran dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp bana baktı. Yatağın üzerine yayılmış odasında takılıyorduk; ben bir sörf dergisinin sayfalarını karıştırırken Dante de dizüstü bilgisayarından videolara bakıyordu. Pencere açıldı, kum ve deniz kokusunu taşıyarak perdelerin arasından içeri serin bir rüzgâr esti. Şifonyerinin üzerindeki saat 23.22’yi gösteriyordu. Geç olmuştu ama yorucu geçen güne rağmen uyuyamayacak kadar gergin ve heyecanlıydım. Dünkü dalgaların fiyaskosunu telafi etmeye kararlı bir şekilde bu öğleden sonra Lexi’yi resiflerin ilerisine kadar sürüklemiştim ve güneş batana kadar sörf yapmıştık. Bu tabii ki, kesintisiz iki saat boyunca binanın etrafında torbalar dolusu gübre taşımakla geçen korkunç ejderhayla eğitim seansımızdan *sonra* gerçekleşmişti. Saçımdaki pis kokuyu çıkarmak için yarım saat boyunca duşta kalıp üç kez şampuanlamam gerekmişti ve eğitmenimin sırf beni sinir etmek için üzerime fazladan kokuşmuş torbaları yüklediğinden emindim.

Dante bana tuhaf bir bakış attı. “Evet,” diye karşılık verdi sandalyesini bana doğru döndürerek. “Ara sıra. Neden? Sen özlüyor musun?”

“Her zaman,” diye itiraf ettim dergiyi kapatarak. “Yani, sörf yapmayı da o yüzden seviyorum; uçmaya en yakın hissettiğim şey ama aynısı değil.”

“Öyle mi? Ben de dalgalar tarafından dövülmek, resiflere sertçe çarpılmak ve neredeyse boğulmak hoşuna gidiyor sanmıştım.” Dante sırtıp başını iki yana salladı. “Genellikle minik dalgalarla başlayıp zamanla aşırı büyük dalgalara doğru geçiş yapman gerekir. İlk dersten beş metrelik dalgayla atlamamalısın.”

“Calvin doğuştan yetenekli olduğumu söyledi.”

“Sarah yenge olanları duyunca Calvin’in kulağını koparmasına ramak kalmıştı.” İkizimin yüz ifadesi ciddileşti. “Hem de o gün seni sudan zorla çıkardıklarında sinirli erkek kardeşin tarafından kafasının koparılmasına ramak kaldıktan sonra.”

“O konuda üzgün olduğumu söyledim.” Konudan sapıyorduk, ellerimi kaldırdım. “Her neyse, demek istediğim, uçmayı özlüyorum. Hem de çok. Sen hiç...” Yatak örtüsünün kenarıyla oynadım. “Sen hiç... kuralları delmeyi düşündün mü?”

Dante kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey... evden sıvışmaktan bahsediyorum. Sahilde hiçbir insanın bizi göremeyeceği kuytu bir köşe bulmak ve... dönüşmekten bahsediyorum. Sadece birkaç dakikalığına, sadece civarda şöyle bir...”

“Hayır.”

Dante’nin sesi sert çıkmıştı. Ona bakarak şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Yüzünde ciddi, endişeli bir ifade vardı; kaşları çatılmıştı. “Bunu yapamayız, Ember. Asla. Bunu yapmayı aklından geçirmediğini söyle bana.”

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim ama omuzlarımı silkemekle yetindim. “Elbette bazen *aklımdan geçiriyorum*,” dedim ilgisiz bir ses takınarak. “Ancak bu, gerçekten böyle bir şey yapacağım anlamına gelmiyor.”

“Güzel.” Dante rahatladı. “Çünkü böyle bir şey yaparsak ve Pençe bunu öğrenirse ne olur, biliyor musun?” Ürperdi. “En iyi olasılıkla bizi yeniden eğitim için geri çağırırlar. En kötü olasılıkla da teşkilattan ayrılıp asi olduğumuz fikrine kapılabilirler. Tıpkı buradaki

ilk günümüzde gördüğümüz o ejderha gibi. *Onu* artık etrafta görmüyorsun, değil mi?”

Yatak örtüsündeki sökükle bir ipliği inceledim. “Hayır.”

Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Erkek kardeşime yalan söylemekten nefret ediyordum ama ona asiden bahsetmemin imkânı yoktu. *Onu* ilk gördüğümüzde Riley ortadan kaybolmuş ve tesadüfen hemen ertesi gün öğretmenlerimiz gelmişti. Dante otoparktaki olaydan hiç söz etmemişti, sorulardan kaçınıyor veya sorduğumda tamamen duymazdan geliyordu. Bir şey yaptığı, Pençe’ye asi ejderhayı bildirdiği ve Riley’nin, Engerekler peşine düşmeden önce kasabadan ayrılmak zorunda kaldığı konusunda ciddi şüphelerim vardı.

Şimdiyse Riley geri dönmekle kalmamış, Pençe’ye ve tüm kurallarına karşı gelerek ve aynısını yapmam için bana da kafa tutarak onunla uçmam için bana meydan okumuştı. Her ne kadar içimdeki ejderha bu fırsata neredeyse bakıllama atlamış olsa da Dante konusu beni biraz üzmişti. Erkek kardeşime şimdiye kadar her şeyimi anlatmıştım ama *bu* küçük sırrı onunla paylaşmam mümkün değildi. Riley bu kez temelli ortadan kaybolabilirdi. Tekrar kaçıp gitmesine izin vermeyecektim.

Dante muhtemelen ruh halimi sezerek ayağa kalkıp yanıma geldi ve elini sırtıma koydu. “Bazen zor olduğunu biliyorum,” dedi ben suratsız bir şekilde ipliği çekiştirirken. “Ancak sonsuza kadar böyle devam etmeyecek. Fırsatımız varken bunun keyfini çıkarmalıyız. Burada sahip olduğumuz şeyi riske atmak istemiyorum. Ayrıca... bizi ayırmaları riskini de göze almak istemiyorum. O yüzden şimdilik kurallara uymak zorundayız, tamam mı kardeşim?”

“Senin için söylemesi kolay,” diye homurdandım. “O sadist, korkunç ejderhanın derslerine gitmek zorunda değilsin. Bahse girerim öğretmenin daha hızlı olman için bağırırken hiç tuğla, tekerlek veya torbalar dolusu gübre taşımak zorunda kalmamışsındır. Ayrıca görünüşe bakılırsa eve hep benden önce geliyorsun.” Neredeyse meydan okurcasına öfkeyle yüzüne baktım. “Sahi, her sabah *ne yapıyorsun?*”

Dante omuzlarını silkti. “Söyledim ya,” diye yanıtladı gereğinden fazla önemsemez bir ses tonuyla. “Sıkıcı şeyler. Siyaset ve Be-

şeri Bilimler. Dünya liderlerinin adlarını, yasalarını ve kahvaltıda ne yedikleri öğrenmek gibi şeyler. Senin sabahların kadar heyecan dolu değil.”

Ne kadar nefret ettiğimi bile bile saçlarımı karıştırdı, ben de koluna vurdum. Sonrasında bu, yerini Dante’nin beni kafakola alıp saçımı dağıtırken ona hırslayarak üzerimden çekilmesi için bağırdığım kısa bir boğuşmaya bıraktı.

“Ember. Dante.” Kapıda kısa bir tıklama duyuldu ve Liam amca gözlerini kısarak içeri baktı. “Yatmaya gidiyoruz,” dedi. Bu da saatin şu an tam olarak 23.30’u gösterdiği anlamına geliyordu. “Uyumayacaksınız da sessiz olun.”

“Peki, amca,” diye karşılık verdik. Sonra Liam bana baktı.

“Bu arada, Ember. Eğitimcinin aradı. Yarınki seansınıza her zamankinden erken gelmeni istiyor, o yüzden alarminı bir saat erkene kur.”

“Ne? Bu, saat *beşte* uyanmam gerektiği anlamına geliyor!”

“O zaman yatağa erken gitsen iyi olur,” diye yanıtladı Liam soğuk bir şekilde ve kapıyı örttü.

Dante’yi ittim, ayağa kalktım ve bir yandan burnumdan solurken bir yandan da ani, hızlı kalp atışımı duyacak diye korkarak parmaklarımı saçıma götürdüm.

Huzursuzluğumu gizlemek için ikizime kaşlarımı çatarak, “Sanırım ben de yatacağım,” diye söylendim. “Ne de olsa sabahın kör karanlığında kalkmak zorundayım. Bakma bana öyle. Eğitimcinin seni hiç öyle abuk bir saatte yataktan kalkmaya zorladığını görmüyorum.” Sevimsizce sırtıttı ve buruşmuş çarşaf yığınınan kalkmamı izledi. Derin bir iç çektim. “Peki ya sen? Sen ne zaman yatacaksın?”

Dante alaycı bir şekilde güldü. “Bilmem, *Sarah yenge*. Ancak uyukum gelince sana söylerim, sen de gelip bana bir masal okursun.”

“Ah, kapa çeneni.” Arkamı dönüp kapıyı açtım. “Ukala. İyi geceler, Büdü.” Bu, çocukken ilk kez *Susam Sokağı* izlediğimizde oradan kaptığım aptal bir lakaptı. Beceriksiz Edi ile Büdü kardeşlere hayran kaldığımı hatırlıyorum, sonra da erkek kardeşime, sırf onu

kızdırmak için bu isimle seslenmeye başlamıştım. O zamandan beri dilime yapışmıştı.

“Bekle.” Dante yapmacık bir yalvaran ifadeyle başını kaldırıp baktı. “Gitmeden önce gece lambamı açıp bana bir bardak su getirir misin?”

Kapıyı kapadım.

Ev sessiz ve karanlıktı. Normalde cumbalı büyük pencerelerden içeri ayın fersiz, gümüşü ışığı vururdu ama bu gece odalar daha karanlık ve kasvetliydi sanki. Sarah yenge ve Liam amcanın yatak odası ışıklarının sönük olduğundan emin olmak için koridorda parmak uçlarımda ilerleyerek odama doğru yürüdüm. Dante’nin ışığı tabii ki hâlâ açıktı ama zaten gecenin bir yarısı gelip odama dalmazdı.

Kapımı ve ışığı kapayıp bir an duvara yaslandım. Kalbim hâlâ delicesine çarpıyordu. Şu ana kadar bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı bilmiyordum: Evden sıvışmak, gece dışarı çıkma yasağını delmek, ıssız bir kayalıkta tehlikeli bir asi ejderhayla buluşmak. Bu artık bir tereddüt konusu değildi. Riley, Pençe’yle ilgili bilmediğim şeyler olduğunu söylemişti ve birdenbire o şeylerin ne olduğunu çok merak etmiştim. Ancak bunu yapmamın tek sebebi o değildi. Pençe’den, eğitimcimden, eğitimimden ve bitmek bilmez kurallardan bıkmıştım. Uçmam, rüzgârı kanatlarımda hissetmem gerekiyordu yoksa patlayacaktım.

Pencerenin pervazına çıkarak bir an sallandım, sonra kendimi aşağı bırakıp yumuşak bir şekilde serin kumun üzerine atladım. Doğrularak evin yan tarafından dolaştım ve çitin köşesine dayalı, yerdeki bisikletimin yanına doğru ilerledim. Tabii ki arabayı alamazdım ve gideceğim yer yaklaşık sekiz kilometre uzaklıktaydı. Fazla uzak değildi. Yalnızca gün doğmadan önce evde olmam gerekiyordu, o kadar.

Bisikletimi aydınlık kaldırıma doğru iterken arkamı dönüp eve bakmak için durdum. Dante’nin ışığı hâlâ yanıyordu ama onu tanırıyorsa, bilgisayar ekranının başından kalkmazdı. Koruyucuların ikisi de yatıyordu; ışıkları sönük, perdeleri örtülüydü. Yolda sessizce yürüdüğümü ve gece yarısından sonra hiç tanımadığım bir

PENÇE

yabancıyla uçmaya gitmek için gecenin içinde gözden kaybolduğumu kimse görmezdi.

Yaklaşık bir düzine kutsal kuralı çiğnediğini biliyorsun, Ember.

Korkumdan sıyrılmaya çalıştım. Hayır, daha fazla düşünmek yoktu. Onların kurallarını yeterince uzun süre yerine getirmiştım. Bu gece uçacaktım.

Derin bir nefes alarak bacağımı bisikletin üzerinden geçirdim ve pedalları her çevirişimde şüphelerimin giderek azaldığını hissederek yolda ilerledim. Köşeye vardığımda ve ev karanlığın içinde kaybolduğunda şüphelerim tamamen yok olmuştu.

GARRET

Tristan çatının kenarından, “Haydisene,” diye söylendi. “Üzerine bir şeyler giy, dostum.”

Apartmanın çatısına açılan kapının eşiğinde, acaba arkamı dönüp içeri girmemeli miyim diye merak ederek duraksadım. Buraya geldiğimizden beri her gece bu binanın tepesinde nöbetleşe gökyüzünü tarıyor, pullu ve kanatlı bir şeyler görür müyüz diye etrafı gözetliyorduk. Uzak bir ihtimaldi ama hiçbir şey yapmadan oturmaktan iyiydi.

İç çekerek kapıyı kapadım ve peşinden yürüdüm. Köşede durdu ve dürbünden bakarak gözlerini kararan ufuk çizgisine dikti. “Bir şey var mı?”

“Balkonunda anadan doğma barbekü yapan bir adam dışında, hayır.” Tristan dürbününü indirmedi, bunu söylerken kıpırdamadı bile. “Geri gelen raporu okuma fırsatın oldu mu?”

“Evet,” diye yanıtladım. Mutfaktan ve dizüstü bilgisayardaki açık e-posta dosyasının başından şimdi gelmiştim. Konu satırında, Ynt: Kişi analizi talebi, yazıyordu. E-postada belirttiğim kişilerin adları ve her biri hakkında kısa bilgiler yer alıyordu: yaşları, anne-baba adları, adresleri, doğum yerleri. Hepsi oldukça sıradan görünüyordu... bir şey dışında.

Ember Hill: 16 yaşında. Anne: Kate Hill, ölü. Baba: Joseph Hill, ölü.

İki ebeveyni de ölüydü. Görünüşe göre ölümcül bir araba kazasında ölmüşlerdi. Devamındaki her şey gayet normaldi. Ember ve erkek kardeşi Dante, Güney Dakota, Pierre’de St. Mary’s Hastanesi’nde doğmuşlardı. Doğum belgelerinde ikiz oldukları kaydedilmişti, Dante kız kardeşinden üç dakika önce doğduğu için ikizlerin büyüğü sayılıyordu. Sıradan bir çocukluk geçirmişe benziyorlardı fakat nerede ve ne zaman doğdukları ile anne babalarının nasıl öldükleri konusunda fazla bilgi yoktu. Bu birçok anlama gelebilirdi ama çoğu Pençe uyuyanının tek bir ortak noktası vardı. Hepsi de akrabaları veya koruyucuları yanında yaşayan ya da başka bir aile tarafından evlat edinilen “öksüzlerdi”. İnsan kayıtlarının bir anlamı yoktu; tüm Pençe çalışanlarının doğum belgeleri, nerede doğduklarına dair kayıtlar, sosyal güvenlik numaraları, her şeyleri vardı. Pençe oldukça titiz çalışırdı ama yetim konusu hep kendini belli ederdi.

Ben de ikinci dürbünü alıp çatının kenarında ona katıldığım sırada Tristan, “Düşünüyordum da,” diye devam etti, “dün tanıştığımız o üç kız arasında ‘ejderha’ olduğu gözüne çarpan biri oldu mu?”

Dürbünü kaldırırken, “Hayır,” diye karşılık verdim. “Hepsi de gözüme oldukça normal geldi.”

“Evet,” diye onayladı Tristan. “Pençe de zaten onlara uyum sağlamayı öğretiyor. Ancak sen olsan üçü arasından uyuyan olarak hangisini seçerdin?”

“Ember,” dedim hemen. Aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Gü-zeldi, akıllıydı ve diğer ikisinde olmayan bir sertlik vardı. “Ancak bir kardeşi var,” diye devam ettim ona bakarak. “Ejderhalar tek seferde bir yumurta bırakır. O yüzden o olamaz.”

“Doğru,” dedi Tristan yavaşça. “Ancak şu da var ki Garret, kural-ların istisnaları olur. Bir kaplanın beyaz bir yavrusu olma ihtimalinin imkânsıza yakın olması, bunun gerçekleşmemiş olduğu anlamına gelmez. Balinaların tek seferde sadece bir yavru dünyaya getirmeleri, hiç ikiz balina olmadığı anlamına gelmez. Her türde anormalliklere rastlanır, dolayısıyla bir ejderhanın da tek seferde bir çift yumurta kuluçkalamadığı ne malum? Ejderhaların yalnız takıldıklarını ve insanların arasına tek seferde sadece bir uyuyan yerleştirildiğini

biliyoruz. Ancak bu bilgi bizi yanıltıyor olabilir.” Tristan dürbününü indirdi ve sonunda dosdoğru bāna baktı. “Ya Crescent Beach’te birden fazla ejderha olabileceği fikrini kabullenirsek? O zaman o kız gözüne nasıl görünür?”

Bunu düşününce sırtımdan yukarı bir ürperti yükseldi. “Ara-dığımız uyuyanın Ember olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır.” Tristan iç çekti. “Henüz değil. Kesinlikle emin olana kadar tabii ki harekete geçemeyiz. Bu da demek oluyor ki, uyuyanı gerçek halinde görmek veya ejderha olduğu konusunda su götürmez bir kanıta sahip olmak zorundasın. Yanlış bir tahminde bulunursak ve Birlik’i ifşa edersek ya da daha kötüsü bir sivili öldürürsek...” Ürperdi. “Kısacası doğru hedefi bulduğumuzdan emin olsak iyi olur.”

Bu göreve getirildiğimden beri kafamı kurcalayan endişemi sonunda dile getirerek, “Hâlâ bunu nasıl yapacağımdan emin değilim,” diye itiraf ettim. “Tamam, elimizde birkaç ipucu var ama bir ejderhayı kendini göstermeye nasıl ikna edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Yani sonuçta Pençe onları tam da bunu yapmamaları için eğitmiyor mu?”

Emin olmadığımı itiraf edince o an kendimi çok zayıf hissettim; ortada alt edebileceğim somut bir düşman olmamasından nefret ediyordum. Sabırlı, ihtiyatlı, hedefin kendini ele vermesi için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar beklemeye razı Tristan gibi değildim. Hedefi bir an önce görmek, neyle karşı karşıya olduğumu ve neyi vurabileceğimi bilmek istiyordum.

Tristan başını iki yana salladı ve gökyüzünü taramaya kaldığı yerden devam etti.

“Güven,” diye mırıldandı ortağım, “çok güçlü bir şeydir. Onların güvenini kazanabilirsen düşüncelerini, korkularını, arkadaşlarının sırlarını, her şeyi paylaşırlar. En yakın arkadaşlarının bazen ateş soluyup solumadığını veya bir gece ayın önünden uçan garip bir yaratık görüp görmediklerini söylerler. Herkes ağzından bir şeyler kaçırır, hata yapar. Önemli olan bunu yaparlarken bizim de orada olmamız.”

Bunun üzerine bir şey demedim ve birkaç dakika boyunca gözlerimizle sessizce ufku taradık. Tristan'ın dediklerini düşündüm ve ben asla karşılığında aynısını yapamazken hiç tanımadığım bir yabancının bana açılmasını ve bana güvenmesini nasıl sağlayabilirim diye merak ettim.

Birden huzursuzluğa kapılarak çatının kenarından geri çekildim. Ortağım kaşlarını çatarak bana baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bunun bir faydası yok." Gökyüzünü işaret ettim. "İkimizin de aynı noktaya bakmasına gerek yok. İş bölümü yaparsak şansımızı artırmış oluruz. Sen burada kalıp sahile göz kulak ol. Ben de gidip kayalıklara bakınayım."

"Kendi başına mı? Ya uyuyanı uçarken görürsen... ne yapacaksın? Tek başına mı öldüreceksin?" Tristan başını iki yana salladı. "Yavrular için bile iki kişi gerekir, Garret."

"Uyuyanı görürsem sessizce uzaktan gözlemleyip sana hemen haber veririm."

"Yanık cesetlerin telefon etmekte zorlandıkları söylenir."

"Uluorta bana saldıracak değil ya. Ayrıca ne ara böyle gergin bir baş belası oldun sen?" Anahtarları cebimden çıkararak merdivenlere yöneldim. "Ben gidiyorum. Bir şey görürsen bana haber ver, ben de ilginç bir şey yakaladığım an seni ararım." Kapıyı açıp omzumun üzerinden geriye baktım. "Saat tam 5'te dönmüş olurum. Birkaç saat içinde benden haber almazsan muhtemelen bir ejderhaya yem olmuşumdur."

"İyi. Sen de o zamana kadar benden haber alamazsan, yem olduğunu umduğum içindir," diye karşılık verdiği sırada kapıyı çarparak kapadım.

EMBER

Yerel halkın Âşıklar Uçurumu dediği yer ana plajdan birkaç kilometre uzaklıkta ve ıssız bir yerde, okyanusun üzerinde yükselen yalnız bir kayalık çıkıntısıydı. Gündüz saatlerinde burası bir manzara ve fotoğraf çekme noktasıydı. Geceleriye çiftlerin el ele tutuşarak ve aşağıdaki köpüren sulara atlayarak aşklarını kanıtlamaya gittikleri yer olarak bilinirdi. Söylentilere göre aşkları yeterince güçlüyse hayatta kalırlardı. Değilse biri veya ikisi birden boğulurdu.

Lexi bunun acayip romantik olduğunu iddia ediyordu. Bana kalırsa oldukça aptalcaydı.

Bisikletimi uçurumun gölgesindeki minik otoparka varana dek dar yolda sürmeye devam ettim. Yolun ucunda, dalgalara bakan düz kayalık uzantısına doğru bir merdiven yükseliyordu. Bir korkuluk etrafı çevreliyordu ve büyük bir tehlike levhası uçurum kenarına yaklaşılmanması gerektiği konusunda uyarıyordu. Ancak pek işe yaradığı söylenemezdi.

Bisikletimi korkuluğun yanına bıraktım ve basamaklardan çıkıp beklemeye koyuldum. Tepede bulutların arasından bakan kocaman dolunay bana sessizce yoldaşlık ediyordu. Acaba asi gelecek mi diye merak ettim; acaba gerçekten yakalanma riskini göze alarak bir yabancıyla uçmaya gidecek miydi? Belki beni test ediyordu; kuralları delme konusunda ne kadar ciddi olduğumu ölçüyor ve onu Pençe'ye

ifşa etmeyeceğimden emin olmak istiyordu. Belki de aptal yavruyla dalgasını geçerek onunla oynuyordu.

Dakikalar geçtikçe içimdeki endişe de giderek büyüdü. Buraya gelirken saatime defalarca bakmıştım; bir kez daha baktığımda gece yarısını on beş dakika geçiyordu ve görünürde ejderha falan yoktu.

Ne bekliyordun ki, Ember? Ne de olsa o bir asi. Pençe'nin dediği gibi, güvenilmez.

Sinirlenerek yolun ucuna doğru yürüdüm ve okyanusa meydan okuyarak korkuluğa sıçrayıp üzerinden eğilerek bulanık suya baktım.

Ee, şimdi ne olacak? Eve mi gideceğim? Yoksa "ne halin varsa gör" deyip kendi başıma mı uçacağım? Düşüncesi baştan çıkarıcıydı. Nasılsa evden sıvışmıştım, dışarı çıkma yasağını delmiştim ve buraya kadar gelmiştim; sırf yalancı bir yabancı, söylediklerinin aksine burada değil diye eve dönmek yazık olacaktı...

Uzaktaki dalgaların üzerinden bir çığlık yükseldi ve kalbim duracak sandım.

Korkuluktan geri çekilerek kaskatı bir şekilde durdum ve gözlerim karanlığın içinde bir hareket ararken saniyeleri saydım. Çığlık tekrar duyuldu, bu kez daha yakından gelmişti; nefesimi tuttum.

Sonra kocaman kanatlı bir yaratık korkuluğun ötesindeki dalgaların arasından fıkkarak bir köpük patlamasıyla gökyüzüne yükseldi. Güçlü kanatlarını çırparak ve aşağı doğru çırpışlarında saçlarını şiddetle savurarak üzerimde yükseldi ve kükrercesine bir çığlık daha kopararak yere indi.

İçimdeki ejderha sevinç dolu bir çığlıkla bedenimden dışarı fırlamamak için kendini zor tutarken bile geriye doğru sendeledim. Hemen oracıkta dönüşmemek ve sadece üç metre uzağımdaki yabancının üzerine atılmamak için kendimi zor tuttum.

Benden yaşça büyüktü, iriliğine bakılırsa aramızda muhtemelen onlarca yaş vardı. Ejderhalar insanlardan daha yavaş yaşlanırlardı ve genç-yetişkin olarak adlandırıldığımız on beşinci yaşımıza kadar yavru sayılırdık. Gerçek görünümümdeyken en fazla iki yüz kilo, yani aşağı yukarı iri bir kaplan ağırlığında gelirdim. Bu ejderhaysa gösterişli kasları ve gelişmiş gövdesiyle bana birkaç yüz kilo fark

atıyordu. Otobüs büyüklüğünde bir tam yetişkin kadar iri olmasa da etkileyiciydi. Pulları okyanusun derinlikleri renginde, koyu lacivertti ve gözleri karanlıkta ısıllı ısıllı altın rengi tonlarında parlıyordu. Simsiyah boynuzlarının arasından kuyruğunun ucuna kadar uzanan omurga çıkıntısı yelkeni andırıyordu. Kedi gibi otururken kuyruğunu pençeli ayaklarının etrafına doladı. Beni izliyordu.

İnce uzun, pullarla kaplı yüzüne baktım ve bana *pis pis sırıttım* fark ettim. Ejderha görünümünde bile tıpkı Riley'ye benziyordu. Heyecan yerini hızla öfkeye bıraktı ve kollarımı kavuşturdum. Karşısına geçmiş, şaşkın bir insan gibi ağzı açık bir şekilde kendi türüme bakıyordum. Dante'nin bundan haberi olsa hep yüzüme vururdu.

"Fiyakalı bir giriş oldu," dedim çırpınan ejderha kanatları yüzünden deniz suyundan sırlıklam olduğumu daha yeni fark ederek. Kayanın üzerine suları damlayan kanatları şimdi düzgünce katlanmış bir şekilde arkasında duruyordu. "Alkışlamamı ister misin?"

Ejderha –Riley– beyaz sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Hoşuna gitti mi, Delifışek?" diye güreledi alçak ve alaycı bir ses tonuyla. Bunun o asi olduğu konusunda o ana dek şüphelerim olduysa bile şimdi tamamen yok olmuştu. "Doğrusu gelmeni beklemiyordum."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Galiba öyle. Buna rağmen ejderha olmakla ilgili her şeyi unuttuğumdu duymak güzel."

Ejder dilinde konuştuğunu fark ettim; bu, türümüzün anadiliydi. Ejder dilini konuşarak büyümüşüm, diğerini ancak yıllar sonra insan eğitimimiz başladığında öğrenmişim. Ejder dilinde *yanıtlamıyordum* çünkü dil sadece sözlü iletişimden ibaret değildi, birçok sözcük ve ifadeyi karşı tarafa iletmek, karmaşık ve ince nüanslar gerektiriyordu. İnsan bedeninin, kuyruk duruşu ve gözbebeklerinin genişliği gibi önemli mimikleri yapması fiziksel olarak mümkün değildi, o yüzden insan görünümündeyken Ejder dilini akıcı bir şekilde konuşmak mümkün değildi. Ancak mükemmel bir şekilde anlıyordum.

"Söyleyene bak," dedim kafa tutarak. "Asi olan, Pençe'nin temsil ettiği her şeyi bırakıp giden sensin. Gerçek adını sahiden söyleyecek

misin? Yoksa bu sadece beni buraya getirmek için uydurduğun bir yalan mıydı?”

“Değildi,” dedi asi sakince. “Gerçek adım, yani bu görünümdeki adım Kobalt. Ayrıca bana Pençe hakkında maval okuma. Pençe’yle ilgili senin bilip bilebileceğinden daha fazlasını ben unutmuşumdur, *yavru*.”

“*Rnesh karr slithis*,” diye tıslayarak karşılık verdim. Bu, Ejder dilinde, *Kuyruğunu al bir tarafına sok*, demekti. Yani, *Git kendini becer*, demenin ejderha versiyonuydu. Başka çeviriye gerek yoktu.

Kahkahayla güldü. “Ah. Sözlerine dikkat et, Delifişek.” Asi, bir kedi gibi ayağa kalkıp kanatlarını açtı. Kayış gibi mavi-siyah kanatları üzerime ve taşlı zemine koyu bir gölge düşürüyor, altında kendimi küçük hissediyordum. “Ee, boş laf edip çene çalmaktan başka bir şey yapmaz mısın?” diye sordu ve burnundan aşağı doğru bana bakarken başı uzun ve zarif boynu üzerinde yükseldi. “Yoksa gerçekten uçmayacak mıyız?”

İçimdeki ejderhanın heyecanla ve sabırsızlıkla kıvrandığını hissederek çenemi kaldırdım. Dönüp birkaç adım uzaklaştım, sonra derin bir nefes alarak hızla arkamı döndüm. Ancak mavi ejderhanın, yüzünde o umursamaz sırtışıyla kayalığın kenarından hâlâ beni izlediğini fark ettim. Kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Ah, biraz mahremiyet lütfen?” diye tersledim. Asi şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Ayağımı yere vurarak bekliyordum ama imayı anlamışa benzemiyordu. “Peki, biraz daha açık konuşayım. Arkanı dön.”

Kaşlarını çatarak başını yana eğdi. “Neden?”

“Dönüştüğümde güzelim şortumu mahvetmeyeceğim de ondan. Ayrıca bisikletle eve dönerken çırılçıplak olmak istemiyorum.” Hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu, gözlerimi devirdim. “Giysilerimi çıkarcayım, ileri zekâ. Ancak burada sana gösteri yapacak değilim. O yüzden arkanı dön.”

“İkimizin de ejderha olduğumuzun farkındasın, değil mi? İnsana özgü iffet kaygılarının umurumda değil.”

“Çok yazık çünkü benim umurumda.” Gözlerimi üzerine dikierek kollarımı kavuşturdum. Ters bakışlarıyla karşılık verdi. Belki “fazla insanlık” tasliyordum ama eski eğitimcimlerim okuldayken, her ne kadar doğal görünümlerimizde hiç giysi giymesek de normal toplumdayken ortalıkta çırılçıplak dolaşamayacağımızı iddia ederek iffetli olmayı kafamıza sokmuşlardı. “İstedğin kadar bak ama beni izlediğin sürece tek kılımı bile oynatıp dönüşmüyorum. O yüzden bu gece seninle herhangi bir yere uçmamı istiyorsan arkani dön!”

Mavi ejderha alaycı bir şekilde gülerek ayağa kalktı ve büyük bir onur gösterisiyle arkasını döndü. Sırtı bana dönük otururken kuyruğunu tekrar etrafına sardı ve burnunu okyanusa çevirdi.

“Gizlice bakmak da yok!” diye seslendim.

Yanıt vermedi ama kanatları iki yanında genişleyerek açıldı ve aramızda ikimizi ayıran deri bir perde gerildi. Zafer duygusuyla sandaletlerimi çıkardım, şortumu ve üstümdekini de çıkarıp katladıktan sonra düzgünce bir çalının altına koydum. Heyecanla ürpererek ve beni kandırmadığından emin olmak için asiye kaçamak bir bakış atarak kayalığın ortasına yürüdüm. Koyu renk kanatları gergin, sırtı bana dönüktü, yani hâlâ doğru duruyordu. Şimdi sıra bendeydi.

Rüzgâr kayalığın üzerinde tıslarken ve soğuk denizden gelen su serpintileri çıplak tenime vururken derin bir nefes daha alıp gözlerimi kapadım. Başımı eğerken tüm şüpheler, korkular, endişeler –her şey– uçup gitti ve artık duyduğum tek şey nihayet serbest kalan ejderhanın yüzeye çıkan sıcaklığıydı.

Ah, çok uzun zaman oldu.

Bir dalgalanma ve acılı bir hırıltıyla zayıf insan bedenimi sonunda üzerimden sıyrıp asıl görünümümün yay gibi salınmasına izin verdim. Omurgam gerginliğini üzerinden silkmeye çalışırcasına küçük çatırtılarla esneyerek uzadı. İnsan teni ve dişler yok olurken yüzüm daraldı ve yerini jilet gibi keskin dişlerle kemikli göz çıkıntılarına ve kafatasımdan arkaya doğru kıvrılan açık renk boynuzlara bıraktı. Alev ve günbatımı renginde, çelik kadar sert pullar minyatür zırhlar halinde vücudumu kapladı. Arka bacaklarım üzerinde yükselirken sonunda kanatlarım kıpkırmızı yelkenler gibi rüzgârda

açıldı ve meydan okurcasına kükredim. Kanatlarımı deneme amaçlı birkaç kez çırparak rüzgârla birlikte yerden yükselirken içim azgın, vahşi bir sevinçle dolup taşı. Evet, eksikliğini duyduğum şey *buydu!* Çok uzun zamandır bir kutunun içine tıklmış ve nihayet serbest kalmış gibi hissediyordum.

Kendimi kayalığın üzerine bıraktığımda silkinip asiye döndüm. Onu hâlâ okyanusa bakarken gördüğüme şaşırdım. “Daha bitmedi mi?” diye sordu kuyruğunun ucunu sabırsızlıkla yere vurarak. “İnsan hassasiyetlerini zedelemeyi hiç istemem. Ha, bu arada unuttuysan söyleyeyim, sırtının ortasındaki o şeylere *kanat* deniyor. Bu gece gerçekten havalanmayı düşünüyorsak onları uçmak için kullanacaksın.”

Karşılık verirdim ama tuz zerreleriyle gelen şiddetli bir rüzgâr sözünü ettiği kanatları kabartarak açtı ve orada daha fazla durmaya dayanamadım. Öne doğru atılarak korkuluktan sıçradım ve hâlâ oturan asinin yanından geçerek kendimi kayalıktan boşluğa bıraktım. Rüzgâr kanatlarımı kabartırken omzumun üzerinden, “Yakalayabilirsen yakala!” diye haykırdım ve fırlayarak gökyüzüne doğru yükseldim.

Dalgalar altımda çırpınıyor ve kayalara vurdukça köpükler ve serpintiler halinde yükseliyordu. Yerden bakınca göz korkutucu olabiliirdi ama gökyüzünden bakınca değildi. Martıların bile süzölmeye cesaret edemedikleri noktadan daha yükseğe varana kadar gecenin içinde hızla yükseldim. Yıldızlar tepede elmaslar gibi asılı duruyordu; burada hava kuru ve soğuktu. Altımdaki okyanus uçsuz bucaksız sonsuzluğa uzanıyordu, aynı şekilde sahilden civara yayılan kasaba ve şehirlerin parılayan ışıkları da öyle. Daha önce hiç yoğun nüfuslu bir bölgenin üzerinden uçmamıştım. Işıkların, binaların, arabaların ve tabii ki insanların çokluğu karşısında hayrete düştüm. Ne kadar çok insan vardı. Hepsisi de, çok ama çok yukarılardaki bir ejderhanın tepeden onları izlediğinden habersizdi.

Tiz bir çığlık ve şiddetli bir esintiyle yanımdan hızla bir şey geçti ve uçuşumu sekteye uğratarak hava akımında yalpalamama neden oldu. Toparlandım ve parlak kanatlı şeyin yavaşça dönüp sarı bir çift yıldız gibi parlayan gözlerle geriye doğru süzöldüğü tarafa baktım.

“Fena değil, yavru.” Kobalt hızla döndü ve şaşırtıcı bir zarafetle yanımda durdu. Meydan okurcasına sırtıttı. “Ancak bakalım şimdi *sen* beni yakalayabilecek misin!”

Kanatlarını kıvrarak arkasında bıraktığı soğuk ve şiddetli rüzgâr esintisiyle suya doğru iniş yaptı. Kararlı bir kanat vuruşuyla peşi sıra inişe geçtim ve havanın etrafımdaki çığlığı eşliğinde birer kaya parçası gibi gökyüzünden aşağı daldık. Okyanusa yaklaştığımızda zar gibi olan üçüncü gözkapagım beni tuz ve su püskürmesinden koruyarak kapandı ama Kobalt hâlâ yavaşlamamıştı.

Arkamızda yaklaşık beş metrelik bir duvar halinde bir kabartı yükseldiği sırada suya çarpmamız an meselesiydi. Kobalt’ın kanatları nihayet santimetreler kala açılarak suyun yüzeyini yalayıp geçti ve onu son anda yukarı kaldırdı. Ben de çalkantılı denize burun üstü dalmaktan son anda kurtularak kanatlarımı hızla açtım. Ancak ikimiz de dev bir dalganın gölgesindeydik ve dalga köpükten ve deniz suyundan ibaret bir çığ halinde kıvrılmaya başlamış, dosdoğru üzerimize iniyordu.

Kobalt kafa tutarcasına bir çığlık attı ve kanatlarını kabartıp dalganın ilerisine doğru fırladı. Ben de peşinden kanat çırparak tıpkı sörf yaparkenki gibi su duvarını sıyrıp dalganın önünden ilerledim. Dalganın kırılmaya başlamasıyla kıvrımını takip ederek sola doğru yan yattık ve aniden bir borunun içinde *uçuyordum*. Heyecanla bir pençemi uzatıp su duvarının izini sürdüm ve sörf yaparkenki gibi suyun pençelerim arasından kayıp gitmesine izin verdim. Su ve köpüklerle çökmeye başlayan tünelin ucunu görebiliyordum. Kanatlarımı son bir kez daha ittim.

Kobalt zafer dolu bir boru sesiyle tünelden kurtulup havaya fırladı. Dalga büyük bir gürültüyle devriliş kızgın bir şekilde boşluğa çarparken, Kobalt’ın tam arkasında beyaz bir perdenin içinden fırlayarak geçtim. Her yanım adrenalinle dolup taşarken asinin peşinden havada sarmallar çizerek büyük bir keyifle haykırdım.

Soluk soluğa, “Bu müthişti!” dedim. Son kısmı insan dilinde söyledim çünkü Ejder dilinde müthiş sözcüğünün anlamını karşılayan bir sözcük yoktu. Kobalt havada süzülerek sırtıtırken ve kanatlarını

PENÇE

hızlıca çırparken ne karşı çıktı ne de alay etti. “Bunu daha önce neden kimse denememiş ki?”

Asi kahaıyla güldü. “Pençe’nin, bunun popüler olmasını istediğini sanmıyorum, Delifışek. Bu gece burada olduğumuzu bilseler kalp krizi geçirirlerdi.” Altın gözlerini devirerek küçümsercesine güldü. “Ancak Pençe’nin ne düşündüğünü boş ver. Gece bizim. Yeni bir tanesi için hazır mısın?”

Dişlerimi göstererek gülümsedim. “Suya kadar yarış!”

Gecenin geri kalanı boyunca arkamızdan bir dalga yükselene kadar okyanusun üzerinde gezinerek ve dalgayla kıyıya kadar yarışıp köpüklerle çökmesinden hemen önce içinden çıkarak “kanat sörfü” yaptık. İnanılmazdı. Sörf yapmak gibiydi ama ondan daha iyiydi çünkü şimdi *uçuyordum*. Beni altına alacağını düşündüğüm dalgalarda bile Kobalt hep yanımda oldu. Suda da tıpkı havada olduğu gibi kolaylıkla kıvrılırken ve dönerken şaşırtıcı bir şekilde zarifti, havada yaptığı bazı numaralar oldukça etkileyiciydi ama bunu ona söylemedim. Bunu muhtemelen uzun zamandır yapıyordu.

Öte yandan uçmak söz konusu olduğunda benim de yavaş olduğum söylenemezdi ve birkaç kez sınıra yaklaşısam da hiç başarısız olmamıştım. Ejderha görünümünde canavar dalgalarla yarışırken bir sörf tahtasına bağlı olmamam işe yaramıştı, dalgaya kapılacağımı düşündüğümde uçarak uzaklaşıyordum.

Sonunda Kobalt yanımdan ayrılarak suyun içinden yükselen iri bir kaya parçasının üzerine tünedi ve pençesiyle bana işaret ederek yanma çağırdı. Gönülsüzce kanatlarımı çırparak yanma gittim, pençelerimi kayalığın çentikli yüzeyine saplayarak arka bacaklarımın üzerine oturdum ve asiye baktım.

Dalgalar kayaya çarparak üzerime su püskürtürken, “Sorun ne?” diye takıldım. “Şimdiden yoruldu mu?”

Bilgiç bir gülümsemeyle bana baktı ve kanatlarını rahat bir şekilde arkasına katladı. “Ateş bezine göre fazla böbürleniyorsun, yavru,” diye uyardı ama bu kez önceki kadar alaycı değildi. “Sadece,

gündoğumuna yaklaşık iki saat kaldığını ve koruyucular erken kalkan tiplerse muhtemelen onlar uyanmadan önce eve uçman gerektiğini hatırlatmak istedim.”

Yerimden sıçradım ve doğu yönünde belli belirsiz mavi bir aydınlığın yavaşça yükseldiği ve yıldızları kovaladığı ufuk çizgisine baktım. Ejderhaya özgü meydan okuyuşum biraz sarsılarak yerini insani hassasiyetlerime bıraktı. “Ah, kahretsin! Saat kaç? Gerçekten bütün gece dışarıda mıydık?”

“Hatta daha fazlası.” Cobalt yarı kapaklı gözleriyle dikkatle bana baktı. “Bahse girerim, kuralları delmekten hiç bu kadar keyif almamışsındır. Ee, asiler konusunda ne diyordun?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Sen de sorularımın hiçbirini yanıtlamadın. Yoksa en başından beri planın bu muydu?”

“Aşağı yukarı.” Sırtışında kendini beğenmiş bir hava vardı, içim nefretle doldu. “Bana öyle kötü kötü bakma, Delifişek. Soru sormak aklına gelen son şeydi, bunu sen de biliyorsun. Bunu tekrar yapmak için artık bir bahanen var.”

Tekrar mı? Bunu tekrar yapabilir miydim? Bir kereliğine bile yeterince riskliydi; evden sıvışmış, ejderhaya dönüşmüş ve gece yarısından sonra bir asiyle uçmaya gitmiştim. Bu suçların sadece biri bile beni Pençe’ye geri göndermek için yeterliydi. “Bunun tekrarlanacağı fikrine nereden kapıldın?” diye meydan okudum.

“Çünkü meraklı olduğumu biliyorum.” Kobalt’ın ses tonu ciddileşti. “Çünkü tıpkı benim gibisin; bütün hayatının başkası tarafından planlanmasını istemiyorsun. Pençe’nin kurallarına uymaktan, geleceğinle ilgili hiçbir söz sahibi olmamaktan usandın. Pençe’nin gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorsun ama dahası da var, değil mi? Özgür olmak istiyorsun.” Gözleri parıldadı, gölgelerin arasında altın rengi ve ısıltı ışıldı. “Bense sana nasıl olacağını gösterebilirim.”

Sırtımdan yukarı bir ürperti yükseldi. Evden sıvışmak başkaydı ama bu? “Bu ihanet,” diye fısıldadım. Kobalt omuzlarını silkerek kanatlarını dalgalandırdı.

“Burada gerçek görünümünde oturmuş, bir asiyle konuşuyorsun. Bence kuralları delme faslını geçeli biraz oldu.”

Haklıydı. Yine de dizginleri elinde tutmasına izin vermeyecektim. Buraya bir sebepten gelmiştim. Bu gece, uçmanın ve yarım düzine Pençe kuralını delmenin verdiği heyecanla bu unutulmuş olabilirdi ama pes etmeye niyetim yoktu.

“Sorularımı yanıtlayacağına söz vermiştin,” diye üsteledim, ilerleyen saatin ve geçip giden her saniyenin bilincinde olarak. Çok geçmeden gitmem gerekiyordu yoksa başım büyük belada demekti. “Elinde Pençe’yle ilgili bilgi olduğunu söylemiştin. Doğruyu mu söylüyordun yoksa bu beni buraya getirmek için bir oyun muydu?”

“Elimde Pençe’yle ilgili bilgi var,” dedi. “Bu daha ziyade, o bilgiyi edinmeyi ne kadar çok istediğini görmek için bir sınavdı. Tebrikler, yavru, testi geçtin. Bir dahaki sefere bu bilginin bir kısmını paylaşabilirim.”

“Sana inanmıyorum,” diye karşılık verdim. “Pençe’yle ilgili o kadar çok şey biliyorsan, bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Koruyucularının bodrumundaki gizli odanın şifresine ne dersin?” Küçümseyerek güldüm. “Evden dışarıya çıkan tüneli mi diyorsun?” diye sordum. “Eğitmenlerimizle buluşmak için her gün kullandığımız yeri mi? Onu zaten biliyorum. Orada dünyayı sarsıcı bir şey yok.”

Gülüşünde hâlâ kendini beğenmiş bir ifade vardı. “Tünelden bahsetmiyorum, Delifişek,” dedi sessizce. “Kumanda odasından bahsediyorum. Her Pençe üssünde koruyucuların rapor verdikleri ve teşkilattan talimatlar alıp sürecinizle ilgili onları bilgilendirdikleri gizli bir oda vardır. Onların asıl işi budur; herhangi bir şüpheli hareketi Pençe’ye rapor etmek. Çizgiyi küçücük bir adım aşarsan bu doğruca teşkilata bildirilir ve Pençe göz açıp kapayıncaya kadar yanınızda biter.” Dikkatle ona baktım. Kayalığın üzerine iyice yerleşirken miskin miskin beni izliyordu. “Oda bodrumdaki gizli bir kapının arkasında, içeriye girmenin tek yolu, yanındaki panele özel bir şifre girmek. Güzellikle sorarsan şifreyi sana veririm.”

“Tüm bunları *nereden* biliyorsun?”

Alçak sesle güldü. “Sana söylemiştim, Delifişek. Burada deneyim konuşuyor.” Ona şüpheli bir bakış attım, gözlerini üzerimden ayırmadı. “Kendimce yöntemlerim var, sen orasını merak etme. Ancak

sorumun yanıtı bu değil. Şifreyi istiyor musun, istemiyor musun? Şifre her birkaç haftada bir değişir, dolayısıyla kullanmak istiyorsan acele etmen gerekecek.”

Bir süre daha, acaba doğruyu mu söylüyor yoksa benimle kafa mı buluyor diye merak ederek düşünüp taşındım. Ancak gizli bir oda *varsa...* merak ediyordum. Kapalı kapılar ardında Liam ve Sarah’nın Pençe’ye neler dediklerini bilmek istiyordum. En sonunda, “Neymiş?” diye homurdandım.

Kobalt bir dizi rakam söyledi ve unutmadığımdan emin olmak için bana birkaç defa tekrarlattı. Bittiğinde, “Bunun beni içeri sokacağından emin misin?” diye sordum.

Pullu omzunu silkti. “Bana inanmıyorsan git kendin bak. Sen yakalanma yeter. Bu Pençe’nin hoşuna gitmez.” Dişlerini gösteren bir anlık keyifsiz gülümsemenin ardından kendine geldi. “Sana daha fazlasını anlatabilirim. Bu daha başlangıç. Ancak Pençe’nin kirli küçük sırlarının hepsini seninle paylaşmamı istiyorsan benimle tekrar buluşma gerekecek.”

“Ne zaman?” diye sordum sabırsızlıkla. “Yarın nasıl?”

“Yarın olmaz,” dedi Kobalt. “Sonraki gece veya bu hafta herhangi bir gece de olmaz. Bir zaman veya yer belirlememize gerek yok. Benimle tekrar buluşacağına söz ver yeter, ejderha ejderhaya. O zaman sana Pençe’yle ilgili her şeyi anlatacağım.”

Küçümsercesine güldüm. “Peki. Ancak yine ortarlardan kaybolmasan iyi olur.” Sırıtmakla yetindi. Gözlerimi kısıtım. “Nerede olduğunu bana söylemezsen seninle nerede buluşacağımı nereden bileceğim?”

“Ah, merak etme, Delifişek.” Geriye doğru bir adım atarak kanatlarını açtı ve kayaların üzerine koyu bir gölge düşürdü. Yukarıdan bana dikkatle bakarken gözleri sarı bir ışıltıyla parladı. “Ben seni bulurum.”

Sonra kanatlarıyla üzerimi rüzgâr ve su serpintisine boğarak havaya fırladı. Kafamı kaldırıp görüntüsünün gitgide küçülmesini izlerken, mavi ejderha, çarpışan dalgaların üzerinden süzülerek gecenin içinde kayboldu.

GARRET

Şans benden yana değildi.

Dürbünü indirip yan koltuğa attım, cipi geri vitesine taktım ve korkuluktan geri çekilerek yola yöneldim. Bu, gece görüşü mercekleriyle gökyüzünü taradığım üçüncü ıssız kayalıktı ve gördüğüm tek hareket, uçaklara ve suyun üzerinden geçen yalnız bir pelikana aitti. Hiçbir yerde uçan bir sürüngen izine rastlamamıştım.

Anayola çıkarken telefonum çaldı; gösterge panelinin üzerinden alıp kulağıma götürdüm. Tristan'ın sesi kulağımda çınladı. “Bir şey var mı?”

“Olumsuz. Üç ayrı noktayı denedim ama hiçbir hareket yoktu. Uyuyan dışarıda bir yerlerde olsa bile gündüz uçacak değil ya.”

“Peki.” Tristan sikkın bir şekilde iç çekti. “Ben de bir şey görmedim. Geri gel.”

Canım sıkılarak telefonu kapadım. Neredeyse bir aydır buradaydık ve elimizde hâlâ gerçek bir ipucu yoktu. Yaz ise hızla geçip gidiyordu. Ejderhayı öldüremeden yaz biterse, uyuyan, başka bir yere yerleştirilebilirdi ve hedefimiz kaybolurdu. Buna izin veremezdim. Daha önce hiçbir görevde başarısız olmamıştım ve şimdi de olmaya niyetim yoktu.

Başka bir caddeye saptığımda ön farların ışığında bir hareket dikkatimi çekti. Biri sağ kaldırımında bir bisikleti iterek koşuyordu.

Açık kızıl saçları aracın farlarının aydınlığında parlayınca kalbim yerinden fırlayacak sandım.

Ember.

Kendime kızarak başımı iki yana salladım. Kız neredeyse bütün gün aklımdan çıkmamıştı. Hatta bu gece evden çıkıp ejderhaların peşine düşmeye karar vermemin asıl sebeplerinden biri dikkatimi başka bir şeye vermektir; *onun* dışında bir şeye. Sıradan bir sivil görünce beliren ani umutla bu kişinin dün akşamüstü tanıştığım kızıl saçlı kız olabileceği düşüncesi, o anlık heyecan hoşuma gitmemişti.

Ancak sırf emin olmak için yavaşlayıp aracı kızdan tarafa yanaştırdım, sonra şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Aceleyle bir yere yetişmesi gerekircesine bir dağ bisikletiyle uzun adımlarla kaldırımda yürüyen kişi gerçekten de *Ember'di*. Bisikletin ön tekeri patladı ve kız memnun görünmüyordu.

O an tüm hislerim yerini aniden alevlenen bir kuşkuya bıraktı. Bu kadar geç saatte dışarıda ne arıyordu? Neden yalnızdı? Aklıma tek bir olası yanıt geliyordu: Geceleyin civarda uçmaktan dönen bir uyuyan ejderhaydı. Evet, bir erkek kardeşi olabilirdi ama... belki de bu Pençe'nin yeni taktiği idi. Bizi atlatmak için yeni numarasıydı ya da Tristan'ın dediği gibi bir anormallikti. Hal böyleyken Ember Hill'e daha fazla dikkat etmek gerekiyordu.

Kaldırıma yanaşarak daha da yavaşladım. Rahatsız edici bir korna sesiyle yanımdan hızla bir Corvette geçti ama duymazdan geldim. "Ember," diye seslendim. "Baksana."

İrileyen yeşil gözleriyle başını kaldırıp baktı. "Garret? Ah, vay canına, dünya ne kadar küçük!" Hızını kesmedi, ben de yetişmek için gaz pedalına dokundum. "Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?"

Aynısını ben de sana sorabilirim. "Uyku tutmadı." Sebebinin belirtmedim. "Gezintiye çıktım. Ya sen?"

"Ben mi? Ah, suya girmeden önce erkenden bisiklet sürmek hoşuma gidiyor. Kafamı dağıtıyor, anlarsın ya?" Hızlı adımlarına rağmen yanıtı tereddütsüzdü. "Üç metrelik bir dalga üzerine gelirken dikkatinin dağınık olması kadar berbat bir şey yok. Erken kalkıp vücudu hazırlamak iyi geliyor."

Ne var ki onu hiç sabahın bu kadar erken bir saatinde arkadaşlarıyla birlikte sahilde veya başka bir yerde bisiklet sürerken görmemiştim. Sabah saat 09.00 veya 10.00 civarına kadar ortalarda hiç görünmüyordu.

“Ne yazık ki,” diye devam etti kuşkuarımdan habersiz bir şekilde. “Bir tekerleğim patladı, o yüzden Dante bisikletini tekrar izinsiz aldığım için bana bağırmadan önce eve yetişmem gerek.”

Harika fırsat. “Atla hadi,” dedim başımla arka koltuğu işaret ederek. “Bisikleti arkaya koy, sığacaktır. Seni eve bırakayım.”

“Gerçekten mi?” Gözleri ışıldadı. “Emin misin?”

Kaldırım kenarına çekerek onaylarcasına başımı salladım. Ember sevinçle bisikleti arkaya yerleştirdi, sonra ön yolcu koltuğuna geçti. O binmeden önce dürbünü hızlıca torpido gözüne sakladım ve yola koyulduk.

Bana, zaten bildiğim ama elbette bundan bahsetmediğim evinin adresini tarif ettikten sonra, “Teşekkür ederim,” dedi. “Tanrım, bu beni ikinci kurtarışın oluyor. Acaba bir tür şövalyelik eğitiminde falan mısın?”

Bu söylediği şey gerçeğe onun bildiğinden daha yakın olduğu için huzursuzca kıpırdandım ve sorusunu yanıtızsız bıraktım. Ember kısa bir süre beni izledikten sonra gülümsedi. “Kuzenin nerede?” diye sordu başını eğerek. “Gezintiye çıkmak istemedi mi?”

“Evde,” diye karşılık verdim. “Uyuyor.”

“Erkenci değil belli ki.” Gözlerini camdan dışarı, kıyıya çevirdiğinde ona kaçamak bir bakış attım. “Onun kaybı. Keşke okyanusa daha sık gelebilsem. Güneş doğmadan hemen önce çok huzurlu oluyor. Sadece dalgalar ve sen.” Gülümseyerek tekrar bana baktı ve gözle-rindeki bir şey içimi kıpırdattı. “Uyumak da güzel ama bu sabah seni gördüğüme sevindim diyebilirim.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek yola baktım. Hayatım boyunca savaşmak için eğitilmişim; tabancaları, silahları, savaştı, bir adamın yirmi farklı şekilde nasıl öldürüleceğini, bir ejderhayı sakatlamak için ateş bezine nasıl saldırılacağım bilirdim. Aralarına sızmak; uyum sağlayıp görünmez olmak için özel eğitim bile almıştım. Ancak bu

bambaşkaydı. Hiçbir şey beni arabamın ön koltuğunda oturan genç bir kızla konuşmaya hazırlamamıştı.

Tristan daha önce bana, *Uyum sağla*, demişti. *Bunun da diğer görevlerden farkı yok. Konuş onlarla. Sohbet et. Güvenlerini kazan.*

Onu konuşturmaya devam etmek için bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Dün cipin arkasındaki sörf tahtasını hatırlayarak, “Demek... sörf yapmayı seviyorsun?” diye sordum.

“Ah, evet,” dedi hevesli ve içten bir şekilde karşılık vererek. “Bayılıyorum. Rüzgâr, dalgalar ve seni kumlara çarpmadan önce dev bir su duvarında hızla ilerlemenin verdiği o heyecan. Gerçekten başka hiçbir şeye benzemiyor.”

“Kulağa muhteşem geliyor,” dedim yalan söylemek zorunda kalmadan çünkü gerçekten kulağa muhteşem geliyordu. “Hep denemek istemişimdir.”

Sonra aklıma bir fikir geldi; Tristan burada olsa gurur duyacağı bir fikir.

“Bana öğretir misin?” diye sordum.

Ember şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Sörf yapmayı mı?” diye sordu, ben de onaylarcasına başımı salladım. “Olabilir, yani...” Dikkatle bakarak başını bana doğru eğdi. “Gerçekten sana öğretmemi istiyorsun?”

“İstemememi gerektirecek bir neden mi var?”

“Hayır, sadece...” Omuzlarını silkti. “Çok ustası değilim. Kendim de yaklaşık bir aydır sörf yapıyorum. Benden ne kadar iyi bir öğretmen olur, emin değilim. Calvin’e sormalısın, bu tarz şeyleri öğretmek onun işi.”

“Senin öğretmeni tercih ederim,” dedim. Calvin ve Lexi hayatları boyunca Crescent Beach’te yaşamışlardı ve artık şüpheli listemizde değillerdi. Ember ise bir bilinmezdi, esrarengizdi. Evine veya odasına girmeme izin verecek kadar güvenini kazabilirsem, uyuyanı bulmaya bir adım daha yaklaşmış olurduk.

Daha doğrusu kendi kendime söylediğim sebebi buydu.

“Şey...” Soruyu biraz daha düşünüp taşındıktan sonra gözleri ışıldayarak sırtıttı. “Pekâlâ. Bunu yapacağım ama sonra uyarmadı

deme. Lexi burada olsaydı sana benim korkutucu sörf maceralarımı anlatıyor olurdu.”

“Ne kadar?”

Kaşlarını çattı. “Ne?”

“Evimizin yanındaki sörf mağazası ders veriyor,” diye açıkladım, kafası karışmış yüz ifadesi üzerine. “Ücretsiz değil. Bir saatlik özel ders için yüz elli dolar istiyorlar.”

“Gerçekten mi?” Edindiği bu bilgiyle kazanacağı onca paranın hayalini kurarcasına, bir an yüzünde düşünceli ve hevesli bir ifade belirdi. Ejderhalar kazanmayı aşırı derecede severlerdi, güç düşkünyüydüler ve bitmek bilmeyen bir açgözlülükle doluydular. Umursadıkları tek şey zenginliğe sahip olmaktı.

Ancak Ember silkeleni ve o hevesli ifade yerini tiksintiye bıraktı. “Saçmalama,” dedi geçiştirerek. “Calvin ve Lexi bunu bana hiçbir karşılık beklemeden öğrettiler. Yapmayı sevdiğim bir şeyi öğretmek için para almayacağım.”

Bu yanıtı karşısında şaşırmıştım ama istifimi bozmadım. “Peki, öyle olsun.” Başımı onaylarcasına salladım. “Ne zaman uygun olursun?”

“Hmm.” Düşünerek alnını kırıştırdı. “Bu öğleden sonraya ne dersin?” dedi, ana plaja yakın nezih bir semte girdiğimiz sırada. “Saat ikide Smoothie Hut’ta buluşalım, yok... şuna üç diyelim ve sadece sana özel sörf dersi vereyim. Tabii birkaç defa darbe yemekten korkmazsan.” Sinsice sırıttı. “İyi bir yüzücüsün, değil mi?”

Ona baktım. “Evet ama küçükten başlayıp büyük dalgalara doğru ilerlemek gerekmiyor mu?” Bana hâlâ o belli belirsiz şeytani sırıtışıyla gülmeye devam edince tek kaşımı kaldırdım. “Yoksa bu bedava ‘ders’in asıl amacı kendimi rezil edişimi seyretmek mi?”

“Hayır, bunu yapmayı gerçekten isteyip istemediğini görmek için,” diye yanıtladı birden ciddileşerek. “Sörf yapmak herkesin kalıdırabileceği bir şey değil. Defalarca düşecek ve okyanusun tekmesini yiyeceksin. Ancak merak etme.” Gülümsedi ve bana bakarken yeşil gözleri parıldadı. “Nazik olurum.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Sırıttı ama sonra yüzü gölgelendi ve kaldırımı işaret etti. “Şey, beni şu köşede bırakabilirsin,” dedi gerginlikle yolun ilerisine bakarak. “Eve kadar bırakmana gerek yok. Buradan sonrasını halledebilirim.”

Şaşırmıştım ama itiraz etmedim. Köşede durarak arabadan indim ve bisikleti arka koltuktan alıp kaldırımda önüne bıraktım.

“Teşekkürler.” Bisikletin gidonuna uzandı ama tek elini, geri çekmeme fırsat olmadan elimin üzerine götürmesiyle kolumdan yukarı bir şok dalgası yayıldı. “Sana borçluyum. Gerçek bir hayat kurtarıcısın.”

Kalbim küt küt atıyordu, tüm duyularım delicesine uğuldarken kolumu hızla geri çektim. Görünüşe bakılırsa Ember bunu fark etmemişti ve bisikletini iterek kaldırımda yürümeye koyuldu. Omzunun üzerinden, “Bu öğleden sonra, üçte görüşürüz,” diye seslendi. “Gelmezsen iri, yaramaz dalgalardan korkup kaçtığın fikrine kapılırim.”

“Orada olacağım,” diye karşılık verdim. Dalgalar beni korkutmuyordu. İriydiler, şiddetliyidiler ve tek bir yanlış hareketinde seni kolaylıkla ezebilirlerdi. Tıpkı bir ejderha gibi. Ejderhalardan korkmuyordum. Onlara saygı duyuyordum ve bir gün o vahşi yaratıklardan birinin muhtemelen beni öldüreceğini biliyordum ama onlardan korkmuyordum. Kadim sürüngenler, savaşmak, öldürmek ve ölüm her ne kadar tuhaf görünse de alışkın ve rahat olduğum şeylerdi.

Alışkın *olmadığım* şey ise, Ember bana gülümsediğinde benim karıncaalanmasıydı; göz göze geldiğimizde midemdeki o tuhaf çekim hissiydi; kaldırımda rahatlıkla koşar adım ilerlerken kıvrak bedeni salınarak yanımdan uzaklaştığı sırada boğazımdaki ani kuru hissiydi. Bir köşeyi dönüp gidene kadar gözlerimi üzerinden ayıramadan onu izledim.

Silkelenerek cipe atladım ve kafamı toplamaya çalışarak kontaktaki anahtarı çevirdim. Lanet olsun, neyim vardı benim? O kızın yanındayken bu ikinci dikkat dağınıklığımdı. Bunun bir son bulması gerekiyordu. Bu bir görevdi ve Ember da hedefin bir parçasıydı. Gardımı düşüremezdim. Buraya sörf yapmak, partilere gitmek veya pis heriflerin kasıklarına tekmeler atmaktan ya da dev dalgalarla boğuşmaktan çekinmeyen büyüleyici kızıl saçlı bir kızla konuşmak

PENÇE

için gelmemiştim. Buraya bir ejderhayı bulmak, onu açığa çıkarmak ve öldürmek için gelmiştim.

Ember o uyuyansa da...

Görevini hatırla, asker. Dikkatinin yeniden dağılmasına izin verme.

Cipi ileri vitesle taktım ve eve doğru yola koyuldum.

★ ★ ★

“Beklediğimden uzun sürdü,” dedi Tristan dairenin kapısından içeri girip anahtarları tezgâhın üzerine attığım sırada. “Dönüş yolunda kayıp mı oldun? Belki de yolu uzatıp Smoothie Hut’a uğramışsındır?”

“Hayır,” diye mırıldandım ama Smoothie Hut lafını duyunca midem sinirle... ve beklentiyle kasıldı. “Ancak sanırım bir ipucu yakaladım.”

EMBER

Geldim.

Bisikleti bırakıp ön kapının kilidini açtığımda ve duvarda 04.52'yi gösteren saate hızlıca bakarak sessiz koridorda yavaşça yürürken ev hâlâ karanlıktı. Ucu ucuna yetişsem de başarmıştım. Liam ve Sarah henüz kalkmamıştı; tek yapmam gereken merdivenden yukarı çıkıp gizlice yatağıma girmekti, böylelikle ne olduğunu asla anlamazlardı.

Ancak mutfağın kenarında durdum. Bodruma açılan kapı yalnızca birkaç adım ötedeydi. Gizli oda aşağıdaydı ve Pençe, eğitimcim ve hatta belki benimle ilgili kim bilir ne sırları içinde barındırıyordu.

Linolyum zemin üzerinde ilerleyerek bodrum kapısına yöneldim, duraksadım ve elimi kapının koluna uzattım.

Tam o sırada bir şey kolumu yakaladı.

Yerimden sıçrayarak hızla arkamı döndüm. İkizim, yüzünde ciddi bir ifadeyle gözlerini dikmiş bana bakarken, “Dante!” diye ci-yakladım. “Tanrım, bana kalp krizi geçirtiyordun!” Yüreğim deli gibi çarpıyordu ama paniğe kapılmamak için kendimi zorladım. “Ne yapıyorsun ayakta?” diye fısıldadım. “Uyuyor olman gerekirdi, takipçi.”

“Haydi ama, kardeşim. Karşındaki benim.” Dante’nin sesi alçak ve sinirliydi. “Benden bir şey saklamayı oldum olası becerememişsindir. Fark edilmeden sıvıyacağın fikrine nereden kapıldın, bilmiyorum. Umarım kuraldışı gece yarısı firarın buna değmiştir.” Gözleri bodrum

kapısına kaydı ve yeşil bir çizgi halinde kısıldı. “Şu an Liam gelip seni görmeden yukarı çıkmaya çalışman gerekmiyor mu?”

Duraksadım. Ona gizli odadan ve kapıyı açan şifreden söz etmeli miydim? Erkek kardeşimden şimdiye kadar hiçbir şey saklamamıştım. Ancak ona söylersem bu bilgiye nereden ulaştığımı öğrenmek isteyecekti ve asi ejderhayla görüştüğümü itiraf etmek için henüz hazır değildim. Sıvışırken yakalanmam zaten yeterince kötüydü.

“Sen ömründen birkaç yıl yemeden önce yaptığım şey oydu,” diye fısıldadım kapıdan uzaklaşıp tekrar merdivenlere yönelirken. Beraber basamaklardan çıkarken yalan söylediğimi görmesin diye başımı yerden kaldırmadım. “Liam’a söyleyecek misin?”

Sorumu yanıtlarken sesindeki rahatsızlığı duyabiliyordum. “Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Aptalsın ama yine de kardeşimsin. Ne olursa olsun birbirimizin yanında oluruz.” Rahatlamıştım. Sonra ses tonu sertleşti. “Her ne kadar, sırf uçmak istediğin için, bu gece tamamen aptalca ve tehlikeli bir şey yaptığını düşünsem de.

Odaman kapısının önünde durdum. “O kadar da kötü sayılmaz.”

“Ember. Bu, Pençe’ye geri çağırılmamıza ya da *çağırılmana* yol açabilecek bir şey. Bizi ayırmalarını istemiyorum ve kesinlikle hiçbir şekilde geri dönmek de istemiyorum.” Dante öfkeli bir iç çe kişle başını iki yana salladıktan sonra bana yarı kızgın, yarı yalvaran gözlerle baktı. “Bunu artık yapamazsın, tamam mı, kardeşim? Bu seferlik anlıyorum. Ancak kurallara uymak zorundayız yoksa uğruna çabaladığımız her şeyi kaybedebiliriz. On altı yıldır buna hazırlanmışken her şey bir anda yok olur. Söylediklerim sana bir şey ifade ediyor mu?”

Teslim oldum. “Evet,” diye fısıldadım. Haklıydı; aptallık ve inatçılık etmişim ve bu gece çok büyük bir risk almıştım. Sadece burada geçireceğim kendi zamanımı değil, Dante’nin zamanını da tehlikeye atmıştım. Yaptıklarım ikimizi de etkiliyordu ve bunu unutmuştum. Kendi hayatımı riske atabilirdim ama erkek kardeşimin hayatını riske atmayacaktım. “Tamam, peki,” dedim. “Aptallık ettim. Bundan böyle gece yarısından sonra uçmak yok, söz.”

Ancak bir yanımda acı içinde kıvranıyordu. İçimdeki ejderha belki de kanatlarını kaybettiği ve Kobalt'ı bir daha asla görmeyeceği için yas tutuyordu. Onu şimdiden özlemişti.

Dante onaylarcasına başını salladı. "Güzel," dedi ve yarı çarpık bir gülüşle bana baktı. "Çünkü bugün sayende zombi olacağım. Bir dahaki sefere en azından bir saate uyanmak zorunda olmayacağım bir hafta sonu evden sıvışma nezaketi gösterir misin?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "İyi geceler, Būdū."

Pis pis sırtıp arkasını dönerek koridorda yürümeye devam etti. Bense odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Kendimi yüzüstü yatağa bırakarak yaşananları zihnimde başa sardım.

Yoğun bir geceydi ve henüz bitmemişti. Bu öğleden sonra sörf dersleri için Garret'la buluşmam gerekiyordu. Düşüncesi içimi küçük bir heyecan kıvılcımıyla doldurdu; insan muhteşemdi, gizemliydi ve o metalik gri gözleri içimi bir hoş ediyordu. Onu yeniden görmeyi kesinlikle dört gözle bekliyordum. Ancak itiraf etmeliydim ki Kobalt'la dalgalarda uçmak, birlikte rüzgârda süzülürken o adrenalin patlamasını hissetmek tam bir mutluluk sebebiydi. Haydut kendini beğenmiş, kibirli ve çileden çıkaran biri olabilirdi ama kesinlikle yaşamayı biliyordu.

Ayrıca Kobalt'ın dedikleri doğruysa hâlâ bodrumdaki gizli oda meselesi vardı. Tabii ki şimdi bunun için zaman yoktu ama yakında oraya *inip* haydudun söylediklerinin doğru olup olmadığını görecektim. Pençe'nin sakladığı sırlar varsa sebebini öğrenmek istiyordum.

Rüzgârda uçmanın verdiği mutlu yorgunlukla gözkapaklarım ağırlaşarak kapandı. Erkek kardeşime söz vermiş olsam da bu gece inanılmazdı. Bu geceyi –veya esrarengiz asiyi– kolay kolay unutmayacağımı biliyordum.

İçimdeki ejderha kendini bilmiş bir şekilde, *Buna değdi*, diye fısıldadı.

Tam o sırada alarm çaldı.

“Yorgun görünüyorsun, yavru.” Korkutucu Pençe Yetkilisi, kollarını kavuşturarak masanın karşısından eleştiren gözlerle beni tepeden aşağı süzdü. “Uykunu yeterince alamadın mı? Koruyucularına seni erkenden burada istediğimi söylemiştim.”

“Saat sabahın beş buçuğu,” dedim nasıl göründüğümü tahmin ederek; kan çanağına dönmüş gözler, rüzgâr ve tuzdan dikelmış saçlar. “Daha güneş doğmadı bile.”

“Pekâlâ, bu seni kendine getirir.” Eğitimcim kanımı donduran bir şekilde gülümsedi. “Bu sabah biraz farklı bir şey yapıyoruz. Beni takip et.”

Gerilerek peşinden depoya gittim, kapıyı açtığımda şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Normalde geniş ve boş olan bu alan şimdi duvardan duvara kasalar, paletler, çelik variller ve katlanır merdivenlerle doluydu. Bazıları neredeyse tavana kadar uzanıyor, odanın içinde gölgeli ara yollar, geçitler ve koridorlardan ibaret devasa bir labirent oluşturuyordu.

“Bu ne için?” diye sorduğumda karanlığın içinden küçük ve hızlı bir şey fırlayıp tam göğsüme çarptı. Kesik bir çılgılla omzumu tutarak geriye doğru tökezledim. Yoğun sıvı giysilerime yayıldı ve elim kırmızı bir şeye bulandı. “Neler oluyor?” dedim soluk soluğa.

“Boya,” dedi eğitimcim sakince ve paniğimi yatıştırdı. “Ancak emin ol, o gerçek bir mermi olsaydı kesinlikle ölmüştün.” Karanlıkta önümde yükselen labirent halindeki kutulara doğru kolunu salladı. “O labirentin içinde saklanan bir düzine ‘St. George askeri’ var,” diye devam etti gülümseyerek. “Hepsi de peşinde. Hepsi seni öldürmeye çalışıyor. Eğitiminin ikinci aşamasına hoş geldin, yavru. Oraya gidip mümkün olduğunca uzun bir süre hayatta kalmanı istiyorum.”

Şu St. George “askerleri” denen saldırganlarımı görmeye çalışarak odaya bakındım. Hiçbir şey göremedim ama onların beni görebildiklerinden ve hatta şu an muhtemelen bizi izlediklerinden gayet emindim. “Uzun derken, ne kadar?” diye sordum sessizce.

“Ben tamam diyene kadar.”

Elbette. Derin bir iç çekerek labirente ilerledim ama daha üç adım atmadan Korkutucu Pençe Yetkilisi'nin sesi beni durdurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun, yavru?"

Acaba bu defa neyi yanlış yaptığımı merak ederek sinirle arkamı döndüm. "Bana söylediğiniz şeyi yapıyorum. Labirente girip vurulmaya ve hayatta kalmaya gidiyordum. Benden istediğiniz şey bu değil mi?"

Eğitmenim bana her yanından tiksinti akan bir ifadeyle baktı ve başını iki yana salladı. "Bunu ciddiye almıyorsun. Bir grup iyi eğitilmiş, ağır silahlı St. George askeriyle dolu bir depoda kapalı kalsan insan olarak hayatta kalma şansın olduğunu düşünüyor musun?"

Kaşlarımı çatarak dikkatle yüzüne bakınca neyi kastettiğini anladım. "Yani... yani bunu gerçek görünümümde yapabilir miyim?"

Gözlerini devirdi. "Umarım erkek kardeşin senden daha çabuk kapıyordur. İkinizi birden aptallık yüzünden kaybetmek yazık olur."

"Evet!" diye fısıldadım yumruğumu sıkarak. Hakareti duymamıştım bile. Sonunda kuralları delmeden bir ejderha olabilecektim. Bu, şu çılgın antrenmana değerd.

Eğitmenim parmaklarını şıklattı ve köşedeki büyük kasa yığınının işaret etti.

Düz bir sesle, "İffetin veya giysilerinle ilgili endişelerin varsa üstünü şurada değiştirebilirsin," diye emretti. "Ancak önünde sonunda bunu aşman gerekecek. Helikopterli keskin nişancılar tarafından kovalanırken tuvalet bulacak zamanın olmayacak."

Koşturarak kutuların arkasına geçtim, ardından mümkün olduğunca hızla giysilerimden sıyrıldım. İçimdeki ejderha yeniden açığa çıkarken ve o sabah ikinci kez açılan kanatları ahşap sandıklara değerken bedenim dalga dalga genişledi. Uçarak geçen bütün bir gecenin ardından bile tamamen özgürleştirici bir histi.

Ejderha tenimin altında kendimi rahat ve güvende hissederek labirente dönerken pençelerim betonun üzerinde sesler çıkarıyordu. Artık Korkutucu Pençe Yetkilisi bile o kadar korkunç görünmemesine rağmen ejderha halimi de tıpkı insan halimde olduğu gibi bezgin bir aşağılamayla süzüyordu.

“Kıpırdama,” diye emretti ve boynuzlarımın hemen arkasındaki kulak deliğime bir şey bastırdı. Alaycı bir şekilde gülüp başımı iki yana sallayarak geri çekildiğimde çenemin altına vurdu. “Kes şunu. Bu yalnızca bir kulaklık değil. Bu şey labirentin içinde seninle iletişim kurmamı ve etrafında olup biten her şeyi duymamı sağlayacak. O yüzden kıpırdanmayı bırak.”

Rahatsız edici olmasına rağmen bunu düşünmemeye çalışarak dudağımı kıvırdım. Eğitimcim fark etmedi. Telefonunu çıkararak, “İşaret verdiğimde,” diye sürdürdü, “iyi bir pozisyon bulmak ve avına hazırlanmak için iki dakikan var. Vurulursan ‘ölürsün’. Bu da, kovalama tekrar başlamadan önce başka bir pozisyon bulman için iki dakikan olduğu ve oyunun tam süresine on beş dakika daha eklediğim anlamına geliyor. Burada kalma süremiz senin ne kadar uzun süre hayatta kaldığına bağlı, anlaşıldı mı?”

Kahretsin. Yani bu, vurulmaktan kaçınmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Garret beni beklerken bütün bir öğleden sonra burada kalmamın imkânı yoktu. Ejderha formumda olsam da ona sörf dersi sözü vermiştim ve hâlâ onu görmek istiyordum. “Evet,” diye yanıtladım.

“İlerlemeni yukarıdan gözlemleyeceğim,” diye devam etti, “o yüzden öldürülme konusunda yalan söyleyebileceğini sanma. Ben tatmin olana kadar gerekirse bütün gün burada *kalacağız*.”

Kahretsin, kahretsin. Bu hiçbir şey beğenmeyen kadın “tatmin olana” kadar ne kadar uzun süre hayatta kalmam gerekecekti? Muhtemelen düşündüğümünden çok daha uzun.

Bana, “İki dakika,” diye hatırlattı. “Başlıyoruz... şimdi.”

Pençelerim betonu tırmıklayarak hızla döndüm ve labirente daldım.

Ara yolların boş olduğundan emin olmak için kasaların etrafından gizlice bakarak uçsuz bucaksız koridorlarda ilerlerken hiçbir asker görmüyordum. Nefes alıp verişim ve pençelerimin beton üzerindeki tıkrıtları dışında her şey çok sessizdi. Odanın içine doğru ilerledikçe kimse bana vurmuyor, gölgelerde hiçbir şey hareket etmiyor ve zeminde hiçbir ayak sesi duyulmuyordu. Bu sözde askerler neredeydi?

Belki de bu eğitmenimin beni paranoyaklaştırmak için uyurduğı, incelikle işlenmiş bir oyundu. Belki burada kimse yoktu...

Yukarıdan küçük ve oval bir şey koridora düştü, metalik bir tıkırtıyla sekti ve pençelerimin yanına gelip durdu. Afallayarak bu şeye bakarken sağır edici ani bir tıslama duyuldu ve minik cismin içinden beyaz dumanlar çıkıp her yere yayıldı. Gözlerimi kısarak geri çekildim ama duman koridorun her yanını doldurmuştu ve nereye gittiğimi göremiyordum.

Tepeden ateş sesleri yükseldi, her yanımdan birkaç darbe aldım. Duman dağılırken yukarı baktığımda iki yanda üçer tane olmak üzere altı insan koridorun tepesinde dikiliyordu. Üstlerinde ağır taktik ekipmanları ve kayak maskeleri vardı ve ellerinde büyük, çok gerçekçi silahlar taşıyorlardı. Her tarafım kırmızı boyaya bulandı ve pullarımın üzerinden akıp beton zemine damladı. Kafama dank edince yüzümü buruşturdum. Onların karşısında hiç şansım yoktu. Doğruca tuzaklarına düşmüştüm ve buradakiler gerçek St. George askerleri olsalardı paramparça olmuştum.

Onlar belirdikleri hızla uzaklaşıp ortadan kaybolurken tanıdık bir ses kulağıma, “Ve öldün,” diye fısıldadı. “Korkarım, çok üzücü bir başlangıç oldu. Umarım bunu tersine çevirebilirsin, yoksa bütün gün burada olacağız. İki dakika!”

Bu kez gözüm biraz daha korkarak o altı iyi eğitilmiş askerle arama mümkün olduğunca çok mesafe koyma çabasıyla alelacele başka bir koridora koştum.

★ ★ ★

Bir süre sonra göğsüm son boğuşmanın ardından inip kalkarak bir palet yığınının arkasına bitik bir halde çöktüm. Sanki saatlerdir askerlerden kaçıyordum ve hep bir adım önümdeydiler. Birinden kaçarken tepedeki kasalara saklanan bir başkası tarafından vuruluyordum. Bir koridora giriyordum ve iki asker yolumu kesiyordu, kaçmak için arkamı döndüğümde iki tanesi daha beliriyor ve beni köşeye sıkıştırıyorlardı. Neredeyse her yanıma boya içinde kalmıştı; hareket ettikçe pullarımın üzerinden süzülüp yere damlıyor ve bas-

bayağı kana benziyordu. Her vuruluşumda eğitimcinin sıkılmış, kendini beğenmiş sesi alay edencesine tekrar başarısızlığa uğradığımı, öldüğümü söyleyerek kulaklarımda cızırdıyordu. Son vurulmanın üzerinden ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Dakikalar mı? Saatler mi? Sadist eğitimcim kayıt tuttuğuna göre bunun bir önemi yoktu. Kuyruğumu etrafıma dolayarak karanlık bir köşeye sindim; olabildiğince sessiz bir şekilde nefes alıyordum ve “saklan ve seni fark etmemelerini sağla” yönteminin belki de buradan çıkmama yetecek kadar uzun bir süre hayatta kalmamı sağlayacağını umuyordum.

Kasa yığınının üzerinden küçük, oval bir cisim uçtu ve duvara çarpıp tıktırıyla bana doğru sekti. Tısladım ve patlamadan önce köşeden fırladım. Bana fırlattıklarının çoğu sis bombalarıydı. Bunlar da her ne kadar duman solumak gibi şeyleri dert etmek zorunda olmasam da dar koridorlarda görmeyi çok zorlaştırıyordu. Genellikle kafa karışıklığıyla debelenmemi boyayla vurulup öldürülmem takip ediyordu. Ancak son el bombası kör edici bir ışık patlamasıyla infilak etmiş ve donakalmış bir şekilde olduğum yerde dikilirken askerler her yanıma tam tur taramışlardı. *Bir daha almayayım, teşekkürler.*

Başka bir kuytu köşeye fırlamamla mermi yağmuruna tutuldum. Piç kuruları saklanma noktamın hemen dışında pusuda bekliyorlardı ve beni bir ölüm çıkmazı içinde köşeye sıkıştırmışlardı. Yüzümü ekşiterek gözlerimi yumdum ve tekrar kırmızı boyaya bulanırken yere çömeldim.

Pusu sona erdiğinde ve askerler sessizce labirentin içine döndüklerinde tanıdık, nefret dolu bir ses, “İçler acısı,” diye hırladı. “Dua edelim de gerçek St. George askerlerinin eline hiç düşme çünkü sen daha ne olduğunu anlamadan kelleni ateşlerinin tepesinde sallandırıyorlar. İki dakika!”

İçimdeki öfke patlamasıyla sonunda tepem attı. Hırlayarak döndüm ve bir kasa yığınının üzerine atılıp pençelerimle kutulardan iri bir tahta parçası kopardım.

Pekâlâ, artık yeterdi! Neden avlanacaktım ki? Ben lanet olası bir ejderhaydım. Pençe’nin dediğine göre besin piramidinin en üstünde

yer alan bir yırtıcıydım. Hayatta kalmak ne pahasına olursa olsun vurulmamak anlamına geliyorsa, belki de avlaması gereken bendim.

Yere çömeldim, sonra kasa yığınlarından birinin üzerine sıçrayıp mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ayaklarımı yere bastım. Önümde boylu boyunca uzanan labirent tepeden bakıldığında çok daha farklı görünüyordu. *Pekâlâ, sizi piç kuruları*, dedim içimden ve karnımdaki pullar kasalara teğet bir şekilde takip pozisyonunda eğildim. *Kuralları biraz değiştiriyoruz. Bu kez ben size saldırıyorum.*

Gövdeyi alçak ve düz, kanatlarımı da sırtıma yapışık halde tutarak ve tüm duyularımı görüntülere, seslere ve avımın kokusuna odaklayarak labirentin tepesi boyunca dolandım. Pençelerim takırdayıp beni ele vermesin diye yumuşak adımlarla dar koridorların üzerinden sinsice ilerlerken içimde vahşi ve giderek büyüyen bir heyecan duydum. *Bu doğal, rahat bir histi.* Daha önce hissettiğim korku yok oldu ve şimdi av peşindeyken artık her şey daha keskin ve netti. Gölgelemin arasında ve karanlıkta pusuya yatan düşmanlarımın beni beklediklerini sezebiliyordum. Ancak şimdi tehlikede olan onlardı.

Önümdeki bir insanın kokusunu aldım ve tek pençemi kasaların üzerinde havada asılı tutarak taş kesildim. Hiç kıpırdamadan sabit kalarak bir askerin beni görmeden labirentin tepesinde yavaşça ilerlemesini ve sessizce aşağıdaki dar koridora atlamasını izledim.

Çenemi tahtaların üzerinden sadece birkaç santim yukarıda tutacak şekilde daha da eğildim ve çıt çıkarmadan askeri, atlayıp gözden kaybolduğu yere doğru takip edip kenardan aşağı baktım. Neredeyse tam aşağıda durmuş, bakışları ve silahının namlusu başka iki askerin bekledikleri koridorun sonuna doğrultulmuştu. Hiçbiri de beni fark etmemişti.

Selam, çocuklar. Sırıttım ve saldırmak üzere gerilirken arka ayaklarımın hareketlendiğini hissettim. *İntikamım acı olacak.*

“Tepeden gelen ölüm!” diye uluyarak pençelerim ve kanatlarım açık bir halde rakiplerimin üzerine atıldım. Asker sıçrayarak yukarı baktığında hırıltıyla tepesine bindim ve onu betona çarptım. Kasklı kafası paletin arkasına vurdu ve sersemlemiş bir halde yere yığıldı.

Diğer iki asker hızla arkalarına dönüp silahlarını kaldırdılar. Sivri dişlerimi göstererek kükredim ve öne atıldığım sırada bir boya topunu yüzüme yemekten son anda kurtularak saldırdım. İlk askerin üzerine atılırken yana sıçradım, mermi yağmurunu atlatmak için duvardan fırladım ve boynuzlu başımla göğsüne vurup onu birkaç metre öteye savurdum. Bir kasa yığınının çarptı, yığın tepesine devrildi ve kalkmaya çabaladı. Hızla dönüp gürlediğim ve saldırmak üzere esnediğim sırada son asker hızlıca geri çekildi.

“Dur!”

Talimatı kulaklarımda olduğu kadar karşımda da çınladı ve son rakibime bir hamle uzaklıkta sendeleyerek durdum. Son asker silahını omuzlayarak yukarı uzandığında ve kaskıyla maskesini çıkardığında loş ışıkta Korkutucu Pençe Yetkilisi'nin yüzü belirdi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve hızla geriye doğru bir adım attım.

“Sonunda.” Eğitimcim elini saçlarına götürdü ve uzun, altın rengi tutamlar sırtına döküldü. Asit rengi gözleri koridordan bana çevrildi. “Zamanı gelmişti, yavru. Acaba bu antrenmanın amacı o kalm kafana girecek mi diye merak ediyordum. Gece yarısına dek burada kalıp binanın içinde seni kovalayacağımızdan emindim, ta ki sen olayı çözene kadar.”

Kafam karışmıştı, başımı iki yana salladım. “Siz... siz benim saldırmamı *istiyordunuz*,” diye tahminde bulundum. “Hücuma geçmemi istiyordunuz. Asıl amaç buydu, değil mi?” Eğitimcim küçümsercesine tek kaşını kaldırıncı sertçe baktım. “Burada ne kadar uzun süre hayatta kalırsam kalayım ben karşılık vermeye başlayana kadar bırakmama izin vermeyecektiniz.”

Silahlı indirip onaylarcasına başını salladı. “Kesinlikle. Ejderhalar asla *av* olmazlar, yavru. Ejderhalar *avcıdır*. St. George askerleri bile bizim öldürücü, zeki, şartlara yüksek oranda uyum sağlayabilen katiller olduğumuzu düşünürler. Hafife alınacak olan biz değiliz. Bir St. George askeriyle bir binada kapalı kalacak olursan onun hayatı da en az seninki kadar tehlikede olmalı, anlıyor musun? Çünkü sen de onun peşinden gidip onu avlayacaksın. Ha, bir şey daha...”

JULIE KAGAWA

Kaşla göz arasında silahı kaldırıp yakın mesafeden dosdoğru göğsüme ateş etti. Boya mermisi patlayarak kıpkırmızı bir şekilde etrafa püskürdü ve canımı acıtmasa da beni geriye savurdu. Eğitim benim soğuk bir şekilde gülümsedi.

“Asla öldürmek için tereddüt etme.”

GARRET

Saat üçü yirmi iki geçiyordu ve Ember hâlâ görünürde yoktu.

Saatime bir kez daha bakma isteğine karşı koydum ve lokantadaki oturma bölmesinin sert koltuğuna sırtımı yaslayıp dışarıdaki otoparka baktım. Normal görünmek için aldığım portakallı smoothie, masanın kenarında ılıyor ve köpük bardak terledikçe su dibinde birikiyordu. Küçük fastfood lokantasında etrafım epey kalabalıktı; insanlar masalarda veya oturma bölmelerinde oturmuş sohbet edip kahkahalar atarken, tek başıma sessizce oturarak ejderha olma ihtimali bulunan bir kızı bekliyordum.

Tavanına birkaç sörf tahtası bağlı eski beyaz bir Volkswagen, cipimin yanındaki park yerine girdi ve Ember neredeyse daha araba durmadan indi. Şort ve bikini üstüne salaş bir bluz giymiş kız koşar adım cam kapılardan içeri girerken tüm duyularım alarma geçti.

Neredeyse içeri girer girmez beni gördü ve gülümseyerek acele adımlarla yanıma geldi. “Garret! Hey, geciktiğim için üzgünüm. Ben, şey, saatin kaç olduğunu unutmuşum. Beklediğin için teşekkürler... geleli çok oldu mu?”

İkiden beri buradayım. “Hayır,” dedim ama dışarıdaki hareketlenme dikkatimi çekti. Arabadan iki kişi daha iniyordu; geçen gün Ember’la birlikte tanıştığım Lexi Thompson ve sarı saçları atkuyruğu toplanmış daha uzun boylu bir oğlan.

Ember bakışlarımı takip etti. “Ah, evet. Lexi ve Calvin de bize katılacak. Ne de olsa bana sörf yapmayı öğreten onlardı, ayrıca Calvin sahildeki en iyi noktaları bilir. Umarım senin için sorun olmaz.” Özür dilercesine gülümsedi ve avucunu masanın köşesine yaslayarak öne eğildi. Yüzü benimkine yaklaşıncı içimde bir şeyler hopladı. “Aslında kendilerini davet ettirdiler sayılır,” diye fısıldadı. “Lexi’ye söyleme gafletinde bulundum ve sana ders vereceğimi duyunca o da gelmek için tutturdu. Calvin de geçen günkü pisliklerden sonra yabancı bir çocukla takılmamızı istemedi, yani... durum bu. Üzgünüm.

Bu biraz... beklenmedik bir durumdu. Ancak üstesinden gelinebilirdi. Başkalarının gelmemesi için bir sebep yoktu; ne de olsa amacım bütün grupla kaynaşmaktı. Lexi, Ember’ın arkadaşıysa, muhtemelen onun hakkında bir sürü şey, belki de gizli bir şeyler biliyordu. Bana açılmasını ve bildiklerini benimle paylaşmasını sağlayabilirsem bu beni hedefime bir adım yaklaştırırdı.

O zaman neden geldiklerine bozulmuş gibi hissediyordum?

“Benim için fark etmez,” dedim omuzlarımı silkerek. “Sorum değil.”

“Hey, Garret!” Lexi sekerek yanımıza geldi ve karşıma oturdu. “Ee, bugün hayatını gerçekten Ember’ın ellerine teslim ediyorsun, öyle mi? Sörf derslerinin daha ilk gününde ne yaptığını sana anlattı mı?”

“Lexi.” Diğer kızla arama biraz mesafe koymak için geriye yaslandığım sırada Ember derin bir iç çekti. “Onun bizimle gelmesini istiyoruz. Bağırarak kaçmasını değil.”

Başımı yana eğerek karşımdaki kıza baktım. “Ne oldu?”

Lexi her şeyden habersiz keyifle, “Az kalsın boğuluyordu,” diye devam etti. “Temel bilgileri çok çabuk kaptı, sonra beş buçuk metrelik bir dalgayı tek başına yakalamaya karar verdi. Kesinlikle görülmeye değer bir düşüştü.”

Ember’a bakıp tek kaşımı kaldırdım ve yüzü gerçekten hafifçe kızardı. “Merak etme,” dedi arkadaşına kızgın bir bakış atarak. “Seni ilk gününde beş metrelik dalgalara atmayacağım. Bebek dalgalarla başlayıp azar azar ilerleriz. Birden yüklenmeyeceğim, söz.”

Calvin elinde üç smoothie'yle yanımıza geldi. Calvin kızların hemen kaptığı içecekleri masaya koyarken, "Ahbap," diye selamladı. "Garret, değil mi? Demek bugün bize katılıyorsun, öyle mi? Daha öne hiç sörf yaptın mı?"

"Hayır."

Pis pis sırttı ama yüzünde kötü niyetli bir ifade yoktu, yüzündeki hem tembel hem bilmiş bir sırıtıştı. "İlginç olacak desene."

★ ★ ★

Arabayla fazla uzaklaşmadık. Ben Ember'la arka koltukta oturup camdan dışarıyı izlerken, Lexi de ikimizle konuşmak için boynunu geriye uzatıp durmaksızın gevezelik ediyordu. Ben pek konuşmadım ama kızlar sessizliğimi fazlasıyla doldurdıkları için konuşmama gerek kalmıyordu. Yanımda oturan sevecen, neşeli kızın sıradan bir gençten başka bir şey olamayacağını düşünmeye başlamıştım. Normal ejderha modeline (korkunç, zalim, güç düşkünü) kesinlikle uymuyordu. Diğer taraftan, şimdiye kadar karşılaştığım bütün ejderhalar ya beni öldürmeye çalışmışlardı ya da tam tersi olmuştu. Daha önce hiç uzun süreliğine insan görünümünde bir ejderha görmemiş, uyum sağlamaya çalışan bir tanesine denk gelmemiştim. Yine de, acaba bunun peşinden gitmekle zamanımı boşa mı harcıyorum diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

İşin tuhafı, umursamadığımı fark ettim. Volkswagen'in arka koltuğu oldukça küçüktü ve Ember'ın ince bacağı benimkine dokunuyordu; bunu, araba dar bir yola saparken aniden fark etmiştim. Bir ara tekerlekler ya bir taşın ya da kütüğün üzerinden geçip öyle şiddetle sarsıldı ki kafamı arabanın tavanına vururken Ember da neredeyse kucağıma savruldu.

"Pardon." Geri çekildi ama eli uyluğuma dokununca tüm sinir uçlarım birden uyarıldı. Geri çekilirken yanaklarının hafifçe kızdığını fark ettim ve kendi tenimden de ısı yayıldığını hissettim. Utançtan veya... başka bir şeyden miydi? Çok sayıda sivilin ve kesinlikle karşı cinsten çok sayıda yaşıtımın bulunduğu ortamlarda bulunmamıştım. Birlik'te kadınlar vardı ama hep savaş dışı görevlerde

çalışırlardı: İstihbarat toplama, evrak işleriyle ilgilenme, bir ejderha tarafından yakılmış bir askerın hayatını kurtarma. Bunlar Birlik için çok önemliydi ama St. George'da hiç kadın asker yoktu. Tristan'ın, özellikle birden fazla olduklarında kızlarla konuşma konusunda bir sorunu yoktu fakat ben karşı cinsten biriyle karşılaştığımda genellikle söyleyecek bir şey bulamazdım, o yüzden mümkün olduğunca kendimi bu ortamlardan uzak tutardım.

Görev, diye hatırlattım kendime. *Göreve odaklan*. Bu kızın dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Onu hedeften başka bir şey olarak düşünemezdim ve kesinlikle ona tekrar dokunmayı, teninin tenime değmesini, sıcak parmaklarını bacağımda hissetmeyi aklımdan geçiremezdim.

Kendimi başka şeyler düşünmeye zorlayarak camdan dışarı baktım. Dikkatimi dağıtacak ve düşüncelerimi yanımdaki kızdan uzaklaştıracak herhangi bir şey olurdu.

Volkswagen sonunda sarsılarak ve titreyerek bir palmiye öbeğinin gölgesinde durdu. İki koca dikenli çalı arasındaki alandan boş bir kumsal ve uzaktan gelen beyaz köpüklü dalgalarıyla okyanus kendine doğru çağırıyordu. Arabadan indim ve güneşin çıplak omuzlarıma değen sıcaklığını hissettim. Ardımdan Ember da indi ve tek eliyle ağzını örterek esnedi.

Lexi, Calvin'in tavandaki sörf tahtalarını çözmesine yardım ederken, "Yine mi sabahladın, Em?" diye takıldı. "Biliyorsun, güneş doğmadan yatarsan ara sıra öğleden önce de sörf yapabiliriz. Sadece bir fikir."

"Ah, sanki sen öğleden önce uyanıyorsun da," diye alay etti Ember. Hiç telaş belirtisi göstermese de bana bu sabah söyledikleriyle aradaki çelişkiyi yakalamıştım. Ember erken kalkmıyordu; arkadaşları bile bunu biliyorlardı ama muhtemelen uyuduğunu zannediyorlardı. Öğleden sonraya kadar onu veya erkek kardeşini gören olmuyordu.

O zaman bu sabah dışarıda tek başına ne arıyordu? Nereden geliyordu?

"Al bakalım," diye devam etti arabanın tepesindeki mavi sörf tahtasını çekip bana uzatırken. Afallamış bir ifadeyle sörf tahtasını

aldım, bana gülümsedi. “Bu bugünlük senin. Ona iyi davran. Bir sürü şey atlattı.”

Onaylarcasına başımı salladım ve Ember’dan görünce ben de sörf tahtasını kolumun altına aldım. Şaşırtıcı bir şekilde hafifti, yüzeğinde birkaç çentik ve çizik vardı. Calvin kolumun altında bembeyaz bir sörf tahtasıyla ve tembel bir özgüvenle suya ilerliyordu. Ember ve Lexi iki yanımda olmak üzere geri kalanımız peşinden yürürken ikisi bana sörfle ilgili temel bilgileri açıklıyorlardı.

Dinlemeye çalışsam da Ember’la Lexi aynı anda konuştuğundan ve biri cümlesini bitirmeden öteki başladığından söylediklerini takip etmekte zorlandım. Deniz kıyısına varana kadar aklımda pek bir şey kalmadı. Sonra Ember bana döndü.

“Pekâlâ!” dedi ve kendi sörf tahtasını yumuşak bir gürültüyle kuma bıraktı. “Buradan başlıyoruz.”

“Buradan mı?” Calvin’in, arkasına bakmaksızın dalgalara doğru ilerlediği okyanusa baktım. “Sörfün suda yapıldığını zannedyordum.”

Lexi kıkırdadı, Ember kaşlarını çatarak ona baktı. “Tabii ki öyle. Ancak bir dalganın üzerinde sörf yapabilmek için öncesinde öğrenilmesi gereken bir sürü şey var. Suda hareket etmek, dengede kalmak, zamanlama gibi şeyler. Önce sert zeminde başlamak daha kolay.”

“Ya da Ember gibi yapıp sörf tahtasının üzerinden peş peşe suya düşüp durabilirsin,” diye ekledi Lexi. “Kumsaldan başlamayacak kadar sabırsızsan.”

Öteki kız sinirle ona baktı. “Sen bir sussana. Sırf bunu yapmama izin vereceğine söz verdiğin için gelmeni kabul ettim.” Ters ters ona bakınca Lexi tekrar kıkırdadı. Keşke gitse de bu boş, küçük koyda sadece Ember’la olsak diye geçirdim içimden. Tek bir öğretmenim olursa ve Lexi’nin gözü üzerimizde olmasa daha iyi konsantre olup daha iyi öğrenebilirdim.

Daha doğrusu kendi kendime söylediğim şey buydu.

Ember derin bir iç çekti. Bana dönerek sörf tahtamı işaret etti. “Şimdi sörf tahtanı benimkinin yanına koy. Sana suda nasıl hareket edeceğini, dalgayı yakalayacağını ve yakaladığında ayağa nasıl

kalkacağını göstereceğim. Sonrası sana kalmış. Dengeyi zamanla ve pratikle sağlayacaksın.”

Dediklerini yaptım. Ember'ın gösterdikleriyle karınüstü uzanmayı, bir dalgayı yakalamaya çalışırken kollarımı hareket ettirmeyi, sonra da dalganın üzerinde gidebilmek için hızlıca sıçrayıp çömelmeyi öğrendim. Sörf yaparken dizlerimi kırarak ve ağırlığımı dengede tutarak en iyi şekilde nasıl ayağa kalkacağımı ve dalgayı yakaladığımda sörf tahtasının yönünü nasıl değiştireceğimi öğrendim. Ember sabırlı bir öğretmendi; gerektiğinde duruşumu nazıkçe düzeltiyor, her sorumu yanıtlıyordu. Bir ara bir teknik gösterirken koluma dokundu ve parmaklarından koluma yayılan karıncalanma hissi uzun bir süre geçmedi. Lexi ya Ember'ın dediklerini onaylamak ya da öğretme yöntemiyle alay etmek için zaman zaman yorum yapıyordu ama dersin sonunda onu neredeyse unutmuştum.

“Pekâlâ,” dedi Ember beni süzerek. Bana gülümserken o yeşil gözlerde bir beğeni parıltısı yakaladım. “Bence bu işi kaptın. Hatta eminim, ya doğuştan yeteneklisin ya da bunu daha önce hiç yapmadığını söyleyerek en başından beri benimle kafa buluyorsun. Waimea'den falan gelen bir sörf şampiyonuysan kendimi inanılmaz aptal gibi hissedeceğim.”

Göz göze geldik. “Merak etmene gerek yok. Bunu daha önce hiç yapmadım.” Bana şüpheli bir bakış attı. Ellerimi kaldırdım. “Yemin ederim.”

“O zaman neden daha ilk denemende bir dalga yakalayıp gözlerimizi kamaştıracağın hissine kapılıyorum?”

“Belki de sadece olağanüstü bir öğretmenim olduğu içindir.”

Ember alaycı bir şekilde güldü. “Yağcılıkla bir yere varamazsınız, beyefendi. Evde aynısını deneyen bir erkek kardeşim var, o yüzden böyle sevimliliklere bağıışıklık kazandım.” Ancak bunu derken yüzü kızarıyordu. Ben de gülmek için kendimi zor tuttum.

“O zaman, kader anı,” dedi Lexi kendi sörf tahtasını alıp bize sırtarak. “Gerçeğini denemesine izin verme zamanı geldi.”

EMBER

Garret sörf tahtasını aldı ve bana dönerek bekledi. Bu öğleden sonra belki de yüzüncü kez midemde tuhaf bir kıpırtı oldu. Saçları güneşte parlıyor ve üzerinde tişörtü olmayınca biçimli kollarıyla omuzları fazlasıyla dikkat çekiyordu. Aynı şekilde ince, yanık tenli, kaslı karnı ve göğsü de. Bu çocuk boş zamanında ya vücut çalışıyor ya da fiziksel güç gerektiren ağır bir iş yapıyordu.

Her ne kadar inkâr etse de bunu daha önce yaptığını düşünmeden edemiyordum. Çok zarıftı, ayağını tam olarak nereye koymasını gerektiğini, sörf tahtası üzerinde dengesini nasıl sağlayacağını biliyordu. Karadayken, sörf tahtası sabitken bile suda iyi olacağını, belki de iyiden fazlası olacağını görebiliyordum.

Belki yanılıyordum. Belki sörf dersimin ilk günü benim başıma geldiği gibi o da suya düşecekti. Tamam, onu henüz dev dalgalarla yüzleştirecek değildim ama bir insan daha ilk günden sörf tahtasını kapıp bir dalganın üzerinde neşeyle sörf yapamazdı ya.

Kendi sörf tahtamı alarak ona, “Haydi,” dedim. “İhtiyacın olan her şeyi gösterdim. Şimdi sana bunu uygulamak kalıyor.”

Tereddüt etmeden suyun içine doğru bizi takip etti, kol hareketleriyle kıyıdan yaklaşık yüz metre açıldı. Ne zaman ısıldayan okyanusun ortasında sörf tahtamın üzerinde dursam olduğu gibi içimde yükselen o tanıdık heyecanı yine hissettim. Artık uçamıyor olabilirdim ama bu heyecan, tehlikenin verdiği karıncalanma hissi,

adrenalin uçmaya çok benziyordu. En azından henüz bundan vazgeçmek zorunda değildim.

Kobalt'ı, dalgalı okyanusun üzerinde birlikte süzülüşümüzü, dalgalarla yarıştığımızı hatırladım, ardından üzüntü ve pişmanlığın sızısını duydum. Bir daha asla öyle bir şey yapamayacaktım. Bu da, onu muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim anlamına geliyordu.

“Ember?” Garret'in sesiyle hüzünlü düşüncelerimden sıyrıldım. Çok yakınımda duruyordu ve metalik gözleri dikkatle bana bakıyordu. “İyi misin?”

Yine o aynı karıncalanmayı hissettim ama duymazdan geldim. “Evet,” dedim mutlu bir tebessümle. “İyiyim. Sadece... dalgaları bekliyorum.”

“İyi bari.” Gülümsedi. “Çünkü bunu nasıl yapacağımı göstermen için sana güveniyorum. Umarım ders daha bitmemiştir.”

O gözler. Gözlerinin benimkileri delip geçtiğini hissettim; sanki bakışlarımı kaçırmamam yüzeyimi aşip içimi görecekti. Derinlerde bir yerde içimdeki ejderha hırlayarak huzursuzlandı. Onun bu insanı sevmediğini fark ettim. Belki Garret onu korkutuyordu, belki de bakışlarındaki yoğunluk ona bir yırtıcıyı çağırıyordu. Belki de ona daha uzun süre bakmayı sürdürürsem o fırtınalı gözlerin içinde kaybolacağımı ve karanlıkta beni bekleyen altın gözlü asiye unutacağımı hissetmişti.

“İşte güzel bir tane geliyor!” dedi Lexi.

Bakışlarımı ondan ayırıp suya baktım. Dosdoğru üzerimize gelen ve yaklaştıkça büyüyen şey, sıradaki sörf sürüşümüzün tanıdık dalgasıydı. Görünüşe bakılırsa küçük de değildi. Devasa olduğu söylenemezdi ama Garret'a sözünü verdiğim “bebek” dalga da değildi.

Eyvah. Onu buna yavaş yavaş alıştırma sözüm buraya kadardı.

Sörf tahtamı çekince Lexi de tahtasına davrandı ve Garret ikimizi örnek aldı. Karnımın üzerine dümdüz yatarak, “Ben şimdi deyince,” dedim Garret'a, “sana söylediğim gibi ellerinle ilerle. Hayatın tamamen buna bağılıymış gibi ilerle ve arkana bakma.”

Kısa bir an göz göze geldik. Yüzünde ne bir korku ne şüphe görüyordum; sadece özgüven, heyecan ve inanç vardı. O bakış kar-

şısında nefesim kesildi ama dalganın üzerimize gelmesiyle herkese, *şimdi*, diye haykırdım.

Kollarımızı hareket ettirerek ilerledik. Önce dalganın tepesine çarptım ve bir an sörf tahtamın ucunda sallandığı bir dağ yamacına iliştim. Sonra sörf tahtasının burnu aşağı meyillendi ve inişe geçmeye başlarken ayağa kalktım.

Rüzgâr ve püsküren su her yanıma çarpıyor, saçımı tokatlıyordu. Gözüm okyanus ve suyu yarıp geçen sörf tahtamın ön kısmından başka bir şey görmüyordu.

Sonra Garret, sörf tahtasıyla köpükleri etrafa püskürterek hızla yanımdan geçti. İrkildim, az kalsın düşüyordum ama hemen dengemi tekrar sağladım ve gözücüyla onu izledim. Sörf tahtasının üzerinde tıpkı ona öğrettiğim gibi dizleri kırık, kollarını biraz yukarı kaldırarak duruyordu; dalganın üzerinde giderken rüzgâr saçlarına vuruyordu. İçim gururla kabardı ve sörf tahtamı ondan tarafa çevirerek yanından ilerledim.

“Yapıyorsun!” diye bağırdım. Arkamızdan gelen dalganın uğultusu muhtemelen sesimi bastırıyordu. Ancak o sırada Garret anlık, baş döndürücü bir gülümsemeyle bana baktı, kalbim neredeyse duracak sandım. Onu hiç böyle gülümserken görmemiştim, bu sahici bir gülüştü ve onu bambaşka bir şeye dönüştürmüştü. Işığın, enerjinin, gücün, adrenalinin ve kesinlikle güzelliğin vücut bulmuş haliydi.

Arkamızdaki dalga gürültülü bir köpük patlamasıyla püskürerek çöktü ve öfkesi dinerek sığ sularda yitip gitti. Tahtalarımız üzerinde hızımız yavaşlayana kadar sahile doğru ilerledik ve Garret, suyun bel hizasına geldiği bir noktada sörf tahtasının üzerinden atladı. Hızlı hızlı soluyordu, nefes nefese kalmıştı, hızla bana dönerken yüzü tekrar istekli ve heyecanlı bir sırıtışla aydınlandı.

“Bu inanılmazdı,” diye haykırırken, ben de ona sırıtıp etrafa sular sıçratarak yanına gittim; sörf tahtalarımız arkamızda süzülürken burun buruna çarpıyorlardı. “Hiç böyle bir şey hissetmedim... yani ben...” Islak saçlarından su damlaları sıçratarak başını iki yana salladı. “Ben sadece... Vay canına.”

Kahkahayla güldüm. Onu böyle gardım düşürmüş ve rahat görmek güzeldi. Normalde öylesine mesafeliydi ki acaba hayatı boyunca gerçekten eğlenmiş midir diye merak etmişim. “Bence acemi şanslı. Artık üstüne gitmemezlik yok; bir dahaki sefere gerçek bir dalga yakalayacağız.”

“Hey, çocuklar!” Lexi bacaklarını sörf tahtası üzerinden iki yana sarkıtarak suyun üzerinde süzüldü. “Ne duruyorsunuz? Bir daha yapmıyor muyuz yoksa?”

Garret’a baktım. Sörf tahtasını alıp dalgalara döndüğü sırada istekli ve çocuksu bir şekilde sırttı. “Evet. Haydi bir daha.”

İkisinin peşinden giderken kendini beğenmiş bir düşünceyle, *yeni bir sörfçünün doğuşu*, diye geçirdim içimden. *Umarım bir canavar yaratmamışımdır.*

Tüm öğleden sonra sörf yaptık. Garret inanılmaz derecede hızlı öğreniyordu; yaklaşan dalgaları tespit etmeyi öğrenmiş ve çok küçük dalgaları umursamaz olmuştu. Birkaç kez düştü ama zaten hepimiz düşüyorduk, özellikle büyükçe dalgalarda, beklediğimden çok daha az düşmüştü. Özellikle fena bir düşüşün ardından ayağa fırladı, saçlarındaki suyu silkeledi ve yılmaz bir şekilde sörf yapmaya kaldığı yerden devam etti.

Calvin’in daha derinlerden geri dönmesiyle beraber nihayet durduğumuzda güneş eğilmişti ve suyun üzerini kırmızıya boyuyordu. Açlıktan ölüyordum, yorulmuştum ve birkaç kez düşmekten vücudum biraz ağrıyordu ama Garret geri dönmeye isteksiz gibi görünüyordu. Doyumsuzdu. Gerçekten de bir canavar yaratmışım.

Sörf tahtalarımızı arabanın tepesine yüklediğimizde, “Bunu tekrar yapabilir miyiz?” diye sordu oldukça ciddi bir şekilde. Ona baktım, yüzünde sakın ve mutlu bir ifadeyle gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. İçimde bir kıpırtı uyandı.

“Tabii ki!” Sırttım ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attım. “Ne zaman diyelim?”

Hemen, “Yarın,” diye yanıtladı. “Tabii senin için de uygunsa.”

Onunla yeniden buluşmayı her şeyden çok istiyordum, belki bu kez baş başa olurduk ama ne yazık ki... “Yarın olmaz, Garret,” dedim. “Yarın Kristin’in doğum günü ve öğleden sonra o bir şeyler alırken biz de izleyebilelim diye... yani birlikte takılalım falan diye alışveriş merkezinde buluşacağız. Üzgünüm.” Daha doğrusu yetiştirebileceğimi umuyordum. Korkutucu Pençe Yetkilisi sabahlarımı mahvetmişti, o yüzden sörf yapmak ve arkadaşlarla takılmak gibi önemli şeyler öğleden sonraya sarkmak zorunda kalmıştı. Neyse ki Kristin de Lexi de erkenden uyanan tipler değildi.

Lexi başını arabanın diğer tarafından çıkarıp yukarıdan uzatarak, “Sen de bizimle gelsene!” diye şakıdı. “Kristin sorun etmez, sanırım o da birini getirecek, o yüzden tek erkek sen olmazsın. Ne yazık ki tembel erkek kardeşim bize katılmayacak.”

Calvin başını sörf tahtasından kaldırıp bakmadı bile. “Giyisilere ve diğer oğlanlara ciyaklayan bir grup kızla alışveriş merkezinde dolaşmak mı? Size iyi eğlenceler.”

Onu duymazdan gelip Garret’a odaklandım. “Her neyse, yarın öğleden sonra orada olacağız. İstersen sen de gelebilirsin.”

“Alışveriş merkezine mi?” Yüzünde hafif tedirgin bir ifade belirdi, o ihtiyatlı hali ikinci bir deri katmanı gibi tekrar üzerine çöktü. “Ben... bilmem. Olabilir.”

İlgisiz gibi görünmeye çalışarak, “O zaman,” dedim, “gelmeye karar verirsen bize katılabilirsin. Öğle yemeği saatiyse beni yemek bölümündeki Panda Garden’da veya yanındaki Cinnabon’da bulabilirsin.”

“Öğle yemeği saatinden önceyse Ember’in aç olduğu için yakman seslerini takip etmen yeterli,” diye ekledi Ember ve kenara çekilerek ona fırlattığım çakıtaşından kurtuldu.

Taş onun yerine Calvin’e çarptı ve çok bezgin bir şekilde, “Dostum!” diyerek bizi sörf tahtalarımızla birlikte tepeye bağlamadan önce arabaya binmemizi emretti. Böylesi harika bir gün sona erdiğinden biraz üzüntüyle dediğini yaptım ama arka koltuğa geçerken Garret’ın o gerçek gülümsemesiyle bana bakması her şeye değmişti.

Smoothie Hut'a geri geldiğimizde arabayı Garret'in siyah cipinin yanına çekti ve hüznle muhteşem takipçimize baktım. Lexi ön kapıdan inip Garret'in çıkması için koltuğunu öne çekerken, "Peki," diye iç çektim. "Sanırım sonra görüşürüz. Yarın olmasa da... başka bir zaman." Garret arabadan inerken bir şey hatırlayıp öne uzandım. "Hey, unutma, Kristin'in partisi bu cumartesi. Belki o zaman görüşürüz?"

"Belki." Durdu ve gri yoğun bakışlarla tekrar bana döndü. "Bugün için teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Ben... eğlendim." Sözcük ağzından ona yabancıymış gibi çıktı. İçimdeki ejderha tiksiniyle tıslarken bile her yanıma yayılan sıcaklık hissiyle gülümsedim.

"Ne zaman istersen," diye yanıtladım ve gitti.

Birkaç dakika sonra o gün öğleden sonra oturduğum aynı köşeye geçip jumbo acılı peynirli ve sosisli sandviçi silip süpürdüğüm sırada, Lexi de içeceğini yudumlarken bana imalı bir şekilde bakıyordu. Calvin ikinci hamburger için masadan kalkıp sıraya girene kadar Lexi'yi görmezden geldim ama sonrasında öne doğru eğilip pis pis sırttı.

"Ondan fena halde hoşlanıyorsun!"

"Ne?" Geri çekilip kaşlarımı çatarak ona bakarken sosisli sandviçim neredeyse boğazımda kalıyordu. Lexi bilmiş bir ifadeyle bana bakınca başımı iki yana salladım. "Garret'i mı diyorsun? Delirmişsin. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yalan söyleme konusunda o kadar kötüsün ki, Em." Gözlerini devirdi ve dakikalar önce Garret'in cipinin durduğu ve şimdi boş olan park yerini işaret etti. "Kabul et. Ne zaman sana baksa gülümsemekten kendini alamıyorsun. Hele o ilk dalgada seninle sörf yaptığı zaman?" İnce kaşlarını kaldırdı. "Üzerine atlamaya hazırdın."

"Sen delisin," dedim çünkü bu doğru değildi. Doğru olamazdı. Ben bir ejderhaydım. Bir *insana* bağlanamazdım. Muhteşem, atletik, yetenekli bir insandı ama ne olursa olsun insandı. Bu mümkün değildi. Tür olarak güzelliğe ve yeteneğe, inceliğe ve zekâyâ değer verirdik ama özellikle insanlarla duygusal bağ kurmazdım. Bu, Pençe'nin

açıkça belirttiği bir şeydi: Kendi türümüzden bile olsa ejderhalar âşık olmazlardı.

Lexi belli ki ikna olmayarak alaycı bir şekilde güldü. “Her neyse. İstedğin kadar inkâr et ama bence bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun. Ayrıca bir şey diyeyim mi?” Dünyanın en büyük sırrını açıklar gibi tekrar masanın üzerinden uzandı. “Bence o da senden hoşlanıyor.”

GARRET

Sokak kapısından girip anahtarları tezgâhın üzerine atarken Tristan, “Demek sonunda geldin,” dedi. “Böyle işler çevireceksen ikinci bir araca ihtiyacımız olacak. Şu kızın evini bulmak için sahilde birkaç kilometre yürümek zorunda kaldım. Görebildiğim kadarıyla oldukça normaldi ama içeri giremezsek bir şey bilemeyiz.” Hâlâ nemli saçlarını ve giysilerini süzerek tek kaşını kaldırdı. “Anladığım kadarıyla ‘ders’ iyi geçmiş?”

Öğleden sonraki heyecanı ve dalgayı yakalayıp kıyıya kadar gittiğim an yaşadığım adrenalin patlamasını hatırlayarak sırtmamak için kendimi zor tuttum. “Öyle de denebilir.”

“Hı-hı. Harika geçmiş olmalı çünkü aptal gibi sırtıyorsun. Seni ancak, bölüğün bir aylık mutfak görevinden muafiyet ödülü kazandığı zamanlar böyle mutlu görmüştüm.”

İnkâr etme zahmetine girmeden omuzlarımı silktim ve Tristan başını iki yana salladı. “Ee, neler buldun? Şu Ember denen kız uyuyanımız mıymış?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun. Bütün gününü onunla geçirdin, ne demek ‘bilmiyorum’?”

“Pek konuşmadık.”

“Önünde bütün bir öğleden sonrası vardı! Altı saat boyunca ne yaptın?”

“Özür dilerim.” Kollarımı kavuşturdum. “Bir dahaki sefere sörf tahtası üzerinde üç metrelik bir su duvarının üzerinde dengemi sağlamaya çalışırken sohbet etmeye çalışırım.”

Tristan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Vay canına, ukala Garret’a bak sen. Gerçekten iyi vakit geçirmiş olmalısın.” Karşılık vermedim, bunun üzerine kanepede yüzü bana dönük bir şekilde doğrularak derin bir iç çekti. “Bak, ortak. Eğlenmene sevindim. Tanrı biliyor ya, bunu herkesten çok hak ediyorsun. Ancak bu tatil değil. Buraya bir şey için geldik: Bir ejderhayı bulup öldürmek için. Bunu biliyorsun. Bu insanlarla kaynaşmak, onlarla takılmak ve sörf yapmayı öğrenmek; bunların hepsi, bizi uyuyana yaklaştırdığı sürece kabul edilebilir. Yoksa zaman kaybından başka bir şey değil ve çabalarımızı başka bir şeye yoğunlaştırmalıyız.”

“Biliyorum.” Omuzlarım çökerek başımı çevirdim. Elbette haklıydı. Anlık bir dikkat dağınıklığı yüzünden görevi unutmak hiç benlik değildi. “Bir dahaki sefere dikkatim dağılmayacak.”

Tristan kanepeye tekrar yaslanarak başını onaylarcasına salladı. “Sanırım bir dahaki sefer olacak. Onunla yeniden buluşmak için plan yaptın, doğru mu?”

Görevi tamamlamaya, uyuyanı bulmaya ve onu öldürmeye kararlı bir şekilde, “Yarın,” diye yanıtladım. Bu kadar basitti. “Yarın onunla ve diğerleriyle birlikte alışveriş merkezinde buluşacağım.”

EMBER

“Ember, yemeğini yemiyorsun. Hasta mısın?”

Haşlanmış ıstakozumu gönülsüzce didiklediğim yerden başımı kaldırıp baktım. Genel olarak deniz ürünlerini sevmiyordum. Ejderhalar etoburdu; beslenmemizin yüzde yetmişini et oluşturmak zorundaydı. Sarah düzgün bir şekilde beslendiğimizden emin olurdu ama bana kalırsa ıstakoz yemekten sayılmazdı. Suyun altında yaşayan iri böceklerdi, üstelik çirkinlerdi.

Ancak bu akşamki iştahsızlığımın mutasyona uğramış dev su böcekleriyle alakası yoktu. “Şey,” dedim, ıstakozun zırhlı cansız bedenine ilişik duran iri kısıkaçlarından birini didikleyerek. Of, cidden benden bu şeyi yememi mi bekliyorlardı? “Biraz yorgun hissediyorum,” dedim kaçamak bir yanıt vererek çünkü aç olmadığımı söylemek tehlike işareti demekti. En azından bir şeylerin peşinde olduğumdan anında şüphelenecek Dante için öyleydi. Aptal ikiz radarı. “Önemli bir şey değil. Bugün sörf yapmaya gittim ve birkaç kere dalga yedim, hepsi bu.”

Liam çatalını indirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. “Kendini tehlikeye atman hoşumuza gitmiyor, bunu biliyorsun, Ember,” dedi gergin bir sesle. “Biz senin koruyucularınız ve benim gözetimim-deyken incinmeni veya yaralanmanı riske atamam. Buna devam etmene izin verdim çünkü artık çılgınca şeyler yapmayacağına söz

vermiştin ama kendini tehlikeye atmaya devam edersen, sörf yapmanı tamamen yasaklarım.”

“Ne?” Sinirden tüylerim diken diken oldu ve masanın karşısından ona dişlerimi göstermemek için kendimi zor tuttum. “Bunu yapamazsınız.”

“Ben yapamam ama Pençe yapabilir.” Liam ters ters bakarak çatalıyla beni işaret etti. “Bana öyle bakma, hanımefendi. Sen bir ejderha, bense aşağı rütbe bir insan olabilirim ama Pençe aksini söyleyene dek senden sorumluyum. Her şey, kendine ve başkalarına tehlike arz ettiğini açıklayan bir telefon görüşmesi yapmama bakar ve Pençe ertesi sabah seni geri götürmek için burada olur.” Bana meydan okurcasına bir bakış attı. “Teşkilata geri yollamak zorunda olduğum ilk dikkatsiz yavru sen değilsin. Bunu bir daha yapmayacağımı sanma.”

Liam’a, telefonuyla ne yapabileceğini söylemeye hazır bir şekilde öfkeyle kabardım ama masanın karşısından Dante’nin bakışları gözüme takıldı. Gözleri, *Sorun çıkarma*, diye yalvarıyordu. *Bizi geri göndertecek bir şey yapma. Kendine hâkim ol ve kurallara uy.*

Omuzlarım çöktü, sonra kendimi masadan geriye doğru ittim. “Artık aç değilim,” diye mırıldandım kimsenin ne düşüneceğine aldırmadan. “Erken yatacağım. Beni beklemeyin.”

Ben mutfaktan çıkıp odama yönelirken Liam, “Yarın eğitimin var, Ember,” diye seslendi. “Uyandığından emin olmak için sabah 5’te kapıda olacağım.”

Mümkün olduğunca iğneleyici bir şekilde, “*Dört gözle bekliyorum,*” diye seslendim ve kapıyı arkamdan çarptım.

Pencereden sıvışıp sahile inmek ve sırf inat olsun diye birkaç dalga yakalayıp sörf yapmamak için kendimi tutarak dakikalarca kendi kendime öfkeden köpürdüm. Liam kimdi ki bana sörf yapmayı yasaklayacaktı? Sevdiğim bir şeyi yapmama engel olacaktı? Yalnızca o da değil, beni ev hapsinden uzak tutan tek şey sörf yapmaktı; bu da olmazsa muhtemelen asi ejderhalarla uçmak için her gece evden sıvışırdım.

Alaycı bir şekilde güldüm. Belki bunu tekrar *yapardım*. Herhangi bir gece kanat sörfü yapmak için Kobalt'a ihtiyacım yoktu; bunu tek başıma halledebilirdim. Kurallar olsun olmasın, Liam'ın beni durduracak hali yoktu ya.

Belki Kobalt bu yüzden asi olmuştur, diye düşündüm pencereden dışarı bakarken. Uzaktan okyanusun kuma vuran hıştırtılarını duyabiliyordum. Kızgınlığım daha da arttı. *Belki de tüm bu aptal kurallar onu boşuyordu. Dönüşemiyorsun, uçamıyorsun, eğlenemiyorsun, ha, bir de haksız yere hayatını zindan eden sadist bir eğitmenin var.*

Kapımda hafif bir tıklama duyuldu, derin bir iç çektim. “Kapı açık, Dante.”

Kapı gıcırdayarak açıldı ve erkek kardeşim yüzünde endişeli bir ifadeyle içeri girdi. “Selam,” dedi kapıyı arkasından kapayarak. “İyi misin?”

Hayır, değildim. Öfkem hâlâ dinmemişti ve şu an odadaki tek hedefe yönelmişti. “Orada bana destek olduğun için teşekkürler,” diye tersledim kaşlarını çatmasına neden olarak. Liam’a sörf yapmamın benim için tehlikeli olmadığını söyleyebilirdin; ne kadar iyi olduğumu biliyorsun. Şimdi ne zaman sahile inmek istesem arkamı kollamam gerekecek. İkiye bak.”

Gözlerini kıstı. “Liam’a laf yetiştirmenden çok kendini Pençe’ye geri göndertmenden endişeliydim,” diye çıkıştı. Öfkeyle ona baktığımda yüzünde bıkkınlık belirdi. “Anlamıyorsun, değil mi? Bu bir tatil değil, kardeşim, bizim için değil. Biz insan değiliz ve buraya eğlenmeye gelmedik. Bu bir test ve çuvallamadığımızdan emin olmak için her hareketimizi izliyorlar. Başarısız olursak bizi doğruca yeniden eğitime gönderirler. Hiçliğin ortasındaki o çöle.” Yüzünde ciddi bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. “Hatırlıyor musun? Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Gerçekten oraya geri dönmek mi istiyorsun?”

İrkildim. Hatırlıyordum. Tecrit, sıkıcılık, her gün aynı manzara: Sadece göz alabildiğine toz, kumul ve taş. Yalnızlık. Öğretmenlerimiz, tesisin etrafını gözetleyen muhafızlar ve her ay gelişimimizi kontrol

etmek için uğrayan denetmenler dışında hiçbir canlı göremiyorduk. Ne bir arkadaş, ne yaşıtımız çocuklar ne de bir başkası. Sadece biz vardık; dünyaya karşı iki yavru ejderha.

Buna geri dönmek *istemiyordum*. Dış dünyanın televizyondaki görüntüler veya kitaplardaki resimlerden başka bir şey olmadığı, hakkında fazla bir şey bilmediğim zamanlar bir yana, şimdi burada gerçekten yaşadığım için beni geri gönderecek olurlarsa delirebilirdim.

Kendimi yatağın üzerine pat diye bıraktım. Bu sefer galip geleceğini bilerek asık suratla, “Hayır,” diye homurdandım. “İstemiyorum.”

Dante tek bacağını altına kıvrarak yatağın köşesine ilişti. “Ben de istemiyorum,” dedi sessizce. “Sen benim kardeşimsin. Her şeye karşı her zaman sadece ikimiz olduk. Ancak buradaki kurallar farklı. Önceleri ara sıra gerçek görünümlerimize dönüşüyorduk ve Pençe’nin umurunda olmuyordu; teşkilat dışında görececek kimse olmuyordu. Peki ya şimdi?” Başını iki yana salladı. “Küçük bir hata yapma lüksümüz yok. Kuralları bir kere bile olsa delemeyiz. Bu, sörf yapma ayrıcalığını kaybetmekten ve geç saatlere kadar dışarıda olmaktan daha önemli. Pençe bizi test ediyor ve ben bu testte başarısız olmayacağım.”

İçim ürpermesine rağmen zorla sıırttım. “Biliyor musun, bir zamanlar eğlenceli bir kardeştin.” *Ayrıca güvenebileceğim biriydin. Neden artık benimle konuşmuyorsun, Dante? Hâlâ eğitimcinle her gün ne yaptığını bilmiyorum.*

Alaycı bir şekilde güldü, şimdi tam da kendisi gibi görünüyordu. “Büyüdüm. Sen de bir ara deneyebilirsin. Öldüreceğini *sanmam*.” Ayağa kalktı, saçlarını karıştırdı ve ben vurmadan önce kolunu hızla geri çekti. Öfkeyle ona baktığım sırada kapıya yöneldi ama eli kapının kolundayken duraksadı.

Omzunun üzerinden bakarak bu kez oldukça ciddi bir şekilde, “Dünyaya karşı hâlâ sadece sen ve ben varız, kardeşim,” dedi. “Söz konusu, geleceğimiz için en iyisini yapmak bile olsa birbirimize sahip çıkmalıyız. Birimiz bazen diğeriyle aynı fikirde olmasa bile. Bunu unutma, olur mu?”

“Peki.” Daha ziyade odamdan çıksın diye derin bir iç çektim. Sözleri tuhaf bir biçimde kaygı vericiydi ama sebebini çözemedim. Birdenbire sadece gitsin istedim. “Unutmam.”

Anlık ve boş bir gülümsemeyle bana baktı ve kapı arkasından örtüldü.

Yalnız kaldığımda kendimi sırtüstü yatağa bırakıp gözlerimi tavana diktim. Bugünlerde sabah çok hızlı oluyordu. Yarın sabahın kör karanlığında –tekrar– ayakta olup Korkutucu Pençe Yetkili-si’yle başka bir işkence seansına katılmak zorundaydım. Askerler ve silahlarla olan o son antrenman en hafif deyişle sarsıcıydı. Buna rağmen önceki amaçsız görevlerden biraz daha iyiydi. Şimdi düşününce, belki de önceki görevler bilerek –cesaretimi kırmak ve ne kadar saçma görünseler de bana emirleri sorgulamamayı öğretmek için– amaçsız olarak tasarlanmıştı. Çenemi kapatırsam ve bana yapmamı söylediği şey ne kadar çileden çıkarıcı olursa olsun yerine getirirsem, çok daha hızlı son bulurdu.

Ne yazık ki sessiz kalma ve özellikle saçmayla emirleri yerine getirme konusunda pek iyi değildim. Şimdi de eğitmenimin neden bu çılgınca yeni savaş oyunlarına sardığını bilmek istiyordum. Daha önce de merak ediyordum ama malum asi ejderhayla karşılaşmamız kararlılığımı daha da artırmıştı. Eğer Pençe, eğitmenim, koruyucularım ve öz kardeşim bana bir şey demeyecekse, o zaman sorularımın yanıtlarını kendim bulmak zorundaydım.

Evin geri kalanı sessizleşene kadar müzik dinleyerek, Lexi’yle internetten sohbet ederek ve zaman öldürerek odamdan çıkmadım. Saat 23.45’te bilgisayarı kapadım, parmak uçlarımda kapıya yöneldim ve kapıyı aralayarak dışarı baktım.

Ev karanlık ve sessizdi. Liam ve Sarah yatmaya gitmişti ve Dante’nin kapısının altındaki gölgelere bakılırsa o da yatmıştı. Gerçekten uyuduğunu umdum; belki bilinçsizken her ruh halime göre açık tuttuğu sinir bozucu ikiz radarı kapalı olurdu.

PENÇE

Gıcırdayan üçüncü basamağı atlayarak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde merdivenden indim, ay ışığı vuran mutfağı geçtim ve bodrum kapısını iterek açtım. Bir köşede gizli tünele çıkan kapı sımsıkı kapalı ve kilitli duruyordu ama artık ilgimi çekmiyordu çünkü düz beton duvarların ardında bir yerlerde Pençe, koruyucularım ve benim hakkımda bir sürü sırrı saklayan bambaşka bir oda olma ihtimali vardı.

Keşke karanlıkta görebilen diğer görünümüme dönüşebilsem diye iç geçirerek birkaç dakika amaçsızca etrafı yokladım. Hiçbir şey bulamadım; ne bir panel, ne kol ne de gizli bir oda olduğunu belli edecek herhangi bir şey. Elimi duvarlarda gezdirip küf ve birkaç örümcek dışında bir şey bulamayınca pes etmeye hazırdım. Belki Kobalt yanılıyor veya hayal görüyordu.

Bir dakika. Kendime sinirlenerek durdum ve arkamı dönerek bu kez odayı dikkatle taradım. *Pençe'nin gizli bir tuş takımı varsa bunu uluorta bir yere mi koyarlar sanıyorsun? Haydi, Ember, çalıştır saksıyı; yıllardır izlediğin yüzlerce casus filmini düşün. Panel de tıpkı odanın kendisi gibi gizli olur. Belki bir duvar kasasının içinde ya da bir tezgâhın altında veya bir resim çerçevesinin arkasında...*

Ancak odada ne resim, ne tezgâh ne de arkasına şalter saklanabilecek bir şey vardı. Duvarlar çıplaktı.

Bir şey hariç...

Döndüm ve sessizce gri elektrik kutusunun yanına gittim, sonra kapağını çekerek açtım. Siyah şalterler dümdüz bir çizgi halinde, hangi devrelere bağlılarsa ona göre düzgünce etiketli bir biçimde ortada, aşağı çevrilmiş duruyorlardı.

En sona doğru işaretsiz olan biri hariç.

İçimdeki sesin doğru olduğunu ve bütün eve kısa devre yaptır-mayacağımı umarak şalteri kaldırdım.

Bir klik sesi duyuldu ve kutunun yanındaki duvarın küçük bir kısmı aşağı kaydı.

Zaferle gülümsedim. *Nasıl bildim ama? İşte burada.* Bu, betona gömülü küçük, beyaz bir paneldi ve ev güvenlik sistemini andıran basit bir tuş takımından oluşuyordu. Şu an, siyah dijital harflerle

Kilitli yazan aydınlatmalı yeşil bir şeridin üzerinde rakamlı tuşlar vardı. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Bu gerçektir. Kobalt haklıydı.

Umarım şifre konusunda da haklıdır.

Sekiz haneli sayıyı tuşlayıp beklemeye koyuldum.

Bir tıslama oldu, sonra çamaşır makinesinin yanındaki duvarın bir kısmı yer değiştirdi ve bir casus filmindeki gizli bir geçit gibi dışa çevrildi. Gizli kapının ötesindeki oda karanlıktı ama fersiz yeşil bir ışıqla parlıyordu.

Bir an aptal gibi ağzım açık bir şekilde orada öylece durup dönen kapıya baktım. Ta ki panelden bir uyarı sinyali gelene ve duvar kayarak örtülene kadar.

Eyvah. Yürü, Ember! İleri doğru fırlayarak kapanmasına saniyeler kala eğilerek boşluktan geçtim. Panel tıslayarak arkamdan kapanırken bir an içeri hapsolmuş olabileceğimi düşündüm ama sonra odanın geri kalanını gördüm.

“Yok artık...” Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırarak etrafa baktım. Bu kesinlikle bir bodrum katı değildi, kaba beton zemin ve loş aydınlatmalı gizli bir tünel hiç değildi. Burası daha ziyade *Uzay Yolu* veya NCIS setini andırıyordu. Arka duvarın tamamı şimdilik karanlık olan dev bir ekrandı ama açıldığında görüntülerin gerçek boyutlarına yakın olacağından emindim. Zemin parlak siyah karolarla döşeliydi ve bir duvar boyunca uzanan uzun bilgisayar konsolunun yanıp sönen ışıkları üzerine yansiyordu. Diğer duvaraysa...

İçim ürperdi. Köşede büyük metal hücreye benzer bir şey duruyordu. Tam olarak kafes denemezdi ama kesinlikle ona yakın bir şeydi. Tepesine yakın bir yerde küçük parmaklıklı pencereleri, yanmaz duvarları ve bir atın veya dönüşmüş yavru bir ejderhanın geçebileceği genişlikte kalın çift kanatlı kapıları vardı.

Odanın içine doğru ilerlerken, “Bu da ne böyle?” diye fısıldadım. Gözlerim iri iri açılmaktan acıyordu. Sakin, küçük bir sahil kasabasının altında böyle bir yer olduğuna inanamıyordum ve kimsenin buradan haberi yoktu. Pençe hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Acaba Kobalt başka hangi konularda haklı?

Gözlerim konsola ve yüzeyinde yanıp sönen yüzlerce ışığa çevrildi. Nispeten küçük bir ekranın önünde bir sandalye duruyordu, altında bir klavye vardı. O tarafa yöneldim. Pençe'nin dosyalarına veya koruyucularımın e-postalarına erişebilirsem ne işler çevirdiklerini öğrenebilirdim. Hiç olmazsa benden ve Dante'den ne istediklerini anlardım.

Tam birkaç adım daha atmıştım ki arkamdaki kapının tısladığını duydum ve birinin içeri girdiğini fark ettim.

Lanet olsun. Arkamı döndüm ve görünürdeki tek saklanma noktası olan hücrenin açık kapısına fırlayıp soğuk metal duvarına yaslandım. Kafes karanlıktı; tepedeki parmaklıklılı pencerelerden içeri sadece birkaç ışık huzmesi süzülüyordu. Ejderha olsun olmasın, bu şeyin içine hapsediğimi hayal edemiyordum. Dışarı çıkmak için pençelerimle duvarları tırmalardım.

Kapı aralığında gizlice baktığımda Liam ve Sarah'nın hızla görüş açımdan geçip odanın arkasına ilerlediklerini gördüm. Birinin oturmasıyla sandalye gıcırdadı ve ardından tıkr tıkr sesler duyuldu. Pencerelerden gelen ışık titreşti, sonra giderek daha da aydınlandı ve dev ekranın açıldığını fark ettim.

Eğitmeniminkini çağrıştıran kaba ve boğuk bir erkek sesi, "Rapor verin," diye homurdandı. "Ember ve Dante Hill'in durumları nedir?"

Aniden kıpırdamaya korkarak donakaldım. Ekranı elbette göremiyordum. Parmaklıklılı pencerelerin hizasına yükselip dışarı bakmadığım sürece göremezdim ve yakalanma riskini göze almayacaktım. Ancak onu görmediğim halde konuşanın bir ejderha olduğunu biliyordum. Daha önce hiç karşılaşmamış olsam da muhtemelen Pençe'nin üst düzey yetkililerinden biriydi. İşbirliği yürüten ejderhalar, St. George'un onları yakalayacağından korktukları için nerede oldukları konusunda çok ketumlardı. Pençe'nin üst düzeylerinden biri niye benden veya Dante'den bahsetsindi ki? Duvara yapıştım ve nefesimi tutarak iyice kulak kabarttım.

"Dante gayet uyum sağladı, efendim," dedi Liam aramızdaki duvardan bile anlaşılan hissiz bir sesle. "İnsanlarla etkileşim konusunda başarılı ve oluşturduğu sosyal çevre içinde rahat. Kurallara

uyuyor ve kendisinden neler beklendiğini anlıyor. Özümsemesiyle ilgili hiçbir sorun görmüyorum.”

“Güzel,” dedi ses. Ancak ses tonunda ne bir övgü ne de memnuniyet vardı. “Beklediğimiz gibi. Peki ya kuluçkadaşı, Ember Hill?”

“Ember,” diye yanıtladı Liam sesinde beliren sinirli bir tınıyla, “biraz daha... sorunlu. Arkadaşlar ediniyor ve iyi bir biçimde uyum sağlıyor ama...” Duraksadı.

“Pervasız,” diye araya girdi Sarah daha fazla içinde tutamazmışçasına. “Kuralları ihlal ediyor, tehlikeli ve riskli aktivitelere ilgi duyuyor. Otoritemize kafa tutuyor ve eğitmenini sürekli sorguluyor. Hatta bana kalırsa henüz korkunç bir şey yapmamış olmasının tek nedeni Dante. Onu dizginliyor ama Dante’nin bile onu daha fazla kontrol edemeyeceğinden endişe ediyorum.”

Ben dudağımı ısırıp kalbime hızla çarpmayı kesmesini emrederken ses bir süre suskunluğunu korudu. Bu yeniden eğitim için beni geri çağırmaya karar verecekleri an mıydı? Hem de tek başıma? Yüreğim ağzıma geldi. Özellikle Dante olmadan yalnızlıktan ve sıkıntıdan öldürdüm.

Ses bir kez daha her yanımdan kasılmasına yol açarak, “Herhangi bir kural ihlalinde bulundu mu?” diye sordu sonunda. Dante onlara söylediye, Kobalt’la geçirdiğim geceden haberleri varsa bitmişim.

“Hayır,” dedi Liam gönülsüzce. İçim rahatlayarak gevşedim. “Bildiğimiz kadarıyla hayır. Ancak saatli bir bomba gibi...”

Ses, “O zaman onu daha yakından gözlemleyeceğiz,” diye araya girdi. “Ember Hill teşkilat için tehlike de arz edebilir, alışık olmadığı özgürlüğe kapılıp sadece haylazlık ediyor da olabilir. Bu yavrularda olağandışı bir durum değil. Şimdiden hevesini alıp kurtulması daha iyi, böylelikle uzun vadede eğitimine odaklanabilir. Sizin de belirttiğiniz gibi, herhangi bir kuralı çiğnemediği için bu onu geri çekmek için geçerli bir sebep değil.”

Ha. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bu... şaşırtıcı bir şekilde mantıklı. Belki Pençe Kobalt’ın dediği kadar kötü değildir.

“Peki ya asi?” diye sordu Sarah birden kanımı dondurarak. “Hâlâ ortalıkta dolaşıyor olabilir. Ember veya Dante ona rastlarsa...”

“Asi konusunda,” dedi ses Sarah’nın sözünü keserek, “gereken yapılacak. Merak etmeyin. İlk ihbar edildiğinde ajanlarımız bölgeye geldiler ve kasabadan kaçtığına karar verdiler. Muhtemelen geri dönmeyecektir ama onu görürseniz veya sorumluluğunuzdakilerden biri ondan söz ederse bizi derhal bilgilendireceksiniz, anlaşıldı mı?”

Koruyucularımızın ikisi de onaylarcasına mırıldanırken, *Dante*, diye geçirdim içimden. *O sendin, değil mi? Onlara Kobalt’tan söz eden sendin. Burayı terk etmesinin ve öğretmenlerimizin erkenden gelmesinin sebebi başından beri sendin.*

“Ember’ın eğitmeniyle konuşacağız ve enerjisini daha verimli bir şeye yoğunlaştırması için yapılabilecek bir şey var mı diye bakalacağız,” diye devam etti ses. “Başka acil konu var mı?”

“Hayır, efendim.”

“Pekâlâ.” Sesin geri çekilerek eliyle işaret ettiğini hayal ettim. “Gidebilirsiniz.”

Ekran ışığı titreyip karardı. Liam ve Sarah hemen döndüler ve benden tarafa bakmadan gizli kapıya doğru yürüdüler. Kafesin içinden baktım, kapı panelinin açılması için bir tuşa basmalarını izledim ve kapı tekrar kapandıktan sonra birkaç dakika bekleyerek dışarı çıktım. Merdivenlerden gerisingeri yukarı çıktım ve neyse ki meraklı kardeşim ve güvenilmez koruyucuları tarafından kurcalanmamış odama girdim. Kimse beni kontrol etmeye gelmemiştii, az önce duyduklarımı düşünerek kendimi yatağa attım. Pençe’yi, koruyucuları, eğitmenlerimi, Dante’yi düşündüm.

Asiyi düşündüm.

Tamam, Kobalt, dedim içimden, sırtımdan aşağı inen bir ürpertiyle. *Sen haklıydın. Pençe bize her şeyi söylemiyor. Şu an tüm dikkatim sende. Umarım bunu sormak için seni tekrar görebilirim.*

GARRET

“Yani řu an elinizde olası bir hedef var.”

Bilgisayar ekranındaki Teğmen Gabriel Martin düşünceli bir şekilde parmak uçlarını birleştirerek masasının başında arkasına yaslandı. Tristan’la ikimiz, yüzlerimiz tezgâhın üzerindeki dizüstü bilgisayara dönük bir şekilde dairenin küçük mutfağında ayakta duruyorduk. Bu haftalık durum raporları rutindi, genel merkezi görevle ilgili güncel gelişmeler konusunda bilgilendiriyordum ama bu geceki farklıydı. Bu gece elimizde gerçekten bir isim vardı.

“Ember Hill,” dedi Martin düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. “İstihbarat birimine onu ve yaşadığı evdekilerin geçmişlerini bir kez daha incelemelerini söyleyeceğim, bir uyumsuzluk bulabilecek miyiz, bakalım. Erkek kardeşi olduğunu söylemişsiniz, değil mi?”

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Tristan. “Ancak tek bir hedef aradığımızı bildikleri için bizi atlatmak amacıyla beraber yetiştirilip sonra buraya yerleştirilmiş olabilirler.”

“Bu bir olasılık,” diye katıldı Martin. “Pençe’nin, yumurtalarını saklamak için yeni yollara başvurduğunu bilmek şaşırtmaz. Koruyucularından biriyle konuştunuz mu ya da evlerinin içine girdiniz mi?”

“Hayır, efendim,” dedi Tristan. “Ancak Garret kızla bir bağ kurdu. Yarın onunla buluşacak.”

“Güzel.” Martin onaylarcasına başını sallayıp bana baktı. “Peki ya sen, asker?” diye sordu. “Bu kızla ilgili senin düşüncelerin neler?”

Boş bir ifade ve ses tonuyla yanıtladım. “Henüz bir şey fark etmedim, efendim. Tesadüfler dışında daha elimize bir kanıt vermedi. Buna dayanarak size kesin bir yanıt veremem.”

“O zaman kanıtı unut.” Martin gözlerini kıstı. “Bazen her şeyi bir kenara bırakıp içgüdüleriyle hareket etmen gerekir. İçindeki ses sana ne diyor?”

“İçindeki ses...” Ember’ın gülümsemesini; sinirlendiğinde veya heyecanlandığında gözlerinin ışıldamasını; hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini söyleyen o istekli, meydan okuyan sırıtışını; göz göze geldiğimizde midemin derinlerinde hissettiğim o yabancı hissi hatırlayınca duraksadım. Dışarıdan bakınca davranışları diğerlerinden farksızdı; sıradan bir kız olmadığını gösteren hiçbir bariz ipucu yoktu.

Ancak içgüdülerim, bunca zaman savaş alanında beni hayatta tutan içimdeki ses aksini söylüyordu. Ember farklıydı. Belki tutkusundan; savaştığım yaratıklarda sıklıkla gördüğüm o baskın kararlılıktan; onları böylesine öldürücü düşmanlar haline getiren, ölümü reddeden inatlarından böyle düşünüyordum. Belki de bazen bana baktığında tamamen... insan olmayan o keskin bakışlarında bir şey yakaladığımdandı. Bunu açıklayamıyordum ve St. George’un, bir şüpheliyi ortadan kaldırmak için bunları asla geçerli sebep olarak kabul etmeyeceğini biliyordum. Ancak Martin şu an bir kanıt istemiyordu. Askerlerin bazen yalnızca önsezilerine dayanarak seçim yapmak zorunda olduklarını anlıyordu. Bense içgüdülerimde nadiren yanılırdım.

“Onun uyuyan olabileceğini söylüyor, efendim,” diye yanıtladım.

Ancak ilk kez yanılıyor olduğumu umdum.

Martin ciddi bir şekilde onaylarcasına başını salladı. “Bu bilgidenden ne çıkacağını göreceğiz,” diye mırıldandı. “Sebastian, senin şu anki görevin bu kızla olabildiğinde yakınlaşmak. Evine girebilecek misin, bir bak. Pençe üslerinin bazılarında teşkilattan bilgi aldıkları yeraltı sığınakları bulunur. O odayı bulursan, tüm hanenin icabına bakmak için Birlik’in tam iznine sahipsin.”

“Evi gözlem altında tutalım mı, efendim?” diye sordu Tristan ama Martin başını iki yana salladı.

“Hayır. Pençe çalışanları yabancı bir arabanın yolda durması gibi ters giden herhangi bir şeyi fark edecek şekilde eğitilirler. Onlara bölgede olduğumuza dair ipucu vermek istemeyiz. Dışarıyı gözetlemek için elektronik kontrol sistemi kurun ama birincil göreviniz geçerliliğini koruyacak. Haneye ve içeride bulunacak somut bir istihbarata ulaşın.”

“Peki, efendim.”

Martin belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Aferin, ikinize de,” diyerek bitirdi. “Sağladığınız ipuçlarının izinden gideceğiz. Ancak bu gecelik izinsisiniz. Bunu hak ettiniz.”

Video bağlantısı kesilirken görüntü kayboldu. Tristan oh çekip dizüstü bilgisayarı kapadı. “Bu da tamam,” diye mırıldandı uzun kollarını esneterek. “Sonunda bir isim verebildiğimize sevindim. Muhtemelen ilerleme kaydedemiyoruz diye biraz gerilmeye başlamışlardı. Artık bir yanıt bulana kadar çabalarımızı bu kıza, belki de erkek kardeşine yoğunlaştırabiliriz.”

Karşılık vermedim. Rahatlamam gerekirdi; görev tekrar yoluna giriyordu ve elimizde gerçek bir eylem planı vardı. Bilinmezlikten hoşlanmıyordum; gözle görülür bir plan, yerine getirebileceğim emirler ve ulaşabileceğim bir hedef istiyordum. Şimdi emirleri almıştım: Hedefle bağ kur. Hedefin uyuyan olduğunu tespit et, öyleyse uyuyanı öldür. Basit, tanıdık emirler. Aklımın bu görevde ve bunu nasıl başaracağımda olması gerekiyordu.

Ancak şu an düşünebildiğim tek şey Ember’dı; onu tekrar görmek, onunla yakınlaşmak ve sırlarını öğrenmek. Kararlaştırılmış buluşma saatimize sadece birkaç saat kala kendimi tuhaf bir şekilde kendimle çatışırken buldum. Tüm kalbimle onu görmek istiyordum, bunu dört gözle bekliyordum... ama öte yandan isteksizdim. Ona yalan söylemek istemiyordum.

Ember’in uyuyan olmasını istemiyordum.

Sarsılmış bir şekilde tezgâhın üzerindeki dürbünü aldım ve kapağına yöneldim. Böyle düşünemezdim. Kişisel hislerin amacımızla bir ilgisi yoktu. Emirlerimi almıştım ve şimdiye dek hiçbir görevde başarısız olmamıştım. Şimdi de bocalamayacaktım.

“Ee, Garret?” Tristan’ın sesiyle kapının önünde durdum. Döndüğümde onu kollarını kavuşturmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izlerken buldum. “Ne yapıyorsun?”

Dürbünü kaldırdım. “Buraya geldiğimizden beri her ne yapıyorsak onu. Neden ki?”

Gözlerini devirdi. “Teğmeni duymadın mı? Bu gece izinliyiz. Cidden, o elindekiyle sana vurmadan önce onu geri koy. Garret, *Kaliforniya’dayız*. Plajlar, voleybol, bikiniler, gece kulüpleri. Her günün her saniyesi görev ve eğitimden ibaret olamaz.” Bana aynı anda hem cana yakın hem de kızgın bir bakış attı. “Mükemmel Asker’in bile arada sırada mola vermesi gerekir. Düşünsene, merkezin kendisi rahatlamamız için izin vermiş. Bir geceliğine görevi unut.”

Görevi unut. Birlik’i unut, savaşı unut, hedefimi unut. Bugüne kadar böyle bir şey düşünmezdim. Hayatım Birlik’ten ibaretti; olağanüstü ve yılmaz olmalıydım. Mükemmel Asker olmalıydım. Herkesin benden beklediği buydu.

Ancak bu öğleden sonra güzel, kızıl saçlı bir kızla sörf yapmaya gitmiştim ve sörf tahtam dalganın üzerinde kaymaya başladığı saniye Birlik ve savaş aklımdan uçup gitmişti. Hayatımın en neşeli anıydı. Hayatımda... hiç o kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Boş zamanım olduğunda bunu genellikle antrenman yaparak ve beni hayatta tutan becerilerimi geliştirerek harcıyordum. Tristan da dahil diğer askerler barlara, gece kulüplerine giderken ben çoğunlukla spor salonunda, atış poligonunda olur veya görev taktiklerine çalışırdım. Zevk aldığım birkaç antrenman dışı etkinlik de vardı: Kitap okumak, aksiyon filmleri izlemek, ayrıca dart oynarken on atıştan dokuzunu tam ortaya isabet ettirebiliyordum ama geneline bakıldığında hayatım antrenman ve savaştan ibaretti.

Neler kaçırmış olabileceğimi yeni yeni merak etmeye başlamıştım. Tristan hep onunla birlikte barlara, kulüplere veya partilere gitmem için ısrar etmişti, bense amaçsız bularak her defasında reddetmiştim. Ancak belki de bir amacı olmak zorunda değildi. Belki mesele sadece yeni bir şeyler deneyimlemektir.

“Peki,” dedi Tristan anahtarlarını tezgâhın üzerinden alarak, “istiyorsan burada kalıp mükemmel küçük asker olabilirsin. Ben çıkıyorum. Muhtemelen güneş doğana kadar geri dönmem ve yüzde elli ihtimalle fena halde kafayı bulmuş olurum, o yüzden beni bekleme...”

“Dur.”

Dürbünü koltuğa atıp ona döndüğümde Tristan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bir an az kalsın geri adım atıyordum ama konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım. “Bizi tam olarak nereye götürüyorsun?” diye sordum. “Sahte kimliğe ihtiyacım olacak mı?”

Ağzı abartılı bir şekilde açıldı. “Peki, özür dilerim. Siz kimsiniz acaba ve ortağıma ne yaptınız?”

“Kapa çeneni. Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?”

Sokak kapısını işaret ederek sırtıttı. “Önden buyur, ortak. Burada tam olarak neler oluyor, bilmiyorum ama seni etkisi altına alan bu şey her neyse devam et.”

Kapıyı açarken, “Ne,” değil, diye geçirdim içimden. *Kim. Ayrıca istediğin kadar merak edebilirsin çünkü neler olduğu konusunda benim de hiçbir fikrim yok.*

EMBER

“Merhabaaaaaaa. Dünyadan Ember’a. Hâlâ bizimle misin?”

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı cam vitrinden ve içinde ıslıl ıslıl parlayan elmas, safir, zümrüt ve yakut koleksiyonundan güçlükle ayırdım. Lexi dirseğimin dibinde bir süredir dikkatimi çekmeye çalışırcasma bana bakarak iç çekti. Tezgâhın arkasındaki iyi giyimli kadın kibarca ve “bir şey alacağını sanmıyorum” dercesine gülümseyerek nişan yüzüğü bakan bir adamın yanma gitti.

Lexi’ye dönerek, “Pardon,” diye mırıldandım. Hâlâ gizli oda ve içindeki sırları düşünmekten kendimi alamıyordum. Bugün öğleden sonra aptalca bir şey yapıp risk alarak eğitim seansımdan sonra gizlice bodruma inmiş ve Kobalt’ın bana verdiği şifrenin artık işe yaramadığını fark etmiştim. Ya Pençe değiştirmişti ya da şifre otomatik olarak sıfırlanıyordu çünkü ikinci kez hatalı tuşladıktan sonra panelden kaygı verici bir sinyal sesi yükselmişti ve kırmızı bir *Uyarı: Yanlış Dizilim* yazısı ekranda belirince koşarak merdivenlerden yukarı çıkmıştım.

Gizli odaya tekrar giremiyordum. Bu sinir bozucuydu ve bana başka seçenek bırakmıyordu. Kobalt’ı bulmak zorundaydım ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Pençe’yi düşünmemeye çalışarak, “Kristin nereye gitti ki?” diye sordum. Özgürdüm, arkadaşlarımla birlikteydim ve yarına kadar Korkutucu Pençe Yetkilisi’nin suratını görmek zorunda değildim.

Sadist eğitmenleri ve ortalarda görünmeyen asi ejderhaları düşünerek günümün geri kalanını mahvetmeyecektim.

Lexi işaret etti. Kristin mücevher tezgâhının diğer ucunda yeni bileziğıne hayranlıkla bakarken, yeni erkek “arkadaşı” banka kartını cüzdanına geri koyuyordu. Çocuğın adını unutmuştum. Jimmy, Jason, Joe ya da Bob gibi bir şeydi. Zaten gruptan kimse adını hatırlama zahmetinde bulunmadı. Hepimiz Kristin’in bitmez tükenmez yeni erkeklerine alışkındık.

Zavallı Joe-Bob’ını latte için yakındaki bir Starbucks’a gönderen Kristin’in yanına gittiğimizde Lexi, “Sen ve senin şu parlak şeylere takıntın yok musunuz,” diye mırıldandı. “Neredeyse Kristin gibisin ama senden farklı olarak o erkeklere bir şeyler aldırıyor.”

Kristin gülümsedi. “Hepsinin bana doğrum günüm için hediye almak istemesi benim suçum değil.” Binlerce yıldız gibi parlayan bileziğinin takılı olduğı bileğini kaldırdı. Mest olmuş bir şekilde değerli taşların ışıık dansını izlerken Kristin başını iki yana salladı. “Em, sahip olduğın değerleri lehine çevirmiyorsun. Gerçekten ışıık bir şey istiyorsan bu dünyada onu sana almayacak bir erkek yok. Tek yapman gereken gözlerini kırpıştırmak ve karşılığında bir şeyler alacaklarını düşünmelerini sağlamak.”

Burnumu kıvırdım. “Sorun değil. Biliyorsun, ben... şeytan değilim.”

“Kendin bilirsin.” Kristin bileğini indirdi ve elinde büyük bir kremalı, karamelli latteyle yaklaşan Joe-Bob’a gülümsedi. Çocuk şapşal bir gülümsemeyle kahveyi Kristin’e verdi ve o da mırıltılı bir sesle teşekkür edip büyük bir yudum alırken kirpiklerinin altından uzun uzun Joe-Bob’a baktı. Devirdiğim gözlerimi gizlemek için başımı çevirmek zorunda kaldım.

“Ee,” dedi Lexi neşeyle. “Şimdi nereye? Öğle yemeğı? Acıkan var mı? Yani Ember dışında.”

“Hey.” Kollarımı kavuşturdum. “İkinizin toplamından daha çok yediğim için oyum da iki kişilik sayılmalı.”

“Alışveriş turum bitmedi,” dedi Kristin, Joe-Bob’a dudak bükerek. “Bu hafta sonu partisi için bir bluz bulmak istiyordum. Haydi gidip bir mağazaya daha bakalım, sonra yemek yeriz.”

Kristin’le olunca “bir mağaza daha” sözünün en az bir saat daha onun giysi denemesi anlamına geldiğini bilerek inledim. Normalde sorun etmezdim ama açıklıktan ölüyordum, huzursuzdum ve aksiliğim üzerimdeydi. Ejderha hemen şimdi yemek istiyordu!

Bunu ispatlarcasına karnım guruldadı ve elimi karnıma götürdüm. “Kristin, yemin ederim bir saat boyunca ayakkabı denemeni izlemek zorunda kalırsam erkek arkadaşını yiyeceğim. Çatalla.” Joe-Bob şaşkınlıkla bana baktı ama onu görmezden geldim. “Öğle yemeği zamanı geldi ve beni açken görmek istemezsin. Açken hoşuna gitmem.”

“Peki,” dedi arkamdan yeni bir ses, “sanırım sana öğle yemeği ısmarlamam gerekecek.”

Yüreğim hop etti. Arkamı döndüm ve Garret yalnızca bir adım ötede, yüzünde hafif bir gülümsemeyle orada duruyordu. Üzerinde kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı. Açık renk saçları yapay ışıktaki metal tutamlar gibi ışıldıyordu.

Bir anlığına dilim tutuldu ve Garret’in metalik gri gözleri, aynı şekilde kendisine bakan Lexi ve Kristin’e çevrildi. “Pardon. Ember’i bir süreliğine kaçırsam sorun olur mu? Sırf siz gitmeden kimseyi yemesin diye.”

Garret’i sinsi bir ifadeyle süzen Kristin tereddüt ederken Lexi onun kolunu tutup yanımdan uzaklaştı. “Selam, Garret! Tabii ki sorun olmaz, siz ikiniz gidin. Acele etmeyin.” Bana çok bariz bir şekilde göz kırparken kaşlarımı çatarak ona baktım. “Biz buralarda oluruz. İşiniz bitince bize mesaj at, Em. Ya da... bilirsin işte... ne zaman olursa.”

Lexi neredeyse Kristin’i beraberinde sürükleyerek, Joe-Bob ise kayıp bir köpek yavrusu gibi peşlerinden giderek yanımdan ayrıldılar ve kalabalığa karıştılar. Garret’a baktım, gülümsedi. “Görünüşe göre sadece ikimiziz.”

Yemek bölümü her zamanki gibi tam bir tımarhaneydi. Tatlı, yağlı hamburgerlerin, böreklerin, pizzaların, mısır sosislerinin ve külah-

ların ve tarçınlı çöreklerin kokusunu içime çektim ve derin bir nefes aldım. *Ah, evet. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün büyük bir zevkle General Tso tavuğundan yiyebilirim.* Buradaki kalabalık daha yoğundu, onlarca ses bir araya gelip genel bir kakofoni oluşturuyordu ve Garret her zamankinden gergin görünüyordu.

Yine de tam bir centilmendi; ikimize Panda Garden'da öğle yemeği ısmarlamış ve bana, tutmayı bir türlü beceremediğim yemek çubuklarını nasıl kullanacağımı öğretmeye çalışmıştı. Tavuğun bir parçasını kazara kafasına fırlatmamdan ve parçanın başına gelmesinden etkileyici bir şekilde kurtulduktan sonra nihayet yenilgiyi kabul etmiş ve plastik çatalımı kullanmama izin vermişti.

Ejderhalar minik çubuklarla yemezdi.

Yemeğimin çoğunu silip süpürdükten sonra Garret, "Ne zamandır buradasın?" diye sordu. Ben açlıktan ölürlen konuşmaya çalışırsa amacına ulaşamayacağını fark etmiş olmalıydı, dikkatliydi. Yanıtlamadan önce gazozumdan bir yudum aldım.

"Çok olmadı." Omuzlarımı silktim. "Sadece yazın başından beri."

"Daha önce nerede yaşıyordun?"

"Güney Dakota'da, büyükbabamların yanında." Çatalımı bir havuca saplayıp ağızıma götürdüm. "Annem ve babam, Dante'yle ikimiz daha çok küçükken bir araba kazasında öldüler, o yüzden onları pek hatırlamıyorum. Sonrasında büyükannemle büyükbabam bizi yanlarına aldılar."

"Sizi buraya getiren neydi?"

Sorular. Bir an içimde bir huzursuzluk belirdi. Öğitmenlerimiz bizi çok fazla soru, özellikle de geçmişimiz ve kişisel hayatımızla ilgili sorular karşısında hep uyarırlardı. Bu tamamen meraktan da olabilirdi, çok daha kötü bir niyet de taşıyor olabilirdi. Yanlış bir şey söyledikleri ve çok fazla açık verdikleri için birçok yavru öldürülmüştü.

Garret? Yoksa o bir... Tabakların üzerinden ona baktım. Sandalyesine yaslanmış, yüzünde düşünceli bir ifadeyle beni izliyordu. O açık gri gözlerle bana bakışı, midemin içinde bir şeyleri kırırdıttıyordu. *Yok artık. Paranoyaklaşıyorum. Acımasız bir katil olmayacak kadar genç.*

Ayrıca yanıtlım çoktan hazırıldı. “Büyükbaba Bill akciğer kanseri oldu ve artık bize bakamayacak duruma geldi,” dedim senaryoyu kelimesi kelimesine aktararak. “Dante’yle ikimiz de o iyileşene kadar yengemizle amcamızın yanında kalmaya Crescent Beach’e geldik. Umarım iyileşir ama doğrusunu söylemek gerekirse ben burayı daha çok sevdim.”

Sevimli, şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi. “Neden?”

“Güney Dakota’da pek okyanus yok.” Derin bir iç çektim. “Hatta genel olarak pek bir şey yok. Sanırım özümde oldum olası bir Kaliforniya kızıymışım. Okyanusu şu an terk etsem ölebilirim. Peki ya sen?” Çatalı ona doğru salladım. “Şikago’dan geliyorsun, değil mi? Buradan ayrıldığında özlemeyecek misin? Yoksa evi özleyiyor musun?”

Omuzlarını silkme sırası ondaydı. “Burası veya orası, fark etmez.”

Buna veya sesindeki monotonluğa anlam verememiştim. “Ancak arkadaşların var, değil mi? Yani evde? Onları özlemiyor musun?”

“Sanırım.”

Şimdi konuşma onun beklediği yönde ilerlemiyormuş gibi huzursuz görünüyordu. Üstelemedim, gözlerini ellerine dikerek sessizleşti. Gözleri boş ve soğuk bakıyordu, ifadesi karardı. Bu değişim, şimdi aramızda yükselen duvar karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırarak onu içine kapatacak ne dediğimi merak ettim. Suratımı asarak yemeğimi didikledim ama sonra başının üzerinden bakıp bir şey görünce keyfim yerine geldi.

“Bekle burada,” dedim yerimden kalkarak. “Hemen döneceğim.”

Geri geldiğimde masanın üzerinde önüne büyük, üzeri soslu bir tarçınlı rulo koydum ve gülümsedim. “Al bakalım. Tatlılar benden.”

Önündekine merakla baktı. “Nedir bu?”

“Tarçınlı rulo, ne olacak.” Oturdum ve kendiminkinden büyük bir ısırmak alarak ılık, aşırı şekerli tadının dişlerimin arasına yayıldığını hissettim. “Denesene. Sana karamel ve pekan soslu aşırı aşırı tatlısından aldım, bayılacaksınız, güven bana.”

Temkinli bir ısırmak aldı ve gözleri irileşti, sonra yüzü limon yutmuş gibi buruştu. Yuttuktan sonra iki kere öksürdü, gazozuna uzandı

ve büyük bir yudum aldıktan sonra, tarçınlı rulo birden sıçrayıp zorla tekrar ağzına girecekmış gibi sandalyesinde geriye yaslandı.

Şoke olmuş ifadesi karşısında kahkahaya boğulmamak için du-dağını ısırarak masum bir şekilde, “Çok mu tatlı?” diye sordum. “Fazla geldiyse yemene yardım edebilirim.”

İçeceğinden büyük bir yudum daha alarak, “Buyur,” dedi boğuk sesle. “Sanırım damarlarımın tıkanıldığını hissedebiliyorum.”

Delicesine kıkırdayarak kendiminkini bitirdikten sonra Garret’in peçetesinden tutup terk edilmiş ruloyu kendime çektim. Yüzünde bezgin bir gülümsemeyle bana baktı.

Ölümçül Tarçınlı Rulo’yu ısırırken ona, “Daha çok gülümse-lisin,” dedim. Ah, evet, bu, şeker hastalarının kâbusuydu. Dışlerim merhamet dileyerek çılgılık çılgıla bağırıyorlardı. “Biliyor musun, gülümsediğinde çok hoş oluyorsun.”

O şaşkın, sevimli haliyle başını yana eğdi. “Gülümsemiyor mu-yum?”

“Çok sık değil,” diye itiraf ettim. “Çoğunlukla bir sonraki kes-kin nişancı saldırısının nereden geleceğine karar vermeye çalışır gibi görünüyorsun. Bazıları buna paranoya diyebilir ama bilirsin...” Omuzlarımı silktilim ve Soslu Ölüm Tatlısı’ndan bir ısırık daha aldım.

Garret alçak sesle güldü. “Gerçekten peşindelerse paranoya sayılmaz.”

Gözlerimi kırptıştırarak şaşkınlıkla yüzüne baktıktan sonra şaka yaptığını fark ettim. Kahkahayla gülerek tomar halindeki peçetemi ona fırlattım (tabii ki yakaladı) ve başımı iki yana salladım. “Gördün mü, içinde bir yerlerde saklı olduğunu biliyordum.”

Rulonun son lokmasını bitirdikten sonra ellerimi sildim ve ayağa kalkıp çöpümüzü yakındaki bir çöp kutusuna attım. “Pekâlâ, artık şekere ve koruyuculara yeterince doyduğuma göre benimle birkaç zombi vurmaya gelmek ister misin?”

GARRET

Ember'in ani ve rasgele cümlelerinin artık beni o kadar tedirgin etmediği noktaya gelmeye başlamıştım fakat yine de bu beni biraz şaşırtmıştı. "Ne?"

Bu tam olarak benim hatam sayılmazdı. Bu sabah inanılmaz bir baş ağrısıyla ve ağzımın içinde kusmuklu pamuk yutmuşum gibi bir hisle uyanmıştım. Dün gece yaşananlar biraz bulanıktı ama sanırım içinde Tristan'ı, bir karaoke barını ve alkolü, bol miktarda alkolü barındırıyordu. Bu sabah kızarmış ve ağrılı yorgun gözlerle sendeleyerek mutfığa girdiğimde ortağım kahkahayla gülmüş, bir fincan sade kahve uzatmış ve bana erkek adam diye seslenmişti. Konuşamayacak kadar akşamdan kalmaydım, o yüzden ortaparmışımı göstermekle yetinmiştim.

Neyse ki çabuk toparlanmıştım ve bu öğleden sonraya kadar kendimi neredeyse tekrar normal hissetmeye başlamıştım. En azından geçici sağduyu kaybımın kısmi sorumlusu kızın izini sürecektim kadar normal hissediyordum. Ancak görünüşe bakılırsa akşamdan kalmalık konusundaki ilk deneyimimden yüzde yüz toparlanmamıştım çünkü Ember'm az önce zombileri vurmakla ilgili bir şey dediğinden neredeyse emindim.

Kahkahayla gülerек elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Dokuşuyla duyularımda bir uğultu hissettim. "Sanırım daha önce hiç atari salonuna gitmedin. Gel haydi. Sana göstereyim."

Onlarca giyim mağazasının ve aralıklarla rasgele serpiştirilmiş telefon ve mücevher standlarının önünden geçerek kalabalık alışveriş merkezinde onun rehberliğinde ilerledik. Sonunda alışveriş merkezinin ucundaki karanlık, küçük bir köşeye geldiğimizde beni yüzlerce neon ışığıyla aydınlatılmış bir girişe doğru çekiştirdi. İçeriden tuhaf sesler geliyordu: Otomatik bağırmalar ve çığlıklar, gürültülü motor sesleri, metalik uğultular, ziller ve düdük sesleri.

“Burası da ne böyle?” diye sordum kapıdan içeriye bakarak.

“Atari salonu,” diye yanıtladı. “Lex ve Kristin’le buradayken bunu hep görüyorum ama onlar alışveriş ve sıkıcı şeyler yapmayı tercih ettikleri için hiç içeri girmemiştım.” Kolunu kaldırıp ön tarafa yakın bir yerde, ortasında mavi ışıklı bir ekranı olan kutu gibi siyah bir aleti işaret etti. “Şunu görüyor musun? Bu bir zombi vurucu. Hep denemek istemiştım ama kızların ilgisini çekmiyor, Dante de hiç alışveriş merkezine gelmiyor, o yüzden...”

Umutla bana baktı. Ne istediğini anlamaya çalışarak bakışlarını takip ettim. Zombi vurucu mu? En azından “vurucu” kısmı yabancı sayılmazdı. “Bu bir tür... oyun mu?” diye tahminde bulundum.

“Evet. Tabii ki.” İstek ve heyecanla bakarken gözleri ışıldadı. “Ne o, Garret? Şansını denemek ister misin yoksa seni yeneceğimden mi korkuyorsun?”

Gülümsedim. Bir şeyleri vurmaya içeren bir oyunda mı? Kiminle uğraştığından haberi yoktu. “Yolu göster.”

Birkaç dakika sonra elimde uyduruk bir oyuncak silahla kutuya benzer siyah aletin önünde durmuş, ortadaki ekrana bakıyordum. Eriyen harflerle Aç Ölüler Adası yazıyor ve beraberinde boğuk, otomatik bir ses aynı şeyi söylüyordu. Ember bana sırtıttı ve “silahını” kaldırdı.

“Hazır mısın?” diye meydan okudu.

Önümüzdeki ekranda siyah bir bataklık belirirken, “Bu çok kullanışsız,” dedim. “Böyle bir silahın hiçbir şeyi vurmasına imkân yok.”

Sonra bir ağacın arkasından zombi fırlayıp ekrana atıldı. Benim tarafımda açık renk, sahte bir kan lekesi belirirken Ember plastik silahını tıkırdatarak yuhaladı. Zombi tamamen gerçekdişi bir kırmızı

kan bulutu halinde patlayıp yok olurken, Ember duman çıkıyormuş gibi sahte silahının namlusunu üfledi.

Daha fazla zombi kollarını uzatmış bize yaklaşıırken, “Bana bir puan,” diye bildirdi. Kendini bilmiş ve meydan okuyan bir şekilde bana bakarken dudakları kıvrılarak sırıttı. “Haydi, Garret, erkekler bu tarz şeylerde iyi değiller midir?”

Yaklaşan zombi sürüsüne bakıp silahımı kaldırdım ve sırıttım. Vasyugan Bataklıkları’nda, öldürücü genç bir ejderha ve insan kaçakçılarıyla karşı karşıya geldiğim zamanı hayalimde canlandırarak, *Pekâlâ*, dedim içimden. *Bir şeyleri vurmamı mı istiyorsun? İşte başlıyoruz.*

Öğleden sonra ilerleyen saatlerde dördüncü oyunumuzdan sonra, “Tam bir hilebazsın,” dedi Ember. Oyuncak silahın sapını pürüzsüz ve tanıdık bir şekilde avucumun içinde tutarken ona sırıttım. Küçük bedeni sinirden kudurarak öfkeyle bana baktı. *“Ayrıca yalancısın.”*

Masum bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. “Ne demek istiyorsun?”

Zafer! İkinci Oyuncu, sözcüklerinin yazılı olduğu ekranı işaret ederken, “Bu oyunu daha önce oynamamış olman mümkün değil,” diye köpürdü. “Kimse ilk denemesinde bu kadar iyi vuramaz. Bunu daha önce yapmışsın. İtiraf et!”

Oyuncak silahla bir şeyleri vurma konusunda neden bu kadar iyi olduğumu sormayacağını umarak, “Bunu daha önce hiç yapmadım,” dedim dürüstçe. Bana kuşkulu bir bakış attı, ben de sırtarak ellerimi kaldırdım. “Yemin ederim.”

“Peki, tamam. Sana inanıyorum.” Gözleri ışıdayarak bir çeyreklik daha attı. “Bir tura daha var mısın?”

“Varım.”

Ancak tam o sırada telefonum titredi. Cebimden çıkarıp baktığımda Tristan’ın ekranda yanıp sönen numarasını hemen tanıdım. Geri çekilerek Ember’a, “Özür dilerim,” dedim. “Buna bakmalıyım. Hemen dönerim.”

Daha sessiz bir köşeye çekilerek ışıklı vince benzer bir oyunun arkasına geçtim ve telefonu kulağıma götürdüm. “Efendim?”

“Alışveriş merkezi turu nasıl gidiyor?” Tristan’ın sesinde eğlenir gibi bir tını vardı. “Galiba hedefini bulmuşsun çünkü üç saat boyunca boş boş dolaşmayacağını biliyorum.”

Yanıt vermeye fırsat bulamadan arkamda bir yerde bir zil sesi çaldı. Tristan’ın ses tonu yerini şüpheli bir tınıya bıraktı. “Neydi o? Neredesiniz siz?”

“Ah, atari salonu.”

“Öğleden sonramı olası hedeflerimizi araştırarak geçirirken, *senin* atari salonunda eğlendiğini bilmek ne güzel.” Tristan’ın sözlerinin her yanından alaycılık akıyordu. “Bari işe yarar bir bilgi koparabildin mi?”

“Hâlâ uğraşıyorum.”

“Peki.” Tristan ikna olmuşa benzemiyordu ama şimdilik geri adım atmıştı. “Sen öyle diyorsan. Ben sadece, Hill’lerin eviyle ilgili bulduğum birkaç şeyi sana söylemek için aradım. Görünüşe göre evin ilk sahibi mülkü hiç satılığa çıkarmamış. Satıldığında da değerinin iki katı fiyata satılmış.”

“Anlaşılan birileri sırf evi almak için adama rüşvet vermiş.”

“Kesinlikle. Ayrıca şunu dinle; ev sahipleri birliğine göre mülkte büyük çaplı tadilat yapılmasına izin verilmiyormuş ama yeni sahibi yaklaşık bir ay boyunca evde bir inşaat ekibi çalıştırmış ve dışarıda hiçbir şey değiştirilmemiş.”

“Yani içeride büyük bir değişiklik yapmış, Pençe çalışanları için bir üs kurmuş olabilirler.”

“Öyle düşünüyorum.” Tristan’m sesi düşünceli bir hal aldı. “Tabii ki araştırmak için içeri girmemiz gerekecek. Zorla girme seçeneğinin saf dışı olduğu ortada; yanılıyorsak gerçek uyuyanları harekete geçirebiliriz ve gerçek Pençe üssüyse bir sürü alarm kurmuş olma ihtimalleri yüksek. Hedefleri uyarmayı riske atamayız. O yüzden bu iş sana kaldı gibi görünüyor.”

“Gizli gözetleme sisteminde olağandışı bir durum var mı?”

“Hayır. Şimdiye kadar bu tarafta her şey temiz.”

“Garret?”

Arkamı döndüm. Ember elinde telefonla mahcup bir şekilde arkamda duruyordu. “Kristin ve Lexi birkaç dakikaya çıkıyorlarmış,” dedi. “Beni eve bırakmalarını isteyip istemediğimi soruyorlar.”

Bi an kafam karışmıştı ama sonra sorduğu şeyin ne olduğunu fark ettim. Tristan’a çabucak, “Anlaşıldı,” dedim. “Gitmem gerek.”

Telefonu kapadım. Ember beklentili yeşil gözlerle bana bakarak hâlâ bekliyordu. “Sen bilirsin,” dedim. “Arkadaşlarınla gitmen gerekiyorsa anlarım ya da seni eve bırakabilirim.” Onu eve bırakırsam belki beni içeri davet etmesinin bir yolunu da bulurdum. Ancak dürüst olmak gerekirse henüz buradan ayrılmaya hazır değildim. Bence o da değildi.

Gülümsedi. “Senin için sorun olmaz mı?”

“Bir tur zombi adası oyunu daha oynamayı kabul edersen olmaz.” Yüzündeki sırıtış daha da genişledi, gözleri parıldadı. “Anlaştık.”

EMBER

Üç tur daha oynadık. Sanırım sonuncusunu kazanmama izin vermişti ama şikâyetçi değildim. Lexi ve Kristin'i benimle oyun oynamaya asla ikna edemezdim, Dante ise alışveriş merkezine nadiren geliyordu, o yüzden yanımda Garret'in olması harikaydı. Zombileri vurmaktan sıkılınca bir yarış oyunu (bu defa ben kazanmıştım), neredeyse berabere gittiğimiz bir dövüş oyunu (yine onu yenmiştim) denedim ve sonra Garret beni masa hokeyinde kesinlikle hezimete uğrattı. Refleksleri ve el-göz koordinasyonu inanılmazdı, daha önce hiçbir insanda görmediğim kadar iyiydi. Süper rekabetçi yanım buna sinir olurdu ama erkek kardeşimin aksine Garret bu konuda inanılmaz derecede mütevazıydı.

Zombileri vurarak geçen uzun bir günün ardından tekrar acıktığım ve bir şeyler atıştırmam gerektiği için yemek bölümünü yeniden ziyaret ettik. Ben bir dilim pizzayı hatır hutur yerken, Garret elinde gazozuyla, düşünceli bir ifadeyle karşımda oturuyordu.

"Ne?" diye sordum sonunda. "Dişime biber falan mı yapışmış?"

Gülümsedi. "Beni sürekli şaşırtıyorsun," dedi dirseklerini aramızdaki masaya yaslayarak. "Bugün halletmem gereken işlerim var ama zombi oyunlarından, yarışlardan ve alışveriş merkezi yemeklerinden kendimi alamıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım." Gülümsemesi yerini sırıtışa bıraktı. "Bunun senin suçun olduğuna karar verdim. Çok dikkat dağınıcsın."

Başımı yana eğdim. “İyi bir dikkat dağıtıcı mı yoksa kötü mü?”
 “Henüz emin değilim.”

“O zaman anladığında bana haber ver. Çok umursamamaya çalışırım.” Pizzamanın son parçasını bitirdikten sonra ellerimi bir peçeteye silerken Garret’in masanın üzerinde duran ince, yanık tenli ve kaslı kolunu fark ettim.

Gözlerimi kırıştırdım. Kolunun dirseğe yakın ön kısmında pürüzlü, solgun bir daire vardı. Daha yakından bakınca eski, soluk bir delik izi ve ikisi arasında dağınık halde birkaç minik iz daha olduğunu gördüm. Belli belirsizlerdi, daha küçük olanlar zar zor görünüyordu ama nispeten büyük olan ikisine bakılırsa kesinlikle darbe almıştı.

Kendime engel olamayıp bir tanesine parmağımı götürerek, “Bu nereden?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Kesik bir nefes alarak kolunu hızla geri çekince donakaldım. Bir an ikimiz de kaskatı bir şekilde orada öylece oturduk. Sonra nedeni tam olarak bilmeden yavaşça koluna uzandım, parmaklarımı bileğinin çevresine doladım. Kolunu tekrar nazikçe öne çekerken Garret, çelik gibi gözlerini üzerimden ayırmaksızın hareketsiz bir şekilde durdu. Teni soğuktu ve ellerindeki, sert kaslarındaki gücü hissedebiliyordum. Ancak yara izine tekrar dokunup parmak ucumu daire şekli üzerinde gezdirdiğim sırada kolu hiç kıpırdamadı. “Canını yakmışa benziyor.”

Garret titrek bir nefes verdi. “Oldukça ıstıraplıydı, evet.” Sesi, her şey durmuş ve güçlkle nefes alabiliyormuş gibi gergindi.

“Ne oldu?”

“Bir kaza. Birkaç yıl önce komşunun Rottweiler köpeği tarafından saldırıya uğramıştım.” Kolu biraz titredi ama geri çekilmedi. “Parmaklarımdan hiçbirini kaybetmediğim için şanslı olduğumu söylediler.”

Büyülenmişçesine avucunu çevirdim. Ön kolunda bir yara izi daha vardı, bileğinin üzerindeki kalın pürüzlü çizgiyi görünce tüylerim ürperdi. Genel olarak köpekler benden hoşlanmazdı. Bir tuhafılık olduğunu seziyor olmalıydılar çünkü çoğunlukla ya kaçır

ya da güvenli bir mesafeden tehdit edercesine bana havlarlardı. Dev bir Rottweiler koluma yapışsa ne yapardım hayal bile edemiyordum ama muhtemelen işin içine bir sürü yanık köpek tüyü dahil olurdu.

Başımı kaldırdığımda Garret'in beni izlediğini gördüm, bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesiyordu. Dikkatle bana bakmaya devam ederken yanaklarımı sıcak bastı, kalbim delicesine çarptı. Dünyanın geri kalanı yavaşça yok olurken hayalimdeki tek şey öne doğru eğilip onunla masanın ortasında buluşmak ve...

Telefonum yeni bir mesajın geldiğini bildirerek ve ikimizi de yerimizden sıçratarak öttü. Garret kolunu birden çekip ayağa kalktı ve sandalyesini geriye kaydırды. Ne kadar çabuk hareket ettiğine bir kez daha şaşırarak gözlerimi kırıştırdım; bir saniye önce eli elimdeyken ve soğuk tenine dokunurken, bir saniye sonra gitmişti ve boş bir sandalyeye bakıyordum. Kaşlarımı çatarak telefonumu cebimden çıkarıp ekranına baktım. Tanımadığım bir numaradan birkaç cevapsız arama vardı, muhtemelen istenmeyen bir numara veya telepazarlamacıları. Ancak mesaj Dante'den gelmişti ve bu neredeyse hiç olmazdı. Mesajı daha da kaygı vericiydi.

Neredesin? HEMEN eve gel. P burada.

"Kahretsin," diye söylendim. Telefonu cebime geri koyup ona bakarak ayağa kalktığımda Garret ciddi gri gözlerle masanın karşısından beni izliyordu. "Arayan erkek kardeşimdi," dedim. "Evde bir tür kriz yaşıyormuş; hemen eve dönmemi istiyor."

Garret onaylarcasına başını salladı. "Ben seni eve bırakırım."

★ ★ ★

Eve yaklaştığımızda garaj yolunda yabancı bir araba veya olağandışı bir durum yaşandığını gösteren hiçbir şey yoktu ama yine de arabayı kenara çektiğimizde midem gerginlikten kasılıyordu.

Pençe'nin burada ne işi var? Yoksa... Midemde bir yumru hissettim. Yoksa Kobalt ve beni mi öğrendiler? Beni geri götürmeye mi geldiler?

Bakışlarımı zorla evden ayırıp acaba bu onu son görüşüm olabilir mi diye merak ederek Garret'a baktım. "Teşekkürler," dedim gülümsemeye çalışarak. "Öğle yemeği için, beni eve bıraktığın için, her şey için. Sanırım daha sonra görüşürüz."

"Ember." Doğru sözcükleri bulmaya çalışırcasına duraksadı. "Başın dertte mi?" diye sordu sonunda. "İçeri girip neler olduğunu açıklamamı ister misin?"

"Şey" İçimden yüzümü buruşturdum. Kesinlikle hayır, özellikle bugün hiç olmazdı. Liam ve Sarah hiçbir sebeple arkadaşlarımızı evde istemediklerini açıkça belirtmişlerdi. Ya diğerleriyle sahilde buluşurduk, ya Kristin'in geniş yazlığında takılır ya da Smoothie Hut'a giderdik. Dante'yle ikimizin kimseyi eve davet etmemesi kimse-
nin umurunda değil gibiydi. Lexi ve Kristin evin kapısından içeri adımlarını atmamışlardı, aynı şekilde Dante'nin arkadaşları da öyle. Herkese amcamızın çalışırken tamamen sessizliğe ihtiyaç duyan kaçık bir yazar olduğunu söylemiştik ve bu yeterli olmuştu.

Normal şartlarda eve yabancı bir oğlanı davet etsem Liam çıldırırdı. Bugün Pençe'nin ziyareti dolayısıyla bu söz konusu bile değildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. "Ben idare ederim. Görüşürüz, Garret."

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı; bu bana biraz tuhaf geldi. Herhangi bir erkeğin içeri girip benim yerime suçu üstlenmek *isteyeceğini* düşünemiyordum. Özellikle Dante'nin arkadaşları Calvin ve Tyler onu almaya geldiklerinde kapıyı bile çalmazlardı. Garaj yolunda bekleyip korna çalarlardı.

Kapının koluna uzandığım sırada, "Bana hâlâ bir sörf dersi borcun var," dedi. Geriye baktım, gülümsedi. O metalik gözlerini yüzümden ayırmaksızın, "Senin için uygunsa yarın," diye teklif etti sessizce. "Bu defa Lexi, Calvin ya da bir başkası olmadan. Sadece sen ve ben."

"Garret..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Pençe'nin yarın burada olup olmayacağını, *benim* hâlâ burada olup olmayacağımı da. Pençe belki asi olduğumu, kurallara karşı geldiğimi, insanlar arasında yaşamaya uygun olmadığımı söyleyerek beni teşkilata geri götürmeye

gelmişti. Garret'ı bir daha göreceğimden emin değilken ona yarın için söz vermek istemiyordum.

Ancak Garret'la yalnız geçireceğim bir gün... Buna nasıl hayır diyebilirdim? Onunla birlikte olmak hoşuma gidiyordu. Sessiz özgüveni, zekice espri anlayışı, eğlenmenin ona çok yeni bir şeymiş gibi gelmesi hoşuma gidiyordu. Bana meydan okuyordu, sohbeti hoştu ve göze hitap ediyordu. (Tamam bu hafif kalıyordu; inanılmaz hoş biriydi, ejderha yanımla bile bu konuda hemfikirdi.) Sakladığı bir sürü şey varmış da gerçek Garret'ı göremiyormuşum, onunla ne kadar çok takılırsam o kadar çok şey öğrenecekmişim gibi hissediyordum.

Ayrıca onun yanındayken içimde tuhaf kırıp kırıp şeyler hissediyordum. Ejderha içgüdülerim bunu onaylamıyordu; bu inanılmaz reflekslere sahip, zeki, keskin bakışlı –yırtıcı bakışlı– insandan hâlâ hazzetmiyordu. Onu bir daha asla görmeme düşüncesi akıl almazdı. Öte yandan en iyisinin muhtemelen bu olacağını biliyordum.

“Yarın,” dedim ve onaylarcasına başımı salladım. “Öğleden sonra koyda buluşalım. Nerede olduğunu hatırlıyor musun? Gerekirse tarif edebilirim.”

Başını iki yana salladı. “Hatırlıyorum.” Ağzının bir köşesi belli belirsiz, çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “O zaman görüşürüz.”

Yarın. Yarın Garret'la baş başa ıssız bir plajda buluşacaktım ve birlikte dalgaların üzerinde süzülüp akşama kadar eğlenecektik, sonra belki ana plaja gidip Lexi, Dante ve diğerleriyle buluşurduk. Tıpkı her zaman olduğu gibi. Hiçbir şey değişmeyecekti. Yarma kadar gitmiş olacağımı aklıma getirmeyecektim.

Garret hâlâ o parlak metalik gözlerle beni izliyordu, mideme kramplar sokan o keskin bakışları geri gelmişti. Bakışlarımı ondan ayırarak cipin kapısını açtım ve indim. İkimize de söz verircesine, “Yarın görüşürüz,” diye karşılık verdim ve arkamı döndüm. Bilerek arkama bakmadım ama eve doğru yürürken ve ön kapıyı ardımdan kapayana kadar bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Antrede yürürken bir şey üst kolumu kavradı ve çelik gibi parmakları kesik bir nefes almama sebep olacak kadar sert bir şekilde tenime saplandı. Yüzümü buruşturarak döndüm ve kafamı koparmak istercesine öfkeyle bana bakan eğitmenimin gözlerinin içine baktım.

Beni silkeleyerek sertçe, “Neredesin sen?” diye fısıldadı. Acıdan bağırmamak için dudağımı ısırdım. “Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Telefonuna neden cevap vermiyorsun?”

Artık çok geç olmasına rağmen telefonumdaki bütün o cevapsız aramaları hatırladım. Bilinmeyen numara muhtemelen ona aitti. Ancak daha önce beni hiç telefonla aramamıştı; onu ertesi sabah göreceğimi varsayıyordum. Fısıldayarak, “Alışveriş merkezindeydim,” diye karşılık verdim. “Telefonumun çaldığını duymadım.”

“Gir şuraya,” diye tersledi Korkutucu Pençe Yetkilisi, beni salona doğru iterek. “Terbiyeni takın, tabii eğer varsa.” Zehirli yeşil gözleri birer çizgi halinde kısıldı. “Yemin ederim, yavru, beni utandırırsan yarın bunun bedelini ödersin.”

Çürüyen kolumu ovuşturarak salona ilerledim.

Eşikten içeri girmemle altı kişi dönüp bana baktı. Liam Amca ve Sarah Yenge mutfakta durmuş tezgâhın üzerinden öfkeyle bana bakıyorlardı ama önemli olan onlar değildi. Aynı şekilde karşı duvarda ellerini önünde kavuşturmuş ayakta duran Dante’nin eğitmeni de değildi. Odadaki bir çift yabancı dikkatlerini bana çevirdiğinde kanepenin ortasında tek başına oturan Dante rahatlamış ve neredeyse korku dolu bir bakış attı bana.

Bir adam, ince uzun suratını geren bir gülümsemeyle koltuktan kalktı. Zoraki gülümsemesi gerçekçi görünmüyordu. Sanki gülümsemeyle ilgili resimler görmüş de onları taklit ediyor ama ne demek olduğunu anlamıyor gibi. Kadim ve korkutucu bir çift açık mavi göz bana bakarken içimdeki ejderha tıslayıp geriye sindi. Bu, içgüdülerimin bana kaç diye bağırdığı türden bir yetişkindi, hem de gerçekten yaşlı bir yetişkin. Üzerinde düz gri bir takım elbise vardı, siyah saçları ve keçi sakalı kusursuz bir şekilde düzgünce kesilmişti.

“Ah, Ember Hill.” O konuşurken tüm oda sessizliğe gömüldü. Zaten öncesinde de kimse konuşmuyordu ama eğitmenim, Dante’nin

eğitmeni, koruyucularımız ve sandalyesinin yanında ayakta duran siyah takım elbiseli, kaslı adam, tüm dikkatlerini ona yoğunlaştırmış, tamamen kaskatı kesilmişlerdi. Ses tonu alçak ve özgüvenliydi, o gece gizli odada duyduğum sese benziyordu; acaba oradakiyle aynı ejderha mı diye merak ettim. Dante'nin kaskatı ve kıpırdamadan oturduğu kanepeyi işaret etti. "Otur, lütfen."

Erkek kardeşime hızlı ve gergin bir bakış atarak temkinli bir şekilde oturdum. Hepsi hâlâ takım elbiseli adamı izleyen çok ciddi yetişkinler topluluğuna göz gezdirerek, "Neler oluyor?" diye sordum. "Başımız mı dertte?"

"Dert mi? Hayır, tabii ki değil." İfadesiz, boş bir gülümseme daha. "Başınız neden dertte olsun ki?"

"Şey..." Bunu yanıtlamamaya karar verdim. "Bir sebebi yok. Ben yalnızca... merak ettim."

Adam açık mavi gözlerini kırpmaksızın bir şahin gibi beni izlerken, "Bu rutin bir ziyaret," diye devam etti. "Telaşa kapılmak için bir neden yok. Gelişim sürecinizi kontrol etmek, yeni evinizde nasıl olduğunuzu görmek için beni buraya üstlerim gönderdi. Eee..." Dikkatle bize bakarak parmaklarını çenesinin altında kenetledi. "İyice alıştınız mı? Burada mutlu musunuz?"

Tüm gözler bize çevrildi. Korkutucu Pençe Yetkilisi, gözleri tehlikeyle ışıldayarak odanın karşısından beni izliyordu. Aslında ne söylediğimin bir önemi yoktu. Mutlu olmam, buraya alışmış olmam ve her şeyin yolunda olması bekleniyordu. Hiçbirinin öyle olmadığını söylememin bir faydası olmazdı, muhtemelen sadece yarın sabah için başıma bir sürü dert almış olurudum. Mutluluğumuz Pençe'nin umurunda değildi; yalnızca kurallara uyduğumuzdan emin olmak istiyorlardı. Gizli odada kulak misafiri olduğum Liam ve Sarah'yla yaptıkları konuşma bunu doğruluyordu.

Dante eş zamanlı olarak kibar bir şekilde, "Evet, efendim," derken, "Evet," diye mırıldandım sadece. "Her şey çok güzel."

Beklediğim gibi takım elbiseli adam sesimdeki donukluğu fark etmemişti, öyleyse bile umurunda değildi. Ancak eğitmenimin gözleri

daha da sert, soğuk ve korkunç bakarak içten içe korkuyla sinmeme yol açmıştı. Ah, yarın bunun bedelini ödeyecektim.

Takım elbiseli adam başını hızla sallayarak, “Güzel!” diye ünlledi. “Pençe bunu duyduğuna sevinecek.” Bakışları uzaktaki duvarın önünde duran Dante’nin eğitimciyle Korkutucu Pençe Yetkilisi’ne çevrildi. “Peki ya eğitimleri? Nasıl ilerleme kaydediyorlar?”

“Oğlan gayet başarılı, efendim,” dedi Dante’nin öğretmeni. Diğer adama bakmadığını, gözlerini kaçırarak dosdoğru karşıya baktığını fark ettim. Titredim. Pençe toplumunda bir ejderhanın gözlerinin içine bakmak ve bakışlarını ayırmamak bir tür meydan okuma veya tehdit olarak kabul edilirdi. Elbette duygusal bakışlı ve dalgın gözlü insanlar arasında yaşadıkça buna uyum sağlamayı öğrenmiştik ama yine de yaşça daha büyük ve daha güçlü bir ejderhayla göz kırpmadan bakma yarışına girmek istemezsiniz. En iyi ihtimalle bu büyük kabalık sayılır ve başına bela aradığını gösterirdi. En kötü ihtimalle de kafanızı dişleyip koparırlardı.

“Peki ya kız?” Takım elbiseli adam Korkutucu Pençe Yetkilisi’ne döndü. “Teşkilatta öğrencinizin... dispiyinden yoksun olduğuna dair endişeler var. Bu doğru mu?”

Eğitmenim gülümsedi ama bu bana yöneltmiş karamsar, tehditkâr bir gülümseme idi.

“Ah, ilerleme kaydediyor, efendim,” dedi eğitimcim, gözleri karanlık bir vaatle ışıldayarak. “Üzerinde çalışmamız gereken birkaç konu var ama endişelenmeyin. Düzelteceğiz. Hiç kuşkunuz olmasın.”

Yarını hiç dört gözle *beklemiyordum*.

Takım elbiseli adam eğitimciye, koruyucularıma sorular sorup, ara sıra benimle ve Dante’yle konuşarak biraz daha kaldı. Odadaki gerginlik geçmiyordu ve etrafım, dikkatleri üzerimde olan dört yetişkin ejderhayla çevriliyken oldukça gerilmeye başlamıştım. Sadece bu da değil, Pençe’nin temel kurallarından biri de, alevin gece keleklerini kendine çekmesi gibi St. George’u kendine çekeceğinden dolayı asla aynı anda çok sayıda ejderhanın bir arada bulunmaması gerektiğiydi. Pençe’nin üst düzeylerinden Kadim Ejder’e çok yakın bazı önemli isimler kendilerini asla uluorta belli etmezlerdi. Tıpkı

Kadim Ejder (Pençe'nin yönetim kurulu başkam ve var olan en güçlü ejderha) gibi onlar da perde arkalarında, gölgelerde gizlenirlerdi. Takım elbiseli adam herkesin sandığı gibi önemli biriyse, Crescent Beach'te olması gerçekten tuhaftı. Neden böyle nüfuzlu biri iki yavruyu ziyaret etsindi ki? "Mutlu" olup olmadıklarını görmek için mi?

Başka işler dönüyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. Pençe adındaki bu büyük, kasvetli buluta yeni bir sır daha eklenmişti.

Akşam olurken Sarah Yenge kibar bir şekilde herkes için yemek pişirmeyi teklif etti ve teklifi aynı kibarlıkla geri çevrildi. Takım elbiseli adam ayağa kalktı, eğitmenlerimizle bir kez daha konuştu, sonra bana ve Dante'ye döndü. Ancak tek kelime etmedi; sadece, insan görünümündeyken bile sürüngeni andıran o açık mavi gözleriyle bize baktı. Tek bir baş hareketi ve son bir boş gülümsemeyle arkasını döndü ve peşinde korumalarıyla odadan ayrıldı. Ön kapıdan çıkmadılar, bunun yerine bodrum merdivenlerinden inip gözden kayboldular; muhtemelen gizli tünele girmişlerdi. Kapı arkalarından gıcırdayarak örtüldü.

Yanımda birinin varlığını hissettim ve döndüğümde, eğitmenimin bana yönelttiği korkunç gülümsemelerden biriyle karşılaştım. Memnun görünmüyordu.

Yüzündeki şeytani ifadeye rağmen sohbet edercesine bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Kesinlikle bir izlenim bıraktın, değil mi? Görünüşe göre Pençe senin potansiyelin olduğunu ama disiplinden yoksun olduğunu düşünüyormuş." Gülümsemesi genişledi, gözleri ışıldadı. "Bunun üzerine çalışmamız gerekecek. Bu gece dinlen, yavru. Yarın... ilginç olacak."

GARRET

Ember yine geç kalmıştı.

Birkaç gün önceki aynı palmiye ağaçlarının altında park halinde, koya geldiğimden beri üçüncü kez kolumdaki saate baktım. On ikiyi on sekiz dakika geçiyordu ve kız hâlâ ortada yoktu. Acaba yine “saatin kaç olduğunu” mu unuttu yoksa tamamen mi unuttu, diye merak ettim. Bu benim için akıl almaz bir durumdu. Birlik’te dakiklik her şey demekti. Ya zamanında gelirdin ya erken ama *asla* geç kalmazdın. Üstlerinden biri kendisiyle saat dörtte şapelde buluşmanı söylüyorsa, sebebi her ne olursa olsun saati geldiğinde o kilise bankının üzerinde olsan iyi olurdu yoksa bir aylık mutfak görevine çarptırılma riskiyle karşı karşıya kalırdın.

Sanırım Crescent Beach sakinleri, en azından yazın, dakik olma konusuna pek takılmıyorlardı. Buranın her yanından tembel bir dinginlik akıyordu; insanlar günü yaşıyorlardı; zamanı, yeri veya başka bir şeyi dert etmiyorlardı.

Ben asla sürekli bu şekilde yaşayamazdım. Beni delirtirdi. Tıpkı bu yabancı, alışılmışın dışında dürtüler gibi kızıl saçlı kız da içimde bir şeyleri kıpırdatıyordu. Ne olduklarını anlamıyordum ve hoşuma gittiğinden emin değildim. Ember dün elimi tuttuğunda buz kesmiştim. Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilememiştim. Geriye dönüp bakınca buna karşılık vermemin, hatta daha ilk başta bana dokunmasına izin vermemin bile olağandışı bir durum olduğunu

fark ettim. Birlik'te biri beni o şekilde tutacak olsa kendini yerde bulurdu. Bu bir refleksti, hayatın sürekli tehlikede olunca elinde olmayarak verdiğin bir tepkiydi.

Ancak onun bana dokunmasına izin vermiştim; parmaklarını, ölmeyi reddeden inatçı genç bir ejderhayla mücadelemden kalan yara izleri üzerinde gezdirmesine izin vermiştim. Kendimi geri çekmemiştim. Parmakları kolumdan midemin en derinlerine kadar bir sıcaklık dalgası göndermişti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bana... tekrar dokunmasını istiyordum.

Düşüncelerimden irkilerek geriye yaslandım ve gözlerimi ov-
dum. Neyim vardı benim? Ben bir askerdim, her zaman duyguları kontrol altında tutmak üzere eğitilmiştim. Saldıran bir ejderhayla yüzleşebilir ve hiçbir korku belirtisi göstermezdim. Üslerimin yüzüme iki saat boyunca bağırmasına katlanabilir ve yine de bir şey hissetmezdim. Ember'ı farklı kılan neydi?

Silkindim. Önemi yoktu. Önümde hâlâ bir görev vardı ve Ember hâlâ hedefti. Grubun geri kalanını listeden neredeyse elemiştik. Lexi ve Calvin, Crescent Beach'te doğmuşlardı ve başka bir yerde yaşamamışlardı. Diğer başşüphelimiz Kristin Duff buralı değildi ama her yaz babası ve üvey annesiyle Crescent Beach'i ziyaret ediyorlardı. Kristin'in babasının borsacı olarak çalıştığı New York'ta bir daireleri vardı.

Böylece geriye sadece ikizler, Ember ve Dante Hill kalıyordu. İkisi Crescent Beach'e daha bu yaz gelmişti. Sahildeki büyük bir evde yengeleri ve amcalarıyla yaşıyorlardı. Anne babaları yoktu.

Elbette kesin bir şey yoktu. Yanlış bir ipucunun peşinden gidiyor olabilirdik. Ember tamamen normal biri olabilirdi ama onu daha yakından tanıyana veya o bir hata yapana kadar bundan emin olamazdım. Ne olursa olsun güvenini kazanmak zorundaydım.

Tabii gelirse.

Koltuğa yayılarak durumu kabullenip beklemeye koyuldum.

Saat 13.31’de Ember sonunda geldi.

Aracın kapısını açıp indim ve kolunun altında sörf tahtasıyla dağınık kızıl saçlı birinin tek başına okyanusa baktığı tarafa yöneldim. Arkasında durduğumda elini gözlerine siper ederek dalgalara bakınıyordu.

“Birini mi arıyordun?”

Yerinden sıçrayıp hızla arkasına döndü ve orada olduğuma inanmayarak şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Garret? Ne zamandır buradasın... Demek istediğim... Vay canına, hâlâ buradasın.” Ben bir şey demeyince yanakları kızararak bakışlarını kumlara çevirdi. “Pes etmişsindir diye düşünmüştüm,” diye itiraf etti.

Az kalsın ediyordum. Vazgeçip gitmeden önce kendi kendime on iki buçuğa kadar bekleyeceğimi söylemiştim. Bu, geç kalmış birine tanınacak makul bir süreydi. Ancak yarım saat kırk beş dakikaya uzamıştı, sonra bir saate ve bir saat on beş dakikaya. Sonunda gelmeyeceğini kabullenip anahtarı kontağa yerleştirmiştim ki malum kız benim palmiye ağaçlarının altında olduğumu görmeyip sahile doğru yürürken birdenbire ortaya çıkmıştı.

“Yoksa yine saatin kaç olduğunu mu unuttun?” diye sordum soğukkanlı bir şekilde. Muhtemelen kızdığımı düşünerek yüzünü ekşitti ama sinirli olduğum söylenemezdi. Hatta onu görünce rahatlamıştım; cipte bir saat on beş dakika boyunca tek başıma otururken aklıma bir sürü korkunç olasılık gelmişti. Mantıksız, ihtimal dışı şeylerdi ama yine de gelmişti. Araba kazalarından köpekbalığı saldırılarına kadar beni endişeyle huzursuz eden bir sürü şey. Bu yeni bir deneyimdi, daha önce bende olmadığını fark ettiğim bir şey. Daha önce hiç kimse için endişelenmemiştim. Asker arkadaşlarım, silah arkadaşlarımla durum farklıydı. Yaptığımız şeyin aşırı tehlikeli olduğunu biliyorduk. Her an ölebileceğimizi biliyorduk. Başkasının güvenliği için endişe etmek tehlikeliydi ve herkesin ölümüne yol açabilirdi. Emirlerini bilmeleri ve bunlara uymaları için bölüğüne güvenmek zorundaydın. Kayıplar kaçınılmazdı, hayatın gerçeği idi. Birlik’te olmanın avantajlarından biri de buydu; St. George askerleri asla geç yaşta ölmezdi.

Ancak... Ember için endişelenmiştim. Çaresizce, başına bu kadar gecikmesine yol açacak bir şey gelmemiş olmasını ummuştum. Şimdi düşününce çok saçma geliyordu. Belli ki iyiydi ama her zamanki canlılığından eser yoktu.

“Gerçekten özür dilerim, Garret,” dedi Ember iri yeşil gözleriyle bana bakarak. Önce gözlerinin altındaki dün olmayan, aşırı yorgunluğun belirtisi koyu renk halkaları fark ettim. “Evde bir şeyler çıktı, o yüzden ayrılamadım. Burada olmak istedim; mümkün olduğunca hızlı geldim. Araba Dante’deydi, beni bırakması için Lexi’yi aramam gerekti...”

Perişan görünüyordu, onu rahatlatmak için hızlı hızlı konuştum. “Sorun değil, Ember. Kızmadım. Sadece geldiğine sevindim.” Gülümsemem, rahatlar gibi oldu. “Şimdi buradayız, o yüzden endişelenecek bir şey yok. Ancak...” Kolunun altında tuttuğu tek sörf tahtasına baktım. “Sadece bir tahta mı getirdin? Korkarım benim yok.”

“Ah, evet.” Birdenbire utanarak saçını gözlerinin önünden çekti. “Şey, ikincisini almaya zamanım olmadı, o yüzden yeni bir şey denememiz gerekecek. Hazırsan.”

Tam yanıtlayacakken Ember’ın kolunu indirmesiyle omzunda yüreğimi hoplatan bir şey fark ettim. Nazikçe ve hiç düşünmeden dirseğini tuttum ve tişörtünün kolunu yukarı sıyırdım.

Pazısının üzerinde alacalı mor bir çürük vardı. Neden bu kadar sinirlendiğime anlam veremeyerek kesik bir nefes aldım.

“Ne oldu?”

Ember elimden kurtularak gözlerini benden kaçırıp geri çekildi. “Hiç,” diye yanıtladı tişörtünün kolunu indirerek. “Kapıya çarptım. Önümden yeterince çabuk çekilmeyen çok kaba, yabani bir kapı. Endişelenecek bir şey değil. Bir daha karşıma çıkarsa tekmeyi basacağımdan emin olabilirsin.”

“Ember...”

“Garret, güven bana. Yapabileceğin hiçbir şey yok.” Zorlama bir gülümsemeyle başını kaldırıp baktı. “Şimdi sörf yapmaya gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Umarım planladığım şeye hazırsındır.”

PENÇE

O çürüğün sorumlusu her kimse bulup boynunu kırma isteğimi bastırarak yavaşça nefes verdim. “Peki,” dedim onaylarcasına başımı sallayarak. “Haydi gidelim. Ne göstereceksen hazırım.”

Ember yine meydan okuyan bir ifadeyle sırttı ve dalgalara doğru gerisingeri yürüdü. “Peki o zaman, yetenekli insan. Söylediklerin lafta kalmasın.”

EMBER

“Hazır mısınız?” dedim Garret’a. İri bir dalganın izleri hızla yaklaşırken bacaklarımızı iki yanından sarkıttığımız aynı sörf tahtası üzerinde oturuyorduk. Suratım ona dönük bir şekilde tahtanın ön tarafına diz çöktüğümde yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

“Bu işe yaramayacak,” dedi bana.

“Yarayacak. İlerle.”

“Ember...”

“Kapa çeneni ve ilerle!”

Kabarıklık giderek yaklaşıyordu. Garret tahtanın üzerinde düz bir şekilde yatıp ilerlerken ben de dizlerimin üzerinde döndüm ve gemi başı süsü gibi ileriye bakar vaziyette çömelerek tahtanın üzerine sindim. Biz tepeye ulaştığımızda dalga kabardı ve kırılmaya başladı. Garret’la aynı anda yukarı sıçradık ama bu kadar önde olmaya veya tahtanın üzerinde iki bedeni dengede tutmaya alışkın değildim. Sörf tahtası sallandı, ben sallandım... ve dengemi kaybettim.

Bir çılgınlıkla tahtanın üzerinden devrildim. Suyu düşmeden önce Garret’ın da dalganın içine sürüklendiğini gördüm ve sonra her taraf birkaç saniyeliğine durmaksızın döndü. Gözlerimi yumdum ve çarpan dalga geçene kadar nefesimi tuttum, ardından yukarı çıkıp etrafta Garret’a bakındım.

Birkaç metre ötede etrafından denize doğru geri çekilen sular akarak kumun üzerine diz çökmüştü. Güneş çıplak, yanık tenli omuz-

larına vururken başını geriye atıp gözlerindeki ve saçındaki suları silkti. Midemde o tuhaf kıpırtıyı hissettikten sonra bunu bastırıp etrafa sular sıçratarak yanına gittim.

“Peki, bu işe yaramadı. İkinci tura hazır mısın?”

Hafif bir gülümsemeyle bana baktı. “Bu bitmeden birkaç defa daha dalgaların tokadını yiyeceğim, değil mi?”

“Hey, korkuyorsan...”

“Öyle bir şey demedim.” Hâlâ gülümseyerek ayağa fırladı ve yarı eğlenmiş, yarı bezgin bir ifadeyle bana baktı. “Galiba zoru seviyorum. İnsan takımı Okyanus’a karşı, ikinci raunt.”

Üç kere daha denemek zorunda kaldık. İlk ikisi deneyimlerden ders çıkarmak ve sörf tahtası üzerinde bir başkası varken nerede durmamız gerektiğini çözmekle geçti. Üçüncü düşüş tamamen benim hatamdı; dengemi kaybetmemek için çılgıncasına sağa sola sallandım ve yanlışlıkla Garret’ın yüzüne vurarak ikimizi birden suya devirdim.

Kıyıda onunla buluştuğumda sörf tahtasını ayak bileğine bağlı kordondan kendine doğru sürüklüyordu. Arkasını döndüğünde sol gözü hafif şişip kızarmıştı, utançla yüzümü eksittim.

“Özür dilerim.”

Omuzlarını silkti. “Başıma daha kötüsü de gelmişti.” Benim utançtan süklüm püklüm halimi görünce rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. “Ember, sorun değil. Yumruk yemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, inan bana. Bu bir şey değil.”

“Dur bakayım.” Yanma yaklaştım, yarayı daha iyi görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Yüzünü incelerken Garret, gözlerini ufukta tek bir noktaya sabitleyip hiç kıpırdamadan durdu. Pürüzsüz teni bronzdu ama tek gözünün çevresinde belli belirsiz oluşan koyu renk halkayı görünce yüzümü buruşturdum. Ayrıca şakağında, saçının altında kalan ve neredeyse belli olmayan ince bir çizgi, bir yara izi daha vardı. Bu kadar çok yara izi olacak kadar ne yapmıştı ki?

O kaygı verici, kafamı kuralayan şüphe yeniden aklıma geldi ve hemen bastırdım. Bunu düşünmeyecektim. Garret o katil tarikatın bir parçası değildi. Olamazdı.

“Evet?” Gergin ama tuhaf bir şekilde sakın sesi karşısında şaşır-
dım. Sanki geri kaçmamak için kendi içgüdüleriyle mücadele ediyor
gibiymi. “Karar nedir?”

“Şey, gecenin ilerleyen saatlerinde gözün morarabilir ama küçük
bir morluk.”

Alçak sesle gülünce mideme kıpırtı dalgaları gönderdi. “Ben de
karşılaşacağım en tehlikeli şeylerin dalgalar olduğunu sanmıştım.”

Kalbim birden hızla çarpmaya başladı, yavaşlaması için suya
doğru birkaç adım attım. Garret’ın gözleri beni takip etti, cıva ba-
kışları sanki ensemi delip geçiyordu. Yüzümü ateş bastı, gözlerimi
güneşe ve Garret’m delici bakışlarına doğru siper ederek okyanusa
baktım. “İçine giren onca kum ve tuz peki iyi gelmeyecektir. Burada
bırakmak ister misin?”

“Bırakmak mı?” Sesindeki meydan okuyan sırtışı duyup ona
baktım. Muzip gözlerle yeniden gülümsüyordu. “Şimdiden vazgeç-
mek mi?” diye sordu başını yana eğerek. “Ne vereceksen hazırım
demiştin. Yoksa o son dalga çok mu korkunç geldi?”

Hayretle gözlerimi kırptırdım. Benimle *alay* mı ediyordu? *Bu*
Garret nereden çıkmıştı? Belki dalgalarla o son çarpışması biraz
beynini sarsmıştı. Her neyse, şikâyetçi değildim.

“Tamam, o zaman,” dedim yeniden kendi pis sırtışımı takına-
rak. “Bunu sen istedin. Bir kez daha.”

Okyanusa geri atladık, sörf tahtasının üzerine çıktık ve ufuktan
gelecek olası dalgaları aradık. Daha doğrusu Garret aradı. Bense
suya bakmak yerine dikkatle onu izliyordum; yüzünü, profilini, açık
renk saçlarını ve heykel gibi göğsüyle kollarını.

O sabah Korkutucu Pençe Yetkilisi, *İnsanlar alt türlerdir*, demişti.
Sayıları bu kadar çok olmasa onları çoktan kontrolümüz altına
almıştık. Şunu unutma, yavru; görünüş olarak onlara benziyor
olabiliriz, onların arasında yürüyor ve onların hayatlarının bir

parçası haline gelmiş olabiliriz ama insanlar amaca giden yolda bir araçtan başka bir şey değiller.

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı Garret. Omuzlarının üzerinden kabarak hızla bize yaklaşan bir dalgaya baktım. Tekrar bana bakıp gülümseyince kalbim tekledi. “Hazır mısın?”

Onaylarcasına başımı salladım. Dalga yükselip kıvrılmaya başladı ama Garret sıçrayarak ayağa kalkmıştı bile. Peşinden ben de sıçradım, kısa bir an dengemi kaybettim ama sonra iki güçlü el iki yanımdan tutarak düşmeme engel oldu. Kalp atışlarım boğazımda, birlikte hareket ederek dalganın üzerinde ilerlediğimiz sırada yüzüm karşıya dönüktü. Geriye bakmaya cesaret edemiyordum ama Garret’in sırtışını omuzlarımda hissedebiliyordum. Bir zafer çığlığı atmaktan kendimi alamadım.

Dalga sığ sularda düzleşene kadar tahtanın üzerinde kalmaya devam ettik ve yumruğumu kaldırarak bir zafer çığlığı daha attım. Ne yazık ki bu hareketim sörf tahtasının dengesini bozmaya yetmişti ve gürültülü bir suya çarpma sesiyle tahtadan düştük.

Kahkahayla doğruldum ve gözlerimdeki suları kırıştırarak akıttım. Garret önümde suyun içinden ayağa kalktı, saçlarını silkeledi ve parmaklarıyla geriye yatırdı. Omuzları sessiz bir kahkahayla inip kalkıyordu, yüzü zaferle ve safi mutlulukla aydınlanmıştı. Midemdeki kıpırtıyla sessizce adını söyledim.

Gülümseyerek bana baktı.

Parmak uçlarımda yükseldim, ellerimi omuzlarına koydum, yüzümü yüzüne yaklaştırdım onu öptüm.

Garret kaskatı kesildi, ellerini kaldırarak kollarımı tuttu ama beni kendinden uzaklaştırmadı. Teninin altındaki sıkı kaslarını ve benimkinin yankılanması gibi kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. Dudakları okyanustan dolayı tuzluydu, karşılık vermese bile ılık ve yumuşaktı.

İçimdeki kıpırtı midemin içinden sıcak dalgalar yayarak omurgamın aşağısına kadar her yanıma ürpertti. Demek birini öpmek...ve bunu içtenlikle yapmak *böyle* bir şeydi. İnsanları öpüşürken daha önce binlerce kez görmüştüm ve Colin’in ıslak, iğrenç ağzını zorla

ve tiksindirici bir şekilde ağzıma götürdüğü zamanı hatırlıyordum. Öpüşmenin insanlar arasında neden bu kadar meşhur olduğunu hiç anlamamıştım. Neden biri başka birinin yüzüne bu kadar yakın olmak istesindi ki? Ejderha toplumunda ağız kısmını birbirine sürtmek veya burunları tokuşturmak büyük bir güven işaretiydi; başını, kafatası parçalayabilecek veya ateş soluyabilecek bir çenenin o kadar yakınına yaklaştırmak istemek nadir bir durumdu. Öpüşmenin de hep, bir türlü anlam veremediğim, sıradan insan davranışlarından biri olduğunu sanmıştım. Böyle olabileceğini... nereden bilebilirdim.

Dur bir dakika. Ben bir *ejderhaydım*. Ne yapıyordum ben?

Öpüşmeyi bırakarak geri çekildim ve Garret'a baktım. Afallama ve şok arasında kalmış bir ifadeyle bana bakıyordu. Hâlâ ön kollarımı tutan elleri canımı yakarcasına tenime bastırıyordu.

"Şey." Hafifçe yüzümü buruşturarak geri çekildim, elleri arasından sıyrılmama izin verdi. Kolları iki yanına düştü ve birdenbire okunmayan metalik gözlerle beni izlemeyi sürdürdü. İçten içe biraz çıldırmıyor olsam utanıyormuş olabilirdim.

Az önce bir insanı öptüm. Bir insanı öptüm. İnanamıyorum, neyim var benim? Ellerimi saçlarıma götürerek karmakarışık düğüncelerimi netleştirmeye çalıştım ama hâlâ bakışlarındaki sıcaklığı hissederken bu zordu. *Eve gitmem gerek. Bu iş çıkırından çıktı.*

"Özür dilerim," diye mırıldandım, hâlâ hareketsiz duran insandan geriye doğru çekilerek. "Ben, şey, gitsem iyi olacak. İstersen sörf tahtası sende kalsın, ben sonra bir ara alırım. Görüşürüz, Garret."

Garret transtan çıkarcasına silkelenerek sonunda hareket etti. "Seni buraya Lexi bırakmamış mıydı?" diye sordu, normalde çok sakın ve kendinden emin sesi sona doğru biraz titreyerek.

Kahretsin, tabii ya. Garret ve şu mantığı yok muydu! "Sorun değil." Geçiştirircesine elimi salladım ama hâlâ yüzüne bakamıyordum. "Yürüyerek dönebilirim, çok uzun sürmez ya da beni alması için Lexi'yi ararım. En kötü ihtimalle otostop çekerim." *Şu an tek yapmam gereken eve gitmek.*

"Ember, bekle." Alçak ve zorlayıcı sesiyle olduğum yerde durdum. Devam etmem gerektiğini, arkama bakmaksızın sahilden yukarı

PENÇE

yürümem gerektiğini bilmeme rağmen ondan uzaklaşamıyordum. Sörf tahtasını kaldırdığını, sonra arkamdan suyun içinde ilerlediğini duydum. Yanıma geldiğinde ejderha içgüdülerim hırıldayarak kendini geri çekti, oysa aptal hain kalbim sanki göğüs kafesimden fırlayacaktı. “Ta oraya kadar otostop çekemezsin,” diye mırıldandı ama o da yüzüme bakamıyordu. “Ben seni eve bırakırım.”

GARRET

Eve dönüş yolu... Muhtemelen bunun için en uygun sözcük, *tuhaf*tı. Ember camdan dışarıyı izlerken ve bana bakmaktan özellikle kaçınırken sessizliğini koruyordu. Ellerimi direksiyondan ayırmadan dümdüz karşıya bakıyordum ama kızı hâlâ gözucuyla görebiliyordum. İkimiz de ne konuşmuş ne de doğrudan birbirimize bakmıştık ve bu iyi bir şeydi çünkü kafamın içi kasırgaya kapılmış gibi karmakarışık.

Beni öptüğünde... bütün duyularım donmuştu. Yine. Dudakları benimkilere dokunduğunda şaşırmıştım –hatta şoke olmuştum– ama tepki vermemiştim, hatta onu geriye bile itmemiştim. Bu delilikti. Reflekslerim bundan daha iyiydi; bana asla o kadar yaklaşmaması gerekiyordu. Birlik’te kimse bana parmağını dokunduramazdı, birkaç gün arayla bu kızın sadece bana sokulmasına değil, aynı zamanda yaklaşıp beni *öpmesine* izin vermiştim. Ember Pençe’dekilerden biri olsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüştüm.

İşin gerçeği, onun yanındayken gardımı düşürüyordum. Eğlenceliydi, kendini sevdiren biriydi ve hoşsohbeti. Potansiyel hedef olsun veya olmasın, onunla zaman geçirmek... hoşuma gidiyordu. Ancak en rahatsız edici şey bu değildi.

Hayır, en tedirgin edici şey, öpüşme sona erdiğinde ve Ember kendini geri çektiğinde, az kalsın öne doğru bir adım atıp onu tekrar öpecektim. Şimdiyse sadece birkaç santim uzağımda oturuyula adeta bana sesleniyordu. Yaptığı her şeyin, her küçük hareketinin,

kıpırdayışının veya iç çekişinin pür dikkat farkındaydım. Ona bakmıyorken bile varlığını ve aramızdaki dürtüyü hissedebiliyordum. Bu beni çıldırtıyordu.

Evinin sokağına saptığımızda Ember daha cip durmadan elini kapiya uzattı. Kapısını açarken acaba onu durdurmaya çalışsam mı veya en azından onunla konuşsam mı diye düşündüm. Ancak daha ben bunu düşünürken kapı çarpılarak örtülmüş ve o an uçup gitmişti.

Uyuşmuş bir halde caddenin karşısına geçişini ve kolunun altında sallanan sörf tahtasıyla benden tarafa bir kez olsun bakmadan hızlı adımlarla sahil villasına doğru gidişini izledim. Her adımında ona seslenmek, peşinden gitmek istedim ama bir şey bana engel oldu.

Sokak kapısına yaklaşırken izlendiğimi hissettim ve evin üst penceresine baktım. Kızıl saçları akşamüstü güneşiyle aydınlanan biri pencereden beni izliyordu, sonra arkasını döndü ve gözden kayboldu.

Daireye döndüğümde Tristan evde değildi. Buna sevinmişim çünkü kimseyle konuşacak havamda değildim. Salonun köşesindeki kum torbasının yanına gittim ve zincirlerini şakırdatacak şekilde sertçe vurdum. Düşünmek istemiyordum. Odağımı bulmam, tenimin içinde dolaşan bu garip, huzursuz edici enerjiyi sakinleştirmem gerekiyordu. Kızıl saçlı kızın görüntüsünü kafamdan atmaya ve dudaklarının hissini silmeye çalışarak kum torbasına tekrar vurdum.

Tristan içeri girdiğinde ne kadar zamandır orada olduğumun bile farkında değildim. Salonda birden durarak yarı eğlenmiş, yarı endişeli bir ifadeyle bana baktı. Soluk soluğa kollarımı indirdim, parmak eklemelerim torbaya vurmaktan acıyordu. Terin yüzümden aşağı akıp gözlerime sızdığını hissettim. Eve gelişimin üzerinden bir saatten fazla zaman geçtiğini ve o ilk yumruğu attığımdan beri hiç durmadığımı veya hız kesmediğimi fark ettim.

“Eee...” dedi Tristan terli ve nefes nefese halim karşısında tek kaşını kaldırarak. “Günün nasıl geçti?”

Zihnim hâlâ sakinleşmemiştir. Bunca zaman geçmesine rağmen Ember’ı hâlâ görebiliyor, omuzlarımdaki ellerini ve dudaklarının

dudaklarıma dokunduğu anı hissedebiliyordum. Kum torbasına gürültülü bir yumruk daha attım, ardından soluk soluğa sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi kapadım. Bir an Tristan'a o öğleden sonra sahilde yaşananları anlatmamayı düşündüm ama hemen vazgeçtim. Şimdiye kadar ortağımdan hiçbir şey saklamamıştım. Biri hayatınızı avucunun içinde tuttuğunda tam güven şarttı.

"Garret?" Tristan'ın sesi şimdi dikkatli çıkıyordu, odanın içine doğru biraz daha ilerlediğini duydum. "Ne oldu?"

Elimle yüzümü ovuşturdum. Kolumu indirerek, "Bu öğleden sonra," diye mırıldandım. "Sahilde. Ember... o... o... beni öptü."

Tristan'ın kaşları çatıldı. Az önce söylediklerime inanamazcasına, "Ne dedin?" diye sordu. "Ember Hill; hani bunca zamandır peşinde olduğumuz, potansiyel uyuyan olduğunu düşündüğümüz kız... seni öptü. Öyle mi?"

O anı istemsizce gözümde canlandırarak kendimi duvardan ittim. "Çok yaklaştım," dedim pencerenin yanma giderek. Okyanus villa çatılarının ve palmye ağacı tepelerinin ötesinde gün ışığı altında parıldayarak bana yeniden o anı hatırlatıyordu. "Dikkatimi kaybettim," diye devam ettim, "ve bu ilk değildi. Bence onu artık görmemeliyim. Bu yalnızca görevi tehlikeye atar."

"Hayır," dedi Tristan emin bir sesle. Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır, istediğimiz bu, Garret," diye açıkladı. "Yakınlaşmak zorundasın. Bir şeyleri öğrenmenin, onun gerçekten uyuyan olup olmadığını anlamanın tek yolu bu. Sana ne kadar çok güvenirse hata yapma olasılığı da bir o kadar artar. Şimdi bırakamazsın. Onu görmeye devam etmek zorundasın."

Ember'la zaman geçirmeye devam etmek. Bu düşünce karşısında hem korktum hem de rahatladım. "Bundan sonra nasıl ilerleyeceğim?" diye sordum geriye doğru yürüyerek. Bu tarz bir şey için hiçbir koordinat sistemim, faydalanacağım bir deneyimim yoktu. Ayrıca beni bir daha görmek istemezse onun peşinden nasıl gidecektim, ondan hoşlandığımı nasıl belli edecektim? "Beni... öptükten sonra... neredeyse kaçtı. Bu onu oldukça fena korkutmuş gibiydi. Şimdi ne yapacağım?"

“Ona çıkma teklif ettin mi? Tekrar görüşmek için bir plan yaptın mı?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Ben... ben...”

“Pusuya düşmekle mi meşguldün?”

Kum torbasına gönülsüzce bir yumruk atarak derin bir iç çektim. “Evet.”

Tristan sırtıttı. “Tamam, durumu kabullenip onun peşine düşmek zorundasın, ortak,” dedi. Fazlasıyla keyifli gibiydi. “Cesur ol. Bu kez reddedilmeyi kabul etme. O kadar zor olmasa gerek. Seni öptüyse senden *biraz* hoşlanıyor demektir.”

Kollarımı önümde kavuşturarak, “Uyuyan oysa benden hoşlanmaması gerekir,” diye itiraz ettim. Ejderhaların o tarz duyguları olmazdı. Onlar insan ırkının kusursuz taklitleriydi. Onları böylesine tehlikeli kılan şey de buydu ama gerçek bir arkadaşlık kavramına, üzüntüye, sevgiye ya da pişmanlığa sahip değillerdi. En azından ben hep öyle duymuştum.

Tristan omuzlarını silkti. “Belki bu da Pençe’nin eğitiminin bir parçasıdır. Aralarına karışmak için insanlar ne yapıyorsa onu yapmak. Ya kontrol etmek ya da bize izlerini kaybettirmek için kalkışacakları bir şeye benziyor. Belki de sadece sıradan bir sivildir. Her durumda, ne olduğunu bulana kadar oyununu devam ettirmek zorundasın. Bunu idare edebileceğini düşünüyor musun?”

Oyun. O kadar. Bu kızdan hoşlanıyormuş gibi yapmak. Ona karşı bir şeyler hissediyormuş gibi, bir tür ilişkiye başlayacakmış gibi davranmak. Arkadaşlığını ve güvenini kazanmak ve tüm bunları yaparken sonunda bu şeyi ve onu yok etmek zorunda kalabileceğimi bilmek.

Bunu yapmak yanlış geliyordu. Kirli ve hileli, *onların* yapacağı türden bir şey. Ancak... ben bir askerdim ve bu da benim görevimdi. Kendime şunu hatırlatmak zorundaydım: Ember uyuyansa, masum değildi. O bir ejderhaydı, içten içe insan soyunu hakir gören ve bir nebze empatiye, insanlık yetisine sahip olmayan bir yaratıktı. Genç

olanlar bile yetişkinleri kadar, belki daha bile sinsi ve korkunçtu. Kurnaz, acayip güçlü yetişkinler olmadan yavruları yok etmek bu savaşı kazanmamızın en hızlı yolu.

Yalan söylemek zorunda kalsam bile... Doğrusu küçük bir yanımlı onu tekrar göreceğim düşüncesi karşısında sevinçten havaya uçmuştu.

Aklımın en karanlık köşesine ittiğim daha küçük bir yanımsa, planladığım şey karşısında dehşete kapılıyor, bundan öğreniyordu.

“İdare edebilirim,” dedim Tristan’a. Kum torbasının yanından geçtim ve soğuk bir duş almak için banyoya yöneldim. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Bu arada, Garret...”

Bu kez Tristan’ın sesi kaygı vericiydi. Temkinli bir şekilde geriye baktım.

“Bu kıza âşık olma hatasına düşme,” diye uyardı dikkatle beni izleyerek. “Normal bir sivilse herhangi bir ilişkiye başlayamazsın. Bizim hayatımızda olmaz. Ancak o bir *uyuyansa* ve bu, uyum sağlamaları için yavrularına öğrettikleri yeni bir taktikse...” Başını iki yana sallayıp gözleri kısıldı. “O tetiği çekmek zorunda olduğun bir an gelirse hiçbir kuşkun olmamalı. Bir an olsun tereddüt edemezsin yoksa seni paramparça eder. Anlıyorsun, değil mi?”

Ember’in yüzü bir kez daha gözümün önüne geldi: Gülümseyen, neşeli yüzü; öpücüğüyle birlikte midemde hissettiğim o kasılma hissi. Bu düşünceyi insafsızca aklımdan çıkardım.

“Evet,” dedim. “Anlıyorum.”

EMBER

Merdivenlerden çıkıp gecenin geri kalanı boyunca saklanmak için doğruca odama yönelirken Dante, “Neredeydin?” diye sordu. Ne yazık ki meraklı ikizim dikkatli yeşil gözleriyle en üst basamakta durmuş aşağı bakıyordu.

Alaycı bir şekilde güldüm. “Nesin sen, yumurta dadım mı? Sörf yapıyordum, neye benziyor?” Yanından geçerek odama yöneldim. Şüpheli bakışları enseme delip geçerek beni koridor boyunca takip etti.

“Seni eve bırakan insan kimdi?” diye sordu Dante. “Onu daha önce görmemiştim.”

“Garret’ti,” diye yanıtladım, kıpkırmızı suratımı görmemesini umarak. “Sana daha önce anlattığım çocuk, hatırladın mı? Hani Kristin ve Lexi’yle sahilde tanıştığımız. Bizim için o pislikleri pataklayan. İyi biri.”

Belki fazla iyi, diye fısıldadı içimdeki ejderha. Dudaklarımdaki dudaklarını, yukarı uzanıp onu öpmek için beliren ani dürtüyü, öptüğümde midemi yakan o alevi hâlâ hissedebiliyordum. *Pençe bunu öğrense ne der?*

Pençe kuyruğunu alıp bir tarafına soksun, diye geçirdim içimden. Sorun bu değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse bir insanla ilişki yaşamak teşkilat tarafından tamamen *yasak* değildi. Bir insanı kendine âşık etmek onları kontrol etmenin, onlara istediğini yaptırmanın kolay bir yoluydu. Dante bu konuda ustaydı; nerede olursa

ve etrafında kim olursa olsun birileri hep onu bir yere götürmeye, telefonunu veya neyi varsa ona vermeye hazır olurdu. Bunun için çok çabalamasına bile gerek olmazdı. Bunun çok sinsice olduğunu düşünürdüm ama Pençe'deki herkes insan duygularının nasıl idare edileceğini bilirdi. Bir insanı öpmem hiçbir anlama gelmiyordu.

Bir insanı öpme *sebeğim* bambaşka bir konuydu.

Odama geldim ve kapıyı kapamak için döndüm ama Dante bana engel olarak kapıyla kirişin arasına girdi. Yüz ifadesinden kuşku ve endişe akıyordu. "İyi misin, kardeşim?" diye sordu dikkatle yüzüme bakarak. "Senin için endişelendim. Eğitim seansından hemen sonra Lexi'yle gitmişsin ve telefonunu kapamışsın."

Sadist eğitmenimi hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Konuyu değiştirmek için, "Liam amca gibi konuştun," diye takıldım. "Ben iyiyim, o yüzden nevrotik ikiz radarını indirebilirsin. Garret'la sörf yapmaya gittik, o kadar."

Sonra da onu öptüm. Daha çok öpebilmek için fena halde onu tekrar görmek istiyorum. Kertenkele aşkına, başım büyük dertte.

"Nevrotik ikiz radarımı indiremem," dedi Dante kapı eşiğinde kıpırdamadan. Elini koluma götürerek biraz daha yaklaştı. "İkizim üzgünken olmaz. Gerçekten canını sıkın bir şeyler olduğunu hissederken olmaz."

"Hani şu aşırı korumacı ikiz kardeş tavrı var ya? Bazen biraz fazla ileri gidebiliyor."

"Hey, sen ve benden bahsediyoruz. Burada sahip olduğumuz tek şey ikimiziz." Dante'nin sesi tamamen ciddilemişti. "Ben sana göz kulak olmazsam, kim olacak? O yüzden, haydi, Edi." Kolumu yavaşça sıktı, sonra elini indirdi. "Neler oluyor? O insan seni incitti mi?"

"İncittiyse ne yapacaksın? Onu yiyecek misin?"

"İsterdim ama hayır." İkizim bana sabırsız bir bakış attı. "Ayrıca kaçamak cevaplar veriyorsun. Sorun ne, Ember? Seni rahatsız eden bir şey var ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Konuş benimle."

Duraksadım. Birileriyle; empati kurabilecek ve içimi saran bu tuhaf, yeni, *insani* duyguları anlayabilecek başka bir ejderhayla konuşmak istiyordum... Eğitmenimin daha bu sabah dediğine göre, bir

ejderhanın hayatında yeri olmayan duygular. Yaşadığım şeyi Dante anlayacak mıydı? Önceleri ona her şeyi daima anlatırdım.

“Ben, şey, sadece bugün eğitmenimin söylediği bir şeyi düşünüyordum,” diye itiraf ettim. Tamamen yalan sayılmazdı. “Bana insanların alt tür olduğunu, hiçbirine fazla bağlanmamamız gerektiğini çünkü onların uzun vadede sadece yem olduklarını söyledi. Ayrıca gerçekte ne olduğumuzu öğrenseler bizi yok edeceklerini söyledi.”

Dante onaylarcasına başını salladı. “Biliyorum. Benim eğitmenim de aynısını söyledi.”

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?” Hafifçe koridorun ilerisini, sokak kapısını işaret ettim. “Demek istediğim, iki insanla yaşıyoruz, bütün arkadaşlarımız insan ve her gün insanlarla konuşuyoruz. Liam ve Sarah tabii ki Pençe için çalışıyor ama onları *yem* olarak düşünemem. Bu kulağa çok... acımasız geliyor. Lexi, Calvin ve diğerleri hakkında sen de o şekilde düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Dante hemen başını iki yana sallayınca rahatladım. “Ancak onlardan olmadığımızı kabul etmek zorundayız, Ember. Biz insan *değiliz*. Onların dünyalarında, onların arasında yaşıyoruz ama hep ayrı olacağız. Eğitmenlerimiz haklı. İnsanlara hiçbir zaman fazla bağlanmamalıyız.”

Suratımı astım. Duymak istediğim bu değildi. “Neden?”

“Ember.” Dante bana garip bir bakış attı. “Çünkü biz *ejderhaya*. İnsanlar... Tamam, alt tür değiller ama besin zincirinin daha altındalar. Biz daha güçlüyüz, daha akıllıyız ve onlardan bin kat daha uzun yaşıyoruz. Bütün insan arkadaşlarımız –Lexi, Calvin, Kristin, hepsi– yaşlanıp ölecek ama biz hayata daha yeni başlamış olacağız. Aynı ligde değiliz, kardeşim. Bunu fark etmen gerekirdi.”

Moralim daha da bozuldu. Bu, kararımı perçinledi. Ona kesinlikle Garret’la olanlardan bahsetmeyecektim. Muhtemelen insanın peşine düşüp onu yemezdi ama bir oğlanı öptüğümü söylersem sebebini öğrenmek isteyecekti. Bense açıklayamayacaktım. Daha ben bile ne olduğundan emin değildim.

“Evet.” Derin bir iç çektim. “Biliyorum.” Dante, gözlerinde endişe ve şaşkınlık parıltılarıyla bana bakmayı sürdürüyordu ama düşün-

mek için yalnız kalmalıydım. “Birkaç saatliğine yatacağım.” Kapıma uzanarak iç çektim. “Akşam yemeği saatine kadar uyanmazsam gelip duvarıma falan vur, tamam mı?”

Kapıyı kapayacakken Dante elini uzatarak, “Bekle,” dedi. “Kristin dört beş kere aradı,” dedi ben arkamı dönüp baktığım sırada. “Yarın geceki partisine gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyor.”

“O yarın mıydı?” Vay canına, günler çok hızlı geçiyordu. Hafta sonunun gelip çatıldığını fark etmemiştim bile. İçimi küçük bir heyecan kapladı. Erken kalkıp eğitmenimle buluşmak zorunda olmadığım tek zaman hafta sonlarıydı. Önümüzdeki iki gün boyunca özgürdüm.

Dante tek kaşını kaldırarak onaylarcasına başını salladı. “Anladığım kadarıyla hâlâ gitmeyi planlıyoruz.”

“Tabii ki.”

“Ayrıca bu partideyken senin saatin kaç olduğunu unutacağını ve benimse saat gece yarısını geçmesine rağmen neden hâlâ dışarıda olduğumuz konusunda inandırıcı bir mazeret bulmak zorunda kalacağımı farz ediyorum.”

Gülümseyerek ona baktım. “O yüzden ikizlerden zeki olanımız sensin.”

“Hı hı. Peki ya sen hangisisin?”

“Güzel olan.”

Dante derin bir iç çekti. “Peki. Bir çaresine bakarım. Her zamanki gibi.” Başını iki yana salladı ve alaycı bir sırıtışla bana baktı. “Sadece senin için, Edi.”

Dante gittikten sonra odama gidip kendimi yatağıma attım ve gözlerimi tavana diktim. Bu hiç de tatmin edici değildi. Görünüşe göre Dante’ye sorunlarımdan bahsedemeyecektim. Erkek kardeşim olabilirdi ama aynı zamanda bir ejderhaydı. Bu duygular bana nasıl yabancıysa, aynısı onun için de geçerliydi. Bu kulağa her ne kadar tuhaf gelse de yaşadıklarımı gerçekten anlayacak birine ihtiyacım vardı. Bir insana ihtiyacım vardı.

Bir... arkadaşına ihtiyacım vardı.

Yan dönerek telefonumu çıkardım, kişi listesini kaydırarak tanıdık bir ismin üzerine tıkladım.

Telefonu açtığında, “Selam, Lex,” diye mırıldandım. “Meşgul müsün?”

“Aman Tanrım, Ember!” dedi öteki uçtaki ses. “Hayır, tabii ki değilim. On beş dakikaya Smoothie Hut’ta buluşalım. Yakışıklı Garret’la aranızda neler olduğunu bana anlatmak zorundasın!”

Yaşananları hatırlayınca midem tekrar kasılarak, “Peki,” diye mırıldandım. “Orada olacağım.”

Yirmi dakika sonra masanın üzerinde eriyen iki smoothie’yle dışarıdaki piknik masalarından birinde oturduğumda Lexi de sabırsız bir bakışla karşıma oturdu.

Selam vermek yerine, “Evet?” deyip bardaklardan birini kaptığı gibi ikiye ayırmak istercesine pipetini dişledi. “Sana kızgıyım, Em,” dedi yanıt vermemi beklemeden. “Seni almamı ve Garret’la buluşmak için seni koya bırakmamı istedin ama sonra nasıl geçtiğini anlatmak için beni aramadın bile. Saatlerdir hop oturup hop kalkıyorum. O yüzden haydi, Em. Dökül...” Masanın üzerine vurdu. “Garret’la bütün öğleden sonra koyda baş başaydınız. Neler oldu? Eğlenceli bir şeyler oldu mu?” Komplocu gibi gülümseyerek öne uzandı. “Ona çıplak yüzmeyi öğrettin mi?”

“Ne? Hayır!” Yanaklarımın kızardığını hissederek yüzümü buruşturdum. “Kafanı o lağım çukurundan çıkar, seni yaramaz. Öyle bir şey olmadı.”

“Ancak *bir şey* oldu, değil mi?” Lexi neler olduğunu yüzümden anlamaya çalışarak dikkatle beni izliyordu. Birdenbire utanarak omuzlarımı silktim ve kaşlarımı çattım. “Ember, lütfen. Dün alışveriş merkezindeyken ikinizi gördüm. Bir şeyler olduğunu biliyorum. En iyi arkadaşım olarak hayatında muhteşem oğlanlarla ilgili veya onların etrafında dönen her şeyi bana anlatmak zorundasın. Anlaşmanın bir bölümü bu.”

“O sözleşmeyi imzaladığınızı hatırlamıyorum,” diye geveledim.

“Dipnotları oku, hayatım. Seni öptü mü?”

Nabızım hızlandı ama başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Peki, *sen* onu öptün mü?”

“Şey...”

Lexi bir ılık attı. Kaşlarını çatarak onu susturdum. Bunun üzerine zırdeli gibi sırtarak sesini alçalttı. “Biliyordum! İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum.” Zafer kazanmışçasına bana baktı. “Söyle haydi! Haklı olduğumu söyle.”

“Pekâlâ, evet! Tamam, onu öptüm. Haklıydın.”

“Teşekkür ederim. Gördün mü, zor değilmiş.” Lexi bilge edasıyla gülümsedi ve devamını duymak için arkasına yaslandı. “Ee, onu öptükten sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Artık itiraf ettiğim için sesimdeki üzüntüyü ve beraberinde gelen pişmanlığı daha fazla gizleyemedim. “Sanırım biraz dehşete kapıldım. Sonrasında beni eve bırakmasını söyledim. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmadık.” İç çekerek karamsar bir şekilde masayla oynadım. “Seni aradığımda beni eve bırakalı daha birkaç dakika olmuştu. Şu an muhtemelen benden nefret ediyordur veya tam bir kaçık olduğumu düşünüyordur.”

“Hiç sanmam.” Ben karşılık vermeyince sabırsızlıkla parmaklarını ahşabın üzerine vurdu. “Onunla tekrar görüşeceksin, değil mi? Onunla tekrar görüşeceğini söyle.”

“Bilmiyorum.”

“Bunda bilmeyecek ne var? Ondan hoşlanıyor musun, hoşlanmıyor musun?”

“Ben...” Duraksayarak düşündüm. Ben bir ejderhaydım; bu tarz duygularımız olmaması gerekirdi. Ancak ne zaman Garret’ı düşünsem kesinlikle *bir şeyler* oluyordu. Hem, çekim nasıl bir histi ki? Sesini her duyduğunda sırtmak mıydı veya bakışlarını sana her çevirişinde nefesinin kesilmesi miydi? Söylediğin bir şeyin onu mutlu ettiğini bildiğin için gülümsediğini görmek istemek, kahkahasını duymak istemek miydi? Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim; sadece birinin yanında olma, ona yakın olma isteğini yaşamamıştım. Böyle bir şeyse...

“Galiba hoşlanıyorum.”

Garret’tan hoşlanıyordum. Bir insandan hoşlanıyordum.

Lexi onaylarcasına başını salladı. “O da senden hoşlanıyor. Bana öyle kuşku bakma, Em. Güven bana, bunu daha önce gördüm,

çocuk sana âşık. Neden sürekli yanına gelip seninle takılıyor sanıyorsun?” Analizinin verdiği güvenle arkasına yaslanıp sırtıttı. “Sana fena halde vurulmuş.”

Garret gibi birinin duygularına karşılık verebileceği düşüncesi karşısında midemde kelekler uçtu... Ancak bu çok yeniydi. Böyle hissedebileceğimi hiç beklemiyordum. Pençe'ye göre bu şekilde hissetmemem *gerekliyordu*.

Lexi'ye dönerek çaresiz bir sesle yalvarırcasına ona baktım. “Ee, şimdi ne yapmalıyım?”

“Ah, Ember.” Lexi on altı yıllık insan deneyimiyle parlayan, kendinden emin bir gülümsemeyle kolumu okşadı. “Orası kolay. Onu bir dahaki görüşünde bıraktığın yerden devam edeceksin ve bu defa kaçmayacaksın.”

“Bunun için çok geç olabilir.” Birden suratım asılarak çenemi ellerime yasladım ve derin bir iç çektim. “Nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Telefon numarasını veya e-posta adresini bile almadım.” İşin ironik tarafı, insan olarak ilk gerçek adımım aynı zamanda onu benden kaçıran şey olmuştu. Şimdiyse üzüliyordum. Bir *oğlan* yüzünden. Ejderhaların bu yüzden mi insani duygulara sahip olmamaları gerekiyordu? Her şeyi karman çorman ediyorlardı.

Ancak Lexi azimliydı. “Ember, lütfen. Ben bu kasabayı avucumun içi gibi bilirim ve büyük bir yer değil. Onu bulacağız, güven bana.”

“Bu kadar eminsin yani.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Garret gibi bir yakışıklı seni öpecek ve sonra iz bırakmadan ortadan kaybolacak, öyle mi? Ona geri kavuşmana yardım etmezsem berbat bir en iyi arkadaşım demektir.”

En iyi arkadaş. Yakın zaman öncesine kadar Dante'nin tek gerçek arkadaşım olduğunu sanırdım. Her şeye karşı daima sadece o ve ben vardık. Ancak bir şeyler hissettiğim insan oğlan hakkında erkek kardeşimle konuşamazdım. Anlamazdı. Lexi bu çılgın, yabancı hisleri yalnızca anlamakla kalmıyor, aynı zamanda bu konuda bir şeyler yapmam için beni teşvik de ediyordu.

Ona minnettar bir şekilde gülümsedim. “Teşekkürler, Lex.”

Muzip bir ifadeyle sırttı. “Şorun değil. Sadece şunu unutma, onu tekrar bulduğumuzda *bütüün* ilginç ayrıntıları duymak istiyorum. Sana yardımımın faturası. Hiçbir şeyi es geçmeyeceksin, tamam mı?”

Kahkahayla güldüm. “Korkunçsun.”

“Kız dediğinin bir hobisi olmalı. Ayrıca kabul et, ben olmasam ne yapardın?”

Gözlerimi devirdim. “Bunca zaman nasıl hayatta kalabilmişim?”

“Hiçbir fikrim yok ama önemli olan, şimdi buradayım.” Şim-diden planlar yaparak ellerini birbirine sürttü. “Ve iyi bir haberim var. İlk olarak nereye gidip bakacağımızı buldum bile.”

GARRET

Görünüşe göre saat yedideki partiler gerçekten saat yedide başlamıyordu.

Kristin kapıyı açınca şaşkınlıkla, “Garret? Aman Tanrım, merhaba!” diye selamladı. “Gelmeni beklemiyordum. Şey, erkencisin.”

Kol saatime baktım. 18.55’i gösteriyordu, geldiğim yerde bu dakiklığın sınırıydı; birkaç dakika daha geçmiş olsa talim çavuşuna ibretlik bir ceza vermesi için yalvarırdınız. Kafam karışmış bir halde tekrar kıza baktım ve bira kasasını diğer elime aldım. “Bu cumartesi saat yedi demiştin, değil mi?”

“Şey, evet ama...” Omuzlarını silkti ve kapıyı biraz daha açtı. “İçeri gelsene. Henüz kimse yok ama rahatına bak.”

“Teşekkür ederim.” Kapıdan geçip antreye girdim ve etrafa hızlıca göz gezdirdim. Okyanus manzaralı, yerden tavana kadar uzanan pencereleriyle aydınlık ve ferahtı, genişti, açıktı ve oldukça pahalı görünümlüydü. Her taraf beyazdı: Pencerenin olmadığı duvarlar beyazdı. Mutfak beyaz mermer ve paslanmaz çelikle döşenmişti. Duvardaki yetmiş iki inç düz ekran televizyonun altındaki siyah beyaz sehpanın etrafında L koltuk duruyordu. Evin her yanına küçük renkler serpiştirilmişti kanepenin üzerinde mavi kırlentler, köşelerde sahte ağaçlar– ama onun dışında neredeyse her şey sade bir beyazdan ibaretti.

“Biraları buzdolabına koyabilirsin, içmek istersen orada daha var,” diye seslendi Kristin yarı aralık kapıdan koridora doğru seslenerek. “Kola da alabilirsin. Keyfine bak. Millet birazdan gelir.”

Rahatsız bir şekilde biraları yerine koyduktan sonra kendimi tuhaf ve buraya ait değilmişim gibi hissederek salona girdim. Partiler, garip evler gerçekten benlik değildi. Elbette ayak uyduracaktım ama burada olmamın asıl sebebi henüz gelmemiști ve görünüşe bakılırsa bir süre daha burada olmayacaktı.

Kristin koridordan bana seslenerek, “Ee, kuzenin nerede?” diye sordu. Konuşmak istiyorsa neden odasından çıkmıyor ki diye düşündüm. “Adı neydi? Travis mi?”

“Tristan,” diye geri seslendim. “Rahatsızlandı, o yüzden gelemedi.”

“Ha,” dedi Kristin. O kadar. Ne “üzüldüm” ne de “geçmiş olsun” dedi; duygu belirten hiçbir şey. Birkaç saniye sonra koridorun sonundaki kapının kapandığını işittim. Neyse ki. Ortağım tabii ki gerçekten hasta değildi. Dizüstü bilgisayarının başına geçmiş, Hill’lerin sokak kapısını izliyordu. İki koruyucu evden çıkarsa nereye gittiklerini görmek için onları takip edecekti. Çıkmazlarsa da gözetlemeye devam edecekti. Bu gece bilgisayar başındakinin ben değil de Tristan olmasından memnundum. Uzun saatler boyunca gözetleme yapmaktan rahatsız olmuyordu; yaptığı işte bu kadar iyi olmasının sebeplerinden biri buydu. Ne kadar küçük veya önemsiz olursa olsun dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı. Hill’lerin evinde tuhaf bir şeyler olursa Tristan anlardı.

Bu gece benim de yerine getirmem gereken bir görevim vardı fakat benimki çok farklı olacaktı.

Ortağım dün gece tezgâhın üzerinde açık duran yemek paketlerinin üzerinden bana bakarak, “Sanırım bir şey yakaladık,” demiști. Güneş pencerenin ötesinde gökyüzünü pembeye ve bulutları ıslıl ıslıl bir kırmızıya boyayarak okyanusun üzerinden batıyordu. Elimde Moğol bifeği kutusu, yemek çubuklarıyla eti didikleyip günbatımının nasıl

bana *onu* hatırlattığını düşünmemeye çalışarak salonda oturuyordum. “Sanırım bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini biliyorum.”

“Nasıl?” diye mırıldandım.

“Basit.” Tristan düşünceli bir şekilde bakarak ağzına bir havuç attı. “Ona çıkma teklif et.”

Soğan az kalsın boğazıma kaçıyordu, zorlukla yutkundum. “Çıkma mı?” dedim kesik bir nefes alarak.

“Evet, çıkma.” Ortağım yüzümü ateş bastığını fark etmemişe benziyordu. “Randevu, Garret. Ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Hani gençler hep yaparlar ya.” Yemek çubuklarını tutarak elini havada salladı. “Akşam yemeği, sinema, bütün o zırvalıklar. Onu konuştur. Güvenini kazan. O kadar zor olmasa gerek; sonuçta seni öpmüştü, değil mi?”

O anı hatırlayınca yüzümü daha da sıcak bastı. “Bu hiçbir anlama gelmez,” diye itiraz ettim. “Ejderhalar içinde bulundukları her türlü çevreye uyum sağlarlar. Beni birçok sebepten öpmüş olabilir.”

“Olsun.” Tristan omuzlarını silkti. “Onu başkasını öperken görmüyorum, sen görüyor musun? Ayrıca randevuya çıkmak yaygın görülen bir insani davranış, yani reddetmesi için bir neden yok. En sonunda seni içeri davet edecek ve sonra işe koyulacağız. Evin etrafına birkaç böcek yerleştireceğiz ve çat... onları yakalayacağız.”

“Ya hedefimiz o değilse?”

“Değilse değildir. Onu bırakıp yolumuza devam edeceğiz. Sorun ne?”

Hemen yanıtlamadım. Ona, bu düşüncenin beni on iki tonluk kızgın bir ejderhanın asla korkutamayacağı kadar korkuttuğunu söylemek istemiyordum. Daha önce biriyle randevuya çıkmamıştım; ne yapmak gerektiğini bilmiyordum.

Ancak her şeyden önemlisi, artık onun yanındayken kendime hâkim olup olamayacağımı bilmiyordum. İçimde uyandırdığı duyguların –sıcaklık, arzu, ona dokunma dürtüsü– hepsi yeniydi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

“Hiç,” dedim sonunda. “Sorun yok. Anladım.”

“Güzel.” Tristan sırtıp ağzına bir deniz tarağı attı. “Çünkü yarın gece bir partiye katılıyorsun.”⁻

Yediyi yaklaşık bir saat geçe (benim dışımda) ilk misafirler sonunda ellerinde biralarla gelmeye başladılar. Biralar birkaç çeşitti; el arabasıyla arka tarafa taşıyıp jakuzinin yanına koydukları büyük bir fıçı da buna dahildi. Çok geçmeden garaj yolundan eve doğru genç akını olmaya başladı ve salon hızla kalabalıklaştı, aynı şekilde arka taraftaki açık kısım ve yüzme havuzu da. Bir yerlerde müzik çalmaya başladı ve bas sesi duvarları titretene kadar açıldı. Genç grupları dans ediyor, açık odanın ortasında birbirlerine çarparak yükselip alçalıyorlardı. Kanepenin bir ucuna geçmiş kaosu izlerken ara sıra elimdeki plastik bardaktan yudumlar alıyordum. Biranın ucuz bir tadı vardı ve ılıktı, doğrusu hoşuma gitmemişti ama Tristan'ın dediği gibi görünüşe bakılırsa diğer herkes içiyordu ve ortama, olduğundan daha yabancı görünmek istemiyordum. Roma'dayken...

“Hey, Garret! *Gelmişsin!*”

Lexi Thompson girdap gibi kalabalığın arasından sıyrılıp sırtarak yanıma geldi. Gülümsedim ve onaylarcasına başımı salladım ama peşinden o geliyor mu diye bakmak için arkasına hızla gelişigüzel bir bakış attım.

“Seninle burada karşılaşmak ne güzel, yabancı,” diye devam etti Lexi, müziği bastırmak için sesini yükselterek. “Görünüşe göre karşılaşıp duruyoruz.” Farkında olmadığım bir şeyi ispatlamışçasına gülümsemesi daha da genişledi. “Yoksa başka biri için mi gelmiştin?”

Soruyu duymazdan geldim. Ember'ın nerede olduğunu veya ruh halini bilen biri varsa Lexi'ydi ama o kadar açık vermek istemiyordum. “Lexi,” diye selamladım sakince. “Yalnız mı geldin?”

Gözlerini devirdi. “Peki, o zaman. Kimden söz ettiğini bilmiyormuşum gibi davranacağım ve henüz onu görmesem de Ember'ın bu gece burada *olması gerektiğini* söyleyeceğim. *Ancak...*” Şaşırtıcı bir şekilde öfkeli gözlerle bana baktı. “Seni uyarıyorum. Ember benim arkadaşım ve bu kasabada eğlenceli küçük bir kaçamak yapabilece-

ğini zannedip ertesi gün çekip giden bir sürü pislik gördüm. Peşinde olduğun şey buysa şimdi buradan git ve bir daha da geri gelme. Onu incitecek olursan karşında beni bulursun.”

İçimden gizlice, bu genç kızın on iki tonluk kızgın bir ejderha, hatta tek bir silahlı Pençe görevlisi kadar bile tehdit oluşturmadığını ama gayet ciddi olduğunu düşünerek, “Bunu aklımdan çıkarmam,” dedim ve arkadaşının arkasında durmasını takdir ettim. Aynı zamanda her ne kadar mantıksız olsa da tehditlerini duymak bana biraz umut verdi. Beni Ember’den uzak durmam için uyarmıyordu, peşinden gidersem arkadaşını incitmememi söylüyordu. Demek ki Ember beni henüz defterden silmemiştir.

En azından bunun o anlama geldiğini umuyordum.

Lexi onaylarcasına başını salladı.

“Güzel. Bunu sakın unutma. Şimdi, önemli bir şey daha var.” Etrafa bakındı, sonra bana küçük bir şey fırlattı. Yakaladım; bu, hışırdayan minik kare mavi paketli bir şeydi. Yüzümü birden ateş bastı ve Lexi sırtıttı. “Ne olur ne olmaz.”

Arkamdan bir ses, yüreğimi ağzıma getirerek, “Alexis Thompson!” diye öfkeyle bağırdı. Ember kalabalığın arasından sıyrılıp kanepenin etrafından dolaşırken diğer kıza öldürücü bir bakış attı. Lexi *eyvah*, deyip uzaklaştı ve güruhun arasında gözden kayboldu, bense elimdeki şeyi çabucak kanepenin arasına sıkıştırdım.

“Başın büyük dertte, Lex!” diye seslendi Ember, diğer kızın kaçması karşısında kaşlarını çatarak. “Ayrıca yaptığımız o anlaşmayı da unutabilirsiniz; artık sana bir şey *anlatmıyorum!* Selam, Garret.” Başını iki yana salladı ve gülümsemeyle yüzünü eşitme arası bir ifadeyle bana baktı. “Ruh hastası ve birazdan ölecek arkadaşımın sana o düşündüğüm şeyi vermediğini söyle bana.”

Acılı bir tebessümle gülmeye çalıştım. “Gecenin geri kalanı boyunca karanlık bir deliğin içine girmeden bunu yanıtlayabileceğimi sanmıyorum.”

Kahkahayla güldü ve birden aramızdaki her şey normale döndü. “Haydi.” Tereddüt etmeden uzanıp elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. “Haydi dans edelim.”

Dans mı? Beni öne doğru sürüklerken içimde bir panik dalgası yükseldi ama bastırdım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım; dans etmek, içki içmek, başkalarının bana dokunmasına izin vermek. Uyum sağlamaktan başka şansım yoktu. Ember beni kıvrılan, eğilip bükülen vücutların olduğu kalabalığın arasından pistin ortasına sürükledi ama tam durup beni bıraktığı sırada şarkının sesi azalarak kesildi ve hoparlörlerden DJ'in cızırtılı sesi yükseldi.

“Pekâlâ, müziği biraz yavaşlatalım,” diye mırıldandı ve daha yavaş, sonuncusundan çok daha sakın başka bir şarkı çalmaya başladı. Etrafımızda çılgıncasına hoplayıp zıplayan kalabalık sakinleşti ve çiftler kollarını birbirlerinin etrafına sararak müzik eşliğinde sallanmaya başladılar.

Yutkunarak Ember'a baktım. Yeşil gözleri saçlarının altından ışıdayarak benimle göz göze geldi, bir adım yaklaşarak kollarını boynuma doladı. Nefesim kesildi, hâlâ gözlerimin içine bakarak vücudunu benimkine yaslarken tüm kaslarım gerildi.

“Böyle iyi mi?”

Kendimi nefes almaya ve rahatlamaya zorladım. “Evet.” Ellerimi nereye koyacağımı tam bilemeyerek dikkatlice beline yerleştirdiğimde onun da titrediğini hissettim. Müzikle sağa sola sallanmaya başladı, onu takip ettim.

Pistin ortasında döndüğümüz sırada kısa bir sessizliğin ardından, “Dün için özür dilerim,” diye mırıldandı. “Öyle üzerine atlamak istememiştim. O şekilde kaçıp gitmek de istememiştim.”

“Yanlış bir şey yapmış olabileceğimi sandım,” dedim sessizce.

Başını iki yana salladı. “Hayır, bir şey yapmadın. Ben sadece...” Derin bir iç çekti. “Daha önce kimseyi öpmedim... veya kimseyle çıkmadım. Oldukça korunaklı bir yerde büyüdüm ve etrafımda pek erkek yoktu. Yani, Dante hariç ama o sayılmaz. Demek istediğim, tabii ki o bir erkek ama kardeşim olduğu için onu seni düşündüğüm gibi, gerçekten bir erkek olarak düşünmüyorum... Şimdi de saçmıyorum, değil mi?” Suratını ekşiterek yüzünü saklamak için başını eğdi. “Bunda çok yeniyim,” diye mırıldandı tişörtüne doğru. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.”

Çok ılıktı. Bedeni benimkine değerek hareket ediyordu, gözlerimi kapadım. “Ben de,” diye mırıldandım.

“Ancak o kadar korkunç olamaz, değil mi?” Başını yana eğerek bana baktı. “Yani üç buçuk metrelik dalgalarda sörf yapmak ve kurdurmuş zombi sürülerini vurmakla kıyaslandığında bu kolay olmalı.”

Bunun üzerine yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. “Öyle mi dersin?” Yıllar boyunca karşılaştığım onca savaşı; çatışmayı, kaosu ve mermilerden, pençelerden ve ejderha ateşinden kurtulduğum anları hatırladım. Hiçbiri şu an yaşananlarla kıyaslanamazdı. “En azından beynimi yemek isteyeceksin diye endişelenmeme gerek yok,” dedim, sonra bunun nereden çıktığını merak ettim.

Ember alçak sesle kahkaha atınca kalbim hop etti. *Geri çekil,* diye uyardı asker. *Gardım düşürmesine izin verme. Bu bir görev ve gereğinden fazla rahatsın. Hemen geri çekil.*

Uyarıyı duymazdan geldim. Ember bu kadar yakınımdayken, teninin tenimdeki ılıklığıyla direncimin eriyerek aleve tutulan bir kâğıt gibi eriyip yok olduğunu hissedebiliyordum. Bunun dehşet verici olması gerekiyordu, uzun yıllar boyunca ördüğüm duvarın; gözlerimin önünde öldürülen, paramparça edilen kardeşlerimi, silah arkadaşlarımı izleyerek acıyla kendim arasına çektiğim o bariyerin; amirim yüzüme bağırduğunda takındığım boş ve kayıtsız ifade maskesinin arkasına geçmeliydim. Geri çekilmeliydim ama şu an uzun, hem de çok uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum. Buna alışabileceğime karar verdim kızı daha sıkı kavrayarak. Kolaylıkla gözlerimi kapayıp gardımı tamamen düşürebilir ve kollarında kaybolabilirdim.

Ember yaklaşarak başını omzuma koydu ve kalbim hop etti. “Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum,” diye mırıldandı yılmışçasına. Nefesi boynuma değerek tüylerimi ürpertti. “Seninle zaman geçirmek hoşuma gidiyor. Bunu kaybetmek istemiyorum. Senin... senin gitmeni istemiyorum.” Tek elini tişörtümün önünde gezdirdikçe sanki içime küçük akımlar gönderiyordu. “Tabii bir şeye çok farklı anlamlar yüklediysen hiç çekinmeden o karanlık deliği göster ki rahat edebileyim çünkü bir daha asla o delikten çıkmayacağım.”

“O konuda endişelenmene gerek olduğunu düşünmüyorum,” dedim boğuk bir sesle.

Başını kaldırıp bana baktı, yüzü benden birkaç santim uzak-
taydı. Zaman durdu, dans edenler gözden kayboldu, ta ki müziğin
ve karanlığın ortasında sadece ikimiz kalana kadar. Kollarını en-
semden aşağı kaydırды ve hafifçe sıkarak kendine doğru çekti. Ancak
daha ileri gitmedi, parmaklarını ense kökümde gezdirerek sadece
dikkatli, yeşil gözleriyle bana bakmayı sürdürdü. Bu defa kararı
bana bırakmıştı.

Elimi yanağına götürerek öne eğildim.

“Selam.”

Yeni, yabancı bir sesin araya girmesiyle geri çekildim. Sinirle
dönüp baktığımda karşımda siyah, dağınık saçlı ve deri ceketli bir
çocuk duruyordu. Kollarını önünde kavuşturmuş, dikkatle bana
bakarken yüzünde tehlikeli bir sırıtış vardı. Kaşlarımı çattım, onu
tanımıyordum ama Ember tiz bir ses çıkararak kollarımın arasında
kaskatı kesildi.

“Riley?” dedi nefesi kesilmişçesine. Onu aniden tanıması beni
germişti. “Burada ne yapıyorsun?”

EMBER

Pekâlâ, bu gece kesinlikle tuhaf bir geceydi.

Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Partiye gelmeden önce Lexi beni Garret'ın orada olacağına gayet ikna etmişti. Ne de olsa Kristin tarafından davet edilmişti ve Kristin'in doğum günü partileri efsane olurdu. Muhtemelen şimdiye kadar kasabanın yarısının haberi olmuştu. Gelmeyebileceğini ve gelmezse onunla iletişim kurmamın bir yolu olmadığını söylesem de bu, Lexi'yi yıldırmamıştı. Onu buluncaya kadar her gün plajlara ve yerel işletmelere gidip bakmak için planlar yapmıştı bile.

Dante'yle arabayı evin önündeki uzun araç kuyruğunun arkasında bir yere park ettiğimizde umutlarım biraz sarsılmıştı. Garret'ın muhtemelen orada olmayacağını düşünmüştüm; pek partici bir tipe benzemiyordu. İçimden kendime onu yarın arayabileceğimizi söyleyerek kendimi hayal kırıklığına karşı hazırlamıştım. Bu gece gelmezse her şey bitmiş sayılmazdı.

Bahçenin kenarında Dante bitmez tükenmez arkadaş gruplarından birini gördü ve koşarak yanlarına gidip beni tek başıma bıraktı. Gözlerimi devirip birlikte daha geniş bir alanı arayabileceğimiz için Lexi'yi bulma planları yaparak basamakları çıkmaya devam ettim. Ancak sokak kapısından girdiğim sırada oradaydı, Lexi prezervatif olmadığını umduğum bir şeyi ona fırlatırken kanepenin üzerinde oldukça huzursuz görünüyordu. Yanına giderken midem kasılmıştı.

Utançtan yerin dibine girerken bile düşünebildiğim tek şey onu tekrar öpmek, kalp atışlarını avucumun içinde hissetmek ve nefesini içime çekmekti. Eğer bunlar tamamen insani deneyimlerse, o zaman kısa bir süreliğine sadece insan olacaktım. Pençe onaylamayacaktı ama cehenneme kadar yolu vardı. Zaten yazımın çoğunu elimden almışlardı. Bu kısım bana aitti.

Beni öpmek üzereydi; bunu gözlerinde görebiliyordum. Bunu sırtımdaki ellerinden, kalp atışlarının hızlanmasından ve metalik bakışlarındaki ani dikkatten hissedebiliyordum. Kalp atışlarım onun kilerin yankısıyla kulaklarımda uğuldarken bile ejderha içgüdülerim tıslıyor ve geri çekiliyordu.

Sonra havada bir değişiklik hissettim; bu, içimdeki ejderhanın anında tanıdığı belli belirsiz bir değişiklikti. Daha sesini bile duymadan tüylerim diken diken oldu ve içime ansızın bir sıcaklık yayıldı.

Döndüm ve asi ejderhanın bakışlarıyla karşı karşıya geldim.

“Riley?” dedim inanamayarak. Az kalsın ağzımdan *Kobalt* çıkacaktı ama ikisini birbirinden ayırmam gerektiğini hatırlayarak tam zamanında kendimi tuttum. İçimdeki ejderha birden heyecanla alevlendi ve damarlarım ateş ve rahatlıkla dolup taşı. İyiydi! Hâlâ etrafta takılıyordu. “Ne yapıyorsun burada?”

Asi ejderha, gözleri ısıldayarak gülümsedi. Sorumu duymazdan gelerek alaycı bir merakla Garret’a baktı ama içindeki ejderhanın, bu insanı birazdan salonun ortasında pişirecekmiş gibi izlediğini neredeyse görebiliyordum. “Araya girmemin bir sakıncası var mı?”

Garret, dışarıdan belli etmemesine rağmen belimi saran kolları çelikten birer şeride dönüşerek kaskatı kesildi. Yanıtlarken sesi soğukkanlı bir şekilde nazikti. “Açıkçası, evet, var.”

Riley gülümsemeye devam etse de gözleri kıvılcım saçıyordu. İnsanın kendisine kafa tutmasını eğlenceli bulduğu anlaşıyordu, bu da beni biraz germişti. Riley bir asiydi; Pençe’nin kurallarına göre oynamazdı. Etrafı onlarca görgü tanığıyla çevriliyken dönüşüp Garret’ı küle döndürecek kadar aptal olduğunu sanmıyordum ama emin değildim.

Ayrıca onunla konuşmam gerekiyordu. Aklımda yanıtlanmayı bekleyen bir sürü soru, Pençe'yle ilgili açıklanmayı bekleyen onca şey vardı ve sihirli bir şekilde tam da buraya, Kristin'in partisine çıkagelmişti. Tabii ki gerçek bir Riley tarzıyla, en kötü zamanda çıkagelmişti ama şimdi gitmesine izin veremezdim. İçimdeki ejderha onu burada görünce içi içine sığmayarak dışarı çıkmak istiyordu. Kobalt'la dalgaların üzerinde süzüldüğü geceyi unutmamıştı, aynı şekilde ben de unutmamıştım.

"Garret," dedim alçak sesle dikkatini üzerime çevirerek. "Onu tanıyorum. Sadece birkaç saniyelğine onunla konuşmama izin ver."

Bu hoşuna gitmemişti. Dişlerini sıktı, bakışları yerini boş bir ifadeye bıraktı ama sert bir şekilde onaylarcasına başını salladı ve geri çekildi. Döndü ve arkasına bakmaksızın kalabalığın arasına karıştı. Artık asiyle baş başaydım.

Bir nefes alıp konuşmak için göz önünde olmayan bir yere gitmeyi önereceğim sırada bu kez daha hızlı başka bir şarkı daha başladı ve dansçıları kabarıp sönen bir deniz gibi hareketlendirdi. Riley birden sırtıttı ve yaklaşarak yüzünde meydan okuyan bir gülümsemeyle zarif hareketlerle müziğe eşlik etti. Bir anlık duraksamanın ardından isteksizmiş gibi davranarak ben de ona katıldım ama içimdeki ejderhanın heyecanlı çırpınısını yok sayamıyordum. Riley gülümsemeye devam ediyordu ama bakışları alaycıydı.

"Evet, Delifışek, işte yine buradayız." Ses tonu alçak ve soğukkanlı ve birbirimize yakın dans ettiğimiz için sadece benim duyabileceğim şekilde çıkıyordu. Birbirimize temas etmiyorduk ama yüzeye yakın bir ateşin parlaması gibi ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. "Bakıyorum da oldukça iyi uyum sağlamışsın. Onun bir *insan* olduğunun farkındasm, değil mi? Unuttuysan diye söylüyorum, sen tam anlamıyla onun gibi değilsin."

"Sesini alçalt," diye tersledim ama duvarları inleyen müzik sesi ve kalabalığın genel kayıtsızlığından dolayı birilerinin dikkatini çekme olasılığımız azdı. Yine de bu, Pençe'nin zihnimin derinliklerine işlediği bir şeydi; insanların olduğu bir ortamda asla ama *asla* ejderhalarla

ilgili şeylerden bahsetme. “Bu seni ilgilendirmez. Burada olacağımı nereden bildin?”

Riley sırtıttı. “Seni tekrar bulacağımı söylemişim, değil mi?” diye mırıldandı daha da yaklaşarak. “Şaşırmış görünüyorsun, Delifişek. Beni unuttun mu?” Sesi alaycıydı ama bedeni su gibi zarif ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Bu tarz ortamlara yabancı olmadığı kesindi. İçim kıpır kıpırdı, ejderha serbest kalma isteğiyle bir alev gibi yükseliyordu.

“Nerelerdeydin?” diye sordum. Belli ki bu soruyu yanıtlamaya niyeti yokmuşçasına tek kaşını kaldırmakla yetindi. “Seni *arıyorlar*,” dedim biraz daha yaklaşarak. “Geçtiğimiz ay ajanlarını göndermişler çünkü biri seni ihbar etmiş.”

Dante, diye ekledim içimden ama bunu yüksek sesle söylemedim. Birdenbire korkudan mideme sancı girdi. Dante buradaydı, partideydi. Riley’yi şimdi görürse...

Telaşla geri çekildim. Kaşlarını çattı. “Gitmelisin,” dedim asiye. “Burada olman senin için tehlikeli. Erkek kardeşim bizi görürse...”

Riley göz kamaştırıcı derecede kusursuz bir hareketle arkama geçti. Ben daha ne olduğunu anlamadan eğilerek yaklaştı ve ellerini belime yerleştirerek mideme adeta sıcaklığını gönderdi. Ona yaslanmak ve onu geri itmek arasında gelip giderken kulağıma, “Beni merak etme, Delifişek,” dedi. “Kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum. Soru şu; hâlâ Pençe’yi, gerçekte kim olduklarını ve ne istediklerini öğrenmek istiyor musun?” Dudakları yanağıma sıyırdı, nefesi tenimi gıdıklıyordu. “Hâlâ ilgileniyorsan sana anlatabilirim.”

Kaskatı kesildim. Alçak sesle güldü ve elini çok kısa bir süreliğine cebime kaydırdı, sonra geri çekti.

Cebime bakınıp birkaç kere katlanmış kâğıt parçasını bulduğum sırada, “Numaram burada yazılı,” dedi. “Konuşmak istediğinde,” diye devam etti Riley bu kez ciddileşerek. “Sana gerçek yüzlerini gösterdiklerinde –ki *gösterecekler*, Delifişek, bundan şüphlen olmasın– ben buradayım. Her zaman bana gelebilirsin. Bana gelmeni istiyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Riley parlak altın rengi gözleriyle dikkatle beni izleyerek içimdeki ateşi harekete geçiriyordu. Lanet

PENÇE

olsun, neden üzerimde böyle bir etkisi vardı? Asi olduğu için mi? Pençe'ye meydan okumaya ve sahip olmayı dilediğim bir hayat sürmeye cesaret eden bir ejderha olduğu için mi? Yoksa başka, daha derin bir şey mi? Ejderha içgüdülerimin ilkel bir düzeyde karşılık verdiği bir şey mi? Riley bir insan olarak çekiciydi, gizemliydi ve itiraf etmem gerekirse acayip ateşliydi. Ancak ona gerçekten baktığımda gördüğüm tek şey ejderhaydı.

Odanın diğer yanında bir hareket dikkatimi çekti. Başımı çevirip baktığımda Garret'ın ince uzun, aydınlık bedeninin çıkışa yöneldiğini gördüm.

GARRET

Oradan çıkmak zorundaydım.

İlk rahatsızlığı o yabancı gelip de araya girebilir miyim diye sorduğunda hissetmiştim; aniden beliren tuhaf ve alışılmışın dışında bir sancı. Öfke ve... bir şey daha; içimde, yabancıyı geriye doğru itme isteği uyandıran bir şey. Ancak sakinliğimi korumuştum. Sonra Ember onu tanıdığını itiraf ettiğinde ve onunla konuşmak istediğinde aynı his bu kez daha güçlü bir şekilde alevlenmişti. Tadımın kaçtığını hissederek ve mantıksız bir şekilde suratımı asarak köşeye çekilip çifti gözetlemiş, birbirlerine yakın bir şekilde dans etmelerini izlemiştim. Yabancı aniden Ember'ın arkasına geçip ellerini kalçasına götürdüğü zaman yumruklarımı sıkmış ve yanma gidip ağzına yumruk atmamak için kendimi zor tutmuştum.

O an kendime hayret etmiştim. Neler oluyordu bana? Ember'ın ne yaptığını niye umursuyordum? Başkasıyla dans etmesinin benim için önemi olmamalıydı. Birlikte rahat görünmelerinin, Ember'ın ara sıra karanlık, dikkatli gözlerle ona bakmasının benim için önemi olmamalıydı. Yabancı geçici bir aksilikten başka bir şey değildi. Önemli değildi.

Ancak kendimi ondan nefret ederken, onun canını yakmak ve benim olması gereken kızıl saçlı kızıdan uzaklaştırmak isterken bulmuştum.

Farkına vardığım şey karşısında uyuşmuş bir halde soluk soluğa duvara yaslandım. Bu öfke, bu mantıksız hiddet ve aidiyet hisleri... *kıskanıyordum*. Sadece gerçek yüzünü açığa çıkarma amacıyla izini sürüp baştan çıkarmam gereken bir kızı kıskanıyordum. Bu şey bir amaçtan, bir görevden fazlasına dönüşmüştü.

Ona âşık oluyordum.

Hayır. Kendime sinirlenerek kafamı arkaya yasladım, gözlerimi kapadım. Bu olamazdı. Ben bir askerdim. Bunu kişiselleştiremezdim. Duygular asla bir görevin parçası olamazdı. Duygular her şeyi karıştırdı, öncelikleri altüst ederdi. Ember bir insansa arkamda hiçbir iz bırakmadan hayatından yok olup gidecektim ve benim için hissettikleri her neyse onları tuz buz edecektim. Ancak hedefimizse...

Gözlerimi açtım ve tam o sırada yabancıнын, Ember'ın cebine elini kaydırdığını gördüm. Eğitimli gözlerim, her ne kadar minik olsa da kâğıt parçasını saliselik bir anda yakaladığında yerimden fırlayıp kafasını pencereye geçirme isteğime artık neredeyse engel olamıyordum.

Kendimi duvardan iterek dışarı kaçtım.

EMBER

“Garret!”

İnsan kalabalığının arasından koşarak peşi sıra salondan ant-reye ve sokak kapısından dışarıya çıktım.

“Garret, bekle!”

Parti dışarı taşmıştı. İnsanlar gruplar halinde basamaklara, uzun kumlu garaj yoluna öbek öbek dizilmiş, konuşup sohbet ediyorlardı. Birkaç oğlan bagaj kapağında açık bir soğutucu bulunan bir pikabın etrafına tünemiş, teneke kutulardan ve şişelerden bira içiyordu. İçimdeki ejderha yanlarından geçtiğim sırada uyarırcasına hırladı ama önümde giden kişiye ulaşmaya o kadar odaklanmışım ki onları umursamadım bile. Garret gidiyordu ve bu kez giderse onu bir daha asla göremeyeceğim hissiyle birden paniğe kapıldım.

“Hey! Lanet olsun, Garret, dur!”

Sonunda döndü ve bir an yüz ifadesi sanki beni görmeye katlanamıyor, işkence çekiyor gibiydi. Ancak hemen sonra yüz hatlarına bir duvar indi ve bakışları yerini boş ve soğuk bir ifadeye bıraktı.

O dondurucu bakışıyla karşı karşıya geldiğimde içimde yükselen hırıltıyı bastırdım. Ejderha kendini korumak için dişlerini gösteriyordu. “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Önemi yok.” Garret’ın sesi, daha dakikalar önce dans ettiğim o tatlı, hassas insanın aksine donuktu. Buz gibi ses tonu, aynı anda

beni hem sindirip hem sinirlendirerek içime işledi. “Buraya kadar-mış, Ember. İçeri dön ve beni unut. Beni bir daha görmeyeceksin.”

“Neden?” Öfke ve çaresizlik arasında kalarak sert bir ifadeyle ona baktım. “Riley’yle dans ettim diye mi? O bir arkadaş, Garret. Bu kadar.” İçimdeki ejderha böylesine bariz bir yalan karşısında tısladı ama onu duymazdan geldim. “Gerçekten o kadar kıskandın mı?”

“Evet,” diye karşılık verdi beni şaşırtarak. “Zaten... sorun da bu. Umurumda olmamalı. Bu beni hiçbir şekilde etkilememeli... ama etkiliyor işte. *Sen* beni etkiliyorsun.” Metalik, kurşunu gözleri suçlarcasına hafifçe kısıldı. Ancak arkasını dönerken bile maske-sindeki açığı, o ufak kararsızlık kıvılcımını yakaladım. “Bu yanlış,” diye mırıldandı duyulur duyulmaz bir sesle. “Bunu yapamam. Bunu ikimize de yapamam.”

O kısacık duygu parıltısını görmeseydim muhtemelen sonrasında yapacağım şeye cesaret edemezdim. Ancak derin bir nefes aldım, yanma gittim ve elini tutmak için uzandım. Gözleri hızla yüzüme çevrilirken irkildi ama elini geri çekmedi.

“Bu beni de korkutuyor,” diye itiraf ettim alçak sesle. “Seninleyken başka hiçbir şey düşünemiyorum ve bazen bu beni deli ediyor. Devam mı etsem yoksa var gücümle koşarak kaçsam mı, bilemiyorum.”

Karşılık vermedi ama ifadesinde, onun da aynı şeyleri hisset-tiğini ima eden bir şey yakaladım. “Yani, evet, biraz korkuyorum,” diye devam ettim, gitmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde. “Neler olacağı konusunda bir fikrim yok. Ancak korkmak, bir şey yapmamak için kötü bir bahane, sence de öyle değil mi?” Korkutucu Pençe Yetkilisi’ni, teşkilatı, hızla akıp giden yazımı düşündüm ve kararlılığım arttı. “O yüzden orada duracaksan ve gerçekten bir şeyler *hissettiğin* için bana aramızdaki şeyin buraya kadar olduğunu söyleyeceksen, kusura bakma ama bu saçmalık.”

İfadesiz maskesi biraz daha çatlayıp şaşkınlıkla gözlerini kırpış-tırdığı sırada daha da yaklaştım ve gözlerinin içine baktım. “Garret, gerçekten gitmek istiyorsan seni durdurmayacağım. Ancak bundan daha cesur olduğunu düşünmüştüm. Dev dalgalarda sörf yapan, zombileri vurup üç beysiz devin canına okuyan birinin, başka

birinin ondan... gerçekten hoşlanmasından korkmayacağını düşünmüştüm. Kıskanmasına veya korkmasına gerek olmadığını düşünmüştüm çünkü o tam burada. Tam karşında duruyor.”

Bakışları için için yanarcasına karardı. “Ember...”

“Bakın burada kimler varmış.”

Başımızı çevirdik ve ejderha içgüdülerim –daha önce kulak vermem gereken içgüdülerim– kavgaya hazır bir şekilde hırıltıyla yükseldi. Pikabın etrafına toplanmış oğlanlar öne çıkmışlardı ve Colin’in tanıdık, pis suratı en öndeydi. Arkasında iki arkadaşı Drew ve Travis’i gördüm ama sarhoş görünen üçlü bir oğlan grubu daha vardı ve altısı birden pis pis sırtarak bize yaklaşıyordu. Hepsı belalarını arıyordu. Ejderha homurdandı, onu kontrol altında tutmak için dudağımı ısırımdı.

Colin, alaycı bir şekilde bana ve Garret’a sırtarak, “Küçük fahişe ve erkek arkadaşı,” diye devam etti. “Sizinle yeniden karşılaşmak ne güzel. Sana hâlâ bir borcum var, kaltak. Seninle ilgileneneğim ama önce şu gerzeğin icabına bakalım.” Sakince ve boş bir ifadeyle gruba dönen Garret’a pis pis baktı. Colin’in alaycı sırtışı daha da genişledi. “Arkadaşın nerede, zibidi?” diye sordu tatlılıkla. “Bu kez seni kurtarmaya gelmeyecek mi? Umarım kemiklerini kırarsak sorun etmez.”

“Korkak,” diye homurdandım. “Karşısına tek başına çıkmaya korktun mu? Destekçin olmadan bir işi beceremiyor musun?”

Bana kötü kötü baktı. “Ne koca ağzın varmış, küçük fahişe. Umarım herkese yetecek kadar büyüktür.”

“Kız kardeşime dokunursanız hepinizi gebertirim,” dedi arkalarından bir ses.

Dante farklı bir insan grubunun arasından sıyrılıp sert bakışlarla yanıma geldiğinde Colin irkildi. “Ah, baksanıza, iki taneler,” diye alay etti Colin. “Ben de çift görüyorum sandım.”

Sırtarak kasıla kasıla öne doğru yürüdü. İçimdeki ejderha dövüşmek isteyerek itirazla hırlamasına rağmen beni arkasına alan Garret gibi Dante de geri adım atmadı. İri kıyım insan, dişlerini tehlikeli bir şekilde sıkın erkek kardeşime, “Neden kenara çekilmiyorsun,

hoş çocuk?” dedi. “Ya da istersen kalıp başını ezdirebilirsin, çok da umurumda değil. İkiye karşı altı sizin için pek iç açıcı görünmüyor, değil mi?”

“Tanrım, acaba konuşmayı kesecekler mi?” dedi bu kez Colin’in arkasından başka bir ses. Colin arkasını döndüğünde, kendisine tembel tembel sırttan Riley’yle yüz yüze geldi. “*Kimse* de bir kavgaya poz kesmeden ve bayat Bond-kötü adam tehditleri savurmadan başlayamaz mı? O kadar zor değil. Bak, göstereyim.” Hemen ardından Colin’in burnuna bir yumruk çaktı.

Colin iki elini birden yüzüne götürerek bir çığlıkla geri uçarken, grubun kalanı öne atıldı. Ön bahçede kavga başlarken yumruklarını sıkarak geriye sıçradım. Riley, Garret ve Dante kaotik bir yumruk, ayak, diz, dirsek girdabının içinde gözden kayboldular. Bağışmalar, acı dolu iniltiler ve yumrukların bedenlere vurma sesleri, kalabalığın tezahüratları ve çığlıklarının gölgesinde kalyordu.

İçimdeki ejderha kavgaya dahil olup insanları paramparça edemediği için öfkeli bir şekilde kükrüyordu ama bu kez geride durup olanlara seyirci kalmayacaktım. İriyarı bir oğlan Dante’ye yumruğunu sallarken insanın arkasından yaklaşıp baldırına tekme attım ve bacağına dışa savurdum. Tökezlemesiyle Dante çenesine sert bir yumruk salladı ve onu yere devirdi.

“Of,” diye söylendi canı yanmışçasına elini sallayarak. “Kah- retsin, beton tuğlaya vurmak gibi.”

Riley ve Garret’a hızlıca baktım, ikisinin de etrafı pislikler ve uçan tekmelerle sarılı olmasına rağmen başlarının çaresine bakıyor gibiydiler. Riley yüzünde şeytani bir sırıtişla karşısındakilerden gelen darbeleri savuşturup acımasızca yumruğunu sallıyor, onları araba kaportalarına ve camlarına çarpıyordu. Yanındaki Garret ise hızla dönüp neredeyse insandışı bir zarafetle darbeyi bloklayıp ve fark ettirmeden rakibinin gardım düşürüp daha karşısındakiler ne olduğunu anlamadan saldırıyordu.

Dante’nin yere serdiği insan ayağa fırladı ve tekrar üzerine atıldı. Dante yana kaydı ve sarhoş insan kafa üstü bir arabanın kapisına çakıldı. Sırıttım ama ikimizin de dikkati dağıldığında Colin

birdenbire ortaya çıkıp beni kenara itti. Sendeledim, doğruldum ve hızla arkama döndüğüm sırada yumruğuyla Dante'nin şakağına vurduğunu gördüm. Kardeşimin yere çökmesiyle gözümler kararır.

Colin, Dante'yi tekmelemek için ayağını kaldırınca hırlayarak ve dişlerimi göstererek aralarına atladım. İnsanın beti benzi atarak ağzı bir karış açık geriye doğru sendeledi. Değişimin başlayarak her yanıma dalga dalga yayıldığını, ejderhanın yüzeye çıkmaya başladığını hissettim ve saldırmak için gerildim.

Garret hızla gelip Colin'i yere çaldığı sırada bir şey bileğimden kavrayarak beni geri çekti. Dönüşmeme ve ona da saldırmama bir adım kala hızla döndüğümde Riley'yle yüz yüze geldim.

"Kes şunu!" diye emretti sert sesi içime işleyerek. Öfkemi, sıcaıklığı ve içimdeki ejderhanın vahşice hırlamasını dindirerek yeniden her şeye odaklanmamı sağladı. Yapmak üzere olduğum şey karşısında dehşete kapılarak ürperdim ve geri çekildim. Beni oradan uzaklaştırarak garaj yolunun kenarına götürdü ve sert bir bakışla kolumu bıraktı.

"Buna karışma, Delifişek," diye emretti. Ona hırlamak, kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemek için derin bir nefes aldım. Ancak başını ovuşturarak ayağa kalktığı sırada bahçenin karşısından Dante'yle göz göze geldim. Kardeşimin bakışları öfkeli ve dehşet doluydu ama Riley'ye karşı değil, bana karşı. Sanki o da, hepimizi ele vermeye ne kadar yaklaştığının farkındaydı.

Gecenin içinde siren sesleri yankılandı ve herkesin dikkati birden uzaktan gelen sirene çevrildi. Kalabalık neredeyse anında arabalara ve araçlara doğru dağıldı, hatta bazıları karanlığın içine doğru gözden kayboldu. Her şeyden çok sinirden gerildim. Aptal polisler. Tabii ki zamanlamaları harikaydı.

Sirenler giderek yaklaşırken Riley'nin siyah kafası doğruldu ve altın gözleri kısıldı, sonra tekrar bana baktı. "Eyvah, anlaşılan bu benim işaretim," dedi geri çekilerek. "Delifişek, sana söylediklerimi unutma. Konuşmaya ihtiyaç duyarsan, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Göz kırparak arkasını döndü ve geldiği hızla karanlığın içinde kayboldu. Araba kalabalığının içinde bir yerde bir motosiklet gürleyerek çalıştı ve gecenin karanlığına doğru uzaklaştı.

“Ember!” Dante’nin sesi çınladı. İkizim, elinde anahtarlarla garaj yolunun kenarına yürüdü. “Haydi gidiyoruz!” diye emretti, birlikte geldiğimiz aracı işaret ederek. “Hemen arabaya bin! Eve gidiyoruz.”

Israrcı ses tonu karşısında irkildim. O kim oluyordu da bana emir yağıdırıyordu? Eğitimcim değildi. Ayrıca eve dönüş yolunda yapacağımız konuşmayı da dört gözle beklemiyordum. Beni Riley’yle konuşurken görmüştü ve muhtemelen asiye nereden tanıdığımı bilmek isteyecekti; bense şu an bunu itiraf edecek durumda değildim.

Sirenlerin gürültüsü daha da arttı. Kalabalığın çoğu ya dağılmış ya da dağılma aşamasındaydı. Kendime engel olamayarak bahçenin birkaç metre ilerisinde metalik gözlerini bana dikmiş gölgelerin arasında tek başına duran Garret’a baktım. Bir şey demiyordu. Beni savunmak veya eve bırakmak için öne atılmayınca içimdeki öfkeye, kafa karışıklığına ve hayal kırıklığına bir de kırgınlık eklendi.

“Ne var biliyor musun?” diye homurdandım Dante ve Garret’tan eve doğru uzaklaşarak. Kararımı verdiğim sırada mavili kırmızılı ışıklar uzaktan yanıp sönerek yaklaşıyordu. “İkinizin de canı cehenneme. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Eve kendim giderim.”

“Ember!” diye bağırdı Dante ama arkamı döndüm ve evin etrafından hızla dolanıp hepsini arkada bırakarak kıyıya, karanlığın içine koştum.

Sahilde belki yüz metre ilerledikten sonra kumları tozularak yavaşladım ve düşünceli bir halde su kenarı boyunca yürüdüm. Küçük dalgalar kıyıya vurdukça gürüldüyor, denize geri çekilirken tıslıyordu. Tepedeki beyaz dolunay parlayarak sahili gümüşlü siyahlı bir hayal âlemine dönüştürüyordu. Muhtemelen şu an partiyi dağıtıyor olan devriye arabalarının siren seslerini hâlâ duyabiliyordum. Umarım herkes sorun yaşamadan kurtulmuştu ama beni ne ilgilendiriyordu ki? On dakikada bir arayan ama aynı zamanda beni, eve kendi başıma

gelebileceğimi bilecek kadar iyi tanıyan Dante'yi bırakıp gittiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Onun için endişelenmiyordum. En azından o umursuyordu. Diğerleri kendilerini bir uçurumdan aşağı atabilirlerdi.

Derin bir iç çektim. Riley, Dante, Garret. Farklı nedenlerden hayatımı çok zorlaştıran üç katlanılmaz erkek. Dante bazen paranoyak bir pislik olabiliyordu; ona güvenebileceğimi söyleyip sonra Pençe'nin her dediğini kabul ediyordu; örnek öğrenciydi, kuralları esnetmiyor ve benden de aynısını yapmamı bekliyordu. Riley, tam tersini yapmam için beni teşvik eden bir asi ejderhaydı; Pençe'nin kanunlarını ihlal ediyordu ve beni bildiği sırlar ve temsil ettiği özgürlükle ayartıyordu. İçimdeki ejderhaya sesleniyordu ve bunu duymazdan gelmek mümkün değildi.

Ve Garret. Bir insan. Bu kadarı yeterliydi.

Başımı geri atıp tekrar derin bir nefes aldım. Sinirden, adrenalinden veya her ikisi yüzünden hâlâ kıpkırmızıyım ve içimdeki ejderha bin bir farklı yöne doğru patlayıp öfke saçıyordu. Sakinleşmem gerekiyordu. Keşke sörf tahtam yanımda olsaydı. Okyanusun yüzeyinde süzülürken; o soğuk, karanlık derinlikleri ninni söylerken gergin kalmak mümkün değildi. Deniz büyüleyiciydi. Bir saniye önce sakin ve huzurluyken, bir saniye sonra bir kasırğa gücü ve acımasızlığıyla üstüme gelmesi beni hep şaşırtıyordu.

Bir dalga kıyıya vurarak ayak parmaklarımın üzerine köpüklerini bıraktı. Cebimden telefonumu çıkararak sudan uzaklaştım ve telefonum ile Riley'nin notunu kuma bıraktım. Bir sonraki dalga tıslayarak kıyıya vurduğunda sığ suda yürüyerek okyanusa doğru onu takip ettim.

Belime kadar suya girdiğimde durdum, soğuşun tenime yayıldığını ve hâlâ içimde titreşen alevleri yatıştırdığını hissettim. Kendime sarılarak gözlerimi kapadım ve tuzlu esintinin yüzümü serinletmesine izin verdim. Eve gitsem iyi olurdu. Araba Dante'deydi; bu da demek oluyordu ki ya taksi tutmak, ya otobüse binmek ya da eve kadar yürümek zorunda kalacaktım. Uçmak her zamanki gibi çok cazip bir seçenektir. Ancak erkek kardeşime buradaki zamanımızı

tehlikeye atmayacağıma söz vermiştim ve şimdi risk almak iyi bir fikre benzemiyordu. Bir kez daha derin bir iç çektim ve tamamen insani bir yoldan eve dönmeyi kabullendim.

“Ember.”

Bu alçak ses karşısında kalbim yerinden hopladı ve arkamı döndüm. Garret’in ince uzun silüeti kıyıda durmuş, okyanus rüzgârı tişörtünü çekiştirerek beni izliyordu. Onu görünce içime bir sevinç ve arzu selinin akın ettiğini hissettim; peşimden gelmişti. Bu düşünceyi hemen bastırdım. Garret ilgilenmiyordu. Bu gece bunu açıkça belli etmişti.

Yerimden kıpırdamadan, “Ne istiyorsun, Garret?” diye seslendim. Bir dalga üzerime vurarak tuz, köpük ve deniz kokusuyla tenimi serinletti. Karanlık suyun içinde Garret’a döndüm ve kollarımı kavuşturdum. “Eve gitmen gerekmiyor muydu? Polisler muhtemelen partiyi çoktan dağıtmışlardır.”

“Seninle konuşmak istiyorum.” Öne doğru bir adım attı ve tıslayarak kuma vuran bir dalganın hemen önünde durdu. “Aramızdakileri bu şekilde bırakmak istemiyorum.”

“O zaman konuş.”

O cıva rengi gözleri ay ışığını yansıtarak kırıştı ve hafifçe kaşlarını çattı. “Belki sen kumsala gelirsin?” diye önerdi başıyla arkasındaki kumları işaret ederek. “Böylelikle birbirimize bağlamak zorunda kalmayız.”

“Ben burada iyiyim, teşekkürler.” Kendimi inatçı ve küstah hissederek çenemi kaldırdım. Garret derin bir nefes aldı.

“Peki,” dedi... ve okyanusa doğru yürüyerek kot pantolonu ve tişörtüyle sığ suda ilerledi. Dalgalar tişörtünün önünü sıırıslamak ederek karnına ve göğsüne vururken önümde durmasıyla şaşkınlıkla kollarımı indirdim. Yaklaşınca vücudunun sıcaklığını hissettim.

“Özür dilerim,” dedi sessizce. Çarpan dalgalar arasında neredeyse kaybolan sesi ikimizin arasında sadece bir mırıltı halinde çıkıyordu. “Bu gece için. Her şey için. Sanırım ben...”

“Çıldıırıp sahiplenici bir budalaya mı dönüştün?”

“Evet.” Ağzının kenarı kıvrıldı. “O yüzden bunun için özür dile-
rim. Kafam yerinde değildi. Ancak...” Derin bir nefes aldı. “Sanırım
şimdi bir şeyleri daha net görüyorum. İzin verirsen tekrar denemek
isterim.”

Dalgalar etrafımızı sarıyordu, tepedeki ay ışıltılı parlayarak sahili
aydınlatıyor ve Garret’ın saçlarını gümüşe döndürüyordu. Uzakta
ışıklar ve sirenler giderek azalıp kayboldu, sanki her şeyden yüzlerce
kilometre uzakta ıssız bir kıyıda sadece ikimiz vardık. “Bunu ben
de isterim,” diye fısıldadım.

Rahatladı, sırtındaki ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı
yok oldu. “Yani iyi miyiz?”

“Evet.”

“Güzel.” Yaklaştı, tüm vücuduma elektrik akımları göndererek
ellerini kollarımdan yukarı doğru kaydırды. “Bunu yapmadan önce
emin olmak istedim.”

Ardından beni öptü.

Bu defa korkmuyordum. Bu defa gözlerimi kapayarak ona yas-
landım ve ben de onu öptüm. Kolları etrafımı sardı, ben de kollarımı
beline dolayarak onu iyice kendime çektim. Pençe’yi unuttum. Ejderha
olduğumu ve bu çılgın, yoğun duygulardan uzak durmamız gerek-
tiğini unuttum. Öğitmenimin, insanların alt tür olduğunu ve besin
zincirinde bizim daha yukarıda olduğumuzu söylemesi umurumda
değildi. Hiçbirinin önemi yoktu. Şu kısacık anda Garret’ın serin
dudakları dudaklarımdayken, kolları beni kendisine bastırırken ne
insandım ne de ejderha.

Sadece bendim.

II. KISIM

DÜŞÜNDÜĞÜN GİBİ
DEĞİLLER.

RILEY

“Bir sorunumuz var.”

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın bok gibi geçen bir partiden dökten sonra duymak istediğim ilk şey bu *değildi*. Kabul, o insan zibidilerin canlarına okumak zor olmadığı gibi eğlenceliydi, aynı şekilde o insan çocuğu sinir etmek de öyle. Ancak önemli olan onlar değildi. O partiye insan dövmeye ya da her şeyden habersiz iğrenç ölümlüleri tehdit etmeye gitmemiştim. *Onun* için gitmiştim.

“Riley.” Motosikletimin anahtarlarını ve cüzdanımı tezgâhın üzerine fırlatırken Wes mutfağa girdi. Ona yorgun bir bakış attım. Sıska uzun insan darmadağın görünüyordu; tişörtü buruş buruş, kahverengi saçları karışık, onun için sıradan bir görüntüydü. İngiliz aksanı bu akşam beni gıcık ediyordu. “Beni duydun mı? Bir sorunumuz var, ahbap.”

“Önemli olsa iyi olur,” diye homurdandım koluna sürterek yanından geçip geniş salona girerken. Kahretsin, yorgundum. Uzun bir geceydi. Devasa pencerelerden bakınca okyanusun üzerinde asılı duran ay, sırf Wes’ten uzaklaşmak için bile olsa içimde odayı terk edip dışarı çıkma isteği uyandırıyor. Verandaya çıksam beyaz kayalıkların, gökyüzünün ve yirmi metre aşağıdaki dalgaların muhteşem manzarasını görecektim. Ev kayalıkların iç tarafına inşa edilmişti ve geniş, açık verandası motosikletimi çıkarmak istemediğim geceler için harika bir uçuş noktasıydı. Bizim olmayan bir ev için hiç fena sayılmazdı.

Asıl sahipleri, yaz için Avrupa'ya gitmişti ve büyük malikânelerine göz kulak olacak birilerini arıyorlardı. Şanslıydık. Ufak bir internet hilesiyle Wes, ev sahiplerinin onu seçmesini sağlamıştı: Yaz için ev kiralamak isteyen çocuksuz ve evcil hayvansız, sorumlu, orta yaşlı bir muhasebeci ve karısı. Kimse doğruluğundan şüphe etmezdi ya da en azından kimse üniversite çağında iki oğlanın neden milyonlarca dolarlık bir evde oturduğunu merak edip burnunu sokmazdı.

Wes peşimden salona girdi. "Yuvalarımızdan biri daha karardı," dedi usulca.

Sinirim tepeme çıktı. Gözlerimi kısarak hızla ona döndüm. "Hangisi?"

"Austin." İnsan çaresiz bir hareketle elini kaldırdı. "Bu akşamüstü sinyalleri kesildi ve kimse cevap vermiyor. Onlarla hiçbir şekilde bağlantı kuramıyorum."

"Lanet olsun!" Hızla dönerek sehpanın üzerindeki pahalı bir vazoya vurdum ve birkaç bin dolar değerindeki porseleni duvara fırlattım. Wes irkildi. Ciğerlerimden yükselen sıcaklıkla derin bir nefes alarak dönüşme ve bir şeyleri küle çevirme isteğimi kontrol altına aldım. "Oradan daha *yeni* geldim!" diye homurdandım. "Geçtiğimiz son bir ayı o sığınağı kurmak için harcadım. Kahretsin! Neler dönüyor?"

Wes bana o her zamanki sinirli ifadesiyle bakmıyordu, bundan yola çıkarak ne kadar sarsıldığı anlaşılıyordu. "Bilmiyorum, ahabap ama artık yok," dedi. Ellerimi saçlarımın arasına götürerek düşünmeye çalıştım. Austin. O sığınakta sadece bir ejderha vardı, daha geçen yıl kurtardığım bir yavru. Onu koruyacağım konusunda bana güvenmişti; onu güvende tutacağıma söz vermiştim.

Lanet olsun.

"Yer değiştirmeliyiz," diye ekledi Wes tezgâhtan uzaklaşarak. "Diğer yuvalara gizliliğimizin ifşa olduğunu haber verelim. Bu gece yola çıkarsak..."

Kollarımı indirdim. "Hayır," diye mırıldandım. Şaşkınlıkla dönüp bana baktı. Öfke ve kararlılık soğuk bir yumruk gibi üzerime çökmüştü. Austin yuvası kaybedilmişti ama bu sadece, burada ba-

şarmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Kesin bir şekilde, “Kız olmadan olmaz,” dedim arkamı dönerek. “Çok yaklaştım, Wes. Yola geliyor. Bunu hissedebiliyorum. Bana bir iki hafta daha ver, Pençe’den öylesine bıkacak ki onu alıp götürmem için bana yalvaracak.”

“Tabii.” Wes tek kaşını kaldırarak kollarını kavuşturdu. “Owen denen o çocuğu ikna etmenin en fazla bir hafta alacağına yemin ettiğin zamanki gibi mi? Ne yapmıştı? Bizi Pençe’ye ihbar ettikten sonra bir ayımızı Şili’de geçirmek zorunda kalmıştık.”

“Evet ama olumlu tarafından bak. Sonunda bronzlaşmıştın.” Ters ters bana baktı, sürekli kaçtığımız sırada ormandan köye, köyden ormana taşınırken kızaran teni ve yüzünü hatırlayınca sıırıttım. Wes açık havayı sevmiyordu, ben de öyle. “O zamanki bir riskti,” diye itiraf ettim, “ama ikimiz de bunu biliyorduk. Bu seferki farklı.”

“Tam olarak neden?”

“Ben öyle dediğim için.”

Wes derin bir iç çekti. “Bunca zamandır bizi canlı tutan o hayatta kalma içgüdüğü var ya hani? Hani şu, lanet olası St. George veya Pençe etrafımızı kuşattığında oradan ayrılmamızı söyleyen içgüdü? Bu konuda çok kötüsün.”

Pis pis sıırıttım ve henüz hiçbir yere gitmeyeceğimizi bilerek odama gittim. Ceketimi bir sandalyenin üzerine atarak kendimi büyük boy yatağın saten çarşafı üzerine sırtüstü bıraktım ve en yeni sorununuz üzerine düşünmeye başladım.

Kahretsin. Geçmeyen öfkemi ve sinirimi yatıştırmaya çalışarak avuçlarımı gözlerime bastırdım. Bir yuva daha gitmişti. Bu, yeryüzünden yok olan, aylar içinde kaybettiğim ikinci yuvaydı. İlk yuva karardığında her şeyi bırakıp yanıt bulmaya çalışarak oraya bıraktığım iki yavruyu aramaya Phoenix’e gitmiştim. Hiçbir yanıt bulamamıştım. Onlar için aylar öncesinden kurduğum yuva artık terk edilmiş, boş, ıssız bir kabuktu. Kimse binaya veya içindekilere neler olduğunu bana söyleyemiyordu. Bir gecede, öylece... yok olmuşlardı.

Uzun dönüş yolunda içim öfke ve pişmanlıkla yanıp tutuşarak onları düşünmüştüm. Pençe’yi terk ettiklerinde onları koruyacağıma söz vermiştim, onları güvende tutacağıma yemin etmiştim ve onları

yüzüstü bırakmıştım. Şimdi neredelerdi? Başlarına ne gelmişti? Aklıma gelen iki olasılıktan birinin olduğunu; yaramaz ejderhalarının yerini bulanın Pençe olduğunu ve onları kürkçü dükkânına geri götürdüklerini umuyordum. Teşkilattan ayarttığım çocuklar genellikle genç, saf, deneyimsiz yavrulardı. Pençe yuvayı bulduysa yavrular muhtemelen “yeniden eğitim” için geri götürülmüşler demektir. Onları teşkilata yeniden kaptırma fikrinden her ne kadar nefret etsem de bu en azından hâlâ hayatta oldukları anlamına geliyordu. Bir yuvanın ve yavruların ortadan kaybolmasının diğer nedeni çok, çok daha kötüydü.

Diğer seçenek St. George’du.

Gözlerimi kapayarak kollarımı pat diye yatağa bıraktım. Wes çıldırmakta haklıydı. Bunun için fazla nedene ihtiyacı olduğundan değil ama *bir şeyler* sinsice bulunduğumuz yere yaklaşırken burada kalmak kötü bir fikirdi. Sürekli bir yerden bir yere taşınarak ve işler çok tehlikeli olmaya başlarsa ne zaman kaçacağımızı bilerek bu zamana kadar hayatta kalmıştık. Bölgeyi zaten bir kere terk etmiştik. Belki Pençe hâlâ bizi arıyordu. Burada ne kadar uzun kalırsak ikimiz için o kadar tehlikeli olacaktı. Ancak kız olmadan gidemezdim.

Wes’e hakkını vermeliydim. Huysuzdu, kötümserdi ve lanet olası bir balonu uçuracak kadar çok enerji içeceği içiyordu ama yanımda elit, Pençe’nin eski bir bilgisayar korsanı olması çok işe yarıyordu. Pençe’deki yavruların izini sürebilen, nereye ve ne zaman yerleştireceklerini bulan ve bunu genellikle onlar geldiğinde bizim bölgeye taşınmış ve hazır olacağımız şekilde belli bir zaman öncesinde yapan oydu. Buraya, Crescent Beach’e gelmemizin sebebi de buydu çünkü Wes, Pençe’nin yepyeni bir ejderhayı daha dünyaya göndermek üzere olduğunu bulmuştu. Ember Hill adında bir yavru.

Her zaman ne buluyorsam yine aynı şeyi bulmayı bekliyordum: Özgürlüğün tadına varmak için can atan, heyecanlı, saf, naif bir genç ejderha. Kolay av. Onlara gizemli bir yabancıyı gösterirdin, gerçek özgürlüğün tadına baktırırdın ve birçoğu gemiyi terk etmek için heveslenirdi. Elbette bir asi ejderhanın hayatı o kadar ısıltılı

ve ihtişamlı değildi ama en_önemlisi onları oradan kurtarmaktı. Onları saklı ve güvende tutmak bir sonraki adımdı.

Bana meydan okuyan, geri püskürten ve benden... veya hiçbir şeyden korkmayan sert, dik kafalı bir yavruyla karşılaşmayı *beklemiyordum*. İsteddiğini yapmak için sadece kendinden yaşça büyük, daha deneyimli bir ejderhaya kafa tutmakla kalmıyor, aynı zamanda Pençe'ye, koruyucularına, hatta erkek kardeşine –hem de ikizine!– bile kafa tutuyordu. Tanıştığımız, konuştuğumuz ilk andan itibaren teşkilatta kalmasına izin veremeyeceğimi anlamıştım. Onda bir şey vardı; onu Pençe'den kurtarmayı, uzaklaştırmayı kafama koymama sebep olan bir şey. Belki de bana, Pençe, özgürlüğün ve orijinal düşüncenin izlerini sistematik olarak yok etmeden önce o yaştaki coşkun, özgür ruhlu beni hatırlatıyordu. Tabii ki toparlamıştım ama teşkilatın, yavrularına neler yapabileceğini biliyordum. Bunu ona yapmalarına izin veremeyeceğimden emindim.

Daha doğrusu kendime söylediğim buydu. Bunun, *içimdeki* ejderhanın ona olan tepkisiyle, kız ne zaman yakınımda olsa bedenimden dışarı fırlamaya hazır olmasıyla ilgisi yoktu. Şimdiye kadar hiç bu gece olduğu kadar gerçek görünümüne dönüşmek istememiştim ve dans ettiğimiz sırada Ember'ın bana bakışından anladığım kadarıyla onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Ancak ikimizin de iyiliği için bunu başarılı bir şekilde saklamıştım. Ember benden onlarca yaş küçüktü, her konuda deneyimsizdi ve gereğinden fazla *insandı*. Örneğin bu gece az kalsın bir insanın onu öpmesine izin veriyordu.

Ciğerlerim farklı türde bir öfkeyle alevlendi ve bu gece birlikte dans ettiği o veledi hatırlayarak hırladım. Ölümlü gençler normalde oldukça işe yaramaz –ukala, toy ve hayatla ilgili her şeyi bildiklerini zanneden– tipler olurlardı. İdare etmesi kolay olurdu ama başka da bir işe yaramazlardı. Ancak o çocuk... o çocukta farklı bir şey vardı ama ne olduğundan emin değildim. Belki tiksindiğimden, küçük delifişegimi insani duyguların sıkıcılığından kurtarma gereği gördüğümünden böyle düşünüyordum. Belki de içimde ansızın ve mantıksızca beliren kafasını koparma dürtüsünden kaynaklanıyordu.

İnledim. O yoldan gitmemin bir faydası olmazdı. Dikkatimi dağıtmamalıydım. Yapmaya geldiğim şeye yoğunlaşmalıydım. Ember yola gelmeye *başlıyordu*. Küçük volkanım, olanlara seyirci kalmaktan hoşlanmayacak ve Pençe'nin kendisine emirler yağdırmasına izin vermeyecekti. Şimdiye kadar başlamadıysa bile teşkilatı sorgulamaya başlayacak ve sorularının yanıtlarını alamayınca bana gelecekti. Ben de ona Pençe'nin gerçekte ne olduğunu gösterecektim.

"Riley." Wes kafasını kapıdan uzattı. "Austin yuvası, ahbap. O konuda ne yapacağız?"

Yatakta doğrularak derin bir iç çektim. "Sığınağı gözetlemeye devam et ama artık onlarla iletişime geçmeye çalışma," dedim. "Yuvanın kararmasına sebep olan şey hâlâ oralarda bir yerdeyse varlığımıza dikkat çekmek istemeyiz. Ember'ı bize katılmaya ikna ettikten sonra Austin'e kendim gidip neler olduğuna bakacağım. O zamana kadar sabırlı olalım."

"Peki Pençe ya da St. George lanet olası kapımıza dayanırsa?"

"O zaman *ben* arka pencereden kaçarım. Artık sen ne yaparsın onu bilemem."

"Umurunda olduğumu bilmek ne güzel."

Kapıyı ayağımla iterek kapadım. Wes'i tanırıyorsa, gözlerini dizüstü bilgisayarının ekranına dikerek ve bir sürü enerji içeceğini kafasına dikerek bütün gece uyanık kalacaktı. Yorgundum, sinirliydim ve sığınağımla ilgili aldığım haber karşısında usanmış durumdaydım. Sınır bozucu insan ev arkadaşım ne hali varsa görsün, benim uyumam gerekiyordu.

Çok yakında kızıl saçlı bir yavruya Pençe'nin gerçek yüzünü gösterecektim ve onun yerinin bizim yanımız olduğuna, benim yanımız olduğuna, onu ikna edecektim.

EMBER

Eve döndüğümde saat gece ikiyi geçiyordu. Garret tek kelime etmeden beni köşede bıraktı ve sessizce yoldan ilerleyip bahçeyi geçerek evin sokak kapısına geldim. Tüm pencereler karanlıktı, rahat bir nefes aldım. Yine de kapının kilidini açarken ve ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça içeri girerken kalbim güm güm atıyordu. Bir yanımla ışığın açılmasını ve karşımda beni bekleyen bir çift sinirli koruyucu ya da daha kötüsü Korkutucu Pençe Yetkilisi'ni görmeyi bekliyordum. Bir şey olmayınca ve oda karanlık kalmaya devam edince rahatladım. Her şeye rağmen belki Dante beni idare etmişti. Merdivenlerden hızla çıkıp parmak uçlarımda yürüyerek odama girdim ve rahat bir nefesle kapıyı kapadım.

“Nerede kaldın?”

Çılgılık atmamak için dilimi ısırardım. “Lanet olsun, Dante!” diye fısıldadım ışığı yakarak. Soğuk bir keyifsizlikle kollarını kavuşturmuş, karşı duvara yaslanıyordu. “Şunu yapmayı kes! Artık komik değil.”

“Sence gülüyor muyum?” İkizim gözlerini yeşil birer çizgi halinde kıstı, midem kasıldı. “Neredeydin?” diye sordu tekrar. “Neden öyle çekip gittin? Koruyucuları, Lexi’lerde kaldığına ve onlara söylemeyi unuttuğuna ikna edeceğim diye kıcımlı yırttım. Ne yapıyordun?”

“Hiç,” diye homurdandım aksi ve savunmacı bir şekilde. “Bu seni ilgilendirmez, Dante. Zaten niye umurunda ki?”

“Kendini Pençe’ye geri göndertmen umurumda!” diye tersledi. “Sürekli kuralları çiğneyip sonuçlarını düşünmemen umurumda. O partide bir asi ejderha olduğu ve ikinizin çok samimi görünmeniz umurumda.” Suçlayan ve neredeyse incitici olan öfkeli bakışları sertleşti. “Hâlâ etrafta olduğunu biliyordun, değil mi? Biliyordun ve bana söylemedin.”

“Neden? Onu Pençe’ye tekrar ihbar edebilesin diye mi?”

Dante afallayarak gözlerini kırptırdı, alaycı bir şekilde güldüm. “Evet, sen olduğunu biliyorum. Sen sır saklarken benden açık sözlü olmamı bekleme, Dante. Bunu yapmak zorunda değildin. Riley’nin kimseye zararı yok.”

“*Riley mi?* Adını biliyor musun?”

Yüzümü buruşturdum. Dante dehşet içinde bana baktı, sonra başını iki yana salladı. “Lanet olsun, Ember, anlamıyorsun, değil mi? Asiler tehlikeli. Pençe’nin savunduğu her şeyi reddediyorlar ve sana da aynısını yaptırmaya çalışırlar. Bu asiyle konuşmaya devam edersen, Pençe seni de işbirlikçi olarak görebilir ve Engerekler ikinizin birden peşinize düşer. İstedğin şey bu mu?”

Engerekler lafını duyunca irkildim. Dante duraksamamı fark ederek kendini duvardan ileri doğru itti ve gelip önümde durdu.

“Meraklı olduğunu biliyorum,” dedi alçak sesle, “ama ateşle oynuyorsun. Buna devam edersen, Pençe sana hain damgası yapıştırabilir. Engerekler seni temelli alıp götürür ve seni bu şekilde kaybedemem. Onunla bir daha konuşmayacağına söz ver bana. Lütfen.”

Gözlerinin içine baktım. “Söz verirsem, *sen* de onu Pençe’ye ihbar etmeyeceğin konusunda bana söz verecek misin?”

Kaskatı kesilip geri çekildi. “Her türlü olası tehdit konusunda teşkilatı bilgilendirmek bizim sorumluluğumuz,” dedi. “Asiler soymuzun hayatta kalmasını tehlikeye atıyorlar. Kurallar net. Onlara söylemek zorundayım.”

“Peki.” Dişlerimi sıktım. “Git Pençe’ye söyle. Ancak kendi kardeşini de ihbar ediyor olabilirsin, o yüzden umarım bunu sorun etmiyorsundur. Engerekler peşime düşerse bu senin suçun olacak.”

Çok insani bir öfke hareketiyle iki elini birden saçlarına götürdü. “Ember, lütfen,” diye inledi, “böyle yapma. Ben sadece seni korumaya çalışıyorum.”

“Beni korumana ihtiyacım yok,” diye çıktım. “Sadece bir ke-religine benim yanımda olmana ihtiyacım var.” İtiraz etmeye kalktı ama çıkmasını ima ederek kapıyı açtım. “Seçim senin, Dante. Ben mi, Pençe mi? Teşkilat mı, kendi kanından biri mi?”

Artık beni tanıımıyormuş gibi boş bir ifadeyle yüzüme baktı. Sonra yürüyüp arkasına bakmadan kapıdan çıktı. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve arkasından kapının kendi kendine kapanmasını bekleyerek ışığı kapadım.

GARRET

Tristan eve geldiğinde tabancamı söküyordum.

“Bu hiç hayra alamet değil,” dedi iki dolu alışveriş poşetini mutfak tezgâhına koyarken. Yanıt vermedim. Gözlerimi kapadım ve rahatlatıcı metal sürgüyü parmaklarımın arasında hissederek silahın parçalarını tekrar birleştirdim. Sürgü, namlu, yay, kubuz. Şarjörü tatmin edici bir çat sesiyle yerine sürdüm ve gözlerimi açtığımda Tristan’ı beni izlerken buldum.

Koyu renk kaşını kaldırdı. “Canını sıkan bir şey mi var, ortak?”

“Hayır.” Parçaları bir araya getirilmiş silahı sehpanın üzerine koyarak geriye yaslandım ve bu tuhaf, huzursuz enerjiyi bir noktaya odaklayıp zihnimi sakinleştirmeye çalışarak parçaları tekrar sökmeye hazırlandım. Ember’ı iki gün önce sahilde öptüğümünden beri aklımda sadece o vardı. Bir türlü odaklanıp çalışmıyordum, antrenman yapmak hiç çekici gelmiyordu, çok kolay gelen görevler bile sıkıcı olmaya başlamıştı. Bu görevde kafa karışıklığı içinde bo-calıyordum ve yeniden odaklanmam gerekiyordu. Gecenin kâbus gibi üzerime çökmesi ve beni huzursuz edip gererek sakinleşmeme engel olması hiç yardımcı olmuyordu.

Bu gece onu tekrar görecektim. Her ne kadar bana yabancı bir durum olsa da onu dışarıya çıkaracaktım. Tristan’ın ısrarları üzerine dün gece onu arayıp dışarı davet etmişim ve o da hemen

kabul etmişti ama onu evden değil de Smoothie Hut'tan almamı rica etmişti.

“Olur,” demiştim kaşlarımı çatarak. Hill’lerin evine girmek esas önceliklerimizdendi ama Ember tanıştığımızdan beri beni villanın yakınına yaklaştırmama konusunda isteksizdi. “Ancak seni evden almamı istemez misin?”

“Şey, evet,” diye kekeleydi. Bir şeyler sakladığını sezebiliyordum. “Ancak... erkek kardeşim. Kendisi ikizim olur ve biraz fazla korumacı. Hatta aşırı ötesi korumacı desek daha doğru olur. Son derece korumacı. Partiden eve döndüğümde bayağı sinirliydi. Eve gelirsen kuruntu yapıp sorular soracak ve şu an bununla uğraşmak istemiyorum.” Sesi kulağa hem savunmacı hem de biraz üzgün geliyordu. “Ona bizden bahsetmeyi planlıyorum ama biraz sakinleştikten sonra. O zamana kadar bilmemesi onun için daha iyi.”

Tristan aldıklarını alışveriş poşetlerinden çıkarıp tezgâha koyarken başını iki yana salladı. “Saat neredeyse dört, Garret. Bu gece bir *randevun* yok mu?” diye sordu anlamlı bir şekilde.

“Unutmadım.” Sabah uyandığım andan itibaren aklımdaydı. Tristan’ın hatırlatmasına gerek yoktu. Geçmek bilmeyen her dakikanın oldukça farkındaydım. “Birkaç dakikaya çıkıyorum.”

“Ah, tamam. Bunu al.” Tezgâhtan uzaklaşıp bana minik siyah bir şey fırlattı. Yakalayıp avucumdaki şeye baktım. Minik, ince ve kare şeklindeki plastik ve metal bir şey göze çarpmadan avucumda duruyordu. Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar Tristan’a baktım. “Dinleme aygıtı mı?”

“Fırsatını bulursan böceği kızın cep telefonuna yapıştır,” dedi poşettekileri çıkarmaya devam ederek. “Bataryanın tam arkasına takılması gerek. Sonrasında birkaç gün içinde uyuyanımızın o olup olmadığını anlayacağız.”

Garip bir biçimde tereddüt ederek böceğe bir süre daha dikkatle baktım ve onu cebime koydum. *Bu bir görev*, diye hatırlattım kendime, tabancamı kılıfına koyarak. Bu gece bunu kesinlikle yanıma alamazdım. *Kişisel bir şey değil.*

“Bu arada,” diye devam etti Tristan, durup bir Doritos paketinin üzerinden bana sırtarak, “merak ettim. Acaba iki çılgın çocuk nereye gidiyorsunuz?”

“Sanırım sinemaya. Normalde böyle yapılmıyor mu?”

“Evet.” Tristan onaylarcasına başını salladı. “Tamamen sıkıcı ve sıradan olmak istiyorsan. İki saat boyunca bir ekrana bakarak onu fazla konuşturamazsın.”

Birden tepem attı, bu hiç benlik bir durum değildi. “O zaman ne önerirdiniz, İlk Randevu Gurusu?”

Tristan kahkahayla güldü. “Vay canına, *gerçekten* gerginsin. Rahat ol, ortak. Gerçek bir randevu değil ya. Ayrıca,” diye ekledi dolabının kapağını kapayıp sırtarak ve gerginliğimden fazlasıyla keyif alarak bana döndü, “harika bir yer biliyorum.”

EMBER

Askerler peşimdeydi.

Sabah iki kez vurulmuştum. Pullarım kırmızıya bulanmıştı ve boya damlaları gözüme girip durdukça üçüncü gözkapagım gözümü korumak için sürekli yukarı kayıyordu. Bu da, alçak pislikleri pusuya düşürmemi giderek zorlaştırıyordu; artık saldırı yöntemimi öğrenmişlerdi ve yukarıdan gelecek ani bir saldırıda kendilerini savunmaya hazır oluyorlardı. Yine de boya toplarıyla ölesiye vurulmadan önce birkaçını etkisiz hale getirmeyi başarmıştım. Bellerindeki kırmızı kumaş parçasını koparmak başarılı bir “av”a denk geliyordu ve ölü sayısı olarak epey bir puan toplamıştım. Korkunç silahlı insanlara yaklaşmak zorunda olan birine göre gayet iyi olduğumu düşünüyordum. Yine de bu *onu* asla tatmin etmiyordu.

Duyularım tetikte, koridorlar arasında gizlice ilerlediğim sırada alçak sesli bir iniltiyle donakaldım. Ses, kasa duvarın diğer tarafından geliyordu. Görülmemek için hızla tepeye sıçradım ve dikkatli bir şekilde sessizce iniş yaptım. Kenardan bakınca şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

Bir asker, yanında silahıyla yüzükoyun bir şekilde koridorun ortasında yatıyordu. Kalkarsa diye saldırıya hazır bir şekilde izlemeye kaldım. Belki düşmüştü belki de sadece kestiriyordu, bilmiyordum. Ancak her ne kadar bacakları hafifçe kıpırdayarak kıvrılan bedeninin-

den belli belirsiz iniltiler yükselse de yerinden kalkmıyordu. Ters giden bir şeyler vardı.

Sessizce yere atlayıp takım arkadaşlarına bakındım. Ortalıkta kimse yok gibiydi. Muhtemelen beni aramak için odanın farklı köşelerinde pusuya yatmışlardı. Koridordaki adam tekrar inledi, doğrulmaya çalıştı ama başaramayıp tekrar betona yığıldı. Belli ki yaralanmıştı ve etrafta benden başka kimse yoktu.

“Hey,” dedim hızla yanına giderek. Keşke insan görünümüme dönüşebilseydim ve kendimi bu kadar... hedef olarak göstermeseydim ama her zamanki gibi bu küçük egzersizler için çıplaktım. “İyi misin? Yaralandın mı?”

Tekrar inleyince biraz daha yaklaştım. “Yürüyebiliyor musun?” diye sordum hemen. “İstersen Korkutucu Pençe...”

Yılan gibi hızla sırtüstü döndü, tabancasını kaldırıp beni hedef aldı ve yakın menzilden göğsüme ateş etti.

Kahretsin! Bir faydası olmayacağını bildiğim için kenara çekilmeye zahmet etmeden geri sıçradım. Ekibin geri kalanı da kuytulardan ortaya çıkıp bana ateş ettiğinde şaşırmadım bile. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kendim kaşındım. Eminim bununla ilgili ondan bir yığın laf işiteceğim.*

Gözlerimi kapayarak boya fırtınası nihayet son bulana kadar yere çöktüm ve eğitimimin ortaya çıkmasını bekledim.

Her zamanki gibi bu uzun sürmedi. Korkutucu Pençe Yetkilisi, tiksintiyle kıstığı gözlerle başını iki yana sallayarak koridorun birinden belirdi. Yerdeki de dahil olmak üzere askerler silahlarını da alıp tekrar ortadan kaybolurken dudaklarımı gererek hırladım.

Daha o bir şey diyemeden, “Biliyorum,” diye homurdandım. “İçler acısı. Demene gerek yok, nerede hata yaptığımı biliyorum.”

Gözleri dikkatle üzerime çevrildi. “Biliyorsan,” dedi alçak ve keyifsiz bir sesle, “bunu neden yaptın?”

“Ben... ben yaralandı sandım! Gerçekten yaralandı sandım. O bir St. George askeri değil; gerçekten yaralanmışsa ona yardım etmek istedim.”

Acımasız ve buz gibi bir şeşle eğitmenim, “İşte,” dedi sivri kırmızı tırnağıyla işaret ederek, “başarısızlığının sebebi bu. Yaralanması kimin umurunda? Ne olursa olsun o senin düşmanındı ve ona yaradım etmek istemen yersizdi.” Bana küçümsercesine bir bakış atarak doğruldu. “Yapman gereken neydi, yavru?”

Boğazımdan yukarı yükselen hırıltıyı bastırdım. “Onu öldürmek.”

“Acımadan,” diye onayladı eğitmenim. “Tereddüt etmeden. Bir daha böyle bir durumla karşı karşıya kalırsın senden gereken yapmanı bekliyorum çünkü yapmazsan bir daha asla ikinci bir şansın olmayabilir.”

Eve geldiğimde Dante kanepede bir aksiyon filmi izliyordu. Baş kolçakta, tek bacağı yandan sarkarak ve karnının üzerinde duran bir kolayla tamamen kayıtsız bir şekilde uzanıyordu. Duş almaya yukarı çıkmadan önce kapıdan içeri girerken başımı iki yana salladım. Dante eve geldiğinde üstü başı rezalet halde olmazdı hiç.

Bana baktı, nefesimi tuttum. Partiden sonra odamdaki o geceden beri sanki ince bir buz üzerinde yürüyorduk. Dante yine her zamanki Dante’liğini yapıp o restleşmeden hiç bahsetmiyor ve bir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Öyle olmadığını biliyordum. Bir sorun vardı, bir *sorunumuz* vardı ama nasıl çözüleceğini bilmiyordum.

Ter içinde, yapış yapış ve genel olarak sinirli bir halde kapının önünde durduğum sırada, “Aman Tanrım,” diye yorum yaptı. “Bugün boyaların içinde yüzmeye mi gittin?”

“Kapa çeneni.” Yanıtım daha çok rahat ve alışlagelmiş bir şekilde ağır alışkanlığıyla çıkmıştı ve basamaklara doğru yöneldiğimde aramızdaki gerginlik biraz azaldı. “Hem sen neden evdesin ki?” diye sordum umursamaz, sıradan bir ses tonuyla. “Bugün Calvin ve Tyler’la bir şeyler yapmayacak mıydınız?”

“Onlarla bir saat içinde Hut’ta buluşacağım,” dedi Dante karnının üzerindeki teneke kutudan bir yudum alarak. “Tyler kasabanın dışında yeni bir kaya tırmanışı noktası bulmuş, biz de oraya bakmaya

gideceğiz.” Bana bakıp çarpık bir gülüşle sıırttı. “İstersen ‘peşime takılabilirsin’. Çocuklar sorun etmez, ayak uydurabileceğinden eminim.”

Zeytin dalı uzatıyordu ve başka zaman olsa seve seve kabul ederdim. Bir kayanın tepesine çıkmada Dante ve arkadaşlarını yenmek, aramızdaki kötü havayı dağıtmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Ancak bu gece başka planlarım vardı. Midemin içinde; sörf yaparken, dans ederken veya kaya tırmanışı yaparken bile hiç bu denli hissetmediğim bir kıpırtı vardı. Bu gece Garret’la olacaktım.

“Hayır, teşekkürler,” dedim Dante’ye. “Sana haddini başka zaman bildiririm.”

Omuzlarını silkip televizyon izlemeye kaldığı yerden devam etti. Merdivenlere yöneldim ama basamakların dibinde durarak bekledim ve başını yeniden kaldırıp bana ve tek kaşını kaldırına kadar onu izledim.

“Evet?”

“Dante...” Özellikle aramızdaki şey hâlâ sallantıdayken böyle bir riske girmeli miyim diye düşünerek tereddüt ettim. “Hiç merak ediyor musun... sence bizi ne için eğitiyorlar?”

“Ne demek istiyorsun?”

İçimde bir umut kıvılcımı belirdi. Hiç olmazsa beni hemen başından savmamıştı veya odasında bir şey unutmuş gibi yaparak kalkıp gitmemişti. Boya içindeki kollarımı kaldırdım. “Şu halime bak,” dedim. “Belli ki ikimize aynı şeyleri öğretmiyorlar. Ben silahlı manyaklar tarafından vurularak koşturup dururken, sen güzel bir odada oturup Çay Seremonisi filan öğreniyorsun.”

“Daha değil,” dedi Dante ciddi olmadığını göstermek için sırıtarak. “Çay Seremonisi önümüzdeki ayın konusu.”

“Eğitimlerimiz neden bu kadar farklı?” diye devam ettim son sözünü duymazdan gelerek. “Bence ne, biliyor musun? Bence bizi ayıracaklar. Sen önemli, zengin öğrencilerin olduğu hoş bir akademiye gideceksin, bense... bense askeri okula falan gönderileceğim.”

“Aşırı tepki gösteriyorsun.” Dante ayaklarını yere sallayarak dirsekleri dizlerinin üzerinde beni izliyordu. “Bizi ayırmayacaklar.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Çünkü eğitimcim öyle dedi.”

“Ah, vay canına, senin adına sevindim,” diye çıkıştım bu ani öfkemim nereden geldiğini anlamayarak. Dante kaşlarını çatı ama bu sabahın, Korkutucu Pençe Yetkilisi'yle geçen her seansın bastırılmış öfkesi ve yılgınlığı intikamla açığa çıkmıştı. “Benim eğitimcim bana hiçbir şey demiyor. Sadece bana ne kadar içler acısı olduğumu, asla doğru düzgün bir ejderha olamayacağımı, zaman kaybı olduğumu ve Pençe'nin beni kuluçkadan çıkarma zahmetine bile girmemiş olması gerektiğini söyleyip duruyor. Oraya gitmekten nefret ediyorum. On-dan nefret ediyorum, Pençe'den nefret ediyorum, bütün bu aptal...”

“Ember, yeter!”

Dante'nin sesi şiddetli ve boğuk bir şekilde odanın içini dol-durdu. Sessizleşerek ona bakakaldım. “Eğitimcime istediğin kadar öfkelen,” dedi kesin bir ifadeyle. “*Bana* istediğin kadar öfkelen. An-cak böyle konuşmaya kalkarsan, asi eğilimleri taşıyor olabileceğin izlenimi verirsin.”

“Ne olmuş yani?” diye meydan okudum. “Belki de taşıyorumdur. Onlara kim söyleyecek? Sen mi?”

Bana sinirli bir bakış attı ve sorumu yanıtsız bıraktı. Kanepe-den kalkıp odasına gitti ve kapısını arkasından kapadı; bu, artık konuşmak istemediğini gösteren net bir mesajdı. Terk edilmiş ve umutsuzluğa kapılmış bir hisle duşa girdim, sonra sahile inip suyun kenarında yürüdüm.

Hem eğitimcimden hem ikizimin soğuk tavrı yüzünden canım acı-yordu. Aramızda tam olarak hiçbir şey değişmemişti. Güneş tenimi ısıtıyor, okyanustan gelen esinti o çok sevdiğim tuz ve dalga koku-sunu beraberinde getiriyordu. Normalde ikisi de beni rahatlatan şeylerdi ama bugün değil. O akşam Garret'ı görecektim ve bu her ne kadar içimi beklenti ve heyecanla kıpır kıpır etse de onunla ejderha meselelerini konuşamazdım. Dante'yle konuşmam da en azından bugünlük söz konusu değildi. Belki de hiç olmayacaktı.

Konuşmaya ihtiyaç duyarsan, Delifişek, ne konuda olursa ol-sun, ben buradayım.

PENÇE

Şortuma uzanıp telefonumu çıkardım ve bir süre baktım. Acaba Pençe telefonumu da izliyor olabilir mi diye merak ederek defalarca kendi içimde gidip geldikten sonra nihayet ekrana dokundum ve olabildiğince belirsiz bir mesaj yazdım.

Konuşabilir miyiz?

Gönder tuşuna bastım ve beklemeye koyuldum. Güneş tepeme vuruyor ve ışığı telefonun ekranına yansıyor, gözlerimi kısıp ellerimle gölge yaptım. Neredeyse anında yanıt geldi.

Ne zaman?

Yutkundum. Hemen şimdi, yazdım. İskelede buluşalım mı?

Yine sadece birkaç kalp atışı geçtikten sonra mesajı ekranda belirdi.

Yoldayım.

RILEY

Harika. Son mesajı gönderdikten sonra telefonu indirdim ve gü-lümsedim. Şimdiden bir şeyleri sorgulamaya başladın demek, ha, Delifışek? O kadar uzun sürmedi.

“Ben çıkıyorum,” dedim anahtarlarımı ve ceketimi tezgâhın üzerinden alarak. “İskelede Ember’la buluşmaya gidiyorum, yani yanımda bir misafirle dönebilirim. Öyle olursa muhtemelen sabaha kasabadan ayrılırız, o yüzden çabucak taşınmaya hazır ol.” Odadaki diğer tek insana baktım ve kaşlarımı çattım. “Hey, Pençe’nin aktif olarak aranan öteki hedefi. Dediğimi tekrarla ki hâlâ umurunda olduğunu bileyim.”

Önünde dizüstü bilgisayarıyla yemek masasının başında oturan Wes, antrede durduğumda başını kaldırıp bakmadı bile. “Lanet olası bir yavruyla buluşma, taşınma hazırlığı, bunu daha önce milyonlarca kez yaptık, falan filan,” dedi gözlerini ekrandan ayırmaksızın. “Yav-runla sana iyi eğlenceler. Ha, bir de, dönüşte St. George’la karşılaşp çatışmaya girmezsen, enerji içeceğimiz bitti.”

★ ★ ★

Tahta korkulukların üzerine tünemiş Ember başını kaldırıp beni görünce, “Eyvah,” dedim. “Bu bakışı tanıyorum.”

Denizden esen rüzgâr saçlarını savururken Ember kaşlarını çattı. Suyun üzerindeki uzun, gri kalas iskelede etrafımız bir sürü

hareketle dolup taşıyordu. Bebek arabalı anneler, terli koşucular, el ele tutuşan çiftler ve iskelenin kenarından oltalarını sarkıtan balıkçılar; hepsi de korkuluğun yanında duran iki ejderhanın varlığından tamamen habersiz bir şekilde ortalıkta takılıyorlardı. Bir kadın ve minik köpeği yanıımızdan geçti, köpek her şeyin üzerine işlemeyi bırakıp cılgıncasına bana havladıktan sonra sahibi tarafından çeıştırildi. Yapmacık bir gülüşle sıırttım. Ne yaygaracı küçük bir lokmaydı o öyle. Tek ısıırıkta giderdi.

“Ne bakışı?” diye sordu Ember, kadın ile gezeze ordövr yanıımızdan uzaklaştırken. Köpek dikkatimi dağıttığı sırada Ember’ın gözlerini dikmiş bana baktığını fark ettim ve gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Eğitmenimden nefret ediyorum, keşke ölse’ bakışı,” diye yanıtladım. Şaşkınlıktan ağız açık bakınca kıkırdadım. “Dediğim gibi, Pençe’yle birkaç deneyimim olmuştu. Bundan sonrası giderek kolaylaşmıyor, inan bana.”

“Harika,” diye mırıldandı karamsar bir şekilde. “Duymak istediğim tam da buydu.”

Çıplak omzunda minik bir renk parıltısı dikkatimi çekti, kurumuş kan lekesine benzer kırmızı bir lekeydi. Ancak kan olamayacak kadar açık bir tondaydı, anılar beynime hücum edince şefkatle yüzümü buruşturdum. “Ah, Delifişek.” Kırmızı lekeye hafifçe dokunarak derin bir iç çektim. “Askerler ve paintball silahları, ha? Berbattır.”

Gözleri birdenbire irileşti. “Sen de mi?”

“Evet.” Yanına geçip dirseklerimi korkuluğa dayayarak geriye yaslandım. Ember yüzümün yan tarafını yakan, etkilenmiş ve dikkatli yeşil gözleriyle beni izliyordu. “Benimkiler başta plastik mermilerdi, canını yakmaz sanırsın ama lanet olası şeyler vurdu mu öyle feci yakar ki. Zavallı piçin teki gözünü çıkarttırınca paintball silahlarına geçtiler.” Başımı salladım ve ona kederli bir bakış attım. “Yeni rejim başladıktan sonra kuluçkadan çıktığına şükret. Artık sadece biraz katlanılmaz.”

Ember burnunu buruşturdu ve gözlerini tekrar okyanusa çevirdi. “Ee, sırada ne var?” diye sordu ayak bileğinin tekini korku-

luğa vurarak. “Yani bu eğitim bittikten sonra? Bittiğinde benim için planladıkları şey ne?”

“Bilmiyorum, Delifişek.” Korkuluğun üzerine hoplayıp yanına oturdum. “Sanırım bu, seni nereye yerleştirdiklerine bağlı. Her ejderhanın teşkilat içinde bir yeri vardır ve başlangıç eğitimin sırasında seni yerleştirmek istedikleri o yerde başarılı olup olmayacağına karar verirler. Daha doğrusu yumurtadan çıktığından itibaren nereye uygun olacağına karar vermek için seni izlerler. Bu aşamayı geçersen grup yerleştirmeni bildirirler ve sonra eğitimin gerçek anlamda başlar.” Alaycı bir şekilde güldüm. “Tabii ki buna hazır olduğuna karar verene kadar ne olacağını söylemezler.”

“Sen neydin?” diye sordu Ember.

Ona baktım. O da bana baktı ve içimdeki ejderha buna karşılık olarak harekete geçti. “Ben bir Basilisk’tim,” dedim. Belli ki bu konuma aşına olmadığı için kaşlarını çatı. “Esasen casus,” diye devam ettim. “Pençe’nin St. George’la savaşında kullandığı başlıca gruplardan biri.”

“Bizi hiç savaştayken görmedim.”

“Biz St. George’a karşı hep savaş halindeyiz, Delifişek.” Hâlâ teşkilatta olduğum o kanlı, karanlık ve berbat yılları hatırladım ve titrememek için kendimi tuttum. “Evet, Pençe’nin çoğu –Bukalemunlar, Gözlemciler ve Kadim Ejder konseyi– savaşı hiç görmez. İnsan toplumunun derinlerine saklanırlar ve mümkün olduğunca St. George askerleriyle meşgul olmazlar. Onlar bulunmayı riske alamayacak kadar önemlidir. Ancak Pençe’nin, bazen St. George askerlerine karşı gönderdiği elit ajanları olur. Bu asla kalabalık ve toptan bir saldırı halinde olmaz. Sayılarımız çok az olduğu için bu duyulursa insanlar genellikle bizi katleder. Lanet olası sayıları çok fazla.”

Ember büyülenmiş bir şekilde dinlerken, etrafta insanlar olmasını bile umursamadan, “Ancak,” diye devam ettim, “Pençe’nin genellikle gizlice saldırımları için gönderdiği birkaç eğitimli çalışanı da vardır. Ben onlardandım. Bu kişiler Birlik’ten istihbarat toplar, veri ya da sabotaj ekipmanlarını çalmak için üslerine sızar, kendi

ajanlarından hangilerinin sadık olmadığını keşfeder, temel anlamda Pençe'nin düşmanlarına karşı hareket ederler.”

“Kulağa tehlikeli geliyor.”

“Ah, öyleydi.” Sırıttım. “St. George'dan kıl payı kaçtığım zamanların sayısını hatırlayamıyorum. Birkaç kurşun yemiş, bir pusudan kaçmış, bir keskin nişancı saldırısını atlatmıştım, o tarz şeyler. Eğlenceli günlerdi.”

“O yüzden mi asi oldun?”

Soru karşısında şaşırmıştım, hemen toparlandım. Meselenin özüne inmek için Ember'a güvenmeliydim. “Hayır,” diye yanıtladım başımı iki yana sallayarak. Anılar tekrar canlandı ve onları geri bastırdım. “Kaçmama neden olan St. George değildi. Pençe'nin kendisiydi.”

Bir şahin gibi tüm dikkatini vererek bana baktı. “Neden?”

Kalp atışım hızlandı ve ağzım birden kurudu. Tamamdı, fırsat bu fırsattı. Daha iyi bir şans yakalayamazdım. “Çünkü, Delifişek...”

Ceketimin cebindeki telefon tiz bir gürültüyle çaldı.

“Lanet olsun.” Korkuluğun üzerinden kayıp iskeleye bastım, telefonu çıkardım ve numaraya baktım. Arayan tabii ki Wes'ti; bu numara Ember ve ondan başka kimsede yoktu. “Bir saniye.” Derin bir iç çekerek birkaç adım ilerledim. “Şuna bakayım. Hemen döneceğim.”

Telefonu kulağıma götürdüğümde, “Wes,” dedim içtenlikle, “kendi iyiliğin için şu an bir ejderhanın midesini boyluyor olsan iyi olur çünkü aksi halde canına okuyacağım.”

“Hangi cehennemdesin?” diye tersledi Wes beni endişelendirerek. “Hemen buraya gel. Bir sorunumuz daha var!”

Ember'a baktım, sonra öne eğilerek sesimi alçalttım. “Ne tür bir sorun?”

“Pulları ve pençeleri olan ve kapımızın eşliğinde oturan türden bir sorun!”

“Kahretsin.” Zamanlamaya lanet okuyarak elimi saçlarıma götürdüm. Ancak bu kesinlikle yok sayılacak bir durum değildi. “Hemen geliyorum,” dedim ve telefonu kapayıp Ember'a döndüm.

Korkuluğun üzerinden atladı ve endişeyle bana baktı. “Evde sorun mu çıkmış?”

Lanet olsun, çok yaklaştım. Bir şeylere tekme atma isteğime karşı koyarak, “Evet,” diye homurdandım. “Gitmeliyim. Ancak bu konu burada kapanmadı, tamam mı?” Yanına yaklaştım, elimi koluna götürdüm. İçeride bir şeyler canlandı, damarlarıma hızla bir sıcaklık dalgası hücum ederken az kalsın beni geri sıçratıyordu. Bu, partideyken ejderha içgüdülerimde açığa çıkan tepkiydi. “Hâlâ seninle konuşmak istiyorum,” dedim. Ember’ın yanakları da kızarınca aynı şeyi onun da hissettiğinden şüphelendim. “Pençe’yle ilgili elimde daha çok bilgi var ve bunları duymak isteyeceğini düşünüyorum. Benimle bir daha buluşacağına söz ver.”

Korkusuzca bana baktı. “Ne zaman?”

“Yakında.” Bu, Ember’dan çok kendime verdiğim bir sözdü, bu korkunç sorun her neyse beni ondan uzaklaştırmayacağına dair bir talepti. Kolunu sıktım ve zorlama bir sırtısla geri çekilerek uzaklaştım. “Merak etme, Delifişek. Buralarda olacağım. Yakında görüşürüz.”

EMBER

Riley'nin motosikletine doğru koşmasını, üzerine atlamasını, gürültüyle caddede gidişini izledim. Bir yanımla keşke onunla gidebilsem diyor, kıyamet doğuracak sonuçlarına aldırmadan dönüşmeyi ve asinin peşinden uçmayı arzuluyordu. Bana dokunduğu nokta hâlâ yanıyor, içimdeki ejderha damarlarımda dans ediyordu. Riley'yi istiyordu. Garret'i özlediğim veya sürekli onu düşündüğüm gibi değil. Bu daha ziyade... ilkel miydi? İçgüdüsel mi? Tam olarak nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum ama kesin bir şey vardı. İçimdeki ejderha Riley'yi istiyordu; neredeyse onun için can atıyordu ve duymazdan gelinmeyecekti.

Hayır, bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Onun istediği *Kobalt'tı*. Bu komikti çünkü Riley ve Kobalt, ikisi de aynıydı. Çarpık sırtıtlı, dağınık siyah saçlı ve neredeyse altın gözlü çocuk ve o gece benimle dalgaların üzerinde süzülen görkemli mavi ejderha aynı varlıktı. Bunu anlamıyordum. Bir zamanlar kusursuz bir parçam olan içgüdülerim şimdi nasıl bana yabancı olurdu, anlamıyordum. Sanki iki farklı yaratıktım: Ejderha ve insan.

Silkelenip iskeleden sahile doğru yürümeye koyuldum. İçimdeki çalkantı bir yana, artık Pençe hakkında biraz daha fazla şey biliyordum. Ancak hiçbirisi de *gerçekten* kötü değildi. Henüz değil. St. George'a karşı verilen savaş bile sürpriz değildi. Ejderha katil-

leri soyumuz tükensin istiyorlardı. Neden onlara karşılık vermeyip kendimizi savunmayacaktık ki?

Bu şoke edici bir şey değildi; yalnızca başından beri taşıdığım şüpheleri doğruluyordu. Pençe beni o savaşın bir parçası olmam için eğitiyordu. Askerler, silahlar, savaş hileleri, avıma merhamet göstermemek; yüksek rütbeli diplomatlarla bir masa başında oturmayacağım kesindi. Hayır, benim kaderimde elit çalışanlarından biri olmak veya Riley gibi bir Basilisk olup St. George'la sonu gelmez bir savaşın içinde olmak vardı.

İskelenin sonuna geldiğimde arkamı döndüm ve ılık esintide biraz titreyerek suya baktım. Demek bu gerçekten benim jübilemdi. Pençe hayatımı, nereye gideceğimi, ne olacağımı çoktan planlamıştı. Bunu yapabileceğimden emin olmamamın önemi yoktu. Eğitimden, bana yaptırdığı her şeyden ve dönüşmemi istediği şeyden nefret etmemin önemi yoktu. Pençe'nin kararı kanundu; geleceğim konusunda hiçbir söz sahibi değildim.

Cebimdeki telefonum titredi. Çıkarıp tıkladım ve ekranda yeni bir mesaj olduğunu gördüm.

Bu gece buluşuyoruz? Akşam 5'te Smoothie Hut'ta, değil mi?

Garret. Bozulan moralimin biraz düzeldiğini hissederek gülümsedim. Pençe'nin canı cehennemeydi. Savaşlarının, eğitimcilerinin, planlarının, hepsinin canı cehennemeydi. Yaz hâlâ benimdi. Henüz onlara ait değildim.

Kesinlikle, diye yanıtladım. Görüşürüz.

GARRET

Ember ilk kez buluşma yerimize benden önce gelmiş bekliyordu.

Elinde köpük bardakla bağdaş kurmuş, otoparkın kaldırımında oturan kızıl saçlı kızı gördüm. Pipetini çiğneyerek derin düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı ama cipi yanındaki boşluğa çektiğimde gülümseyerek ayağa fırladı.

“Hey, Garret!” diye bağırdı, binmesi için uzanıp kapısını açtığım sırada. Ön yolcu koltuğuna geçtiğinde gözlerinin içi gülüyordu, o gülümseme karşısında tenimin karıncalandığını hissettim. “Bana da bulaştırmış olmalısın. Bak, zamanında geldim.”

“Görüyorum.” Her zamanki şortu ve tişörtü yerine giydiği siyah kot pantolonu ve bluzunu, akşam güneşinin saçlarına ve gözlerine vurarak onları ıslıl ıslıl aydınlattığını fark ederek sırf onu seyretmek için anın tadını çıkardım.

Odaklan, asker. Başımı iki yana salladım ve cipi geri vitese atıp park alanından çıktım. Ember geriye yaslanıp sıkıntılı gözlerle yan camdan dışarı bakıyordu. Daha önce telefonda eve gelmemem için beni uyarmasını hatırladım ve evde neler yaşadığını merak ettim. Ailesinden, özellikle de ikiz kardeşinden bahsetmesini sağlayabilirsem işe yarar bir şeyler elde edebilirdim. Belki de sadece normal bir genç olduğu sonucuna varırdım.

“Bu hafta sonu başını derde soktuysam özür dilerim,” dedim anayola çıktığımızda. “Ailenle aranı bozmak istememiştim. İstersen erkek kardeşinle konuşabilirim.”

“Ne? Ah, hayır, sorun sen değildin, Garret.” Ember omuzlarını silkti ve tiksintiyle başını iki yana salladı. “Dante sadece nevrotik bir çatlak. Bazen aşırı korumacı ağabey rolüne kendini fazla kaptırıyor. Partide yaşananları da düşününce...” Bakışları biraz gölgelendi. “Ona bizden söz etmeden önce sakinleşmesi için biraz zaman tanımaya karar verdim.”

“Erkek kardeşinle yakın mısınız?”

“Yani, evet.” Geri dönüp başını yana eğdi. “Sonuçta ikizim. Her şeyi birlikte yapardık.”

“Artık yapmıyorsunuz sanki.”

“Evet.” İç çekerek bakışlarını kucağında oynadığı ellerine çevirdi. “O... artık farklı. Kendini benden geri çekiyor gibi ve sebebini bilmiyorum. Keşke eskisi gibi benimle konuşsa.”

Soru sormaya ve ikizi hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye devam etmem gerektiğini biliyordum. Ancak Ember’ın canı sıkkın görünüyordu ve onu mutsuz görmekten nefret ettiğimi fark ettim. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda elim kendiliğinden kalkıp nazikçe saçını kulağının arkasına itti.

“Üzgünüm,” dedim şaşkınlığını fark edince. “Benim kardeşim yok ama Tristan bana kardeş kadar yakındır. Aynı fikirde olmadığınızda bunun ne kadar... rahatsız edici olduğunu bilirim.” Şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak bana baktı, elimi geri çektim. “Onunla konuşmaya devam et. Sonunda yola gelecektir.”

“Evet,” diye mırıldandı ışık değişip tekrar hareket ettiğimiz sırada. “Umarım.” Yine düşüncelere daldı, sonra otoyol girişine sarparken silkelenip kendine geldi. “Hey, bu arada nereye gidiyoruz?”

Gülümsedim. “Sürpriz.”

EMBER

“Sinema.”

“Hayır.”

“Bovling.”

“Hayır.”

“Buz pateni.”

Garipseyerek bana baktı. “Kaliforniya’da mı?”

“Bunun için yerler vardır. Profesyonel hokey ligimiz bile var.”

“Galiba haklısın. Ancak hayır.”

“Konser.”

“Hiç alakası yok.”

Küçük bir of çektim. “Büyük Şeyh Ramalama’nın kırk ikinci karısı olmak üzere kaçırılıp gizlice Suudi Arabistan’a götürülüyorum.”

Alçak sesle güldü. “Beni yakaladın. Umarım devesavarını yanına almışsındır.”

“Ukala.” Ona bakıp burun kıvırdım. “Bir erkek kardeşim olduğunun farkındasın, değil mi? Bunu *bütüüüüün* bir öğleden sonra devam ettirebilirim.”

Bana, kendisi de kardeş taktiklerine aşınaymış ve hiçbir kafa ütüleme veya işkence onu pes ettiremezmişçesine sabırla gülümsedi. “Sürprizlere karşı bir şeyin mi var?”

“Evet! Sırları sevmem. Her şeyin apaçık ortada olmasını tercih ederim.”

Düşününce, bunu demem garipti. Hayatımın tamamı yalandı. Pençe'nin yaptığı her şey, bize öğrettikleri her şey bu aldatmacayı sürdürmek içindi. Bundan usanmıştım. Amacım tüm dünyaya ejderhaların varlığını duyurmak değildi; sonucunda neler olacağını ben bile biliyordum ama bazen kendim olmak, herkese her konuda yalan söylemek zorunda kalmamak hoş olurdu. Önceleri bunu Dante'yle yapabiliyordum ama belli ki artık değil.

Garret şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı; bu sözüm onun içinde de bir şeye dokunmuş gibi yüzü gölgelendi. Ancak sonra yolun kenarından kalabalık bir otoparka saptı ve ahşap bir platformun ucundaki devasa hız treni ile dönme dolabı görünce şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Garret hızla bir boşluğa girdi ve bana sırtarak kontağı kapadı. "İki saat boyunca bir sinemada oturmaktansa bunu daha çok sevebileceğini düşündüm," dedi. Sesinde sanki keyifli bir zafer tınısı da vardı ama buna çok dikkat etmemiştim. "Tabii istersen sinemaya da gidebiliriz. Geri dönüp..."

"Sen deli misin?" Hızla kapıyı açıp aşağı atladım ve sabırsızca dönüp ona baktım. "Şimdi gitmeye kalkarsan arabanın dört tekerini birden parçalarım, o yüzden gel haydi." Kahkahayla güldü, cipten indi ve beni bir siren şarkısı gibi kendine çeken çığlıklar, müzik sesi ve sarhoş edici pamuk şeker kokusu eşliğinde otoparkta ilerleyerek çağırdı.

Kapıları geçtikten sonra sırf algılayabilmek için ahşap platformun kenarında durdum. Daha önce hiç karnavala gelmemiştim ve hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Bazısı kollarının altında göz alıcı pelüş hayvanlar taşıyan insan kalabalığı, hiçbir yön duygusu olmaksızın oraya buraya gidiyordu. Etrafta zil ve ıslık sesleri çınılıyor, bir şeyler dönüyor, ısıldıyor, parlıyor ve öyle hızla çevriliyordu ki neredeyse karşı konulmazdı.

Bu muhteşem olacaktı.

Garret yanıma gelip nazikçe dirseğıme dokundu. "Ee?" diye sordu kalabalıktan sesini duyurmak için kulağıma yaklaşarak. "Gün senin günün. İlk nereye?"

Ona şeytani bir gülüşle sıırttım. Ah, bu kolaydı. “Haydi,” dedim elini tutarak. “Tam olarak nereye gideceğimizi biliyorum. Bu taraftan.”

★ ★ ★

“Unutma,” dedim ona, vagonlar yavaş yavaş demiryolundan yukarı çıkarken hız treninin tepesine bakarak, “inmeye başlarken iki elini havaya kaldırıp çığlık atmak gerekiyor. Çığlık atarsan daha eğlenceli olurmuş, en azından Lexi öyle diyor.”

Bana kuşku dolu bir bakış attı ve korkuluğa sımsıkı tutundu. “Sözüne güveniyorum.”

“Nasıl istersen.” Dikey inişin tepesine varıp ucunda sallandığımız sırada gülümsedim. Bir an önümüzde boylu boyunca uzanan parkı görebiliyordum ve bu bana neredeyse acı vererek uçmayı hatırlattı. “Sanırım ben ikimizin yerine çığlık atacağım.”

Sonra tren büyük bir hızla inişe geçti, aynı şekilde ben de. Neredeyse uçmaktan bile iyiydi.

Neredeyse.

Üç tur daha bindik. Onun ısrarı üzerine sonuncu turdayken nihayet korkuluğu bıraktırmayı başardım. (Ancak yine çığlık atmamıştı.) Ondan sonra dönen salıncaklara, balerine ve çarpışan arabalara bindik. Çarpışan arabalarda Garret arabalarını benimkine çarpmaya çalışan herkesin başarılı bir şekilde yolunu kesti. Bir ara, dümdüz bana doğru gelen bir arabaya yandan çarptığında yüzünde yine o sörf yaparken gördüğüm heyecanı gördüm. Tam hız onun arabasının arkasına çarparken bile içime ılık bir mutluluk ısıltısı yayıldı. O da en az benim kadar eğleniyordu.

Neredeyse tüm hızlı aletlere bindikten ve nihayet yemek molası verdikten sonra, “Şimdi nereye?” diye sordu. Yemek çadırı kalabalık ve gürültülüydü ama en azından gölgeliydi ve iskelenin ötesinden serin bir okyanus rüzgârı esiyordu. “Sanırım binmediğimiz sadece dönmedolap ve küçük çocuk treni kaldı. İkisinden birine binmek ister miydin?”

Yanıtlayamadan telefonum titredi. Yüzümü ekşiterek telefonu çıkardım ve kaşlarımı çatarak ekranda beliren isme baktım. “Dante,”

diye mırıldandım ve ona kızgın hissederek telefonu kapadım. “Şu an seninle ilgilenmiyorum, kardeşim. Git başımdan.”

Telefonu bir peçetenin üzerine koydum ve bir emir ya da en azından bir karar bekler gibi görünen Garret’a baktım. Hamburger ambalajlarının ve paramparça olmuş kek kalıntılarının üzerinden ona sııttım. “Kesinlikle dönmedolap. Çocuk trenini bilemiyorum. Dört yaşındakilerle devasa pembe bir tırtılın içinde görölmekten utanmazsın, değil mi?”

Omuzlarını silkti. “Sen varsan ben de varım.”

Garret’ın, etrafında bir sürü küçük çocukla dev bir tırtıla bin-diğini düşününce kıkırdadım, ayağa kalktım, çöplerimizi bir çöp kutusuna attım ve ellerimdeki yapış yapış kek kırıntılarını silkerek masaya döndüm.

Birdenbire ensemde soğuk bir ürperti hissettim ve midemde bir huzursuzluk duyarak kaskatı kesildim. İzleniyor muydum? Nerede? Kim tarafından? Riley kalabalığın içinde bir yerde beni mi izliyordu? Ta Crescent Beach’ten buraya kadar bizi mi takip etmişti? Ancak bu biraz tuhaf olurdu. Onun yapacağı türden bir şeye benzemiyordu. Asi ejderha kibirli, küstah ve asi olabilirdi ama bana takipçi bir sapık gibi gelmemişi.

O zaman beni kim izliyordu?

Geri döndüğümde Garret hâlâ ne yapmak istediğimi duymayı sabırla bekleyerek gözlerini kırıştırdı. Dikkatimin dağıldığını fark ettiyse de yorum yapmadı.

“O zaman bunu unutma,” dedim etrafta tuvalet bakınarak. Sosisli sandviç standının arkasında bir tane gözüme ilişti. “Elle-rimi yıkayacağım. Sakın bir yere gideyim deme. Hemen dönerim.”

“Burada olacağım.”

Gülümseyerek masadan ayrıldım ve kalabalığın arasında tanıdık birilerine bakınarak gürültücü bir kız grubunun peşinden tuvalet-lerin olduğu tarafa yöneldim. Ancak o tuhaf his geldiği gibi hızla kaybolup gitti ve her şey yeniden normale döndü.

GARRET

Ember gülümsedi ve parmakları kolumu sıyırarak yanımdan geçti. Nefesim kesiliyor, kalbim hızla çarpıyordu ama kalabalığın içine karışmıştı bile.

Telefonunu masanın üzerinde bırakıp gitmişti.

Telefona bakınca hatırladım; beraberinde gülümsemem de kayboldu ve buz gibi bir farkındalıkla buraya gelme sebebim, bu randevunun amacı kafama dank etti. Buraya hız trenlerine binmek, sıralarda beklemek ya da minyatür arabaları birbirimize sürmek için gelmemiştim. Buraya eğlenmeye gelmemiştim. Buraya, Ember'ın hedefimiz olup olmadığını kesin olarak öğrenmeye gelmiştim. Böcek cebimdeydi, telefonuysa kolaylıkla uzanabileceğim bir mesafede duruyordu. Tek yapmam gereken, kapağını kaydırıp böceği hızla telefon bataryasının arkasına yerleştirmek ve o gelmeden her şeyi çabucak yerli yerine koymaktı. Bunu yapmak on, en fazla on beş saniyemi alırdı.

Usluca masanın karşısına uzanıp parmaklarımı telefonun pürüzsüz siyah kapağının üzerine koydum. Kendime çektiğim sırada telefon bir mesaj geldiğini belli ederek öttü. Duraksadım, sonra ekrana dokunup açtım. Yeşil bir baloncuk belirdi, içinde yeni bir mesaj vardı, okumak için kendime çevirdim.

Selam, Edi. Kavga etmemizi istemiyorum. Beni sonra ara, tamam mı?

Cebimdeki böceği yoklayarak bir kez daha duraksadım. O gelene kadar hâlâ zaman vardı. Bu şey sayesinde araştırmamız sona erebilirdi. Bu şey, bir ejderha yuvasını ve koruyucularını açığa çıkarabilirdi ya da çıkaramazdı. Ne olursa olsun böcek yerleştirilir yerleştirilmez Ember'ı bir daha asla görmeme gerek kalmazdı.

Cebime uzandım, parmaklarımı böceğin etrafına sardım ve cebimden çıkardım.

EMBER

Masaya döndüğümde Garret, çenesini ellerine yaslamış gelip geçen kalabalığı izleyerek aynı yerde duruyordu. Onlar da Garret'ı izliyorlardı ya da en azından önünden geçen dişi insanlardan beğeni dolu birkaç bakışın ondan tarafa kaydığını gördüm. Sinirle adımlarımı hızlandırdım ama Garret bu ilgiyi fark ettiyse bile karşılık vermiyordu. Dikkatli ve tetikte olmasına rağmen ifadesi o gün alışveriş merkezinde bir ninjanın gelip üzerine atlamasından korkarcasına gözleriyle kalabalığı taradığı zımanlık kadar diken üstünde değildi. Rahatlamış, daha huzurlu görünüyordu fakat yanına doğru yürüdüğüm sırada bana baktığında, yüzünde hafif tedirgin bir ifade belirir gibi oldu. Ancak saniyesinde kaybolmuştu, belki de sadece bana öyle gelmişti.

Görünüşe göre bugün sürekli bir şeyler hayal ediyor gibiydim. Kalabalığın içinde beni izleyen gizemli bir takipçi olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Her şey normal görünüyordu. Öte yandan etrafta onca insan varken bir şey görmek zordu. Ayrıca biri beni izliyor *olsaydı* bile bu gürünün içinde ne yapabilirdi?

“Hazır mısın?” diye sordum sıçrayarak masanın yanına gelirken. Telefonum bıraktığım yerde, peçetenin üzerinde duruyordu, alıp cebime koydum. Garret gülümsedi ve rahat bir zarafetle ayağa kalkıp boş bardağını çöpe fırlattı.

“Önden buyurun. Tamam dersin dev bir tırtılı evcilleştirmeye hazırım.”

Önümüzden bir çift geçti, oğlanın kolunun altında pelüş bir goril görünce kendime geldim. “Aa, bekle, yeni plan,” dedim. Garret tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Haydi ödüllü bölüme gidelim.”

“Ödüllü bölüm mü?”

Platform boyunca uzanan oyun stantlarını işaret ettim. Sıksa bir oğlanın minik turuncu bir potaya basket topu fırlatmasını ve topun kenara çarpıp sıçramasını izlerken, “Lexi bunların hepsinin fena halde hileli olduğunu söylüyor,” diye açıkladım. “Ancak yeterince puan alırsan ödül kazanabiliyorsun.”

“Ödül mü?”

“Evet! Bak, şu oğlan muhtemelen o büyük pelüş pengueni kız için kazanmaya çalışıyor.” Siyah saçlı bir kız umutla bakarken ceplerini karıştıran sıksa çocuğu işaret ettim. “Ancak görünüşe bakılırsa sadece üç atış hakkı var,” diye açıkladım çocuk stant görevlisine bir banknot daha uzatırken, “ve daha fazla hak kazanabilmek için para vermeye devam etmek zorundasın.”

“Yani muhtemelen kaybedeceğim bir oyunu oynamak için para ödüyorum. Üstelik istemediğim bir ödülü kazanmak için.”

“Öyle görünüyor.” Düşününce oldukça hileli görünüyordu. Kristin, bir keresinde çocuğun birinin, ona dev bir oyuncak kaniş kazanacağım diye yüz dolardan fazla harcamasıyla övünmüştü. “Aslında, boş ver,” dedim Garret’a. “Unut gitsin. Bir şeyler kazanman için tonlarca para kaybetmeni istemiyorum. Haydi dönmedolaba gidelim.”

Arkamı dönecekken eliyle kolumdan tutup beni durdurdu. Şaşkınlıkla kafamı çevirip baktığımda yüzünde belli belirsiz, neredeyse kendini beğenmiş bir sırıtişla karşılaştım. “Kaybedeceğimi kim söyledi?” diye sordu beni şoka uğratarak. “Bu, randevunun bir parçası, değil mi? Dev bir pelüş hayvan istiyorsan sana bir tane alacağım.”

Aldı da. Sanırım plastik dalgalarda zıplayan hedeflerden birini bile iskalamamıştı, üç kat fazla puan sayılan, vurması çok zor minik kurbağaları bile devirmişti. Stant görevlisi çocuk, duvardaki en büyük ödül olan pembe dev ayıyı ona uzatırken gönülsüz bir şekilde etkilenmişe benziyordu. Garret ödülü alırken keyfi yerinde görünüyordu, sonra döndü ve ayıyı bana uzattı. Sırtarak kollarımı kavuşturdum. “Pembe sana yakışıyor, Garret. İstemediğinden emin misin?”

“Senin için oynuyordum,” diye yanıtladı, gülümseyerek karşılık verirken. “Al. Bu senin.”

“Ah, peki.” Gülümsedim ve devasa oyunağı alıp sarıldım. Ayının tenime değen tüyleri ipeksiydi ve biraz pamuk şeker kokuyordu. “Ancak bir şartla, sen de benim senin için bir şey kazanmama izin vereceksin.”

“Anlaştık.”

Kazandım da. Sonunda minik bir mavi pelüş köpek kazanmak için şüpheli bir şekilde ağır olan altı lobutu bir topla devirmeyi başardım. (Hepsinin de *fena* halde hileli olduğuna karar verdiğim halka fırlatma, çember ve dart oyunlarından sonra.) Onca denemeden sonra o şeyden üç tane satın alabilirdim aslında ama Garret ödülü saf altındanmış gibi kabul etti ve gülümsemesi mutlulukla içimi ısıttı. Bir kez ensemde o tuhaf “izleniyorsun” ürpertisine kapıldım ama kalabalıkta kimseyi göremiyordum ve birkaç dakikalık boşuna arayıştan sonra bunun beni delirtmesine izin vermemeye karar verdim. İzleyen her kimse istediği kadar bakabilirdi. Utanılacak bir şey yapmıyordum.

Sonunda güneş okyanusun üzerinde batmaya başlarken dönmedolabın oturağına yan yana oturduk ve hafifçe sallanarak havaya doğru yükselirken kalabalığın gitgide küçülmesini izledik. Esinti serindi ve oturduğumuz yer bizi yerden uzaklaştırdıkça karnavalın gürültüleri azalıyordu; bulutlar o kadar yakındı ki uzanıp dokunabileceğimi hissettim. İçimdeki ejderha onların altında kalmaktan tatmin olmayarak tepelerinde süzülme isteğiyle kıpırdanıp kanatlarını hareket ettirdi. Ancak bu, Kobalt’la geçirdiğim o geceden beri

gökyüzüne en yakın olduğum yükseklikte ve bulunduğum bu yerde oldukça mutluydum.

Ayıma sarılarak Garret'a gözucuyla baktım. Uzaktaki okyanusa doğru çevrilmiş yüzünde bir sıkıntı vardı, gözleri dalgın ve hüzünlüydü.

Gözlerimi kırıştıtarak omzumu onunkine vurdum ve dikkatini tekrar üzerime çektim. "İyi misin?" diye sordum usulca.

GARRET

Hayır. Değildim.

Belki çarpışan arabalardayken Ember'ı korumaya çalışırken, belki ona o oyuncak ayıyı kazanmak için varımı yoğumu ortaya koyarken, belki de sadece burada onunla yan yana otururken bir şey fark etmiştim. Ben bu kızdan... hoşlanıyordum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum; sürekli onu düşünüyordum ve şu an tek istediğim şey uzanıp onu öpmektir. Bu tabii ki görev için korkunç bir şeydi ama engel olamıyordum. Sahilde onunla ilk tanıştığım o günden, okyanusta öpüştüğümüz parti gecesine kadarki sürede o benim için olası bir hedeften daha fazlasına dönüşmüştü. Açıklanamaz bir şekilde hayatımın en önemli şeyi haline gelmişti.

Bu da beni korkutuyordu.

Elim cebimde, parmaklarımsa telefonuna yerleştiremediğim böceğin etrafındaydı. Bu, görevi başarısızlığa uğrattığımın ve fazlasıyla yaklaştığımın somut kanıtıydı.

Ember çenesini ayısının başına yaslamış bana bakıyordu. Yeşil gözleri iri ve meraklı, biraz da endişeli bir şekilde benimkilerle buluştu. "Düşüncelere daldın," dedi suçlarcasına yumuşak bir sesle. O an tam da Tristan gibi konuşmuştu. "Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Hiç."

“Yalancı.” Belli ki ikna olmamıştı. Beni izleyerek doğruldu. “Haydi ama, Garret. Bir bakıyorum iyisin, bir bakıyorum karaları bağlamış, ciddisin. Belli ki canını sıkın bir şeyler var. Sorun ne?”

Sorusunu yanıtlayana kadar rahat vermeyeceğini bildiğim için bir şey uydurdum. “Ben... sadece, ayın sonunu düşünüyordum,” dedim ona dönerek. Şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını çatınca lunaparkı işaret ettim. “Yaz yakında sona erecek. Birkaç hafta içinde eve gitmek; Şikago’ya, babamın yanına dönmek zorunda kalacağım. Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz.”

Bunun beni ne kadar üzdüğüne şaşıarak korkuluğun üzerinden dışarı baktım. Çoğu yalan olmasına rağmen onu bir daha görmeyeceğim kısmı gerçektir. O normal bir sivilse, görev biter bitmez buradan ayrılıp Birlik’e ve sonsuz savaşa dönecektim. Uyuyansa...

Sonunda bunun ne anlama geldiğini gerçekten idrak etmek için kendimi zorlayarak yumruğumu korkuluğun etrafına kenetledim. Elbette başından beri farkındaydım. Her zaman orada, aklımın bir köşesindeydi; sadece düşünmek istemiyordum. Ancak Ember uyuyansa... onu öldürmek zorunda kalacaktım. Bu görevimdi, Birlik’in beklentisi buydu. Acımadan kalbine bir kurşun saplamak ve ölümünü seyretmek. Bir ejderhayı insan görünümündeyken öldürmek kolaydı; onları koruyacak zırha benzer pulları yoktu veya en yüksek kalibreli mermiler dışında hiçbir kurşunu geçirmeyen kalın göğüs plakaları da. Dönüşmesine fırsat vermeden gafil avlayabilirsen hiç şansı yoktu.

Birkaç hafta önce hiç tereddüt etmezdim. Ejderhalar düşmandı; insanları köleleştirmek istiyorlardı ve evrensel egemenlikle aralarında duran tek şey Birlik’ti. Bunu biliyordum. Buna tüm kalbimle inanıyordum.

Ancak Ember’la tanışmadan önce sıradan bir perşembe günü kalabalık bir alışveriş merkezinde hiç zombi vurmamıştım. Hiç sörf yapmamıştım ve dalgaların üzerinde gitmenin verdiği o saf adrenalini patlamasını hiç hissetmemiştim. Ayrıca öpüştüğümüzde Ember’ın içimde uyandırdığı gibi bir şeyi –beni hem heyecanlandıran hem de korkutan sıcaklık patlamasını– daha önce hiç hissetmemiştim.

Devasa bir şeyin ucunda duruyormuşum gibi hissediyordum ve toprak ayaklarımın altında çatlıyordu. Birlik'in ejderhalarla ilgili bana öğrettikleri –insan soyundan nefret eden öldürücü, işbirlikçi, çıkarıcı canavarlar oldukları–, yanımdaki bu cesur ve neşeli kıza uymuyordu. Bu da ancak iki anlama gelebilirdi: Ya Ember normal bir insandı ya da Birlik yanılıyordu.

Cümlelerin ikinci kısmı beni şimdiye kadar yüzleştığım her şeyden daha çok rahatsız ediyordu. Dizimin üzerindeki narin el, beni karanlık düşüncelerimden ayıltıp kendime getirdi. Dönüp baktığımda Ember'ın hâlâ ayısına sarılarak bana baktığını gördüm.

"Biliyorum," dedi ben söylediği şeye odaklanmaya çalışırken; bacağımdaki ılık parmakları oldukça dikkat dağıtıcıydı. "Onu ben de düşünüyorum. Buralıların bir sözü var: 'Yüreğinin sahili terk etmesine izin verme.' Yazın sonunda ortadan kaybolacak birine asla bağlanmamalısın, anlamına geliyor. Zaten gideceklerse bu riski almaya ne gerek var?"

"Ancak," diye devam etti, "biz bunu yaparsak, buna asla bir şans vermezsek, inanılmaz bir şeyi kaçırabiliriz. Benim de fazla zamanım yok. Yaz bittiğinde..." Bakışları gölgelendi. "Hayatım oldukça çılgın bir hal alacak ama seninle tanıştığıma mutluyum. Yazın sonunda yollarımızı ayırmak zorunda kalsak bile hiçbir şeyi değiştirmezdim." Utanırçasına bakışlarını kaçırarak tekrar duraksadı. "Tanıştığımız günden beri görmeyi, birlikte zaman geçirmeyi en çok beklediğim kişi sensin. Sen gelene kadar kendimi asla bir yere aitmiş gibi hissetmemiştim. Sen bana hayatımdaki... bazı tatsız şeyleri unutturdun. Bana aslında o kadar da farklı olmadığımı hissettirdin."

Uzanıp saçının parlayan bir tutamına hafifçe dokundum ve kulağının arkasına attım. "Biliyor musun, biz... aslında o kadar da farklı değiliz," dedim titrek bir sesle. Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum; şu ana kadar böyle *hissettiğimi* ben bile bilmiyordum. "Ben de şimdiye kadar hiçbir yere –normal hiçbir yere– gerçekten aitmişim gibi hissetmedim. Hayatım hep babama göre şekillendi, o nereye gitmemiz gerektiğini düşünüyorsa oraya gittik. Tek farkı... sen, benim kendime izin vermediğim şeyleri yapıyorsun. İstedğim

hiç aklıma gelmeyen şeyleri.” Parlak yeşil gözlerine baktım ve kederle gülümsedim. “Seninle tanışana kadar neler kaçırdığımı bilmiyordum.”

Ember’ın gözleri yanarcasına ışıldadı. Oyuncak ayısını bırakıp öne doğru kaydı ve bacağını iki yanımdan sarkıtarak kucağıma oturdu, normalde bu hareketle benim için tehlike çanları çalardı ama normalden vazgeçeli bir süre oluyordu. Kollarımı küçük bedeninin etrafına sararak onu sımsıkı tuttum, vücudunun sıcaklığının, zırhımın son zerresini eritmesine izin verdim ve yaklaşmama mantığını ortadan kaldırdım. Asker hâlâ bunu yapmamam için beni uyarıyor, bana onun olası bir hedeften başka bir şey olmadığını anımsatıyordu. Onu duymazdan geldim. Onu duymazdan gelme konusunda giderek ustalaşıyordum ama bugün farklıydı. Bu, kendimi hâlâ görevin peşinden gittiğime ikna etmeye çalışan ben değildim; bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Sonunda duygularıma yenik düşmüştüm, Ember’la birlikteydim çünkü burada olmak istiyordum. Bu gece hiçbir şey umurumda değildi. Son on yedi yıldır her gün askerdim. Sadece bir kez olsun... *yaşamının* nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Ember, elleri omuzlarımda, yumuşak parmakları nazikçe omzuma dokunarak bana bakıyordu. Bakışları bunun gerçek olduğuna, gerçekten yaşandığına inanmıyor gibi şaşkındı. Bunu biliyordum çünkü aynı şeyi ben de hissediyordum.

“Öp beni,” diye fısıldadım. *Bir geceliğine bunun gerçek olmadığını bana unuttur. Hayatımın bu olabileceğine beni inandır. Burada olmak, bu şekilde hissetmek için bildiğim her şeye ihanet etmediğime beni inandır.*

Ember eğildi. Dudakları dudaklarıma dokundu ve şüphelerim ortadan kayboldu. Asker yok oldu. Onun dışında her şey yok oldu. Sadece tenime değen ellerini, bedenime bastıran bedenini, dudaklarını hissettim. Bu anı bilincime kazıyarak ve içimdeki askeri, St. George’u ve savaşla ilgili her şeyi kafamdan def ederek sadece onunla dolup taşana kadar onu öptüm. Diğerlerini yarın düşünürdüm. Bu gece normal olmak istiyordum.

Bu gece asker Garret yoktu.

RILEY

Kapıdan girdiğimde salonumda iki ejderha oturuyordu. Kaşlarımı çatarak antrede duran Wes'e baktım. Kanepemdeki iki gence bakarak, "Ne oldu?" dedim sertçe. Yavruların ikisi de yan yana sokulmuş çiçek desenli kırlentlere sarılırlarken korkmuş, kirli ve bitkin görünüyorlardı. Naomi ya da neredeyse herkesin deyişiyle Isırgan, her tarafa fırlayan rastalarıyla siyah tenli, ince bir kızdı. Saçları saman sarısı Remy delici mavi gözlerle temkinli ve ciddi bir ifadeyle koltuğun arkasından bana baktı.

Wes çaresizce omuzlarını şilkti.

"Onları konuşturamıyorum, ahabap. Seni beklediklerini söylediler."

Derin bir iç çekerek mutfaka geçtim, mutfak dolaplarından birinin kapağını açtım ve iki paket cips çıkardım. Salona dönerek paketleri yavrulara fırlattım, ikisi de paketleri kaptılar ve ne yapacaklarından emin olamayarak bana baktılar.

"Önce bir şeyler yiyin," diye emrettim. Yavrular, aktif ve sağlıklı olmaları için metabolizmaları çok miktarda yemeğe ihtiyaç duyduğundan tabiatları gereği neredeyse daima aç olurlardı. Dönüşmeleri de aşırı miktarda enerji isterdi, o yüzden değişimin ardından hep kurt gibi aç olurlardı. Aç bir ejderhaysa gergin, huzursuz, asabi bir ejderha olurdu ve şu an ihtiyacım olan bu değildi. Meselenin özüne inceksem sakın olmalarına ihtiyacım vardı.

Hâlâ tereddüt edince onları, “Sorun değil,” diye temin ettim. “Haydi, yiyin. Gerçekten, yumulun. Sonra konuşuruz.”

Açlıktan ölürcesine paketleri yırtarak açtılar ve içindekileri neredeyse çiğnemedensilip süpürmeye koyuldular. Onlar cipslerini yiyip bitirirlerken ben de terasa çıkıp dirseklerimi korkuluğa yasladım.

Kahretsin. Kesin bir şeyler dönüyordu. Isırgan ve Remy’nin burada olmamaları gerekiyordu. İkisini de Kolorado, Boulder’da dağların tepesindeki sığınağa bırakmıştım. Onları beni bulmak için buraya getiren neydi? Ciddi bir şey olmalıydı. Diğer sığınaklarımın yok olmasına yol açan bir şey. Muhtemelen gelmeleri iyi bir şeydi. Artık ne haltlar döndüğünü anlayabilirdim.

Balkondan dümdüz aşağı bakarak derin bir iç çektim. Çok aşağılarda okyanus kayalara çarpıyor ve tuzlu hava saçlarıma ve giysilerime işliyordu. Kaşlarımı çatıp tekrar canlanan anıları yok etmeye çalışarak elimle gözlerimi ovuşturdum ama faydası yoktu. Nedense okyanusun kokusunu içime her çekişimde, çarpışan dalgaları her duyuşumda ve rüzgârı yüzümde her hissedişimde aklıma o geliyordu. Ember ve dalgalarda uçtuğumuz o kısa gece; içimdeki ejderhaya seslenen, içimdeki yangını ateşe veren atılğan bir kızıl yavruyla yarışımız. Anlamıyordum. Ember insan görünümündeyken genç, naif, inatçı ve fevriydi. Gerçek görünümündeyse tüm bunların yanında bir de korkusuz, meydan okuyan ve güzel biri oluyordu.

Kendimi korkuluktan geri iterek başımı iki yana salladım. Bu delilikti. Şu an dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Ember yola gelmeye başlamıştı ama her şey istediğimden çok daha yavaş ilerliyordu. Bu öğleden sonra ona Pençe’yle ilgili her şeyi anlatmıyordum. Ne yazık ki başka bir şey yapmadan önce bu yeni sorunla ilgilenmem gerekecekti.

“Riley.” Wes kapı eşliğinden başını uzattı. “Sanırım hazırlar, ahabap.”

Ember’ı aklımdan zorla çıkararak salona geri döndüm. Isırgan ve Remy, sehpaların üzerinde buruşturulmuş iki boş cips paketiyle gergin bir biçimde kanepede oturuyorlardı. Cilalı ahşabın üzerine damlayan ağzı açık iki kolaya bakılırsa, Wes onlara içecek de getirmişti.

“Pekâlâ, siz ikiniz,” dedim karşılarındaki koltuğa geçerek. “Anlatmaya başlayın. En başından itibaren.” Belli ki nereden başlayacaklarına karar veremeyerek bana bakıyorlardı, derin bir iç çektim. “Sığınağa ne oldu?” dedim konuşmaya başlamaları için. “Ayrıca neden buradasınız? Bu konumu sadece koruyucunuzun bilmesi gerekirdi. Sahi, o nerede? Buraya kadar kendi başınıza mı geldiniz?”

Yavrular birbirlerine baktılar, sonra Remy derin bir nefes aldı.

“Buraya gelmemizi Chris söyledi,” diye başladı şaşırtıcı derecede sakın bir sesle. “Bize konumunu verdi ve buraya gönderdi.”

Kaşlarımı çattın. Chris, Boulder sığınağından sorumlu koruyucuydu. Her yuvanın bir koruyucusu olurdu: Bizden haberi olan ve kendi başlarının çaresine bakacak yaşa gelene kadar bir veya iki hassas yavruya göz kulak olmayı kabul eden bir insan. Koruyucuların çoğu, zaten gizli saklı yaşayan eski Pençe çalışanlarıydı; bir insan olarak teşkilat tarafından işe almdıysan ömür boyu teşkilattan çıkamazdın. Pençe her ne kadar ejderhalarının kaçmasından nefret etse de, insanların gidip varlığını ifşa etmeyi riske atmalarına daha çok sinirlenirdi. Kaçan birkaç insan, St. George veya Pençe’den birilerinin her an kapısına dayanacağı korkusuyla yaşamış, ben yıllar boyunca izlerini sürüp onları artık Pençe’nin bir parçası olmadığıma ikna ettikten sonra bir anlaşmaya varmıştık. Elimden geldiğince teşkilatı onlardan uzak tutacaktım, onlar da karşılığında Pençe’den kurtardığım yavrulara göz kulak olmayı kabul etmişlerdi.

“Sizi buraya Chris mi gönderdi?” diye tekrarladım. İkisi de uyum içinde başlarını salladılar. “Neden?”

“Bilmiyoruz!” diye patladı Isırgan, Remy’yi korkutarak. Çılğınca hareket ederken rastaları sallanıyordu. “Gecenin bir yarısı bizi uyandırdı ve eşyalarımızı toplamamızı söyledi. Neler olduğunu söylemedi, sadece bizi apar topar bir taksiye bindirdi ve bir daha geri gelmememizi emretti!”

Mideme buz gibi bir yumru oturdu. Wes’e baktım, onaylarcasına başını salladı ve muhtemelen Boulder sığınağının durumuna bakmak için odadan çıktı. Yavrulara döndüm. “Yani size hiçbir şey demedi mi?”

“Hayır.” Remy başını iki yana salladı. “Gerçekten delirmiş gibiydi. Biz eşyalarımızı toplarken pencereden dışarı bakıp duruyor ve odayı arşınıyordu.”

Gözlerimi kıstım. O ev, izole edilmiş ve neredeyse bilinmeyen bir dağın zirvesine yakın bir noktada bulunuyordu. Benim, Wes’in ve diğer birkaç eski Pençe yetkilisinin dışında kimsenin bilmediği bir yerdi. Hatta bütün sığınaklarım *güvenliydi*. Daha önce onları gizli tutma konusunda sorun yaşamıyordum. Neden şimdi ifşa oluyorlardı?

Yanıtı aklımı başıma getirdi. Ekibimde bir köstebek olabilirdi. Pençe’den en az benim kadar nefret eden Wes dışında insanlara o kadar da güvenmiyordum. Çok saflardı ve zenginlik, güç, statü ya da istedikleri herhangi bir şey vaadiyle kolaylıkla kandırılabilirlerdi. Onlarla mecburiyetten birlikte çalışıyordum; sayıca azdık ve her şeyi tek başıma yapamazdım ama Pençe onlara daha iyi bir teklifle geldiyse bize ihanet etmelerine şaşırırmazdım.

Bu da başımızın dertte olabileceği anlamına geliyordu.

“Riley.” Wes koridorun kenarında belirdi, yüzü ve bakışları gölgelenmişti. Ayağa kalktım, peşinden ofis olarak kullandığı misafir yatak odasına gittim.

“Gitmiş, ahbap,” diye fısıldadı eşikten içeri girdiğim sırada. Açık olan dizüstü bilgisayarının ışığı çalışma masasının üzerinde yanıp sönüyordu; Wes sanki ona başka bir şey söyleyeceğini umarcasına bilgisayara bakıyordu. “Boulder yuvası kararmış durumda, Chris de acil durum numarasına cevap vermiyor.”

Lanet okudum. “Pençe yuvayı bulmuş olsa bile ev tamamen yanıp kül olmadığı sürece hâlâ onlarla temas kurabileceğimiz kameralarımız ve iletişim sistemlerimiz vardı.” Sert gözlerle Wes’e baktım, gözlerini kaçırdı. “Bana bunun olmadığını söyle.”

Kolunu ovuşturdu, sesi yumuşadı. “Bunun Pençe olduğunu sanmıyorum, Riley.”

Soğuk, bedenimin her tarafına yayıldı, öfkeyle ve giderek artan dehşetle titredim. “Evet,” diye mırıldandım yanıp sönen dizüstü bilgisayarın ekranına bakarak. “Bu St. George.”

Wes onaylarcasına başını salladı. “Bu da muhtemelen şu an o ikisinin izini sürdükleri anlamına geliyor,” dedi karamsar bir sesle. “İnatçı piçler, bir çift ejderhanın ellerinden kaçtığını öğrendilerse işin ucunu bırakmazlar. Bu da bize yalnızca tek bir seçenek bırakıyor.” Dizüstü bilgisayarının yanma gitti, çat diye kapadı. “Mümkünse bu gece kasabadan ayrılmak zorundayız. Burada fazlasıyla göz önündeyiz.”

Kahretsin. Yumruklarımı sıkarak homurdandım. “Hayır. Daha değil. Henüz ayrılamayız.”

Wes, gözleri fal taşı gibi açılarak hızla arkasına döndü. “Riley, az önce dediklerimi duydun mu? Lanet olası *St. George* peşimizde. Bizi burada bulurlarsa hepimizi öldürürler.”

“Biliyorum.”

“Burada kalırsak o çocukları da tehlikeye atıyoruz demektir. Onları güvende tutmakla sorumluyuz. Onlara bunun için söz verdik.”

“Biliyorum!” diye bağırdım ve elimi saçlarımın arasına götürdüm. “Ben sadece... çok yaklaştım, Wes. Gitmeye neredeyse hazır. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“*Onun* için mi kalmak istiyorsun?” Wes bana altı başım varmış gibi baktı. “Sen kafayı mı yedin? O sadece yavrulardan biri, ahbap. Hepsini kurtaramayız.”

Sadece yavrulardan biri mi? Gözlerim kısıldı. “Ember gelecek. O bizden biri, yalnızca bunu henüz bilmiyor o kadar.” Tekrar itiraz etmeye kalkışınca ona engel oldum. “O olmadan gitmiyorum. O yüzden ya kalıp yardım edersin ya da çeneni kapayıp gidersin.”

“Öyle olsun,” dedi kızgın ve umutsuz bir hareketle. “Burada kalıp hepimizi öldürtmek mi istiyorsun? Harika. Umarım o kız buna değiyordu.”

İğnelemesini duymazdan geldim. “Evi emniyete almamız gerek,” dedim gitmeyeceğimize göre koruma moduna geçerek. “Alarmlar, kameralar, hareket dedektörleri, her şey. *St. George* bahçe kapısının otuz metre yakınına yaklaşırsa haberim olsun. Bunu ne kadar sürede kurabilirsin?”

Wes eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bana ekipmanları bul, yarına kadar çalışır duruma getiririm.”

“Güzel. Hemen üzerinde çalışmaya başla. İhtiyacın olan şeyleri bu gece ilerleyen saatlerde bulup getireceğim.” Odadan çıktım ama yavruları hâlâ büzüşmüş bir halde kanepenin üzerinde görünce durdum. Isırgan bir kolçağın üzerine çökmüş ve her an uyuyakalacakmış gibi görünüyordu, Remy’nin durumu da ondan farksızdı.

“Onlara St. George’dan bahsetme,” diye mırıldandım arkama bakmadan. “Neler olduğunu daha sonra açıkla ama sebepsiz yere paniğe kapılmalarını istemiyorum. Zaten yeterince korkmuşlar.”

Ben odadan çıkarken Wes’in, “Ah, tabii,” diye mırıldandığını duydum. “Lanet olası yavruların yeter ki endişelenmesin ama insanın kalbinin stresten patlaması hiç sorun değil.”

Wes’in haklı olduğunu biliyordum. St. George onların izlerini sürerken burada kalmak, özellikle de aramızda bir köstebek varsa, aptalca ve riskliydi. Yavruları ve meydana getirmek için o kadar zahmetle uğraştığım her şeyi tehlikeye atıyordum.

Ancak Ember’ı tam da yanıma çekmeye başlamışken onu arkada bırakma düşüncesi... bunu yapamazdım. Onu Pençe’ye kaptırmayacaktım. Wes kabullenip kendini bu fikre alıştırsa iyi olurdu çünkü Ember’ı Pençe’den ayrılmaya ve asilere katılmaya ikna edene kadar hiçbirimiz bir yere gitmeyecektik.

EMBER

Rüzgâr akımlarında süzülüyordum, güneş sırtımı ısıtıyor, esinti yüzüme serin serin vuruyordu. Altımda beyaz bulutlar denizi iç içe geçmiş; tuz, dalga ve okyanus kokuyordu. Dalgaları sıyırmak için biraz daha alçaldım. Biri alçalarak yanımda bitti, bu başka bir ejderhaydı; meydan okurcasına sırtarak ileri atıldı. Kıvrılıp bulut dalgaları arasından daldığı sırada kuyruğunu takip ederek güçlü bir kanat hareketiyle peşinden süzöldüm. Onu tanıyamadım ancak daha önce gördüğümü biliyordum. Kobalt mıydı? Yoksa Garret mı?

Çalar saat kulağımda zırlayarak fanteziyi böldü, vurarak saati susturdum. Beş olmuştu bile. Lanet olsun. Gerçekler beni yatağıma döndürürken rüyanın etkisi yok olmaya başlamıştı bile. Uçuyor muydum? Peki ya o peşinden gittiğim diğer ejderha kimdi? Anıya tutunmaya çalıştım ama karanlığa karışıp kayboldu.

Sırtüstü dönerek gözlerimi tavana diktim, gün şimdiden gözümde büyüyordu. *Acaba Korkutucu Pençe Yetkilisi benim için bu kez nasıl eğlenceli bir şey planladı?* Birkaç düzine tur daha “ejderha avı” olabilirdi ve bu, gerçek görünümümdeyken bile zevk alamayacağım kadar gerçekçiydi.

Örtüyü üzerimden atarak doğruldum ve oyuncak ayım yataktan yere düştü. Gülümseyerek aldım, tüylerindeki belli belirsiz pamuk şeker kokusu hâlâ duyuluyordu, kucakladım.

Garret bunu benim için kazandı. Sırf bu düşünce bile beni gülümsetiyordu. Karnavaldaki o gün, özellikle de dönmedolaptaki kısım inanılmazdı. Onu öpmeden hemen önceki bana bakışı nefesimi kesmişti. Sanki beni görüyordu; gerçekten ne olduğumu görüyor ve bunu umursamıyordu.

Elbette bunun yalan olduğunu biliyordum. Garret ne olduğumu bilemezdi. Dünyalarımız çok farklıydı. Yaz sona erdiğinde ondan vazgeçmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ancak henüz değil.

“Ember.” Kapımda bir tıklama duyuldu, Liam Amca’nın sesi ahşabın diğer tarafından yükseldi. “Saat 05.05. Uyanık mısınız?”

“Evet,” diye mırıldandım ve adım sesleri geri çekildi. Ayağa kalkarak ayıyı dağınık yatağıma koydum ve eski, artık boya lekeli tişörtümü ve şortumu giydim. Eve kirli, terli ve açık kırmızı boyayla kaplı halde geleceğimi bildiğim için duş almakla uğraşmadım bile. (Şoförüm, döşemesini batırmayayım diye arabasının arka koltuğunu çarşafı ile kaplamıştı. Artık çarşaf birileri üzerinde keçi öldürmüş gibi görünüyordu.)

Bodrum kata indiğimde Dante önden gitmişti bile, tünelin kapısını açtığımda mideme bir yumru oturdu. Kavgamızdan beri erkek kardeşimle önemli bir konuda konuşmamıştık. Karnavaldan döndüğümde bana gülümsemiş ve hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı ama eskisi gibi değildi. Korumacılarımızın yanındayken hâlâ cana yakın, şakacı, neşeli erkek kardeşimdi ama ona Pençe ya da ejderhalarla ilgili bir şey sorunca gözlerindeki ifade siliniyor, gülümsemesi yerini boş bir ifadeye bırakıyordu. Benden gitgide uzaklaşıyordu ve onu nasıl geri kazanacağımı bilmiyordum.

Ofis binasına vardığımda şoke oldum. Devasa depo boşalmıştı. Koca tahta labirentlerden geriye, köşeye yığılmış birkaç kasa ve paletten başka bir şey kalmamıştı. Zemin, betonun ortasındaki kare şeklinde kalın, mavi güreş matları dışında boştu; bu matlar sayesinde salon bir depodan ziyade spor salonuna benziyordu. Ancak en büyük sürpriz bu değildi.

Matların ortasında duran Korkutucu Pençe Yetkilisi kollarını kavuşturmuş beni bekliyordu. Her zamanki üç parça takımını ve topuklu ayakkabılarını giymiyordu. Üzerinde, ince bedenini saran ve boynundan ayak bileklerine kadar her yanını kaplayan parlak siyah bir giysi vardı. Sarı saçları arkasında toplanmıştı ve her zamanki topuzu yerine sırtının yarısına kadar arkasından sallanıyordu. İnsan standartlarında oldukça çekici olduğunu fark ettim. Güzel ve göz kamaştırıcıydı. Ancak odanın karşısından beni izleyen asit yeşili gözleri aynıydı: Boş, soğuk ve sinsice keyifli.

“Bugün yeni bir şey deneyeceğiz, yavru.” Matların kenarına ayak bastığımda gülümsedi. “Galiba insanların paintball silahları ve sahte mermileriyle peşinden kovalamalarına izin vermekle sana fazla nazik davrandım. Ayrıca beladan kurtulmak için gerçek görünümüne fazlasıyla güveniyormuşsun gibi geliyor. Bazen bir St. George askerini pençelerin, dişlerin ve ateşinle parçalara ayırman gerekebilir. Bazen de insan olmak daha iyidir. Kendini her iki şekilde de savunmayı öğrenmelisin. Ayakkabılarını çıkar.”

Bana fazla nazik mi davranmıştı? Sanki boya mermilerinden kaçıp tam eğitilmiş askerlerle saklambaç oynamak, parkta eğlenceli ve küçük bir kaçamak yapmakla aynı şeydi. Matların üzerinde dik-katle onu izledim. “Yani, bugün ne yapıyoruz?”

“Dediğim gibi.” Eğitimcim iki parmağını öne kaldırdı ve matın üzerine çıktım. Plastik, tabanlarımın altında kalın ve serindi. “Sanırım eğitimi biraz daha zorlaştırmamanın zamanı geldi. Bugün benimle baş edeceksin.”

Şimdi biraz daha gerilerek aramızda sadece birkaç adım mesafe kalana kadar düz yüzeyin üzerinde ilerledim ve matların üzerinden onu izledim. Bir an soğukkanlı bir şekilde bana baktı, sonra arkasındaki bir kılıftan silahını çekip yukarı kaldırdı. Yerimden sıçradım.

“Bana bir ejderhayı öldürmenin en kolay yolunu söyle,” dedi asit yeşili gözleri içime işlercesine bakarak. Dikkatimi elindeki ölüm aletinden uzaklaştırıp soruya odaklanmaya çalıştım.

“Şey.” Benden hemen konuya girmemi beklediğini bilerek doğru yanıtı bulmak için kafa yordum. “İnsan görünümümüzdeyken. Dönüşmeye fırsatımız olmadan önce. İnsanken bir korumamız yoktur.”

“Güzel,” dedi öğretmenim ama sesinde övgüye dair hiçbir tını yoktu. Sert bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “St. George askerleri de bunu bilir. O yüzden hayatta kalmamız için gizlilik çok önemlidir. Gerçek kimliğimizi bilirlerse, binlerce metre öteden dürbünü tüfekleriyle kafamıza sıkmaktan çekinmezler. Sana neyin çarptığını anlamazsın bile. Kendini St. George’la böyle bir ölüm kalım halinde bulursan şunu bil; bir ejderhayla teke tek mücadeleye girecek kadar aptal değillerdir. Fırsatını bulurlarsa sen daha yaklaşımadan uzaktan vururlar.”

Onaylarcasına başımı salladım. Korkutucu Pençe Yetkilisi silahını doğrulttu. “Bunu hesaba katarak seni öldürmek isteyen biriyle yakın mesafede olacağın zamanlar da gelebilir. Aynı şekilde, bir yerleşim alanında veya görgü tanıkları arasında gerçek görünümüne dönüşmenin imkânsız olduğu zamanlar da gelebilir. Kendini insan olarak savunmayı öğrenmek, bir ejderha olarak savunmak kadar büyük önem taşır. O yüzden dolu bir tabancayla veya herhangi bir silahla yüz yüze gelirsен hatırlayacağın en önemli şey şu.”

Silahı, namlusunu yüzüme birkaç santim mesafede tutarak doğrulunca kaskatı kesildim.

“Donma. Donarsan ölürsün. Aynı böyle.” Uyarmaksızın tetiği çekti. Klik sesi duyuldu ve az kalsın korkuyla yerimden sıçıyordum. Öğitmenim gülümsedi.

“Dolu değil, yavru. Ancak gerçek olduğu konusunda şüphen olmasın. Günün birinde tam da böyle bir şeyle karşılaşabilirsin. Şimdi...” Silahı ters çevirip bana uzattı. “Al. Sana silahı nasıl bıraktıracığını göstereceğim.”

Silahı zehirli bir yılanmış gibi dikkatlice aldım. Öğitmenim gözlerini devirdi. “Gerilmeyi bırak. Dolu olmadığını söylemiştim.” Geriye doğru bir adım attı. “Şimdi, silahı bana doğrult. Beni tam kalbimin üzerinden vurmak istiyormuşsun gibi.”

Kabzasından kavrayarak tabancayı kaldırdım... ve eğitimcinin elleri, göremeyeceğim kadar hızla hareket ederek tabancayı elimden kaptı. Yarım saniye önce namluya bakarken, şimdi silah yeniden yüzüme doğrultulmuştu.

Eğitmenimin dudakları şeytani bir gülüşle kıvrılırken soğuk yeşil gözleri silahın namlusu üzerinden bana bakıyordu. “Bunu yakaladın mı?”

“Hayır.”

“Güzel. Onlar da yakalamamalı.” Tekrar öne gelmem için işaret etti ve gönülsüzce ona doğru bir adım attım. “Yavaş çekimde sana tekrar göstereceğim, sonra kendin deneyeceksin.”

Sonraki birkaç dakika boyunca silahsızlandırma tekniğini adım adım göstermesini izledim: Bedenini silah için çok daha küçük bir hedef haline getirerek nasıl yana çekildiğini; kendisini nasıl asla doğrudan namlunun karşısına getirmediğini; namluyu rakibine çevirmeden önce nasıl zorlayarak havaya kaldırdığını. Yavaş çekimde çok daha anlaşılırdı; tam hızda bütün hareketleri birleştirince göz açıp kapayıncaya kadar oluveriyordu.

“Şimdi sıra sende.” Silahı aldı, beni izleyerek geriye doğru bir adım attı. Aynı anda hem gergin hem istekli bir şekilde derin bir nefes aldım ve rahatlamaya, gevşemeye, bana öğretildiği gibi seri bir şekilde hareket etmeye çalıştım. Eğitimcim serbest bir şekilde silahı yanında tutarken gülümsedi. “Ayrıca unutma, hayatta kalmak istiyorsan dikkatini rakibinden ayırmamalısın. Hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin verme. Hazır mısınız?”

Alçalarak ayak tabanlarımın ön tarafı üzerinde dengede durdum. “Evet.”

“Çok güzel. Ee, karnaval geziniz nasıldı?”

Ne? Midem tersyüz olarak bocaladım ve eğitimcinin kolu yukarı kalkarak silahı yüzüme doğrulttu. Tetiğin şiddetli çekilme sesi odada yankılandı.

“Ve öldün.” Silahı indirirken tiksintiyle başını iki yana salladı. “Dikkatinin dağılmamasıyla ilgili ne demiştin? Hiçbir şeyin dikkatini dağıtmaması konusunda?”

“Nasıl?..” Garret’la randevumu ve yüzlerce kişilik kalabalığın arasında izlendiğimi sandığım o tuhaf hissi hatırladım. İçimde bir öfke dalgası yükseldi. “Beni takip eden *sendin!*” diye suçladım sesim yankılanarak. “Birinin bizi takip ettiğini biliyordum.”

“Öğrencimi takip etmek benim işim,” dedi pişman olmayan bir ses tonuyla ve silahı tekrar kaldırdı. Bu kez yana çekildiğim sırada silah sesi arkamda duyuldu ama öne atılacak zamanım yoktu. “İşe yaramaz insan parçaları, öğrencilerimin dikkatini dağıttığında endişelenirim.” Silahı indirdi ve gözlerini birer çizgi halinde kısarak etrafımda dolandı. Ben de çevik bir şekilde her an kenara çekilmeye hazır, onunla dönmeye başladım.

“Uyum sağlamamız gerektiğini sanıyordum,” diye savunmaya geçtim etrafımda bir köpekbalığı gibi döndüğü sırada. Ejderha içgüdülerim, bu kedi fare oyununa sinir olarak ve saldırmak, pençe atmak ve ısırarak isteyerek hırladı. Ancak egzersizin amacı bu değildi, beni bir daha yenmesine izin vermeyecektim. Gerçek mermi kullanmıyordu ama yeterince hızlı olmasam ve vurulsam bunu bana kesinlikle bildirirdi. “Gözlemlmek, toplumun içine karışmak, bir insan gibi davranmayı öğrenmek; bunun için burada değil miyiz?”

Eğitmenim, “Evet,” diye onayladı ve silahı bacağından ayırmadan sinsice yürümeyi sürdürdü. “Öyle. Bir insan *gibi davranmayı* öğrenmek. Bunu asla unutmamalısın, her şeyden önemlisi sen bir ejderhasın. Onlardan biri değilsin.”

“Bunu biliyorum.”

“Gerçekten mi? Oğlanın adı ne?”

Afallamamla beni tekrar vuracakken az kalsın yeterince hızlı tepki veremiyordum. Yana sıçrayarak çömeldim ve kendimi tekrar silahın namlusuna bakarken buldum. Ancak tetiği çekmedi, sadece kısık zehir yeşili gözlerle namlunun gerisinden beni izliyordu.

“Adı,” diye tekrarladı.

“Ne önemi var?” diye meydan okudum, bu kadının Garret hakkında hiçbir şey bilmesini istemeyerek. O, hayatımın Pençe’yle, eğitimle ve onların delice beklentileriyle bağlantısı olmayan bir parçasıydı. Gar-

ret’la birlikteyken, Pençe’nin hayatımdaki boğucu etkisini neredeyse unutupordum. Bir... ejderha olduğumu neredeyse unutupordum. “O sadece bir insan,” dedim hâlâ silahı yüzüme doğrultan eğitmenime. “Bir insan sizin için nedir ki?”

Eğitmenimin ifadesi düşüncelerimi duymuşçasına buz gibi ve korkutucu bir hal aldı. “Kesinlikle,” dedi çelik gibi bir sesle. “O sadece bir insan. Milyarlarca önemsiz, kısa ömürlü ölümlü arasında sadece bir ölümlü. Sense bir ejderhasın. Daha da önemlisi *dişi bir ejderhasın*, soyumuzun dişi bir üyesi. Bu da seni teşkilat için daha değerli kılıyor.” Nihayet silahı indirdi ancak sert bakışları hâlâ üzerimdeydi. “Her şeyden önce ve daima Pençe’ye sadık olacaksın. İnsanlara değil. Onlar önemsiz. Aralarında dolaşır, onlar gibi davranır, onlarla bir arada yaşarsınız ama asla onlardan biri *olmayız*.” Sert bir hareketle silahla işaret etti. “Onlar kanserdir, yavru. Yayılan, çürüten ve önüne gelen her şeyi yok eden bir virüstür. İnsan ırkı zayıftır ve kendi kendine zarar verir, bildikleri tek şey yok etmektir. Sen bu ölümlülerin başarabileceklerinden çok daha büyük bir şeyin parçasısın ve sana bir insanın adını soruyorsam, bana o insanın adını versen ve bunu sorgulamasan çok iyi olur!”

Şaşırtıcı bir hızla silahı kaldırsa da bu defa hazırlıklıydim.

Bana öğrettiği gibi yukarı sıçrayıp yana savuldum ve saldırdım. Ellerim aşağıdan silahın namlusuna çarptı ve onu zorlayarak ve bükerek elinden kaptım. Bir saniye sonra silahın namlusu eğitmenime çevrilmiş bir şekilde ve bunu gerçekten başardığıma şaşıracak kadarında duruyordum.

Eğitmenim bakışlarıyla alnıma delikler açarken, “Garret,” diye mırıldandım. “Adı Garret.”

Gülümsedi.

“Gördün mü, zor değilmiş, öyle değil mi?” dedi. Silahsızlandırmadan mı yoksa insanın adını itiraf etmemden mi söz ediyordu, emin değildim. Silahı gevşek parmaklarımdan alarak geri çekildi ve beni sert bir bakışla süzdü. “Evet,” dedi karar verircesine düşünceli bir şekilde. “Sanırım hazırsın.”

“Neye hazırım?” diye sordum ama birden arkasını dönüp beni de arkasından çağırarak odanın içinde hızla yürümeye başladı. Peşinden ofisine gittik, masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. Masanın cilalı yüzeyinde, tepesinde adımın yazılı olduğu bir karton dosya olduğunu fark ederek temkinle sandalyeye oturdum.

Korkutucu Pençe Yetkilisi oturmuyor, parmakları hafifçe dosyaya dokunarak masanın üzerinden bana bakıyordu. Bense gözlerimi dosyadan ayıramıyordum. Adım kırmızıyla yazılıydı. İçinde ne vardı? Hakkımda ve teşkilattaki geleceğimle ilgili ne diyordu?

“Bugün senin için büyük gün, yavru,” diye bildirdi beni daha da gererek. “Bildiğin gibi, seni yumurtadan çıktığın andan itibaren izliyoruz; yeteneklerini, davranışlarını ve ne tür bir pozisyonda başarılı olacağın konusunda değerlendirmelerde bulunuyoruz. Eğitiminin ilk aşamasını tamamlamış bulunuyorsun. Şimdi ikinci aşamaya geçiyoruz; teşkilatta işine yarayacak yeteneklerini öğrenmek. Bundan böyle eğitime bunu giyerek geleceksin.”

Bana bir şey fırlattı; siyah, ince ve esnek kumaştan, dalgıç giysisine benzer bir giysiydi. Yakaladığımda sanki elime takılır gibi oldu ve bir an canlı olduğunu sandım. İrkilerek kendimden uzakta tuttum. Sıradan bir giysiye benziyordu ama yapışkan ve ılık gibiydi. Bunun, eğitmenimin üzerindekiyle aynı tür bir giysi olduğunu fark ettim ama içine sığdığımı hayal edemiyordum.

“Bu çok özel bir giysidir,” diye açıkladı eğitmenim, ürkütücü şeyi yere atmamak için kendimi zor tutarken. “Açıklaması fazlasıyla karışık ama şu kadarını söyleyeyim; gerçek görünümüne dönüştüğünde tulumun yırtılıp sökülmecek.”

Ağzım bir karışık açık, şaşkınlıkla ona baktım. “Gerçekten mi?” Şimdi ilgimi çekmişti. Çıplak tenime yapışmasından tiksинmemeye çalışarak dikkatle kumaşa baktım. “Yani dönüşürken üzerimde bu olursa eve çıplak döneceğim diye endişelenmeme gerek kalmayacak, öyle mi?”

Kapıyı işaret etti. “Haydi git, dene,” diye emretti. “Üzerine iyice oturduğundan emin ol, sonra buraya geri gel. Haydi.”

Tuvalete gittim ve kumaş tenime bir boya gibi yapışıp sızarken nefesimi tutarak tulumu giydim. Önce ılık ve tiksindirici bir biçimde kaygandı fakat bir süre sonra neredeyse hissedilmeyecek derecede düzeldi ve vücudumun kalıbını aldı.

Ürkütücü.

Korkutucu Pençe Yetkilisi'nin yanma döndüğümde onaylarcasına başını salladı ve tekrar sandalyeyi işaret etti. "Güzel," dedi, normal giysilerim elimde, neredeyse çıplak hissederek taburenin üzerine iliştiğim sırada. "Üzerine uymuş. Şekline ve vücut tipine alışması için günün kalanında üzerinde kalmasını istiyorum. Normal giysilerini üzerine giyebilirsin.

Doğru duyduğumdan emin olamayarak kaşlarımı çattım. "Bir dakika. *Bunun bana* alışması için gece boyunca üzerimden çıkar-mamamı mı istiyorsunuz?"

Eğitmenim bu çok normal bir açıklamamış gibi başını salladı. "Evet, yavru ama merak etme. Birkaç dakika sonra üzerinde olduğunu hatırlamayacaksın bile." Kendi deneyiminden biliyormuşçasına ciddi bir şekilde gülümsedi. "Teşkilatın sadece belli başlı üyeleri bu özel giysiyi giyebilir," diye devam etti ben kıpırdanırken, "o yüzden kendini şanslı saymalısın. Bu tulumlar çok değerlidir ve yapımı çok pahalıdır, o yüzden sakın kaybedeyim deme. Bu senin eğitim üniforman olacak, sonra da iş üniforman."

Bense hâlâ giysinin canlı bir şeymiş gibi bana alışmak zorunda olduğu düşüncesini kavramaya çalışıyordum ama o son cümlesiyle her yanımda kaskatı kesildi. "İş üniforması mı?" diye sordum sessizce. Belki düşünmeden bir sonuca varıyordum ama böyle bir giysiye ihtiyaç duymanın tek sebebi, hızlıca ve sessizce ejderhadan insana dönüşmek sanmıştım. Bir bakıma ninja tulumuydu. Canlıymış gibi tene yapışan ve vücudun kalıbını alan sihirli bir ninja tulumu ama neticede bir ninja tulumu. Teşkilattaysa bu tarz bir "iş" tipine yakın tek bir pozisyon geliyordu aklıma.

Eğitmenim şimdiye kadarki en şeytani gülüşüyle karşılık verdi ve dosyayı açarak bana itti. Güçlkle yutkunarak ilk satırına baktım.

JULIE KAGAWA

Konu: Ember Hill.

Altındaysa...

Kalbim durdu, damarlarım buz kesti. O yedi harfe bakakaldım; yok olmasını, başka herhangi bir şey olmasını diledim.

“Tebrikler, Ember Hill,” dedi kadın, masanın üzerinden düşünceli bir şekilde. “Engereklere hoş geldin.”

GARRET

Teğmen Martin'e raporumu bitirmek üzereyken kapı tıklatıldı.

Tristan kanepede doğruldu ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı. İki boş, bir tane de yarı boş pizza kutusu tezgâhın üzerinde açık duruyordu, yani gelen pizzacı değildi. Birlik ise gelecekleri zaman daima arardı. Günün bu saati herhangi birinin dairemize gelmesi için hiçbir sebep yoktu.

Tristan temkine 9 mm'liğini çekip kapıya bakmamı işaret ederek sessizce koridora geçti. Her zaman elimin altında duran tabancama uzandım ve kapı içeri doğru fırlayacak olursa silahı doğrultmaya hazır bir biçimde yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim. Ahşaba dört hızlı vuruşla tıklama sesi tekrarlandı ama diğer taraftaki her kimse kapıyı kırmaya çalışır gibi bir hali yoktu. Silahı bacağımın arkasına saklayarak kapı koluna uzandım ve zincirin takıldığı noktaya kadar kapıyı aralayıp boşluktan dışarı baktım.

Aralıktan bakıp Ember'ın açık yeşil gözleriyle karşılaşınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Selam," dedi yumuşak bir sesle. Kapının yanındaki duvara, bu kez tekerlekleri sağlam bir bisiklet dayalı duruyordu. "Ben, şey, bisikletle bu civardan geçiyordum da evini görünce, 'Hey, Garret burada yaşıyor! Acaba şimdi evde midir?' diye düşündüm ve... Bu hiç inandırıcı gelmedi, değil mi? Lexi bana nerede yaşadığını söyledi; böyle şeyleri bulma konusunda iyidir. Seni gizli gizli takip etmiyorum, yemin ederim." Kolunu ovuşturdu,

her zamanki halinin aksine sakın ve yorgun görünüyordu. “Tamam, belki biraz. İçeri girebilir miyim?”

“Bir saniye.” Kapıyı kapayıp hızlıca silahı bir dolaba sakladıktan sonra dizüstü bilgisayarı kapadığım sırada Tristan koridordan kendi odasına girip gözden kayboldu. Zinciri mandalından indirerek kapıyı açtım ve geri çekildim. “Sen iyi misin?” diye sordum Ember içeri girip merakla etrafa bakındığı sırada. “Ne işin var burada?” Onu gördüğüme sevinmediğimden değil; beklenmedik ziyareti hariç sevinmişim. Ancak Tristan olası hedefimizin üssümüzde dolaşmasından ve görmemesi gereken şeyleri görmesinden hoşnut olmayacaktı.

O an neyse ki silahsız bir şekilde koridora çıkıp yüzünde soğuk bir gülümsemeyle mutfağa girdi. Tristan’ı görünce Ember yerinden sıçradı. “Aa!” diye bağırınca Tristan tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Tristan, değil mi? Burada olduğunu fark etmemiştim. Son zamanlarda ortalarda yoktun.”

“Ne yazık ki kuzenim gibi parti manyağı değilim.” Gergin bir gülümsemeyle bana baktı. “Garret, bir saniye benimle gelir misin?”

Kaşlarımı çatarak Tristan’ın peşinden salona girdiğimde yanıma eğilip, “Burada ne işi var? Sen davet etmedin, değil mi? Buraya gelebileceğini söyledin mi?” diye tısladı.

“Hayır,” diye yanıtladım başımı çevirip mutfağa bakarak. “Geleceğini bilmiyordum.”

“İyi o zaman, kurtul ondan! Etrafa bakınmasına izin veremeyiz.”

“Çaresine bakacağım.”

Mutfak tarafından gelen yumuşak hışırtılar dikkatimizi çekti ve arkaya baktığımızda Ember’ın, tezgâhın üzerinde duran Tristan’ın silah dergilerinin sayfalarını karıştırdığını gördük. Yanındaysa, az önce St. George’a görev raporu gönderdiğim dizüstü bilgisayarım duruyordu.

“Ee, Ember,” dedi Tristan hızla içeri dönerek. Temkinli bir şekilde peşinden gittim. “Seni buraya hangi rüzgâr attı? Garret’la bir planınız mı var?”

Gülümseyerek ve bir saniye olsun bakışlarını ondan ayırmadan konuşurken yavaşça dizüstü bilgisayarı alıp odasına geri götür-

cekmiş gibi kolunun altına aldı. Ember derginin kapağını kapayıp başını iki yana salladı.

“Hayır, bir planımız yok. Ben sadece, şey, Garret’i görmek istedim, hepsi bu.” Odadaki belli belirsiz gerginliği hissederek bana özür dilercesine bir bakış attı. “Üzgünüm. Kötü bir zamanda mı geldim? Gidebilirim...”

“Hayır, sorun değil,” dedim Tristan’ın kolunun altına dizüstü bilgisayarla birlikte dergi de eklenirken. Tristan kaşlarını kaldırarak bana sert bir bakış attı ve onaylarcasına başımı salladım. “Haydi,” dedim Ember’a mutfaktan dışarısını işaret ederek. “Benim odamda konuşabiliriz.”

Ember arkasına döndüğü sırada Tristan, Ember’ın başının üzerinden, *Yardıma ihtiyaç olursa seslen*, dercesine bir bakış attı. Tristan’a başımı tekrar gergin bir şekilde onaylarcasına salladıktan sonra Ember’ı koridordan geçirip odama götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapadım.

“Vay canına,” dedi düşünceli bir şekilde rafımı, şifoniyerimi, köşede düzgünce toplanmış yatağımı incelerken yavaş daireler halinde dönerek. “Odan çok... temiz. Dante’ninki bile bu kadar düzgün değildir.”

“Babamın suçu,” dedim kapı kapanırken arkamı dönerek. “Kendisi emekli bir teğmendir. Odama temizlik teftişine gelirdi ve...”

Ember’ın hızla dönüp kollarını boynuma dolması ve beni öpmesiyle sözcükler boğazıma dizildi.

Birden hiçbir şey düşünemez oldum. Dudaklarının benimkilere bastırduğu yerden başlayıp midemin en dip noktasına kadar her yanıma sıcak bastı. Kollarımı belinin etrafına dolayıp onu parmak uçlarında havaya kaldırdığım sırada ağzım şiddetle onunkine karşılık veriyordu. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirip saç diplerimi tırmalayarak sinir uçlarımın her birini ateşe veriyordu. İnleyerek onu daha da sıkı kavradım, dilinin dudaklarımda gezindiğini hissettikçe başımı döndürüyordu. Duyguların içinde boğularak kontrolümü kaybediyordum ve buna dur demek istemiyordum.

“Ember,” dedim soluk soluğa, “bekle.” Peşimde öldürücü bir ejderha varmış da kilometrelerdir koşuyormuşum gibi nefes alarak inanılmaz büyük bir çabayla geri çekildim. Tutkuyla parlayan yeşil gözleriyle bana bakarak göğsüme yaslandı. Bir yanımda, çok büyük bir yanımda devam etmek, her şeyi unutmak ve kollarımdaki bu kıza kendimi kaptırmak istiyordu. Ancak mantık hayatıma çok uzun süredir hükmediyordu ve içgüdü, onu dinlemediğim takdirde ölümüne sebep olacakken beni hayatta tutan şeydi; şimdi de bana bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu.

Ember’ın dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim ötedeydi ve eğilip onu tekrar öpmem için beni baştan çıkarıyordu. Başparmağımı yanağında gezdirerek kendimi kontrol ettim. “Buraya neden geldin?” diye sordum yavaşça. Bakışları gölgelendi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” Kendini geriye doğru iterek döndü ve bana bakmayarak sinirlendiğini belli eden bir hareket yaptı. “Sadece... zor bir gündü.”

“Ne oldu?”

“Ben...” Duraksadı. Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken kendisiyle mücadele ettiğini hissedebiliyordum. “Bu konuda konuşmam,” diye fısıldadı sonunda.

İçimde bir şüphe kıvılcımı belirdi ve gözlerimi kısıtım. “Erkek kardeşinle aranda bir şey mi oldu?”

“Garret, lütfen.” Omuzlarını acı içinde kamburlaştırdı. “Yapmam. Keşke yapabilsen...” İki elini gözlerine götürerek başını eğdi. “Üzgünüm, seni rahatsız etmemeliydim. Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum.”

Israr etmem gerekiyordu. Onu konuşturmaya devam etmeye çalışmam, ailesi ve kendisiyle ilgili şeyleri açığa çıkarmaya zorlamam gerekiyordu. Ancak o an bunun umurumda olmadığını fark ettim. Ember üzgündü ve bana gelmişti. Ne erkek kardeşine ne de arkadaşlarına gitmişti. Zorlarsam bu, yavaş yavaş oluşmaya başlayan güvenini sarsabilirdi ama daha da önemlisi, gitmesini istemiyordum. Tüm bu biriyle çıkma ve ilişki olaylarına yabancı olabilirdim ama

mantığı ve stratejiyi görmezden gelip içgüdülere göre davranmayı çok yavaş da olsa öğreniyordum.

Arkasına geçerek kollarımı beline kaydırdım ve yaklaşarak ona sıkıca sarıldım. Titrediğini hissederek, “Ben buradayım,” dedim ona usulca. “Bir şey söylemene gerek yok ama konuşmak istersem buradayım.”

Gevşeyerek bana yaslandı ve ellerini ellerimin üzerine koyup başını göğsüme dayadı. “Bu haksızlık,” diye fısıldadı duyulur duyulmaz bir sesle. “Her şey çok hızlı geliyor. Hayatım kontrolsüzce, kontrolüm dışında ilerliyormuş gibi hissediyorum. Yazın sona ermesini istemiyorum ve...” Yanakları hafifçe kızarak duraksadı. “Senden vazgeçmek istemiyorum.”

Nefesim kesildi. Bir şey demedim ama gerçeğin her yanımı sardığını hissederek ona daha da sıkı sarıldım. Ben de onu bırakmak istemiyordum. Bu ne ara olmuştu? Ne ara böylesine bağlanmıştım? Gözlerimi kapayarak yüzümü Ember’ın boynuna gömdüm ve ikimizin de titrediğini hissettim. Hiç önemi yoktu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ben bir askerdim, hayatım bana ait değildi ve en nihayetinde, sonucu ne olursa olsun savaşa dönmek zorunda kalacaktım.

Ember yukarı doğru uzanıp serin parmaklarını saçlarımın arasına kaydırırken hüzünlü bir sesle, “Garret?” dedi.

“Hımm,” diye inledim gözlerimi açmadan.

“Şu an dünyanın herhangi bir yerinde olabilsen,” diye mırıldandı, parmak uçlarını saç derimde gezdirirken odaklanmamı zorlaştırarak, “nerede olurdu?”

Kaşlarımı çattım. Başka bir yerde olmayı dilemek boşunaydı. Bunun ikimize de faydası olmazdı. “Neden?” diye sordum ona bakmak için geri çekilerek.

“Garret.” Suratını asarak bana baktı. “Sadece merak ediyorum. Cevap ver, olmaz mı?” Başını iki yana sallayıp gözlerini kapayarak tekrar bana yaslandı ve hafifçe tavanı işaret etti. “Diyelim ki nereye istersen uçabiliyormuşsun, neresi olursa; parası, zamanı veya imkânsızlığına aldırmadan. Nereye giderdin?”

Düşündüm. Birçok yere gitmiştim. Dünyanın dört bir yanındaki devasa şehirlerden minik kasabalara, el değmemiş topraklara kadar savaş bizi nereye götürdüyse gitmiştim. Çok uzun zaman sonra hepsi zihnimde canlandı. Görevler, savaş, kan, ölüm, tekrar tekrar. Hiçbiri diğerleri arasından sıyrılmıyordu.

Bir tanesi dışında.

Başımı eğip ona baktım ve dudaklarımız arasında birkaç santimlik mesafe varken o da bana baktığında gözlerinde kendi yansımamı gördüm. “İstediğim herhangi bir yerde olabilseydim,” diye mırıldandım bir tutam saçı yavaşça yüzünden çekerek, “tam olarak burada olmayı seçerdim. Başka hiçbir yeri değil.”

Gözleri ışıldadı. Kollarımın arasında dönerek ellerini sırtımdan yukarı kaydırıp ve onu öperken gözlerini kapadı.

Dudakları bu defa arayış içinde nazikçe hareket ediyordu. Dilinin çok hafifçe alt dudacağıma dokunduğunu hissettim ve tatlı bir ürpertiyle içeri girmesine izin vererek dudaklarımı yavaşça araladım. Diliyle ağzımın içini keşfederken bir kez daha boğulduğumu hissederek sırtındaki yumruklarımı sıktım. Yaz sonu ve görev, tepemde kara ve uğursuz bir bulut gibi duruyordu ama görmezden geldim. Bir gece daha, dedim kendime, tereddütle dilimi Ember’ın diliyle buluşturarak ve her an dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissederek. Normal olduğuma inandırmak için sadece bir gece daha. Kollarımdaki bu güzel, sert, öngörülemez kız bana aitmiş gibi davranmak için bir gece daha.

Derinden bir vurma sesiyle Ember’dan geriye doğru sıçradığımı sırada Tristan kapıyı açtı. Koyu renk gözleri hızla bize çevrilip durumunu idrak ettikten sonra şüpheyle kısıldı. Ona sinirli, soğuk bir bakış attım ama önemli olmasa gelmeyeceğini biliyordum.

Şüphelerimi doğrulayarak hızla, “Bir durum var,” diye bildirdi. “Garret, *baban* telefonda ve seninle görüşmek istiyor. Hemen şimdi.”

Kanım donarak doğruldum. “Babam” şifreli olarak Birlik demekti ve onlardan gelen her türlü arama bizim için öncelikti. “Hemen geliyorum,” dedim ve Tristan kapıyı arkasından kapamadan dışarı çıktı. Ember’a döndüm.

“Gitmeliyim,” dedim, şimdiden Birlik’in ne istiyor olabileceğini düşünerek. Belki uyuyan ejderhayı bulmuş ve iş başına çağırıyorlardı. Bu düşünceyle her yanıma hem korku hem rahatlık sardı. Uyuyanı buldularsa bu, hedefimizin Ember olmadığı anlamına geliyordu. Ancak bu aynı zamanda Crescent Beach’ten ayrılmadan ve onun hayatından çıkıp savaşa dönmeden önce Ember’ı son görüşüm olduğu anlamına geliyordu.

Bunu düşünmemeye çalışarak elimi uzattım. “Haydi gel, sana dışarıya kadar eşlik edeyim.”

Ember’ın kafası karışmış gibiydi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” diye mırıldandım. Onu koridordan geçirip Tristan’ın odasının ve mutfağın önünden yürüdükten sonra sokak kapısına geldik. “Bir şey yok, merak etme. Babam... şey, bu biraz önemli,” dedim lafı dolandırarak. “Acil bir şey olmazsa aramaz.”

Yalan, dilimde acı bir his bıraktı. Antrede durduk ve belki de son kez elimi ona uzatıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmekten kendimi alamadım. “Seni... daha sonra arayacağım, tamam mı?” Bunun da yalan olmamasını umdum.

Yaklaştı, dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirdi ve gözlerimi kapadım. “Sonra konuşuruz,” diye fısıldadı ve kapıdan çıkıp gitti. Küçük bir yanımın onunla gittiğini hissederek yürürken arkasından onu izledim ve kapıyı Ember Hill’in ve normal hayatın üzerine sıkıca kapadım.

Odasına girip kapı eşiğinin önünde durduğumda Tristan dizüstü bilgisayarının başında dikiliyordu. “St. George az önce bizimle bağlantıya geçti,” dedi gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan. “Yirmi dört saat uyarısı aldık. Görünüşe göre Kolorado’daki baskından kaçan birkaç ejderhanın izini sürüyorlar ve muhtemelen uyuyanla birlikte Crescent Beach’te bir yerlerde olduğunu düşünüyorlar. Şu an yoldalar. Geldiklerinde bölüğe katılma emri aldık, yani görev kontrolden haber alana kadar beklemedeyiz. O yüzden emir alır almaz yola koyulmaya hazır ol.” Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve koyu renk gözleri bana bakarken ışıldadı. “Sonunda biraz hareket. Burada olduğumuzu unuttuklarından endişe etmeye başlamıştım.”

Yanıt vermedim. Tristan masanın başından hızla dönerek gardırobuna yöneldi ve dolabın ta en arkasına uzanıp uzun, siyah bir kılıf çıkardıktan sonra kılıfı neredeyse saygılı bir şekilde yatağın üzerine koydu. “Bu kadar boş oturmak yeter,” diye mırıldandı, “evleri gözetleyip sahilde gençleri takip etmekten sıkılmaya başlamıştım. Savaşa dönme zamanımız geldi de geçiyor bile.”

Normalde aynı şekilde düşünürdüm. Crescent Beach’e gelmeden önce, tek bir çatı altında birkaç ejderha olabileceğine dair bir baskın haberi kalbimin heyecanla çarpmasına yol açardı. Şimdiye içimi yiyip bitiren ve bir türlü dinmek bilmeyen bir tedirginlik, belli belirsiz bir huzursuzlukla dolup taşıyordum. Şimdiye kadar asla aldığım emirleri sorgulamamıştım ve amacımız konusunda asla tereddüde düşmemiştim. Kızıl saçlı o kızıdan önce ejderhaları sadece bir şey olarak görmüştüm: İz sürülüp katledilecek canavarlar.

Ember’dan önce her şey çok daha basitti.

“Garret,” dedi Tristan sert bir sesle. Dikkatle ona baktım, bakışlarım sertçe karşılık verdi. Ortağımın, ona hiçbir ipucu vermediğimde bile tam olarak ne düşündüğümü bilmek gibi anlaşılmaz bir yeteneği vardı. “Bu bizim işimiz, ortak,” dedi katı bir sesle. “İkimiz de bunun olacağını biliyorduk. Burada yaptığımız her şey bunun içindi.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

“O zaman hazırlan çünkü Birlik yolda. Ayrıca buraya geldiklerinde önceliklerinin ne olduğuna karar versen iyi olur.”

“O şeyler benim bütün ailemi öldürdü,” dedim boğuk bir sesle bunu sorguladığına ve gereğinden fazlasını gördüğüne sinirlenerek. “Önceliklerim değişmedi. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

“Güzel.” Tristan onaylarcasına başını salladı ve nişan dürbününü alıp lensten baktı. “Çünkü geldikleri an harekete geçiyoruz.”

Odama çekildim, yatağımın altına uzandım ve büyük, siyah spor çantasını dışarı çıkardım. Çantayı sertçe açarak savaş giysilerimi kuşandım: Alev geçirmez tulum, taktik giysileri, kurşun geçirmez yelek, botlar, eldivenler. Kaskımı ve maskemi şimdilik takmıyordum ama onları da taktığımda vücudumun her noktası örtülmüş olacaktı.

Tabancamı uyluk kılıfına yerleştirirken şifoniyerin üzerindeki oval aynada kendime baktım. Sert, soğuk bakışlı bir asker ölümle mücadele için savaş giysilerini kuşanmış bir halde karşıdan bana bakıyordu. Bu ani ve acımasız bir anımsatıcıydı; ben buydum. Geçtiğimiz birkaç hafta hayaldi, hoş bir çılgınlıktı. Ancak gerçek hayata ve eğitimini aldığım şeye dönmenin zamanı gelmişti. Ben bir St. George askeriydim. Amacım öldürmekti.

Kaskımı yatağımdan kaptığım gibi Tristan'ın tüm panjurları kapadığı ve tezgâhtaki dizüstü bilgisayarın başında durduğu mutfağa döndüm. O da savaş takımlarını kuşanmıştı, içeri girdiğimde kısa bir hareketle onaylarcasına başını salladı.

“Yuvanın yerini tespit ettiler. Hazırlan. Bu gece harekete geçiyoruz.”

EMBER

Garret'ın dairesinden çıktıktan sonra kafam hâlâ karmakarışık bir halde amaçsızca bisiklet sürdüm. Lexi daha önce arayıp koyda sörf yapmak istediğini söylemişti ama kafam dev dalgalarla çarpışacak kadar yerinde değildi ve gidersem dalgaların arasında tersyüz olacaktım. Ayrıca Lexi muhtemelen bir sorun olduğunu anlayacaktı ve her ne kadar erkekler, giysiler ve duygular gibi insani sorunlar konusunda harika olsa da bu konuda bana yardım edemezdi.

Keşke Garret'la konuşabilseydim, keşke tamamen dürüst olabilsem ve ona her şeyi anlatabilseydim. Eğitim seansımdan ve Korutucu Pençe Yetkilisi'nin kucağıma attığı atom bombasından sonra ne diyeceğimi tam olarak bilmeden dairesine gitmiştim, bildiğim tek şey, onu görmek zorunda olduğumdu.

Bu bir hataydı.

Garret'la buluşmak, odasındaki öpüşmelerimiz ve fısıltı halindeki itiraflarını duymak, yaz sona erdiğinde kaybetmek zorunda kalacağım ne çok şey olduğunu fark etmeme yol açmıştı. Bunun sadece özgürlüğüm olduğunu sanmıştım ama bu bile Garret'ı kaybetmekle kıyaslandığında önemsiz görünüyordu. O sadece sörf yapabilen, atari oyunları oynayabilen ve beni karnavala götüren hoş bir insan değildi. Bu eğitmenime aksini ispatlamak ve ejderhaların sahip olmaması gerekiyor diye insan duygularını deneyimlemek amaçlı isyankâr bir arzu değildi. Hayır, gerçekten, tüm samimiyetimle onunla birlikte

olmak istiyordum. Ondan ayrılma, onu bir daha asla görememe düşüncesi kalbime daha önce hiç hissetmediğim bir acı veriyordu.

Yani artık başımda, beni daha da delirten iki kara bulut vardı. Belki de bu tek bir büyük buluttu ve diğer küçük sorunlarım bundan kaynaklanıyordu. Pençe adında boğucu, koca bir bulut. Pençe insanların alt tür olduklarını söylüyordu. Pençe kendisinin izni olmadan uçmamızı, hatta gerçek görünümlerimize dönüşmemizi yasaklıyordu. Pençe hayatımı cehenneme çevirmek için kötü, sadist bir eğitmen yollamıştı.

Pençe benim bir Engerek olmamı istiyordu.

Bisikletin gidonuna sıkıca tutunarak titredim. Teşkilattaki onca bölüm ve pozisyon içinde bir Engerek olacağım hiç aklıma gelmemişti. Gila olacak kadar iri veya güçlü olmadığımı biliyordum ve bir Bukalemun olacak kadar da albeniye ve zarafete sahip değildim. O öğleden sonra iskelede Riley'yle konuştuktan sonra Basilisk olacağımdan neredeyse emindim. İdeal olduğu söylenemezdi ama hayatımın geri kalanı boyunca Gözlemciler arasında sıkıcı angarya işler yapmaktan daha iyiydi.

Oysa Engerek. Pençe'nin en elit çalışanlarıydı. Engerekler, her şey başarısızlığa uğradığında son çare, nihai makam olarak çağırılırlardı. Bir de, elbette, ara sıra asilerin ve kaçakların izlerini sürmek ve onları teşkilata geri getirmek için sevk edilirdi. En azından resmi hikâye buydu. Bu yüzden asi olmak tehlikeli olduğu kadar anlamsızdı da; bir kez ensene yapıştı mı Engerek'ten kurtulma şansın olmazdı. Kendilerine bir görev verildi mi işin ucunu asla bırakmazlardı.

Yani benim işim artık bu muydu? Kendi türümden birinin izini sürmek, *beni* yavaş yavaş boğan bir teşkilata geri dönmeye zorlamak mı? Bu kulağa hiç doğru gelmiyordu. Ancak Engereklerin tam olarak başka ne iş yaptıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tabii ki sadece firarilerin izlerini sürmüyorlardı. Ancak Korkutucu Pençe Yetkilisi'ne bunu sorduğumda sadece kahkahayla gülüp bunun şimdilik beni ilgilendirmedığını, zamanı geldiğinde her şeyin kendiliğinden ortaya çıkacağını söylemişti.

Biriyle konuşmam gerekiyordu. Garret'a gitmem düşünmeden alınmış bir karardı çünkü üzgündüm ve doğru düzgün düşünemiyordum ama Pençe'yle ilgili sorunlarımda bana yardım edemezdi. Başka bir ejderhaya, neler yaşadığımı anlayan birine ihtiyacım vardı ve bu tanıma uyan tek bir kişi taniyordum.

Bisikleti bahçeye bırakıp evin önündeki basamaklardan çıkarken telefonumu çıkardım. Numarasını bulup başparmağımı ara tuşunun üzerinde tutarken kalbim güm güm atıyordu.

Gözümü ekrandan ayırmadan sokak kapısını açmamla evden çıkan Dante'ye çarptım.

"Of. Ah. Yine mi?" diye söylenerek geriye çekildi ve kafamın tepesine çarptığı çenesini ovuşturdu. "Tanrım, bowling topuna çarpmak gibi. Zaten hep kalın kafalı olduğunu biliyordum."

"Çok komik." Yine bir şey yokmuş gibi normal davranıyordu. Ancak rol yapmaktan bıkmıştım ve geçmesine izin vermek için kenara çekildim. "Bence bowling topu gibi kafası olmak, götü yememekten daha iyidir."

"Belden aşağı vuruyorsun, kardeşim." Bana bakarken alını kırdı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Ayrıca niye umurunda olsun ki?" Yerinden kıpırdamıyordu, ben de içeri girmek için yanından dolaştım. "Pençe'nin senden yapmanı istediği şeyler yok mu? Yağ çekmek, kış yalamak, o tarz şeyler?"

"Peki, anlaşılan birileri havasında değil." Yanından sıyrılıp geçtim ama dışarı çıkmak yerine peşimden salona girdi. Ses tonu şüpheli bir hal aldı. "Neler olduğundan bana bahsetmek ister misin?"

"Dinler miydin?" diye meydan okudum mutfak tezgâhının üzerinden ona bakarak. "Yoksa yanlış bir şey dersem Pençe'ye gidip beni satar mıydın?"

Yüzünde incinmiş, öfkeli bir ifade belirdi. "Pekâlâ, bu kadar yeter," diye homurdandı. Tezgâhın üzerine eğildi ve sesini alçaltarak sert bir fısıltı halinde konuştu. "Ne zaman seni dinlemedim, Ember?" diye sordu. "Bana sürekli senin tarafında olmadığımı söyleyip duruyorsun ama bunca zaman sana göz kulak olmaktan, koruyucularımıza senin

için yalan söylemekten ve sen kuralları çiğnediğinde başımı çevirip görmezden gelmekten başka bir şey yapmadım. Uçmaya gittiğinde senin için yalan söyledim, partide ikimizi idare ettim ve o asiyle konuştuğunu gördüğümünden kimseye bahsetmedim. Garret’la ikiniz hakkında bile hiçbir şey demedim.”

Şaşkınlıkla irkildim. “Nasıl?..”

“Lexi söyledi.” Dante’nin sesi tonu sertti. “Ayrıca bunu senden değil de ondan duymak berbattı. Önceleri bana her şeyi anlatırdın.”

Konuşmasından oldukça incindiği anlaşılıyordu, öfkem biraz dindi. Belki de haksızlık etmiştim. Bildiğim kadarıyla Dante Pençe’ye Riley’nin geri geldiğini ihbar etmemişti. Partide beni idare etmişti ve Kobalt’la kuraldışı gece yarısı uçuşumla ilgili tek kelime etmemişti. Belki sadece korkmuştu. Belki de tek bildiği şekilde bana göz kulak oluyordu.

“Beni sır saklamakla suçluyorsun,” diye devam etti sinirli bir şekilde, “ama bir şeyleri saklayan sensin. İnsanlarla ne yaptığın umurumda değil, Ember. Uyum sağlamak, onlar gibi yaşamayı öğrenmek ve öyle olmadığımızı hatırladığımız sürece onları kendilerinden biri olduğumuza inandırmalıyız. Günün birinde tüm insanlar bunu anlayacaklar.”

İrkildim. “Bunu sana eğitmenin mi söyledi?”

“Ne ilgisi var?”

Gözlerimi kısarak ona döndüm. “Seni nereye koydular?” diye sordum. Lafı döndürüp dolaştırmaktan, iki taraflı sırlardan bıkmıştım. Yanıtlara ihtiyacım vardı ve ikizimin bana karşı dürüst olacağına hâlâ güvenebiliyordum. Dante şaşkınlıkla ve kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptırdı ve fırsattan yararlandım. “Grubundan bahsediyorum, Dante. Sen nesen? Pençe seni hangi pozisyona yerleştirmeye karar verdi?”

Duraksadı ve bir an bu konuda konuşamayacağını söyleyerek sorumu yanıtlamayacağını sandım. Ancak biraz sonra derin bir iç çekerek tezgâha yaslandı.

“Bukalemun.”

Omuzlarım gevşedi. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Tam senlik.” Dante’yi takım elbisesi içinde, güçlü ve tamamen kendi havasındaki insanlarla konuşurken gözümde canlandırabiliyordum. “Çok iyi uyum sağlayacaksın.”

“Ne demek şimdi bu?” dedi Dante kaşlarını çatarak. “Bu önemli bir görev.” Yeşil gözleri parlayarak bana baktı. “Neden, seni nereye koydular? Gözlem? Gila? Çabuk öfkelenmenin etrafındaki herkesi yakmayacağı bir yere mi?”

“Engerek.”

Yüzündeki kan çekildi. Gözleri irileşti ve kızıl saçları beyaz suratıyla aniden şoke edici bir tezat oluşturarak bir adım geri çekildi.

“Engerek mi?” dedi fısıltıya yakın bir sesle kalbimin teklemesine yol açarak. “Seni Engereklerin yanına mı verdiler?”

Onaylarcasına başımı salladım ve sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Tüm olası tepkiler arasında bunu beklemiyordum. “Eğitmem bu sabah söyledi,” dedim “Sabahtan beri bunu düşünüp duruyorum.” En azından Garret’in yanında olduğum zaman hariç. Alaycı bir şekilde güldüm ve artan öfkemi saklamaya çalışarak kollarımı kavuşturdum. “Tabii bana ne *istediğimi*, Engerek olmak isteyip istemediğimi soran olmadı. Benim için neyin en iyisi olduğuna neden onlar karar versinler ki? Hayatımın geri kalanı boyunca yapacağım şey buysa, bu konuda bir söz sahibi olmam gerekmez mi?”

Dante hâlâ yüzünde belli belirsiz bir dehşet ifadesiyle gözlerini ayırmadan bana bakıyordu, kararım pekişti. “Bir yanlışlık olmalı,” diye üsteledim. “Beni yanlış analiz etmiş olmalılar, sistem yanılmış olmalı. Engerek olmak istemiyorum. Kendi türümüzün peşine düşüp onları Pençe’ye zorla geri sürüklemek istemiyorum çünkü onların yaptığı bu, değil mi? Ben kaçacak olsam,” Dante’nin dehşet dolu bakışı daha da yoğunlaştı, “beni geri getirmesi için peşimden bir Engerek yollarlardı, değil mi?”

İkizim hâlâ yanıt vermiyordu. Tezgâhın üzerine çöktüm ve sıcak tenimin altındaki serin mermeri hissederek gözlerimi kapadım. “Bunu yapamam,” dedim. “Bu yanlış.” Gözlerimi açtım ve beni anlamasını,

yeniden erkek kardeşim olmasını isteyerek Dante'ye yalvarırcasına baktım. "Dante, ben ne yapacağım?"

"Ember. Beni dinle." Dante tezgâhın etrafından dolaştı ve üst kollarımdan tuttu. Zümrüt gözlerinde yoğun bir bakış vardı, parmakları tenime dalıyordu. "Sen bir Engerek olacaksın," dedi alçak ve kesin bir ses tonuyla, "çünkü Pençe buna karar vermiş. Onlara karşı gelemezsin. Buna kalkışırsan..." dedi dehşet içinde ona baktığım sırada sinirli bir ifadeyle sesi giderek cılızlaşarak. "Onlara karşı gelme," dedi sadece. "Yalnızca bir Engerek olacağın gerçeğini kabullen, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunu kabullendiğin an her şey çok daha kolay olacak, yemin ederim."

Kollarımı silkererek ondan geriye doğru çekildim ve başımı iki yana salladım. Peşimden gelmedi; sadece üzgün, endişeli gözlerle beni izlemeyi sürdürdü.

"En iyisi bu," diye üsteledi. "Pençe ne yaptığını bilir. Sadece onlara güvenmek zorundasın. Bu kadar çok mücadele etmeyi bırak, kardeşim. Bu, geleceğimiz için; soyumuzun hayatta kalması için. Pençe'nin düşmanlarının hakkından gelebilirsen bu bir Engerek olmak için fazlasıyla yeterli bir sebep. Gurur duymalısın."

Buna karşılık veremedim. Ona söyleyecek başka bir şeyim kalmamıştı. Sadece arkamı dönüp mutfaktan çıktım ve odama gittim. Kapı arkamdan yumuşak bir sesle kapandı; bu aslında hiç kopmaması gereken bir bağın koptuğunu gösteren küçük, önemsiz bir gürültüydü. Erkek kardeşimi artık tanıımıyordum. Pençe onu benden uzaklaştırmıştı.

Yatağıma oturup tekrar telefonumu çıkardım. Bu kez tereddüt etmedim. Dante Engereklerle ilgili bir şeyler biliyordu; bunu yüzünde, o sözcüğü ilk söylediğimde anlık dehşet ve korku ifadesinde görebilmiştim. Ancak o artık bir yabancıydı, tanımadığım biriydi. Bana yanıtları o vermeyecekse, o zaman ben de sorularımı yanıtlayabilecek geriye kalan tek kişiye giderdim.

Hey, şu an müsait misin? diye mesaj attım, içimdeki ejderha neşeyle kıpırdanırken midemdeki heyecanlı kanat çırpışlarını duymazdan gelmeye çalışarak.

Geçen seferki gibi henüz birkaç saniye geçmişti ki ekranda yanıt mesajı belirdi.

Yeter ki sen iste, Delifışek. On beş dakikaya aynı yerde buluşalım.

Ekranın kararmasını izledim ve bir süre öylece bakakaldım. Aynı hafta içinde ikinci kez bir asi ejderhayla buluşmak üzereydim. Dante'ye kızgındım, öğretmenimden nefret ediyordum ve Garret konusunda ufacık bir suçluluk hissediyordum. İçlerinden herhangi biri beni aramaya kalkabilirdi ve asiyle konuşurken hiçbirinin araya girmesini istemiyordum.

Kararımı verdim. Telefonumu kapadım, şifoniyerimin üzerine koydum, döndüm ve telefonu arkamda bırakıp evden dışarı çıktım.

RILEY

Telefonu indirip kot pantolonumun cebine koydum. Daha iyi bir zamanlama olamazdı. Wes’le evin etrafına son alarmları ve hareket sensörlerini kurduktan sonra bu akşam Ember’la iletişime geçmeyi planlıyordum; şimdi buna gerek kalmamıştı.

Wes yorgun bir halde mutfğa girdi. Bakışları donuktu ve saçları her zamankinden daha dağınık ve bakımsızdı. “Tamam, her şey kuruldu,” diye mırıldandı kola almak için buzdolabını açarak. “Alarmlar yerli yerinde, hareket sensörleri çalışmaya hazır ve sistem çevrimiçi. O garaj yolundan bir fare bile yaklaşırsa haberimiz olacak.”

“Diğer ikisi nerede?” diye sordum.

“Onları aşağı katta bıraktığımda televizyonda *Yenilmezler*’i izliyorlardı. Evdeki neredeyse her şeyi yiyip bitirdikten sonra.” Wes teneke kutuyu açıp yarısını kana kana içti ve gürültüyle geçirdi. “Lanet olası doymak bilmez yavrular. Yakında markete gidersin, değil mi ahbab? Sen o kızın kokusunun izini sürerken biz bir süreliğine burada sığınacaksak demek istiyorum.” Teneke kutuyu kafasına dikti, avucunun içinde ezdi ve çöpe fırlattı. “Bunun hâlâ lanet olası aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorum, Riley. Buradan defolup gitmemiz, şımarık bir Pençe veledinin kararını beklemememiz gerek.”

Kanepenin arkasından deri ceketimi kapığım gibi üzerime geçirerek odadan çıktım. Wes kaşlarını çatı.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi arkamdan.

“Şımarık bir Pençe velediyle buluşmaya.” Motosikletimin anah-tarlarını havaya fırlattım, yakaladım ve omzumun üzerinden insana pis pis sırttım. “Bana şans dile. Her şey planlandığı gibi giderse, düşündüğünden daha erken ayrılabiliriz.”

“Kesinlikle muhteşem,” diye karşılık verdi. “O alarmları kurmak için sabaha kadar uykusuz kaldığım için çok mutluyum.”

Gözlerimi devirerek kapıyı Wes’in bitmek bilmeyen kötümserli-ğinin yüzüne kapadım ve motosikletime binmek için garaja yöneldim. Bu kez dikkat dağıtıcı veya araya giren hiçbir şey olmayacaktı. Bu kez onu Pençe’den temelli kurtaracaktım.

Kalas iskelede uzun adımlarla yürürken korkuluğa yaslanmış, suya bakarken saçları esintiyle uçuşuyordu. İnsan görünümündeyken bile içindeki ejderhayı neredeyse yüzeyinin hemen altından görebiliyordum; sanki başı rüzgâra doğru kalkmış, kanatları havalanmak üzere yarı açılmıştı. Yutkunarak heyecanımı zorla bastırdım. Onu her görüşümde bu his daha da güçleniyor gibiydi: Damarlarımdaki sıcaklık, ona dokunma ve kendime doğru çekip asla bırakmama isteği.

Yanına geçerek dirseklerimi korkuluğa yasladım ve okyanusun üzerine doğru eğildim. “Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz, Delifişek.”

Gözucuyla bana bakıp gülümsedi ve yanakları hafifçe kızardı. “Selam, Riley.” Sesi yumuşaktı, direklerine çarpan dalgalar arasında kayboluyordu. “Benimle tekrar buluştuğun için teşekkürler. Eminim yapacak başka işlerin vardır.”

Saldırıya hazırlanmak gibi mi? St. George kapımızı kırıp içeri girmeden önce iki yavruyla birlikte kasabayı terk etmek gibi mi? “Pek sayılmaz. Ancak senin için daima zaman yaratırım.” Yüzü biraz daha kızarıırken yarı dönüp sırttım. “Ee, bu defa sorun ne?” diye sordum gelişigüzel bir sesle. “Eğitmenin seni daha mı

çok sıkmaya başladı? Boya yerine plastik mermiler kullanmaya mı başladılar?”

“Hayır.” Tırnaklarıyla tahtanın üzerindeki bir kıymığı koparıyordu. “Ben... hangi göreve verildiğimi; hayatımın geri kalanı boyunca... ne yapacağımı öğrendim.”

“Ha. Grup yerleştirmesi. Evet, bu her zaman şaşırtıcı olur. Aldığım onca savaş eğitiminden sonra beni Gila’ların yanına vereceklerinden çok emindim.” Dediklerimi tam anlamıyla dinlemeyerek tekrar tahtayla uğraşmaya başlayınca sesimi alçalttım. “Ee, seni hangi göreve vermişler, Delifışek? Gözlem mi? Basilisk mi? Alınma ama Gila olma şansının çok yüksek olduğunu sanmıyorum.”

Ember, bakışları gölgelenerek dudağını ısırdı. “Engerek,” diye mırıldandı. “Beni Engereklerin yanına vermişler.”

Engerek.

Kalbim az kalsın duracaktı. Kasabada bir Engerek vardı. Başından beri buradaydı. Lanet olsun bunu neden dün eğitiminden bahsederken Ember’a daha önce sormamıştım? Pençe’nin onun bir Engerek olmasına karar verdiğini bilseydim...

Lanet okuyarak paniklememeye çalıştım. Ember gözlerini kırptırarak şaşkın bir biçimde bana baktı. “Riley?”

“Ember, eğitmenin,” dedim boğuk bir sesle öne doğru eğilirken. Bana yarı ürkek, yarı afallamış bir ifadeyle bakıyor ama geri adım atmıyordu. “Adı ne? Nasıl birine benziyor?”

“Adını bilmiyorum,” dedi Ember kaşlarını çatarak. “Bana hiç söylemedi. Ancak uzun boylu. Sarı, uzun saçları ve yeşil gözleri...”

“Manyak dövüşçü?”

“Evet.”

“Sadistin önde gidene?”

“Ah, evet.” Ember’ın gözleri irileşti. “Onu tanıyor musun?”

Elimi saçlarıma götürdüm, mideme buz gibi bir yumru oturdu. “Lilith,” diye homurdandım sakın kalmaya ve şu an bizi izleme ihtimaline karşı omzumun üzerinden geriye bakmamaya çalışarak. “Bunca zamandır eğitmenin Lilith miydi?”

“Lilith de kim?”

Soruyu duymazdan geldim. “Takip ediliyor muydun?” diye sordum. Kaşlarını çatınca bileğinden tutmamla yerinden sıçradı. “Ember, nereye gittiğini kimseye söyledin mi? Burada olduğunu kimse biliyor mu?”

“Hayır!” Ember kolunu belli bir yöne burkarak ve bir anlığına da olsa beni şaşırtarak elimden kurtuldu. Tabii, ne de olsa eğitmeni Lilith’ti. Ne bekliyordum ki? “Riley, neler oluyor? Lilith de *kim*?”

Kaçamak bir nefes daha alarak bir şey yokmuş gibi soğukkanlı görünme çabasıyla sırtımı korkuluğa yasladım. Başka bir ejderhayı arayan gözlerle sıradan bir şekilde tekrar iskeleye bakındım. Lilith görünmek istemediği sürece onu asla göremezdim. Ember’ın, ne yaptığımı fark edip durumu öğrendiğimi belli etmemesini umarak, “Burada konuşamayız,” dedim sessizce. “Lilith’in kim olduğunu, Pençe için gerçekten neler yaptığını öğrenmek istiyorsan hemen benimle gelmelisin. Seni güvenli bir yere götüreceğim. Ancak gördüklerinden ve duyduklarından *kimseye* bahsetmeyeceğine söz vermen gerek. Anlıyor musun?” Ses tonum sertleşerek gözücuyla ona baktım. “Bu ölüm kalım meselesi, Ember. Artık bu bir oyun değil. Bana söz ver, bunu kimseye; erkek kardeşine, koruyucularına ve *özellikle* de eğitmenine söylemeyeceksin.” Bir an bunun için çok geç kalmadığımı umarak gözlerimi kapadım.

Ember’ın beti benzi atmıştı ama onaylarcasına başını salladı. “Kimseye söylemeyeceğim. Söz.”

Ani bir hareketle başımı salladım. “Pekâlâ. Beni takip et ve bir şey yokmuş gibi davranmaya çalış.”

Burnunu çekti. “Garip davranan biri varsa o da sensin.”

Karşılık vermedim ve inanılmaz derecede tetikte olmama rağmen istifimi bozmadan uzun adımlarla iskeleden geriye doğru yürüdüm. Lilith buradaysa kasabadan bir an önce ayrılmak zorundaydık. St. George’un yolda olma ihtimali varken civarda takılmak yeterince riskliydi ama bölgede bilindik bir Engerek varken burada kalmaya devam etmek, özellikle de söz konusu Engerek Lilith’se intihar demekti.

PENÇE

Tek umudum Lilith'in henüz bizden haberi olmamasıydı. Sadece Ember'ı eğitmek için Crescent Beach'te bulunuyor olması ve özellikle benim için gelmemiş olmasıydı. Öyleyse, bir şansımız vardı. Hâlâ zamanımız vardı. Herkesi güvenli bir şekilde buradan çıkarabilirdim.

Umarım kasabadan ayrıldığımızda, benim küçük naif Delifişegim –her şey bir yana, Lilith'in çırağı– bizimle gelirdi.

EMBER

Kendime not: *Motor sürmeyi*, Neredeyse Uçmak Kadar İyi listesine ekle.

Riley'nin motosikleti trafiğin arasından, etrafından kıvrılarak; sarı ışıklarda geçerek ve köşeleri son hızda dönerek yolları yararcasına ilerliyordu. Rüzgâr saçlarımı ve giysilerimi yırtarcasına savuruyor, gözlerimin kenarlarına batıyordu ve motorun gürültüsü ve ara sıra öfkeli bir motorcudan gelen korna sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Riley asla yavaşlamıyordu. Sanırım takip edilmediğimizden emin olmaya çalışıyordu. Eğitimcinin “beni takip ettiğini” doğrulaması hesaba katıldığında bu muhtemelen akıllıca bir hareketti. Yanaklarımı deri ceketine bastırarak beline sıkıca tutundum ve her yerin bulanık halde gözlerimin önünden gelip geçmesini izledim.

Sonunda bir kayalığın kenarına doğru ayrılan oldukça dik bir yoldan yukarı ilerledik; buradan okyanusu ve neredeyse Crescent Beach'in tamamını aşağıda boylu boyunca görmek mümkündü. Nereye gittiğimizi merak ederek başımı Riley'nin sırtından kaldırıncaya aniden uzun, bahçe kapılı bir garaj yoluna saptı ve bir evin önünde durdu.

Ağzım bir karış açıldı. Ev mi? Daha ziyade bir malikâneye benziyordu. Burası devasa bir yerdi, Liam Anica'nın villasından, hatta Kristin'in yazlığından bile büyüktü. Ağzım açık bakakaldım, sonra tepkimi beklercesine bana sırttan Riley'ye baktım.

“Fakirhaneme hoş geldin.”

“Burada mı yaşıyorsun?” dedim nefesim kesilerek. Motosikletinden inerken alçak sesle bir kahkaha attı. “Tamam, hakkındaki bütün bakış açım az önce değişti. Sanırım asi ejderhacılık düşündüğümünden fazla kazandırıyormuş.”

Siyah saçlarını geriye itip sırtıttı. “Çok etkilenme, Delifışek. Ev benim değil. Kasabadayken bir süreliğine sadece... ödünç alıyoruz.”

“Siz?”

“Evet, ‘biz’. Haydi gel.” Başparmağıyla devasa sokak kapısını işaret ederek yürümeye koyuldu. “Tanışmanı istediğim birileri var.”

İçerisi de en az dışarısı kadar devasa ve genişti, ayrıca her tarafa yayılmış enerji içeceği ve gazoz kutuları, lavabodaki kirli bulaşıklar ve tezgâhın üzerindeki boş pizza kutularına bakılırsa burada kesinlikle birileri yaşıyordu.

Arkadaki bir odadan buruşuk tişörtlü, kumral saçları gözlerinin önüne düşen uzun boylu sıska bir insan çıktı. Riley içeri girdiğinde ona bezgin gözlerle bakarken antrede dikildiğimi fark etti ama hiç şaşırmış gibi bir hali yoktu.

“Bu o mu yani?” diye sordu İngiliz aksanıyla. “Hepimizin, uğruna hayatını riske attığı kız bu mu? Ah, pardon, uğruna *senin* bizim hayatlarımızı riske attığın?” Dağınık perçemleri altından tek kaşını kaldırarak beni süzdü. “İtiraf etmeliyim, ben o kadar etkilenmedim, ahhbap.”

Kaşlarımı çattım. “Bana diyeceğin bir şey varsa tam karşında duruyorum.”

“Wes’in kusuruna bakma,” dedi Riley. “Hıyarlık etmek gibi kötü bir alışkanlığı vardır.” İnsan, gözlerini bile kırpmadı, ardından Riley’nin ses tonu ciddileşti. “Diğer ikisi nerede?”

“Yüzme havuzundan zorla çıkarttığım için muhtemelen suratları asık bir şekilde bütün sabah olduğu gibi hâlâ aşağı kattalar. Neden?” Belki Riley’nin tavrındaki gerginliği sezdiğinden gözleri kısıldı. “Neler oluyor?”

Riley bana bir bakış attı. Ne kadar açık vermeli, bana güvenmeli mi yoksa güvenmemeli diye merak ederek tereddüt ettiğini gördüm. Gözlerinin içine baktım.

“Sorularımı yanıtlayacağına söz vermiştin,” diye hatırlattım. “Bana Pençe ve Engerekler hakkında, ne yaptıklarına dair her şeyi anlatacağını söylemiştin. Bunları öğrenene kadar bir yere gitmiyorum.”

“Engerekler mi?” Artık bezgin veya kendini beğenmiş bir tınıda çıkmayan Wes’in sesi birkaç oktav yükseldi. İri gözlerle bana baktı, sonra sesini bir tıslama halinde alçaltarak Riley’ye baktı. “O az önce lanet olası *Engerekler* mi dedi?”

Riley derin bir iç çekti. “Lilith kasabadaymış,” dedi sessizce. Wes’in beti benzi attı, sonra etkileyici bir dizi küfür sıralayarak hızla yanımızdan uzaklaştı. “Sakin ol,” diye uyardı Riley, insan biraz deli bakarak geri gelirken. “Henüz burada olduğumuzu bilmiyor. En azından bilmediğini umuyorum. Ancak burada olma sebebi biz değiliz.”

“Tabii ki biziz!” Wes sakın kalma konusunda hiç başarılı değil, diye düşündüm. “Kahrolası bir Engerek başka ne sebeple burada olsun ki? Tatil içinde olmadığı kesin!”

“O benim eğitmenim,” dedim onu sakinleştirme ümidiyle. İstedğim etkiyi göstermedi. İnsanın gözleri daha da pörtledi ve bana öfkeli bir bakış attı.

“Riley, ne bu şimdi! Sen kafayı mı yedin? Yılanın yeni çırağını evimize mi getirdin? Onun tuzak olmadığını nereden bileceğiz? Kahpenin yanma koşup tam olarak nerede olduğumuzu söyleyebilir.”

“Söylemeyecek,” dedi Riley sakince. “Ona güveniyorum.”

Wes ellerini saçlarının arasına götürerek başını iki yana salladı. “Umarım ne yaptığını biliyordur, ahbap. Umarım.”

“Git diğer ikisini bul,” diye emretti Riley. “Onlara birazdan gideceğimizi söyle. Onları çıkmak için hazırla. Unutma, burada olduğumuza dair hiçbir kanıt bırakmak istemiyoruz. Her şeyi bulduğumuz gibi bırak. Bu, alarmlardan da kurtulmamız gerektiği anlamına geliyor.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Wes arkasını dönerken. Homurdanmaya devam ederek odadan çıkıp asiye baktım.

“Kafam hâlâ karmakarışık, Riley.”

Bitkin bir şekilde başını salladı. “Biliyorum. Gel haydi.” Salona girmemi işaret ettikten sonra kanepelerden birini gösterdi ama oturamayacak kadar gergindim. Riley hâlâ ayaktaydı; düşüncelerini

toplamaya çalışırcasma kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup pencereden dışarıyı izliyordu.

“Pençe’yle ve Engereklerle ilgili ne biliyorsun?” diye sordu nihayetinde.

Omuzlarımı silktim. “Sadece bana anlattıklarını, o da pek bir şey sayılmaz. Engereklerin, işler gerçekten sarpa sardığında Pençe’nin gönderdiği bir tür özel hareket ajanları olduğunu biliyorum ama tam olarak ne yaptıklarını bilmiyorum. Eğitimene sormayı denedim ama bana asla bir şey anlatmıyor. Adını bile bilmiyorum.”

“Adı,” dedi Riley bana dönerek, “Lilith. Cadalozluk diyarına ayak basmış en berbat cadaloz olması dışında Pençe’nin en iyi Engereğidir. Bu da, seni eğitmesi için onu seçmiş olmalarını çok ilginç kılıyor.” Gözlerini kısarak odanın karşısından beni süzdü. “Bu da Pençe’nin, senin eğitimin için büyük yatırım yaptığı anlamına geliyor; seni büyük bir şey için kullanmayı planlamasalar bir yavruyu eğitmesi için en iyi ajanını göndermezlerdi.”

“Gerçekten o kadar önemli biri mi?”

Riley alaycı bir kahkaha attı. “Tahmin bile edemezsin. Lilith teşkilatta bir nevi efsanedir. St. George bile onu tanır. O soykırımcı manyakların bile dikkatini çekecek kadar belalı bir tipsen...” Omuzlarını silkti ama başka bir şey demesine gerek yoktu.

“Yani Wes o yüzden çıldırdı. Lilith’in sizi Pençe’ye geri götürmek için gönderildiğini sanıyor.”

“Delifişek.” Riley bana çok ciddi, tüylerimi ürperten bir bakış attı. “Hâlâ Lilith’in ne olduğunu, Engereklerin aslında ne yaptıklarını bilmiyorsun. Sevgili eğitmenin peşimize düşerse ne olacak sanıyorsun? Pençe’den ayrıldığımız için cetvelle bileklerimize vurup bizi azarlamayacak, orası kesin. Peşinden gönderilen kişi Lilith gibi biriye, aklında sadece tek bir şey vardır.”

Yutkundüğüm sırada bu gizem, Lilith’in eğitimi, Engereklerden biri olacağımı duyunca Dante’nin verdiği tepki; her şey bir anda netleşti. “Olamaz.”

Riley onaylarcasına başını salladı. “Korkarım öyle, Delifişek. Engerekler Pençe’nin *suikastçılarıdır*. Teşkilattaki amaçları budur.

Pençe'nin onlara gösterdiği kişileri öldürmek üzere gönderilirler. Genellikle St. George'un üst düzey yetkililerinin peşine düşerler, kimsenin giremediği safların arkasına ve düşman topraklarına girerler. Ancak sadece soykırımcı manyakları öldürmekle kalmazlar." Riley'nin dudağı baştan aşağı nefret ifadesiyle kıvrıldı. "Pençe'de neden eski-asiler veya firariler olmadığını ve neden kimsenin aklında sadakatsiz bir düşünce yokmuş gibi görüldüğünü hiç merak ettin mi? Pençe, akli başında kimsenin asla terk etmeyeceği, mutluluk yuvası bir yer olduğu için mi dersin?" Alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, Pençe, kendisine sadık olmayanları susturmak üzere Engerekleri kullandığı için. İster insan olsun ister ejderha, fark etmez. Pençe emrettiyse kendi türlerinden olanları da gebertirler. Engereklerden bu kadar korkulmasının sebebi bu." Riley'nin gözleri kısıldı. "Bu yüzden elimden geldiğince çok ejderhayı Pençe'den kurtarmaya kararlıyım."

Hâlâ Pençe'nin benim bir suikastçı olmamı istediği haberinin etkisinden kurtulamadığım için Riley'nin son cümlesini idrak etmem birkaç saniye sürdü. Ancak sonra dank etti ve şaşkınlıktan ağzım açılarak ona baktım.

"Onları kurtarmak mı? İyi de daha demin Engereklerin, firar edenleri öldüreceğini söyledin! Hayatlarını neden tehlikeye atmak isteyesin ki?"

"Çünkü bu bir seçim olmamalı," dedi Riley sertçe. "Pençe ve özgürlük arasında seçim yapmamalıyız. Çünkü onların istediği şey olmayı istemediğim için beni *öldürmeye* çalışan herhangi bir şeyin parçası olmayı reddediyorum." Elini hızla saçlarına götürdü, sonra iğrenerek tavanı işaret etti. "Onların beyinleri yıkanmış, Delifişek, her birinin. En başından itibaren tüm yavrular Pençe'nin standartlarına göre eğitilirler. Pençe'nin istediklerini –güç, zenginlik, nüfuz, kontrol– isteyecek şekilde yetiştirilirler. Pençe, her ne yapıyorsa soyumuzu korumak için yapıldığı telkinlerinde bulunur ve bu doğrudur fakat bunu sadece sahip oldukları her şey üzerinde mutlak güç uygulayarak sağlarlar. Teşkilatta bir işe yaramayan veya kaçıp kendilerine ayrı bir yol çizen ejderhalar Engerekler tarafından öldürülür. Bir yavrunun canını bağışlayabilirler; bu, yavrunun kaç

yaşında olduğuna, ne zamandır Pençe'den uzakta olduğuna ve yavrunun hâlâ işe yarar olup olmadığı konusunda verecekleri karara göre değişir. Ancak Wes ve benim gibi içeride bulunmuş ve Pençe'nin gerçekte ne olduğunu bilen asileri..." Riley başını iki yana salladı. "Bizi sorgusuz sualsiz öldürürler."

Midemin bulandığını hissettim ve bacaklarım artık beni taşımayınca kanepenin minderlerinden birinin üzerine çöktüm. "Bunu yapamam," diye fısıldadım. "Ben katil değilim. *Kendi türümden* olanların peşlerine düşüp onları katledemem. Benden bunu yapmamı nasıl bekleyebilirler?"

"Teknik olarak sana bu bilgiyi vermezlerdi," dedi Riley. "Henüz vermezlerdi. Pençe'nin her dediğine inanacak ve emirleri sorgulamayacak şekilde eğitimin tamamlanana kadar bilmeyecektin. Ancak eğitimin tamamlandığında genellikle tam yetkin bir Engerek olmak için gerekli bir final sınavı olur. Bu yalnızca yeteneğini değil, aynı zamanda teşkilata olan sadakatini test eden bir sınavdır. Başka bir yavrunun veya firari bir insanın peşinden gönderilebilirsin ya da bir asiyle baş etmek üzere gönderilebilirsin." Sonra keyifsizce sırtıttı. "Kim bilir, Delifişek? Pençe'yle kalırsan, günün birinde yine karşılaşabiliriz. Ancak bu defa beni öldürmeye çalışıyor olursun ya da belki o kadar beklemeye bile gerek yoktur. Belki Lilith o yüzden henüz peşime düşmemiştir. Belki senin final sınavın benimdir."

"Bunu asla yapmam," diye itiraz ettim. Riley başını iki yana salladı.

"Pençe emrederse başka seçeneğin olmaz. Ayrıca o zamana kadar beynin öylesine yıkanmış olur ki gerçekten doğru olanı yaptığını inanabilirsin." Pencereden dışarı bakarken yüzünde korku dolu bir ifadeyle birden titredi. "Bu sinsî bir şeydir, Delifişek," dedi fısıltıyla yakın bir sesle. "İş işten geçene kadar ne çok değiştiğini, kendinden ne çok kaybettiğini fark etmezsin. St. George'la yıllarca savaştım. Asla yüz yüze savaşmadım ama yaptıklarım sayısız ölüme neden oldu. Ta ki bir gün... artık yapamayacak duruma gelene kadar."

"Ne oldu?"

Yüzü ve gözleri gölgelenerek yanımdaki mindere çöktü. “Bir binayı, sözde birlik şubelerinden birini patlatmak için düzenek kurmam emredildi. Riskli işti; içeri gir, patlayıcıları bağla ve infilak etmeden dışarı çık. Muhtemelen bana yaptırdıkları en çılgınca tehlikeli işti ama beynim, emirleri körü körüne yerine getirecek kadar öylesine yıkanmıştı ki bunun bir intihar görevi olduğunu fark etmemiştim bile.”

Anlattıklarına kaptırmış bir şekilde onu izliyordum. Kaşları çatık, yüz ifadesi daha önce tanıştığım o sırtan ve kendine güvenen asininkinden farklı olarak ciddi ve sertti. Acaba gerçek Riley, gerçek Kobalt hangisi diye merak ettim. Yoksa her durum için farklı bir kimliği mi vardı?

“Sıkıntısız bir şekilde yerleşkeye girdim,” diye devam etti Riley düşüncelerimden habersiz. “Ancak sonra, içeride gizlice dolanırken o küçük insan çocukla karşı karşıya geldim. Büyük ihtimalle komutanlardan birinin kızıydı, en fazla altı yedi yaşlarındaydı. Birbirimizi görünce ikimiz de şaşırdık.” Riley kısa, acı bir kahkaha atıp başını öne eğdi. “Onu öldürmem gerektiğini ya da en azından yerimi ele vermemesi için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama bunu kendime yediremedim. Lanet olası bir St. George birlik şubesinin ortasıındaydım; biri beni bulursa öleceğimi biliyordum ama insan bile olsa bir çocuğa zarar verme düşüncesine dayanamadım.”

“Ne yaptın?”

“Ona... saklambaç oynadığımı söyledim. Aklıma gelen tek şey buydu.” Utanmış gibiydi, gülmek için dudağımı ısırdım. “Evet,” diye güldü Riley. “En zeki anlarımdan biri değildi ama o küçük çocuk bana inandı. Hatta orada olduğumu kimseye söylemeyeceğine yemin bile etti. Sonra yürüyerek odadan çıktı.” Riley şimdi bile buna hayret ediyordu sanki. “O gün öldürülebilirdim. Etrafım, türümden nefret eden silahlı askerlerle çevrili düşman toprağında yapayalnızdım. Yakalansaydım, muhtemelen postumu bir teğmenin şöminesinin üzerine asarlardı. Ancak o kız gitmeme izin verdi.”

“Birlik şubesini patlatmadın.” Bu bir soru değil, ifade cümlesiydi. Riley çaresiz bir hareketle başını iki yana salladı.

“Yapamadım. O kızın yüzü gözümün önünden gitmiyor ve onun gibi etrafta dolaşan başka masum çocuklar da olabileceğini düşünüp duruyordum. Onlar savaşımızın parçası değillerdi, bizim yüzümüzden ölmek zorunda değillerdi. Ancak Pençe’nin bunu kabul etmeyeceğini biliyordum. Teşkilata fayda sağladığı takdirde masumların ölümü onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bense görevi tamamlamadan geri dönemezdim.” Yüzü anının etkisiyle gölgelenerek derin bir iç çekti. “O yüzden... kaçtım. Pençe’den ayrıldım, izimi kaybettirdim ve o zamandan beri arkama bakmadım.”

“Peşinden Engerekleri göndermediler mi?”

“Ah, gönderdiler.” Keyifsizce sırıttı. “Görünüşe göre şanslı bir pisliğim. Birkaç Engerek saldırısını atlattıktan sonra gemiyi terk etmek için bahane arayan Wes’i buldum. Teşkilatta bizim gibi başkaları da olduğunu fark etmemiz fazla uzun sürmedi. Pençe’den kurtulmak isteyen insan ve ejderhalar. O yüzden şimdi biz de kendi türümüzü teşkilattan kurtarabilmek için elimizden geleni yapıyoruz ve onlara bir asi olarak nasıl yaşayacaklarını; Engerek saldırılarından nasıl kaçacaklarını, Pençe’nin radarından nasıl uzak duracaklarını ve nasıl özgür olacaklarını gösteriyoruz.”

Özgürlük. Şimdi kulağa çok çekici geliyordu. Bu her zaman istediğim şeydi, değil mi? Pençe’den uzakta yaşamak, kimsenin kurallarına, kanunlarına veya kısıtlamalarına bağlı kalmamak. Kendi türünü özgür olmak istedikleri için avlayan bir suikastçı, bir Engerek olmamak.

Ancak bunu itiraf ettiğim için her ne kadar kendimden nefret etsem de asi olma düşüncesi korkutucuydu. Peşime düşeceklerdi. Hain, suçlu damgası yiyecektim ve Engerekler izimi sürecekti. Kurallardan nefret ediyordum, keşke eğitimcim (insan görünümünden) bir uçurumdan aşağı atlasaydı ama Pençe şimdiye kadar bildiğim tek şeydi.

Ayrıca bir sorun daha vardı.

Dante. Ben asi olsam bile bağnaz, mükemmel öğrenci erkek kardeşimin benimle birlikte asi olacağını sanmıyordum. Onu kaç-

maya ikna *etsem* bile, bir hain olarak damgalanacak ve onun da peşine düşeceklerdi. Ona bunu yapabileceğimden emin değildim.

Riley aklımdan geçenleri okurcasına duraksadı ve sonra ciddi, derin bakışlı altını andıran gözlerini bana çevirdi. İçindeki ejderha sert, ilkel ve güzel bir şekilde bana bakarken içime sıcaklık dalgaları gönderiyordu. “Sana nasıl özgür olacağını gösterebilirim, Delifişek,” diye fısıldadı tehlikeli, davetkâr bir mırıltıyla, “göstermemi istersen.”

Dikkatle ona baktım. Riley de gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Yakınlığı karşı konulmazdı; içindeki ejderhanın hassas insan kabuğundan çıkmak için can atarak beni izlediğini hissedebiliyordum. Kendi içimdeki ejderhanın onunkıyla buluşmak için yükseldiğini, midemin derinlerinden fışkıran ve vücudumun her yanına yayılan sıcaklığı hissettim.

“Benimle gel,” dedi Riley kanepenin üzerinde bana yaklaşarak. “Onların kurallarına göre yaşamak zorunda değilsin. Bir Engerek olmak zorunda değilsin. Pençe’den, Engereklerden ve onların savunduğu her şeyden uzakta, kendi hayatını yaşayabilirsin. İstedğin şey bu, değil mi?” Daha fazla yaklaşmadı ama varlığını; kanatlarıyla, pullarıyla gerçekten oradaymış gibi yanımda oturan ejderhayı hissedebiliyordum. “Wes’le yavruları da alıp bu gece Crescent Beach’ten ayrılıyoruz. Senin de bizimle gelmeni istiyorum.”

“Ayrılmak mı? Seninle mi?” Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Nereye gideriz? Nasıl yaşarız?”

“Orasını merak etme.” Riley, kendisini daha çok andıran umursamaz bir tavrla sırtıttı. “Bunu bir süredir yapıyorum. Sokak serserisi olacak halimiz yok. Gidebileceğimiz, görünmez olacağımız, Engereklerin bizi asla bulamayacakları yerler biliyorum. Güven bana.”

“Ben... ben emin değilim, Riley.”

“Peki.” Riley birden ayaklandı ve zarafetle kanepeden kalkarak elini bana uzattı. “Ben seni ikna edemiyorsam, belki de bunu başka-

PENÇE

larımdan duymalısın. Pençe'yle ilgili farklı bir bakış açısı edineceğin, gerçekte ne olduklarını anlayacağın birileri. Haydi gel."

Elimi avucuna koydum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. İçimdeki ejderha, dokunuşu karşısında kendinden geçti ama duymazdan geldim. "Nereye gidiyoruz?"

"Aşağı kata. Tanışmanı istediğim birileri var."

GARRET

İki yana kaynaklanmış metal bankın üzerinde her tümseği ve sarsıntıyı hissederek iki askerin arasına sıkışmış bir halde kamyonun arkasında ilerliyordum. Bu araç insan ulaşımı için tasarlanmamıştı, içi sıcak ve rahatsızdı ama katlandığım en kötüsü değildi. Etrafımdaki ve karşımdaki askerler, silah arkadaşlarım da aynı sessiz beklenti içinde bekliyorlardı. Bazıları espriler yapıp alçak sesli kahkahalar atıyorlar; bazıları kollarını kavuşturmuş, başlarını göğüslerinin üzerine yaslayarak uyukluyor; bazılarıysa benim gibi kendi düşünceleri içinde kaybolmuş sadece bekliyorlardı.

Yanımdaki bir asker kolumu dürttü. Benden birkaç yıl kıdemliydi, kısa siyah saçları ve defalarca kırılan bir burnu vardı. Onun, birkaç ay önceki Güney Amerika baskınında büyük bir kısmı yok edilmiş bölükteki hayatta kalan birkaç Alfa askerinden Thomas Christopher olduğunu fark ettim. “Hey, Sebastian, bir aydır buradasın, değil mi?” diye mırıldandı yanıma yaslanırken kurt gibi gülümseyerek. “Aksiyon nerede? Buralarda eğlenmek için ne yaparsın?”

“Buraya tatile gelmedim,” diye yanıtladım basitçe.

“Ah, tabii.” Christopher bana sırtarak ama grubun geri kalanı adına konuşarak arkasına yaslandı. “Sebastian’ımız harikadır, Mükemmel Asker’dır. Onun o kusursuz küçük kafasına görevden başka bir şey girmez. Yanına bir fahişe versen onu atış talimi niyetine kullanır.

“Kapa çeneni, Christopher,” dedi Tristan tüfeği omzunda karışında oturarak. “En azından onun kadınlar konusunda bir şansı var. Hatun senin çirkin yüzüne bir baksa neden yüzüne bir buldok kıcı dikmişler ki diye merak eder.”

Diğer askerler kahkahalarla güldüler ve öfkeyle kızaran ama kendisi de onlarla birlikte kahkahalar atan Christopher’a takıldılar. Sataşma ve iyi niyetli hakaretler karşılıklı devam ederken Tristan dur durak bilmiyordu ama ben dahil olmadım. Normalde olsa şu an kendimi önümdeki savaşa zihinsel olarak hazırlamak için düşüncelerimi susturuyor olurdum. *Zihnini devre dışı bırak, duygularını devre dışı bırak, hızını kesecek korkuya izin vermeden sadece içgüdüyle hareket eden boş bir fıçıya dönüş.* Bana öğretilen; yapmak için kendimi eğittiğim şey buydu.

Bugün o sakın, boş sessizlik benden kaçıyordu. Hedefimize yaklaştıkça düşüncelerime musallat olan, içimi yiyen bir kararsızlık hissiyle dolup taşıyordum. Birlik’ten; yaptıklarımızdan, koruduğumuz şeyden şimdiye kadar hep emin olmuştum. Ejderhalar düşmanımızdı ve onları öldürmemiz gerekiyordu. Hayatım boyunca tereddütsüz bir biçimde inandığım şey buydu.

Ta ki onu tanıyana kadar.

O onlardan biri olmayabilirdi. Bir şey kanıtlamış değildik. Şüpheli rastlantılar, güçlü işaretler olabilirdi ama gerçek bir kanıt yoktu. Ember bir ejderha olmayabilirdi. Sörf yapmayı, atari oyunları oynamayı, arkadaşlarıyla takılmayı seven, normal bir ailesi olan normal bir kız olabilirdi. Tamamen sıradan bir insan olabilirdi.

Ancak *değilse*... Hedefimiz, öldürmek için yollandığımız uyuyan Ember’sa, o zaman Birlik bana her şeyi anlatmamış demektir. Bana hiçbir zaman ejderhaların kibar, cesur, eğlenceli ve güzel olabileceklerini; sörf yapmayı, atari oyunlarını ve arkadaşlarıyla takılmayı *sevdiklerini* söylememişlerdi. Bunların hiçbirisi sahte değildi. Birlik, ejderhaların duyguları ancak taklit edebileceklerini, onlarda gerçek bir insanlık kavramının bulunmadığını öğretmişti. Ember uyuyansa, o zaman onları her fırsatta haksız çıkarmıştı.

Başka hangi konularda yanıliyorduk?

“Garret.”

Bakışlarımı hızla Tristan’a çevirdim, arada sıkışmış bir şekilde kahkahalarla gülen askerler arasından siyah gözleriyle dikkatle bana bakıyordu. “İyi misin? Son zamanlarda her zamankinden daha dalgınsın.” Ses tonu sıradandı ama ifadesi sert ve kuşkuluydu. “Sakın bana Mükemmel Asker’in ani bir gerginlik yaşadığını söyleme.”

Neyse ki yanıt vermeme kalmadan kamyon durdu ve sürücü arkaya doğru boynunu çevirip küçük kafesli pencereden bize baktı. “İki yüz metre mesafedeyiz,” dedi Tristan’a. Tristan onaylarcasına başını salladı ve tüfeğine sarılarak ayağa kalktı.

“Bu benim işaretim.” Bana bakarak kayıtsız bir şekilde sırıttı. Orada bol şanslar. Görüşürüz, ortak.”

Onaylarcasına başımı salladım. Askerler arasından geçerek kamyonun arkasına yürüdü, kapıları açtı ve dışarı atladı. Kendine hızlıca iyi bir gözetleme noktası bulacağını ve baskın başladığında tüfeğinin dürbününden evi izliyor olacağını biliyordum. Hedeflerimizden birileri yanımdan geçip kaçmaya kalkıştırlarsa ön tarafın kontrolü Tristan’dayken garaj yolunu aşamazlardı.

Kamyon gürültüyle sarsıldı ve tekrar harekete geçti, bense zihnimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. İki yüz metre mesafedeydik. Düşman yuvasından iki yüz metre uzaklıktaydık. İçimde hiçbir şüphe olamazdı, görevin bu aşamasında olmazdı. Kararsızlıklar benim ve silah arkadaşlarımla ölümü demekti. Ben bir St. George askeriydim; zamanı geldiğinde ve düşmanla tekrar yüz yüze geldiğimizde eğitimini aldığım şeyi, zorunda olduğumu bildiğim şeyi yapacaktım.

Görünürdeki tüm ejderhaları öldürecektim.

RILEY

Ember peşimden aşağı gelirken bilardo toplarının tıkırtılarından iki yavrunun gitmek için nasıl hazırlandığı anlaşıyordu, yani hazzılandıkları falan yoktu.

“İkinizin bu tehlikeyi ciddiye almasına çok sevindim,” dedim hızla oyun odasına girerken. Masanın başındaki Remy saman sarısı saçlarını gözlerinin önünden çekerek suçlu bir ifadeyle yerinden sıçradı. Isırgan ise masum görünmeye çalışarak ama beceremeyerek bilardo istekasını alelacele masaya bıraktı. Başımı iki yana salladım.

“Wes’in, size bu gece yola koyulacağımızı söylediğini sanıyordum. Gitmek için hazırlanmanız gerekiyordu. Bana deli diyebilirsiniz ama bunun hazırlanmak sayıldığını sanmıyorum.”

“Biz hazırız!” diye itiraz etti Isırgan. Hararetli bir şekilde kendini savunurken rastaları sallandı. “Buraya gelirken yanımızda bir şey getirmemiştik, unuttun mu? Toplayacak bir şeyimiz yok. Gitmeye hazırız.”

“Gerçekten mi?” Kollarımı kavuşturdum. “Peki ya ‘evi bulduğumuz gibi bırakacağız’a ne oldu? Odalar temiz mi yoksa üzerinden kasırğa geçmiş gibi mi?” İkisi de gözlerini yere diktiler, onaylarcasına başımı salladım. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm. İkiniz de bu işle ilgileneceksiniz ama şimdi biriyle tanışmanızı istiyorum.”

Dönüp Ember’a öne çıkması için işaret ettim. İri gözlerle yanımdan dolaşıp merakla diğer iki yavruya baktı, yavrular da dikkatle

ona bakıyorlardı. “Bu Ember,” dedim onlara, üç yavru masanın üzerinden birbirine bakarken. “Bu gece kasabadan ayrılırken o da bize katılabilir. Delifışek,” diye devam ettim Ember bir an bana bakarken, “benimkilerin ikisiyle tanış. Bunlar Isırgan ve Remy. İkisini de bir yıl önce Pençe’den kurtardım.”

“N’aber,” diye selamladı Remy tek elini kaldırarak. “Aramıza hoş geldin. Demek korkusuz liderimiz seni de davamıza katılmaya ikna etti, ha?”

“Ben, şey, henüz karar vermedim,” dedi Ember ve Isırgan’ın ağzı bir karış açıldı.

“Ne? Neden ki?” Diğer yavru şoke olmuş bir biçimde ağzı açık Ember’a baktı. “Aptal mısın? Sana ne yapacaklarını bilmiyor musun?”

“Isırgan,” diye uyardım ve kız geri çekildi. Ember sinirlenmişti, oyun odasında tam bir kız kavgasına sebep olmadan ikisinin arasına girdim. Söz konusu kızlar ejderha da olunca her şey hızla çok çirkin bir hal alabilirdi. Şu an itfaiye ekiplerini çağırmak gibi bir niyetim yoktu.

“Isırgan’m kusuruna bakma,” dedim bana şüpheli bir bakış atan Ember’a. “Pençe’den nefret etmek için birçoğundan daha fazla nedeni var.”

“Öyle mi?” Ember bu kez sinirli olmaktan ziyade merakla diğer yavruya döndü. Isırgan suratsız bir ifadeyle onu izlerken diğer kız kaşlarını çatı. “Neden?”

Isırgan bana baktı ve onaylarcasına başımı salladım. Hikâyesini kendisinin anlatması daha iyiydi; Pençe’nin en kötü yüzünü görmüş biri olarak, örgütün en karanlık sırrını çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Hikâyesi her ne kadar korkunç olsa da bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum.

“Özümsemede başarısız oldum,” diye anlatmaya başladı Isırgan, geçmişinden söz ederken sesi hâlâ acılı bir tınıya bürünüyordu. “Koruyucum, dönüşecek olursam teşkilata geri gönderileceğimi hatırlatıp durarak damarıma basmayı seven tam bir piç kurusuydu. Bir gün fazla ileri gitti. Tepemi attırdı ve onu ısırmaya çalıştım... gerçek görünümümde.” Farkında olmadan kolunu ovuştururken ses tonu

sertleşti. “Yeniden eğitim için Pençe’ye geri gönderilmeyi bekliyordum. Herkesin dediği bu, öyle ya? Ancak bu koca bir yalan. Pençe’nin, yavruları yeniden eğitim için geri çağırdığı falan yok. Tek bir şansın var, o kadar. Pençe’ye göre, özümsemede başarısız olursan ‘insanlık tarafından yozlaşmış’ oluyorsun. İnsanlar arasında bir daha asla sana güvenilmeyeceğini kanıtlamış oluyorsun.”

Ember kaşlarını çattı. Belli ki bundan haberi yoktu. “Sonra... başarısız olursan ne oluyor?”

Isırgan alaycı bir şekilde güldü. “Erkek öğrencilere ne olduğunu söyleyemem ama kızlara ne olduğunu biliyorum. Hayatta kalmanız için dişi ejderhaların ne kadar önemli oldukları, soyumuzun geleceğinin biz olduğumuzla ilgili bize yutturdukları onca zırvallığı hatırlıyor musun?” Dudağını büktü. “İşte o konuda yalan söylemiyorlarmış. Özümseme sürecinde başarısız olan tüm dişi ejderhalar, hayatlarının geri kalanı boyunca *damızlık* olmaları için özel tesislere gönderiliyorlar.”

Isırgan’ın söylediklerini idrak etmesi Ember’ın yalnızca birkaç saniyesini aldı. Şaşkınlık ve öfkeyle yüzü bembeyaz kesildi, diğer kıza kırmızı bir tebessümle gülümsedi.

“Evet, bahse girerim, sana bunu söylememişlerdir. Testlerini yıldızlı pekiyilerle geçmiş olmalısın. Ben mi?” Omuzlarını silkti. “Kaderim, Pençe’nin gelecekteki ejderhaları için damızlığa dönüşmek ve elimden geldiğince sık yumurtlamak olacaktı.”

Tepkisini görmek için Ember’ın yüzünü inceledim. Hâlâ solgun ve korkmuş görünüyordu ama sonsuza dek bir damızlık olma düşüncesine tepki olarak yeşil gözleri bir çift zümrüt gibi parlıyordu. Adım gibi emindim; Ember hem özümseme hem de eğitiminde bu kadar iyi olmasaydı, Isırgan gibi “başarısız” olsaydı, Pençe’nin onun için planladığı şeyi asla savunmazdı. Biz de bu konuşmayı yapıyor olmazdık çünkü çoktan şimdiye kadar toz olup gitmiştik.

Bu doğru, Delifışek. Sinirlen. Pençe ashnda bu, gerçek yüzleri bu ve senin yerin onların yanı değil. Senin yerin bizim yanımız. Benim yanım.

“Sonra Kobalt’la tanıştım.” Isırgan başıyla beni işaret etti. “O hayata boyun eğmek zorunda olmadığımı, beni kurtarabileceğimi ve bana daha iyi bir seçenek sunabileceğini söyledi. Ben de kaybedecek neyim var ki diye düşündüm.” Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. “Sana şunu söyleyeyim, hayatımın en iyi kararı oldu. O teşkilata geri dönmektense Pençe’den, Engereklerden ve St. George’dan sonsuza dek kaçmayı tercih ederim.”

“Bu korkunç, “ diye fısıldadı Ember. “Bunu sana gerçekten yapacaklar mıydı?”

“Bu Pençe’nin kirli küçük sırlarından biri,” dedim. “Ayrıca en iyi sakladıklarından. Damızlık dişileri tuttukları yeri bulmaya çalıştım; bunu sadece teşkilattaki en üst düzey ejderhalar biliyorlar ve yerini bilenlerin sayısı daha da az. Dişiler, özel olarak seçilmiş erkeklerle çiftleşmek dışında asla yerleşkeden ayrılmıyorlar ve sonra oraya geri gönderiliyorlar. O lanet olası tesisleri bulmak için bakmadığım yer kalmadı ama bir şey bulamadım. Isırgan o zaman benimle gelmemiş olsaydı, onu kurtarmak için hiçbir umudum kalmayacaktı.”

Sanki Ember onu sürükleyerek götürecekmış gibi Isırgan bu kez daha sert bir şekilde, “Asla geri dönmem,” diye tekrarladı. “Asla. Ölüyorum daha iyi.”

Hâlâ bilardo masasının başında duran Remy alaycı bir şekilde güldü. “Tanrım, Isırgan. Çok dramatik. Pençe’nin yamuk yaptığı tek kişi sen değilsin ya.” Dağınık saman sarısı perçemlerini gözlerinin önünden çekip çarpık bir şekilde sırtarak Ember’a döndü. “Belki Isırgan’ın kaderinde damızlık olmak vardı ama benim için daha bile kötüsünü planlıyorlardı.”

“Bunu bilemeyiz,” dedim. Doğru, Pençe’den nefret ediyordum ama Ember’ı kazanmak için korkunç masallar uydurmamıza gerek yoktu. Remy ise bir hikâyeyi anlatırken, özellikle de kendisiyle ilgiliyse abartmayı severdi. “Tek duyduğumuz dedikodular ve tahminler. Orada neler döndüğünü gerçekten bilen biri yok.”

“Nerede?” diye sordu Ember. Remy sırtıttı.

“Gizli bir yeraltı laboratuvarı,” dedi Remy dramatik bir sesle. “Pençe’ye uygun olmayan erkek ejderhalar üzerinde deney yaptıkları

bir yer.” Cılız göğsüne vurdu. “Benim gibi ejderhalar üzerinde. ‘Fazla küçüktüm’, soy kütüğüm gen havuzu için ‘sakıncalıydı’, o yüzden kesilip biçilmek ve yeni bir şeye dönüştürülmek üzere beni laboratuvara göndereceklerdi.”

Ember’m kaşları kalkarken, “Oranın bir laboratuvar olup olmadığını bilmiyoruz,” dedim tekrar. “Pençe’nin gizli bir laboratuvarı olduğuna dair kesin bir kanıt yok ve Remy’nin dediği şeyleri yaptıklarını gösteren bir kanıt kesinlikle yok. Ancak,” diye devam ettim, Remy iddiasını çürüttüğüm için mutsuz bir şekilde suratını asarken, “Pençe’nin ‘sakıncalılar’ı gönderdiği bir yer var. Yani genleri üreme havuzunu zayıflatacak cılız, sakat veya hastalıklı ejderhaları. Zavallılar Apalaş Dağları’nda ağır silahlarla donatılmış bir tesise gönderiliyorlar...”

“Sonra kimse bir daha onları görmüyor,” diye tamamladı Remy dramatik bir şekilde. “Çünkü kesilip biçilip yeni bir şeye dönüştürülüyorlar. Üç kafalı bir süper ejderhaya.”

Gözlerimi devirdim. “Gidin buradan,” dedim başparmağımla kapıyı işaret ederek. “İkiniz de. Toparlamanız gereken bir oda var. Dışarı.” İkisi koşarak kapıdan çıktı ve koridorda ilerleyip gözden kaybolurken Ember’la ikimizi baş başa bıraktılar.

Döndüğümde yüzünde bir tebessüm ve keyifle beni izlerken buldum. “Ne?” diye sordum kollarımı kavuşturarak. “O ifade de neyin nesi?”

Omuzlarını silkti. “Hiç. Sadece... daha önce hiç bu yanını görmemiştim.”

“Hangi yanımı?”

“Ağabey yanını.” Remy ve Isırgan’m gözden kayboldukları koridora baktı. “Onları gerçekten önemsiyorsun, değil mi? Bunu beklemezdim.”

“Evet, meşhur bir kurgu devinden alıntı yapmam gerekirse ejderhalar soğan gibidir; katmanlardan oluşur.”

Ember kahkahayla güldü, ben de onunla sıırttım, sonra tekrar durgunlaştı. “Bu doğru, değil mi?” diye fısıldadı, yüzünde tedirgin bir ifade belirerek. “Pençe gerçekten bunların hepsini yapıyor.”

“Evet, Delifişek, gerçekten yapıyorlar. Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama onlar düşündüğün gibi değiller.”

“Kalırsam beni bir Engerek’e çevirecekler.” Ürperdi ve kollarını ovuşturdu. “Remy ve Isırgan gibi asilerin peşine düşmeye zorlanacagım.” Bakışlarını benden kaçırarak dudağını ısırdı. “Ve senin.”

Kalp atışlarım hızlandı. Yaklaşmıştım; gemiyi terk etmeye, Pençe’ye sırtını dönmeye ve asilerin arasına katılmaya ikna etmeye çok yaklaşmıştım. “Bunu yapabilir misin?” diye sordum. “Pençe acımasızca, sorgusuz sualsiz bizi öldürmeni emrederse, şimdi öğrendiklerini bildiğin halde bu dileklerini yerine getirebilecek misin?”

Ember hâlâ kendi içinde bir savaş vererek, seçimiyle mücadele ederek sorumu yanıtlamadı. İçim o tuhaf, şiddetli, korkunç arzuyla dolup taşarak onu izledim. Sanki kalp atışlarını, ciğerlerini dolduran nefesini kendiminkinin yansıması gibi hissedebiliyordum.

Bir kumar oynayarak aramızdaki mesafeyi kapadım ve ona uzanarak nazıkçe kollarını tutum. Zümrüt gözleri sert ve doğrudan benimkilere çevrildi. Kalbim yerinden oynadı, içimdeki ejderha kanatlarını açıp ikimizi birden sarmak istercesine kükreyerek canlandı.

“Bizimle gel,” dedim gözlerinin içine bakarak. İçindeki ejderha istekli ve cüretkâr bir şekilde bana baktığında kararlılığım arttı. “Buraya ait değilsin. Onlardan değilsin, bence en başından beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordun. Ancak...” Titrediğini hissederek ellerimi kollarından yukarı kaydırdım. “Mesele yalnızca Pençe değil, öyle değil mi?”

Az da olsa geri çekildi. “Riley, ben...”

“Öyleymiş gibi davranma,” diye üsteledim onu kendime doğru çekerek. Elleri göğsüme uzandı, dokunuşuyla tişörtümün altındaki tenimi yaktı. Kalp atışlarım daha da hızlandı, sesim boğuk bir şekilde çıkıyordu. “Benimleyken yapma. Aramızda bir şey var, Delifişek. Seni otoparkta gördüğüm o günden beri bununla mücadele ediyorum ve bunu senin de hissettiğini biliyorum.”

Ürperdi ama inkâr etmedi. Hatta gözlerinde rahatladığını belli eden bir ışık gördüm. Belki de bu, yalnız olmadığını; bunun, onun için olduğu kadar benim için de kafa karıştırıcı ve acı verici oldu-

ğunu fark ettiği bir rahatlamaydı. Ancak sonra başını hafifçe iki yana sallayıp göğsümü itti. “Hayır,” diye mırıldandı bakışlarını yere eğerek. “Bırak, bunu yapamam...”

Geri çekilmeye çalışsa da gitmesine fırsat vermeden bileklerini yakaladım. “Bana bak,” dedim ellerimden kurtulmaya çalışırken. İçimdeki ejderha hayal kırıklığıyla kükrerken onu zorla kendime çekerek başımı başına eğdim. “Gözlerimin içine bak ve bir şey hissetmediğini söyle,” diye fısıldadım. “Bana bunu söylersen gitmene izin vereceğim. O zaman koruyucularının, Pençe’nin, eğitmenlerinin yanına dönebilir ve beni bir daha asla görmezsin. Sadece, yüzüme karşı, aramızda hiçbir şey olmadığını söyle. Tüm bunları benim kafamda kurduğumu söyle.”

“Söyleyemem.” Ember benimle mücadele etmeyi bırakmasına rağmen gözlerini benden kaçırıyordu. “Bunu söyleyemem çünkü seni ne her görüşümde patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bu da beni *korkutuyor*, Riley. Ancak henüz seninle gelemem.”

“Neden?” diye sordum bakışlarını yakalamaya çalışarak. “Bir şeyler bize birbirimize ait olduğumuzu söylüyor, az önce kendin dedin.” Bileklerini bırakarak omuzlarından tuttum ve gözlerini görmek için hafifçe eğildim. “Seni korurum, Delifışek. Seni güvende tutarım, yemin ederim. Korktuğun şey ne? Seni burada tutan hiçbir şey yok.”

“Var,” diye fısıldadı ve sonunda başını kaldırdı. “Dante. Dante’yi arkada bırakamam. Onun için geri dönmek zorundayım.”

Erkek kardeşi. Lanet olsun, onu unutmuştum. “Ember,” dedim olabildiğince nazıkçe, “o gelmeyecek. O sonuna kadar Pençe’ye ait; parti gecesinden beri bunu biliyorum. Nerede olduğumuzu ona söylersen muhtemelen en kısa zamanda teşkilata haber verecektir. Kahrolası Lilith’e bile gidebilir. Bunu riske atamam.”

“Gelecek,” diye ısrar etti Ember. “Geleceğini biliyorum. Tek yapmam gereken onunla konuşmak, Pençe’nin yaptıkları konusunda onu ikna etmek. Beni dinleyecektir.” Şüphecilğim yüzüme yansımış olmalıydı çünkü ifadesi sertleşti ve geriye doğru bir adım attı. “O olmadan bir yere gitmiyorum, Riley. Her şeye birlikte göğüs gerdik. En azından denemek zorundayım.”

İnatçı ve kararlı bir şekilde yüzüme baktı, derin bir iç çektim. “Başka türlü seni ikna edemeyeceğim, değil mi?” diye mırıldandım. Başını iki yana salladı. “Lanet olsun. Peki, Delifişek. O zamana kadar benden ne yapmamı istiyorsun? Burada kalamayız. Isırgan ve Remy için çok tehlikeli. Bir saldırı riskini göze alsam bile bunu yavrulara yapmayacağım. Onları da güvende tutacağıma söz vermiştim.”

“Sizinle bir yerde buluşabiliriz,” diye önerdi Ember yeşil gözleriyle düşünceli bir şekilde bana bakarak. “Siz gittikten sonra. Bir yer bulduğunuzda beni araman yeterli, bir iki güne sizinle orada buluşuruz. Bu arada ben de zaman kazanmış olurum; Dante’yi ikna etmek... ve buradaki birkaç arkadaşla vedalaşmak için.”

Son cümlesinde yüzü düşünce kaşlarımı çattım. Bir an sesi inanılmaz üzgün çıktı. Kuşku çirkin yüzünü gösterdi; bir süredir asiydim ve her şeyi arkada bırakmanın ne kadar zor olduğunu, bazıları için ne kadar korkutucu olduğunu biliyordum. Ya Crescent Beach’e, arkadaşlarına ve eski hayatına aşırı bağlandıysa? Ya geri döner de Pençe’yle ilgili öğrendiği her şeyden sonra bile veda edemeyeceğini fark ederse?

Yoksa başka bir sebebi mi vardı? Parti gecesi birlikte dans ettiği, gülümsediği, neredeyse öpüştüğü o oğlanı hatırladım. Hırıldamak için kendimi zor tuttum ve kollarımı kavuşturup onu izledim.

“Seni burada bırakıp sonra bana yetişeceğini umma fikrinin hoşuma gittiğinden emin değilim. Ya fikrini değiştirirsen?” Buna yanıt vermedi, gözlerimi kısıtım. “Yoksa gelmeye niyetin olmadığı için bu sadece bir tür beni kasabadan uzaklaştırma numarası mı?”

“Hayır,” dedi Ember bakışlarını hızla kaldırarak. “Değil. Bir Engerek olmayacağım. Bunu reddediyorum.” Yumruklarını sıkarak durdu ve derin bir nefes aldı. “Artık Pençe’de kalamam,” diye fısıldadı sertçe, “öğrendiklerimden sonra bunu yapamam. Mesele artık aptal kurallar, nefret uyandıran öğretmenler ve hayatımı istediğim gibi yaşayamamam değil. Bu... bu, kendi türümden olanları öldürmek ve Pençe’nin tam olarak ne olduğunu bilmekle alakalı. Bunun bir parçası olamam. Olmayacağım.

“Ancak...” Bakışlarına gölge düşüren bir anıyı hatırlarcasına duraksadı. “İnsan da olsalar burada bazı bağlar kurdum, arkadaşım olan insanlarla tanıştım. Birdenbire yok olursam başıma ne geldiğini merak ederler. Onlara veda etmek istiyorum.” Bir an gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi, sonra hemen gözlerini kapadı. “Son bir kez görmek istediğim biri var. Sonra Dante ve ben seninle geleceğiz. Asiya veya her ne diyorsanız ona dönüşüp Pençe’den temelli ayrılacağız.”

“Bana söz ver.” Öne doğru bir adım attım, artık aramızda tek nefeslik bir mesafe vardı, kendi yansımamı gözbebeklerinde görece kadar birbirimize yakındık. “Seni tekrar göreceğime yemin et.”

“Yemin ederim.” Gözlerimin içine bakarken bile sesi fısıltı halinde çıkıyordu. İkimiz de ilk adımı atmaktan korkarcasına engin bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hiç kıpırdamadan duruyorduk. Belki de atlamak için sadece cesaretimizi topluyorduk. Kalbim kulaklarımda güm güm atarken karnımın içinde bir şeylerin parende attığını hissederek uzanıp tekrar bileklerini tuttum ve göğsümün üzerinde tuttum.

“Beni buna inandır, Delifişek.”

Ember dudaklarını yaladı. “Riley...”

Tepedeki alarmlar bas bas bağırmaya başladı.

EMBER

Tiz bir sinyal sessizliğı böldü. Zaten tehlikeli bir şekilde yüzeye çıkmayı bekleyen içimdeki ejderha sıçramamla birlikte az kalsın tenimden dışarı fırlayacaktı. Araya giren ses karşısında hem rahatlayarak hem sinirlenerek içimdeki ejderhayı bastırdım ve birkaç adım geri çekilerek tavana baktım.

Riley de geri sıçramıştı. Lanet okuyarak hızla yukarı çıktı ve beni, merakla koridora bakan Isırgan ve Remy'yle birlikte oyun odasında bırakıp gitti. Şaşkınlıkla birbirimize baktık, sonra peşinden yukarı kattaki bir yatak odasına girdik, burada Wes'le ikisi, açık duran dizüstü bilgisayarının önünde durmuş ekrana bakıyorlardı.

Alarm ya da artık her neyse çalmaya devam ediyordu. Wes ve Riley, gergin yüzlerle bilgisayarın üzerine eğilmişlerdi.

“Neler oluyor?” diye sordu Isırgan odaya girdiğimizde. “Biri-leri mi geliyor?” Wes ve Riley bilgisayardaki şeye odaklanmış halde onu duymazdan geldiler. İlerledim ve Riley'nin omzunun üzerinden ekrana baktım.

Ekranda eve çıkan garaj yolunun siyah beyaz bir görüntüsü vardı. Kenarda park halindeki Riley'nin motosikletini görebiliyordum. Riley'nin sırtını kaplayan gerginliği hissederek ekranı izlerken evin önüne büyük kahverengi bir sevkiyat kamyonu yanaştı ve kapıya yaklaşık on beş metre kala durdu.

“Lanet olsun.” Wes sandalyeye çökerek derin bir iç çekti. “Şu pislikler garaj yolumuzu dönüş yolu olarak kullanmaya bir son verseler keşke. Az kalsın bana kalp krizi geçirteceklerdi.” Ekrandaki görüntüye bakarak başını iki yana salladı. “GPS, ahabap. Onu kullanın, sevin.”

“Gitmiyorlar,” diye homurdandı Riley gözlerini ekrandan ayırmadan. Wes gözlerini kırptırıp gözlerini kısarak tekrar öne eğildi.

Hepimiz ekrana yaklaştık. Herkes nefesini tutmuş garaj yolunda duran kamyonu bakıyordu. Sonra birdenbire kapı açıldı ve birkaç insan beton zemine atladı. Kalbim delicesine çarptı. Zırlı ve silahlılardı, ayrıca eğitimimdeki askerlere çok benziyorlardı. Kaskları ve yüzlerini kapayan maskeleri vardı, ellerinde devasa, öldürücü görünümlü silahlar taşıyorlardı. Ancak bu defa bunun tatbikat olmadığını biliyordum. O silahların içinde boya mermileri yoktu.

St. George gelmişti. Bu seferki gerçektir.

“Kahretsin!” Wes ayağa fırlarken oturduğu sandalye yere devrildi. “Lanet olası St. George! Öldük biz. Lanet olsun, öldük.”

Isırgan çılgılık attığı ve Remy kapıya doğru fırladığı sırada Riley, “Kapa çeneni!” diye söylendi. Hızla arkasını dönerek yüksek sesle bağırdı. “Remy, kal orada! Isırgan, sessiz ol! Şimdi! Beni dinleyin,” diye devam etti yavruların ikisi birden durup iri gözlerle ona bakarken. “Panik yapmayacağız. Beni izleyin ve size ne diyorsam onu yapın, bize bir şey olmayacak.” Altın rengine yakın bakışları dikkatli ve kararlı bir şekilde bana çevrildi. “Bizi buradan canlı çıkaracağıma yemin ederim.”

“Riley, evin etrafını sarıyorlar,” diye bağırdı Wes ve hemen ardından dizüstü bilgisayarı çarparak kapayıp omuz çantasına koydu. “Bu yer savaş alanına dönmeden önce yaklaşık yirmi saniyemiz var.”

“Wes, herkesi ana yatak odasından dışarı çıkar,” diye emretti Riley koridorun ilerisini işaret ederek. “Balkona çıkın, oradan havalanabiliriz. Muhtemelen diğer bütün çıkışları tutuyor olacaklar ve en az bir keskin nişancı ön tarafı izliyor olacak. Şimdi siz ikiniz, beni dinleyin,” diye devam etti parmaklarını diğer iki yavruya doğru şıklatarak. “Daha önce konuştuğumuz gibi. Balkondan uçarak buluşma noktamıza ilerleyin. Kayalıkların etrafından dolaşana kadar

açıkta olacaksınız. Alçaktan uçun, dağı kucaklayın ve ateş ederlerse paniklemeyin. Hareket halindeki bir hedef St. George için bile vurulması zor bir hedeftir, o yüzden ilerlemeye devam edin ve kayalık duvarından ayrılmayın. Wes, nereye gideceğini hatırlıyor musun? Onları oraya götürebilir misin?”

Çantayı omzuna attıktan sonra Remy'ye ters bir bakış atarak, “Evet,” diye yanıtladı Wes. “Küçük pislikler beni düşürmezlerse yani.”

“Güzel.” Riley son kısmı duymazdan geldi. “Gideceğiniz yere varana kadar durmadan ilerleyin. Mağaraya para ve erzak depoladım. Ulaşabilirseniz bu size avantaj sağlayacaktır. Beni orada bekleyin ama başaramazsam birbirinizden ayrılmayın ve buradan olabildiğince uzaklaşın, anlaşıldı mı?”

Onaylarcasına başlarını salladılar. Isırgan paniğin eşiğinde gibi görünüyordu ama Remy şimdi daha sakindi. Riley, çantası omzunda ciddi bir şekilde bekleyen Wes'e baktı. “Onları buradan çıkar. Size avantaj sağlamaya ve piç kurularının sizi havada vurmalarına engel olmaya çalışacağım. Şansımız yaver giderse buluşma noktasında görüşürüz.”

Wes ciddiyetle başını salladı. “Dikkatli ol, Riley. Sakın öleyim deme.” İnsan ve iki yavru koridorda koşarken Riley başını hızla bana çevirdi. “Ember, sen de. Wes ve diğerleriyle git.”

“Hayır,” dedim sertçe, kalbim yerinden fırlarcasına çarparak. İçgüdülerim bana tam aksi yöne gitmem için bağırmasına rağmen inatla Riley'nin peşinden koridora, oradan salona geçtim. “Seni bırakmayacağım.”

“Lanet olsun, Ember!” Hızla dönerek kolumdan tuttu. “Bu eğitim seansı değil. Bu St. George ve seni öldürürler!”

Yoğun sessizlik bir kırılma sesiyle bölündü, bu bir cam kırılma sesiydi, o sırada pencereden içeri küçük bir şey fırladı, peşi sıra kör edici bir ışık patlaması oldu. Bir saniye sonra ev muazzam bir gürültüyle sarsıldı ve bir enerji dalgası üzerime çarparak beni Riley'den uzağa fırlattı. Aynı anda sokak kapısı hızla içeri doğru açıldı ve silahlı, maskeli üç asker odanın içine doluşarak silahlarını üzerimize doğrulttular.

GARRET

Çatışma sırasında her şey aynı anda hem yavaşlar hem hızlanırdı.

Attığım tekmenin gücüyle kapı içeri doğru uçtu ve M-4'lerimizin namluları önümüzde içeriye akın ettik. Odaya saliselik bir bakış attım; aydınlık, havadar, lüks görünümlüydü. Sonra sağda bir hareket dikkatimi çekti.

Biri hızla mutfak tezgâhının arkasına daldı ve ateş açtık. M-4'ler keskin, üçlü atışlar halinde etrafı tararken odanın içini gürültüye, dumana, kırık cam ve parçalanmış iri mermer yığınlarına boğdu. Taşlar her yere saçılıp seramikler havaya uçarken ve tahtalar küçük parçalara ayrılırken silahlarımızı hedefe yoğunlaştırarak mutfağa yanaştık.

“Hayır!”

Çığlık sesi koridordan, salonun kenarındaki birinden geliyordu. Hızla dönüp silahımı kaldırdım ve parmağımı tetiğin etrafına sararak namlumun üzerinden karşıya baktım.

Kaskatı kesildim.

Ember'ın küçük bedeni görüş alanımı doldururken yeşil iri gözleri dehşet ve korkuyla açılmış bana bakıyordu. Bir an buna inanmak istemeyerek duraksadım ve elimdeki silah titredi. Bir saliselğine tereddüt ettim...

...ve bana sörf yapmayı, video oyunları oynamayı, gülmeyi öğretmiş olan öptüğüm kızın kükreyerek dönüşmesini ve şahlanması;

vücudunun yerini kanatlara, pençelere ve kızıl pullara bırakmasını izledim. Hatamı fark ettim ve silahı yeniden yukarı doğrulttum. Ejderhanın ağızı açıldı ve üzerimize doğru gelen bir alev patlaması zemini sarıp mobilyaları ateşe verdi.

Zırhımın içinden bile kaynar sıcaklığını hissettiğim gürleyen ejderha ateşinden yana kaçtım. Artık tamamen alevler içinde olan bir kanepenin arkasına yuvarlanarak tek dizimin üzerinde doğrulup ateş açtım. Antre mermi yağmuruna tutulup duvarları paramparça ederken kızıl ejderha meydan okuyan bir çığlıkla koridora geri daldı.

Bir kükreme daha duyuldu, ilkinden daha büyük ikinci bir ejderha tezgâhın arkasından yükselip kendi alev patlamasıyla çatışmaya katıldı. Bir zamanlar el değmemiş görünen salon, mavi ejderhanın her şeyi ateşe vererek başını ileri geri savurmasıyla duvarları ve zemini yalayan alevlerle hızla cehenneme dönmüştü. Sıcaklık inanılmazdı; duman gözlerime ve ağızma girerek görmemi zorlaştırıyordu. Alevlerin ve dumanların arasından gözlerimi kısıarak bakınca ateş fırtınası içinde bir pul ışıltısı gözüme ilişti ve siperin arkasından çıkıp ejderha şeklindeki bulanık görüntüye birkaç el ateş ettim.

Silah seslerinin gürültüsü arasında acı dolu bir çığlık yükseldi ve peşi sıra öfkeli bir kükreyiş takip etti. Bunun hangi ejderhadan geldiğini anlayamadım ama daha küçük, kızıl olan ağzını açarak birdenbire şahlandı ve kanepeye doğru yıldırım gibi bir ateş topu gönderdi. Şiddetli patlamadan kaçmak için siperin arkasına eğildiğimde iki ejderha birden hızla döndü ve balkona açılan cam kapılara yöneldi. Ayağa fırladım, geri çekilen hedeflerin arkasından silahımı doğrulttum ama mavi ejderha bir cam patlaması eşliğinde kapılara çarparak zayıf engelin içinden geçerken hemen arkasından daha küçük ejderha takip etti. Uçuşa geçtikleri an onları bir daha yakalamanın neredeyse imkânsız olduğunu bilerek peşlerinden koştuk. Kırık çerçevenin arasından fırlayıp silahımı kaldırdığımda kızıl ejderhanın balkondan boş gökyüzüne atladığını gördüm. Birkaç silah arkadaşım kaçan ejderhaların arkasından ateş ederken korkuluğun yanma koşturduk ama ikisi de kayalığın dik yüzünün etrafından dolanarak hızla gözden kaybolmuştu.

RILEY

“Kobalt!”

Rüzgârın ve altımızda çırpınan dalga seslerinin neredeyse yuttuğu Ember’in çığlığı arkamda yankılandı. Sesi çıldırmış gibi çıkıyordu ama kanatlarımı hareket ettirip çırparak havada kalmaya yoğunlaşarak onu duymazdan geldim. Şimdi duramazdım çünkü durursam bir daha havalanabileceğimden emin değildim.

Alçalıp yerini dalgaların kayalara vurduğu bir kıyı şeridine bırakana kadar birkaç kilometre boyunca kayalığın dik yüzünü takip ettik. Buradayken kendimi ulu orta suyun üzerinde süzülürken göz önündeymiş gibi hissettim. Neysé ki kayalığın bu tarafı insanlar ve turistler için sevimli bir yer değildi; ne bir sahil, ne bir rıhtım ne de güzel sörf noktaları vardı, sadece çentikli bir kıyı şeridinden ve kayalardan ibaretti. İnsanlar kıyının bu tarafına gelmeyi nadiren göze alırlardı. Tam da bu yüzden burayı seçmiştim.

Kıyı şeridini takip ederek alçaktan süzüldüm, ta ki aradığım şeyi sonunda bulana kadar: Bir kayalığın dik yüzünün gölgesinde kalan, özel bir plaj bile denemeyecek kadar küçücük bir kum parçası.

Pençelerim kuma değdiği an gücüm kesildi ve dalgaların denize geri çekilirken tıslayarak sıcak pullarımın üzerinden geçtiği suyun kenarına çöktüm. Tam uçuşa geçmeden önce aldığım mermi yaralarıyla karın tabakamın hemen üzerindeki bir çift delikten kıpkırmızı şeritler halinde kan akıyordu. Neyse ki mermi doğrudan isabet et-

mek yerine sıyırmıştı ve gövdem o kısmının zırhı sağlamdı ama yine de yara almıştım. Dalganın sahile çarpmasıyla deniz suyunun köpükleri üzerimi kapladı ve yaralara dalarak alev alev yaktı. Burun deliklerimden hızla soluyarak acı içinde dişlerimi sıkarken Ember kanatları açık, gözbebekleri korku ve telaşla irileşmiş bir halde suların içinden yanıma geldi. Metalik kızıl pulları gün ışığında parıltıyor, gözleri zümrüt gibi ışıltıyordu. Acı içinde olmama rağmen onu gerçek halinde görmek kanımı cızırdattı.

“Vurulmuşsun!”

“Evet,” diye homurdandım pençelerimi kuma saplayarak. İçimden, keşke kum yerine pençelerimi sapladığım şey silahlı askerin yüzü olsaydı diye geçirdim. “Piç kurularından biri isabet ettirdi. Görüldüğü kadar kötü değil.”

Ember kanatlarını sırtına katlayarak yaklaştı. Dönüşmedi ama yaraya bakmak için kanatlardan birini nazikçe kenara çekti. Bedenim onunki etrafında kıvrılmış bir halde Ember’ı izlerken, uzanıp onu daha da yakınımaya çekmemek ve ikimizi birden kanatlarımın arasına sarmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Orada inanılmazdın, biliyor musun,” dedim sessizce. “St. George askerinin gözlerinin içine baktın ve geri çekilmedin. Senden müthiş bir Engerek olurdu.”

“Ya, ne demezsin, dehşet içindeydim, o yüzden bunu yakın zamanda tekrar yapacağımı sanma.” Sesi titredi ve ürpererek hafifçe geri çekildi. “Bizi gerçekten öldürmeye çalışıyorlardı,” diye fısıldadı. “Neden bizden nefret ediyorlar? Biz onlara bir şey yapmadık.”

“Yanıtını biliyorsun, Delifişek.” Yeni bir dalganın üzerimize gelmesiyle gözlerimi yumdum; feci yakıyordu ama en azından yaraları temizlerdi. “Pençe bana öğrettiği kadar sana da öğretti. Bizden nefret ediyorlar çünkü farklıyız ve insanoğlu anlamadığı şeyden daima korkar.” Acıyla omuzlarımı silktim. “Tabii bu garezi, kasabaları yakmak ve köylüleri yemekle başlatan atalarımız başlatmış olabilir. Belki de ilk katil hazine zulası için ilk ejderhayı öldürdüğünde başlamıştır, kim bilir. Mesele, bu savaşın yeni bir şey olmadığı. İnsanlar ve ejderhalar yüzyıllardır birbiriyle savaşıyor ve bu yakın zamanda son

bulmayacak. İki taraftan biri diğerini yok ederse ancak o zaman. Gezegende bunca insan varken ilk hangi tarafın soyu tükenir dersin?”

Ember, burun delikleri açılarak başını iki yana salladı. “İyi de bu çok anlamsız,” dedi öfkeyle dişlerini göstererek. “Daha önce hiç birbiriyle *konuşmaya* çalışan oldu mu?”

Alaycı bir kahkahayla güldüm ama beraberinde kaburgalarımın saplanan acıyla yüzümü buruşturdum. “St. George’un nasıl bir şey olduğunu az önce gördün. Anlatmak istediklerini onlara anlatabileceğini düşünüyorsan bu gece oraya dönüp konuşmaya çalışabilirsin tabii. Ancak bahse girerim, sen daha yüz metre yaklaşımdan ateş açmaya başlarlar.” Kaşlarını çattı. Başımı kaldırıp burnumu onunkinin hizasına getirdim. “Fanatikleri ikna edemezsin, Delifişek,” dedim ona nazikçe. “St. George bizden ejderha olduğumuz için nefret ediyor ve bizi yok etmek için ihtiyaç duydukları tek mazeret bu. Bizi canavar olarak görüyorlar. Bu yüzden soyumuzun tükenmesini istiyorlar.”

Ember gözlerini kırptırdı, çizgi gibi kıstığı yeşil gözlerini gözlerime dikerken damarlarıma sıcaklık dalgaları gönderiyordu. İnsan görünümündeyken ona karşı bir çekim hissediyordum fakat şu an hissettiğim o vahşi çekimle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Bu hissi kararlılıkla bastırdım. Şimdi sırası değildi.

Dişlerimi sıkarak pençelerimi yere sabitledim ve keskin acıyla tıslayarak kendimi kaldırdım. Ember hemen öne atıldı ve bana doğru eğilip ağırlığının bir bölümünü yükledi.

“Kobalt, dur. Ne yapıyorsun?”

“Burada kalıp St. George’un bizi bulmasını riske atamayız. Wes ve diğerlerinin yanma gitmeliyim ama fazla uzağa uçabileceğimi sanmıyorum.” Kararlılıkla aksayarak sahilde yürürken pençelerimin beni yavaşlatarak kuma gömülmesiyle bir taraftan lanet okuyordum. Ember ikimizi dengede tutmak için omzu benimkine dokunarak yanımda yürüyordu. “Neyse ki bu tarz durumlar için tamamen hazzırlıklıyım.”

Kumun üzerinde, kayalık duvarına yaslı halde dal ve odun yığınının bulunduğu sarp kayalığa ulaştık. Onaylarcasına başımı sallayınca, Ember, altından plastik bir sandık çıkana kadar yığını

pençeleriyle eşeledi. Sandığın içinde yedek bir giysi, içinde bir çift sahte kimlik ve para bulunan yeni bir cüzdan, kullan at telefon ve küçük bir ilkyardım kiti vardı.

Ember'ın şaşkınlığı karşısında sıırttım. "Dediğim gibi, bunu bir süredir yapıyorum, Delifişek. Asi olduğunda ilk öğrendiğin şey, *daima* bir B planının olması gerektiğidir." Bir şeyler daha söyleyebilirdim ama o an ağırlığımı yanlış tarafa vermişim ve bacağım daha fazla dayanamayacaktı. Kendimi tıslarken buldum ama kendimi serin, kuru kuma bırakmak çok daha kolay görünüyordu, ben de öyle yaptım.

Ember ağırlığımı omuzlayarak endişeli gözlerle hemen yanımda bitti. Güzel, tehlikeli, öteki yarım. İçimdeki dürtüler yok sayamaya-
cağım kadar şiddetlenmişti.

Kanatlarım ikimizin etrafını sararak ve onu bedenime doğru yaklaştırarak etrafı süpürdü. Ember irkilerek geri çekildi ama pençelerimle pullarını yakalayıp onu kendime çektim. Ember bir an direndi, sonra alçak sesli bir hırıltıyla öne bastırdı ve boynunu benimkine doladı. Alevler her yanıma sarınca içimde şiddetli ve yoğun bir ateş patlaması olduğunu hissettim. Tek vücut olana dek daha yakınımda olmasını isteyerek; kumların üzerinde kuyruklarımız ve kanatlarımız çırpınarak kıvrılmak, bükülmek, dolanmak isteyerek gözlerimi kapadım.

Ember birden tısladı ve etrafına sarılı kanatlarımın arasından sıyrılarak geri çekildi. Bütün duruşu –açılmış kanatları, iri gözbebekleri, genişleyen burun delikleri– arzu ve telaş içindeydi. Başını iki yana sallayarak geri çekildi, havalanıp kaçabilirmiş gibi görünüyordu.

"Kobalt, ben..."

"Hayır," diye sözünü kestim yarı doğrularak. "Bir şey deme. Bununla mücadele etme, Delifişek. Biz birbirimize aitiz, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Benimle geleceğini söyle. Bu gece."

"Daha yeni tanıştık." Ember'ın sözleri o an kulağa çok insani geldi; sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Seni gerçekten tanımıyorum bile."

"Ne yani? Biz insan değiliz ki. Aynı kurallara bağlı değiliz." Daha alçak ve yatıştırıcı bir sesle ejderdilene döndüm. "Bu içgüdü,

bu kadar basit. İnsan duygularının bununla alakası yok. Bununla mücadele etmeyi bırak. Benimle mücadele etmeyi bırak.”

Hâlâ sakin ve kararsız bir şekilde duraksayınca pençelemi kuma saplayarak hırladım. Anın büyüğü yok olmuştu ama hâlâ bizimle gelmesini istiyordum. Onu ikna etmek için sonsuza kadar beklerdim. “Delifişek,” başımla ufuk çizgisine doğru batan güneşi ve okyanusu işaret ettim, “burada kalamazsın, St. George peşimideyken olmaz. Bizi arayacaklardır, o piç kuruları aptallık boyutunda inatçıdırlar. Burada kalırsan tehlike altında olacaksın, aynı şekilde ikiz kardeşin de.”

St. George ve Dante’yi duyunca Ember’in bakışları karararak gözlerini kırıştırdı ve geri çekildi. “Dante,” diye mırıldandı yeni hatırlamışçasına. “O hâlâ St. George’un bölgede olduğunu bilmiyor. Gitmek zorundayım.” Yalvaran gözlerle bana baktı. “Eve gidip onu bizimle gelmeye ikna etmek zorundayım. Onu terk edemem, şimdi olmaz.”

Burnumdan duman çıkararak derin bir iç çektim ve onaylarcasına başımı salladım. Hâlâ bizimle gelmeyi planlıyordu, önemli olan buydu. “Haydi, o zaman,” diye mırıldandım başımı okyanusa çevirerek. “Yapman gerekeni yap. Erkek kardeşini al, gecenin ilerleyen saatlerinde buluşma noktasında bizimle buluşun ve buradan defolup gidelim.”

“Sizinle nerede buluşacağız?”

“Seni daha sonra arayıp konumu bildireceğim.” İhanete uğramış ifadesi karşısında ses tonumu yumuşattım. “Sana güvenmediğimden değil, Delifişek. Ancak yakalanırsam sizi buluşma noktasında baskına uğratmalarını istemiyorum. Yerini bilmemen daha güvenli. Söz veriyorum, zamanı geldiğinde seni arayacağım. Sen sadece ben aradığımda yola koyulmaya hazır olmaya odaklan.”

“Peki ya sen?”

“Merak etme.” Sırıttım ve içinde kullan at telefonun bulunduğu sandığa kuyruğumla hafifçe vurdum. “Wes’i ararım, o gelip beni alır; tabii yavrularla güvenli bir şekilde sığınağa varmışlarsa.”

“Hâlâ yaralıyım.” Ember’ın bakışları hâlâ kanayan kaburgalarımaya kaydı. “Seni bırakmak istemiyorum.”

Bu cümlesi karşısında kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi çarpmasını duymazdan geldim. “Delifişek, iyi olacağım. İnan bana, daha beterlerini yaşadım. Aksi bilgisayar korsanı arkadaşım daha önce defalarca yaralarımı sardı. Tek kötü tarafı, bunu yaparken dırdırını dinliyor olmamdı.” Dişlerimi sıktım ve yüzümü ekşiterek zorla ayağa kalkarken dengede durmak için soluk soluğa bacaklarımı yaydım. “Ancak buradan ayrılmanız gerek, hem de bir an önce. İkinizi de elimden geldiğince bekleyeceğim ama Dante’yle ikiniz gece yarısına kadar bizimle buluşmazsanız... siz olmadan gitmek zorunda kalacağız.”

Ember onaylarcasına başını salladı. “Orada olacağız.” Güneşe bakarak ve burun delikleri genişleyerek ciddi bir şekilde başını salladı. “En fazla birkaç saate görüşürüz. Dikkatli ol, Kobalt.”

Öne doğru sendeledim ve gözlerimi kapayarak burnumu çenesinin altına bastırdım. “Sen de,” diye fısıldadım.

Geri çekildiğim sırada bana anlaşılmaz bir bakış attı, sonra döndü ve zarafetle sessizce uzaklaştı. Bir yanımın onunla ayrıldığını hissederek gidişini izledim, sonra okyanus kenarında güneşe karşı silüeti belirdi. Kanatları açılırken sahilin üzerine karanlık bir gölge düşürdü ve onunla gitmek, ileri fırlayıp kızıl yavruyu günbatımına doğru takip etmek için neredeyse acı veren güçlü bir istek duydum ama kendimi olduğum yerde ve kontrol altında tutmayı başardım. Ember’ın kanatları iki defa dalgalandı ve gökyüzüne doğru yükselirken havaya kum ve köpük savurdu. Kızıl ejderha hızla havalandırırken pullarının akşam güneşinde parıldayışını izlemeye devam ettim. Ta ki dik kayalığın üzerinde süzülüp mavinin içinde gözden kaybolana kadar.

EMBER

Fazla uzağa uçmadım. Kasabaya dönüş yolunu bulduğum bir kayalığın tepesinde durdum ve büyük bir taş yığınının arkasında hızla insan görünümüne döndüm. Yalın ayak, telefonsuz ve beş kuruşsuzdum; siyah bir dalış giysisine benzeyen şey dışında üzerimde hiçbir şey yoktu, ayrıca tanıdık en yakın yerle aramda birkaç kilometre mesafe vardı. Keşke eve uçarak gidebilseydim ama tabii ki bu bir seçenek değildi. Hele şimdi St. George kasabadayken ve tepeleri atmışken asla olmazdı. Bir yerde uzun süre oyalanamazdım. O askerlerden en az biri, dönüşmeden hemen önce beni görmüştü ve insan görünümünde neye benzediğimi biliyordu. Beni şimdi görürlerse ölmüştüm.

Yoldan bir araba geçiyordu; renkli camlı ve içinden bas bas müzik sesleri yükselen beyaz bir Camry. Gönülsüzce başparmağımı kaldırdım ve araç kornaya basarak yavaşlamadan hızla geçip gitti. Yanımdan geçerken dilimi çıkardım, arkasından biz toz bulutu savurarak onları patlak lastikle yol kenarında bulmayı hayal ettim. Okyanusun üzerinden göz kırpan son kızılığa bakarak derin bir iç çektim.

Görünüşe göre yayan gideceğim.

Kısıtlı seçeneklerle eve koşmaya başladım. Kayalıktan, sahilden ve Kobalt'tan uzağa.

Kobalt. Riley. Sahilde beni hızla kendine çektiği o an hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Ne düşüneceğimi bilememiştim, oysa içimdeki

ejderhanın hiç öyle şüpheleri yoktu. Şimdi bile geri dönmem, Riley'nin yanma uçmam ve onu asla bırakmamam için beni teşvik ediyordu.

Ancak bir başkası vardı; bir daha asla görmeyeceğim düşüncesi yüreğimi acıtan biri. Arkamda bırakmak zorunda kalacağım biri. Garret'ı düşündükçe yeni ve sevimsiz bir duygu olan suçluluk içimi yiyordu. Birlikte geçireceğimiz zamanın zaten az olduğunu, yaz sonunda gideceğini biliyordum ama şu an kalbim parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Onu çok özleyecek olmama rağmen bunun tek sebebinin Garret olmadığını fark ettim. Aynı zamanda Lexi'ye, Calvin'e, sörf yapmaya, okyanusa ve Crescent Beach'te, sevdiğim ne varsa her şeye veda etmek zorunda kalacaktım. Yaz gerçek anlamda sona ermişti.

Boğazım garip bir hisle kasıldı ve gözlerimin kenarları yandı. Silkelendim, Garret'la ilgili diğer bütün düşünceleri bastırmaya çalışarak daha hızlı koştum. Burada kalamazdım, orası kesindi. St. George hepimizi bulmadan önce erkek kardeşimi yanıma alıp Riley'yle kasabadan ayrılmak zorundaydım.

Bunun son olacağını bilerek nihayet villaya çıkan kaldırımda ilerlerken güneş batmış ve yıldızlar belirmeye başlamıştı. Garaj yolundaki arabalardan biri eksikti, şansım varsa koruyuculardan ikisinin de evde olmadığını umdum. Öyle olsa bile elimi çabuk tutmalıydım. St. George'un şu an nerede olduğunu, Crescent Beach'in her yanında didik didik bizi arayıp aramadıklarını tahmin etmek mümkün değildi, ayrıca Riley'yi de bekletmek istemiyordum. Arayıp konumlarını bildirdikleri an onunla ve diğerleriyle buluşacağıma söz vermiştim; bu da bana fazla zaman tanııyordu.

Dante salonda veya mutfakta değildi ama kapısının altındaki boşluktan ışık ve müzik sesleri sızıyordu. Evde olduğunu görünce rahatlayarak koridorda hızla ilerledim ve tahta kapıya sertçe vurdum.

Kapı açıldı ve erkek kardeşim, kolsuz tişörtü ve siyah mayo şortu içinde tamamen normal görüntüsüyle kaşlarını çatarak kapının eşiğinden bana baktı. Beni, tüm vücudumu saran siyah bir tulumun içinde yalın ayak ve soluk soluğa görünce kaşları daha da çatıldı.

“Ember?” Yeşil gözleri irileşti. “Ne oldu? Yaralandın mı? O üzerindeki ne?”

Nefes nefese, “St. George,” dememle kaşları kalktı. “St. George burada! Bizi buldular. Kasabadan ayrılmak zorundayız, Dante. Hemen şimdi!”

“Ne? Hop, yavaşla bir saniye.” Dante bileğimden tutup beni içeri çekti ve kapıyı arkasından çarptı. “Ne demek, St. George burada?” diye sordu hızla bana dönerek. “Nereden biliyorsun? Pençe olası bir St. George hareketinden bahsetmedi, bence öyle bir şey olsa bize söylerlerdi.”

“Hayır, beni dinle.” Bir kez olsun bana inanmasını dileyerek sertçe ona baktım. “Onları gördüm, tamam mı? Buradalar. Bana *ateş ettiler!* Riley’yleydim ve grup halinde kapıyı kırıp...”

“Riley mi?” Erkek kardeşimin gözleri kısıldı. “Yine o asi ejderhayla mı birlikteydin? *Lanet olsun*, Ember, aklından ne geçiyor? Bir asinin evinde ne işin vardı? St. George’un onun peşine düşmesine şaşmamalı. Öldürülmediğin için şanslısın!”

“Az kalsın öldürülüyordum!” diye çıkıştım. “Canımızı zor kurtardık. Ancak ondan önce Pençe’yle ve bizden gerçekten ne istedikleriyle ilgili çok ilginç şeyler öğrendim.”

“Bir asinin ağzından çıkan hiçbir şeye güvenemezsin. Onlar hain, suçlu. Karşısındakinin gözünün içine baka baka yalan...”

“Engereklerin suikastçı olduklarını biliyordun, değil mi?” diyerek sözünü kestim. Dante şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıncaya onaylarcasına başımı salladım. “Biliyordun ve bana söylemedin. Neden? Birbirimizin arkasını kollamamız gerek, bunca zamandır söylediğin şey bu değil mi? Sen erkek kardeşimsin ve kendi türünden olanların izini sürmeye ve onları katletmeye mahkûm olduğumu bana söylemenin önemli olduğu aklına gelmedi mi?”

“Sana bunun zamanını söylemek Pençe’nin kararı,” dedi Dante kollarını kavuşturarak. “Benim değil. Ayrıca onlarla mücadele etmeye son vermiş olsaydın bunların hiçbirisi olmazdı.” Oflayarak aşırı bezgin bir ifadeyle bana baktı. “Pençe’nin tek endişesi hayatta kalma mücadelemiz, Ember, oysa sen onlara şeytanın vücut bulmuş halleriymiş

gibi davranıyorsun! Kötü adamlar onlar değiller, bunu anlayamıyor musun? Bizi St. George'dan koruyan onlar."

"Dante." Yorgun ve sinirli bir şekilde ellerimle gözlerimi ovuştur-
dum. Dinlemeyecekti; Pençe, asiler ve St. George'la ilgili anlatacağım
hiçbir şeyi duymayacaktı. Riley haklıydı.

Her şeye rağmen o benim erkek kardeşimdi ve denemek zorun-
daydım. Yavaşça, "Ben gidiyorum," dedim boğuk ve bıkkın bir sesle.
"Bu gece. Riley kasabayı terk ederken beni de yanında götürmeyi
teklif etti ve... onunla gidiyorum."

Dante yüzü kireç gibi bembeyaz kesilerek bir an öylece bana
baktı. "Asi mi olacaksın?" diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Ember, bunu
yapamazsın! Peşine düşerler. Pençe'nin hainlere neler yaptıklarını
biliyorsun, kendin söyledin."

"O yüzden kalamam." Anlamasını bekleyerek yalvaran gözlerle
ona baktım. "Engerek olamam. Bu gece öğrendiklerimden sonra
olmaz."

"Eğitmenine kızdığın için mi yoksa bana kızdığın için mi?"

"Hayır!" İki elimle tekrar yüzümü ovuşturdum. "Eğitmenimle
alakası yok," diye fısıldadım. "Seninle, kuralları çiğnemekle veya
o tarz bir şeyle alakası yok. Dante, asi olacağım çünkü Pençe'nin
bana ne yapacağını söylemesinden bıktım. Bunun uçamamakla,
eğitimi sevmemekle veya teşkilatın hayatımı sürekli yönetmesiyle
ilgisi yok. Hiçbiri umurumda değil. Gidiyorum çünkü... Pençe'nin
inandığı, benden yapmamı beklediği şeylerin arkasında duramam."

Dante ellerini saçlarına götürerek yatağa çöktü. Bir an onu izle-
dikten sonra ekledim: "Ben gidiyorum. Senden anlamayı beklemiyor-
rum. Henüz değil. Ancak Riley ve diğerleri beni bekliyorlar ve ben...
bizimle gelmeni istiyorum. Göreceksin, Dante. Onlarla tanıştığında
neden gitmek zorunda olduğumuzu göreceksin."

Dante gözlerini yumdu. Bir an başı ve omuzları öne eğilmiş,
düşünerek orada öylece oturdu.

"Gelmezsem," dedi sonunda alçak ve sert bir ses tonuyla, "bensiz
gideceksin, değil mi?"

Dudağımı ısırđım. Erkek kardeşimi bırakıp gitmeyi gerçekten hiç ama hiç istemiyordum. Her şeye beraber göğüs germiştik. Ancak burada kalıp Pençe'nin beni olmadığım, olmak istemediğim bir şeye dönüştürmesine izin veremezdim. Dante burada güvende olacaktı; St. George onun peşinde değildi; onların istediğı Riley, diğeri asiler ve bendim.

Hayatımda söylediğim en zor şey olmasına rağmen, "Evet," diye yanıtladım. Dante de bunu beklercesine irkildi.

"Dediğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek."

Bu bir soru değil, ifade cümlesiydi ama yine de başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim güçlkle. "Gidiyorum. Seninle veya sensiz."

"Peki." Sözcükler ağzından öyle alçak sesle çıkmıştı ki zor duydum. Titrek bir nefesle uzun bir iç çekti ve başını kaldırıp bana baktı. "Geleceğim," diye mırıldanmasıyla kalbim yerinden fırlayacak sandım. "Bu hoşuma gitmiyor ve bence çok büyük bir hata ama... sen benim kardeşimsin. Bununla tek başına yüzleşmene göz yumamam. Ben de geliyorum."

Nefesim ciğerlerimden patlarcasına boşaldı. Geleceğini, ailesini Pençe'ye tercih edeceğini umuyordum ama şu ana kadar emin değildim. Odanın içinde koşarak kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Bir an o da bana sarıldı, sonra aynı anda mahcup, gergin ve biraz suçlu bir ifadeyle nazikçe beni itti.

"Şu asiyle nerede buluşuyoruz?"

"Bilmiyorum. Beni daha sonra arayacağını söyledi."

Dante onaylarcasına başını salladı. "O zaman toparlarsak iyi olur," dedi bakışlarını kaçırarak. "Peşimize düşmelerinden önce yanımıza birkaç şey almak isteriz diye düşünüyorum."

Rahatlamanın verdiği uyuşuklukla onaylarcasına başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim ama sesiyle kapının eşğinde durdum. "Ember," dedi çok karamsar bir şekilde ve arkama döndüm. Göz göze geldiğimizde bakışları tedirgindi. "Ne yaptığımızı biliyorsun, değil mi? Bunun ne kadar ciddi bir şey olduğunu? Bu öyle gece dışarı çıkma yasasını delmek veya gecikeceğimizi haber vermeyi

unutmak gibi bir şey değil; bu bildiğim ihanet. Asi olduktan sonra geri dönüşü yok.”

“Biliyorum,” dedim. “Ancak bunu yapmak zorundayız, Dante. Şimdi gitmezsek asla özgür olmayacağız.”

Tek kelime etmeden arkasını döndü, ben de aceleyle odama geçtim.

Dönüşmeye ihtiyaç duyup duymayacağımı bilmeyerek ve dönüşürsem hazır olmak isteyerek ninja tulumumun üzerine bir pantolon ve tişört geçirdim. Gardırobumdan bir sırt çantası çıkarıp içini giysilerle doldurmaya koyuldum. Saklı para tomarını ve küçük hazine kutumu içine attıktan sonra telefonumun, Riley’yi görmeye gitmeden önce bıraktığım şifoniyerimin üzerinde durduğunu fark ettim. Yeni mesajlar geldiğini belli edercesine göz kırpyordu. Telefonu aldım, ekranı açtım.

Sekiz cevapsız arama. Hepsi son yirmi dakika içinde. Hepsi Garret’tan.

Midem ters yüz oldu. Bu geceden sonra onu bir daha görmeyecektim. Arkadaşlarımın hiçbirini bir daha görmeyecektim. Gecenin ilerleyen saatlerinde Crescent Beach’ten uzaklaştığımızda sırı veda etmek ve her şey için; bana sörf yapmayı öğrettiği için, hoşlandığım çocuğun peşinden gitme konusunda beni teşvik ettiği için ve arkadaş olduğu için teşekkür etmek üzere Lexi’yi aramayı planlıyordum. Onu özleyecektim ve bir şeyleri telefon görüşmesi üzerinden sonlandırmanın berbat bir şey olduğunu biliyordum ama yapacak başka bir şey yoktu.

Ancak Garret...

Adının üzerine tıklayıp telefonu kulağıma götürdüm. İki kere çaldıktan sonra biri açtı. “Alo.”

Yutkundum. “Hey.”

Hattın diğer tarafında çok uzun bir duraksama oldu, o kadar uzun ki bağlantının koptuğunu veya telefonu kapadığını sandım. “Hâlâ orada mısın?” dedim.

“Neredesin?”

Sesi tuhaf, boğuk ve durgundu. Babasıyla bir şey mi olmuştu? Aradığında burada olmadığım için mi sinirlenmişti? “Evdeyim,” diye yanıtladım. “Bu akşam birkaç arkadaşla takılıyordum, telefonumu yanıma almamışım. Özür dilerim.”

“Seninle konuşmam gerek,” diye devam etti ben bir şey dememişim gibi hemen araya girerek. “Benimle bir yerde buluşur musun?” Bir duraksama daha oldu ve daha yumuşak bir sesle ekledi: “Önemli.”

Bu kez ben duraksadım. Bu gece Riley’yle buluşmak zorundaydım; nerede olduğunu haber vermek için bizi arar aramaz arkamıza bakmaksızın Crescent Beach’ten ayrılacaktık. Ancak... bu Garret’i son görüşüm olacaktı. Nereye gittiğimi açıklamadan onu öylece terk etmek istemiyordum. En azından veda etmek istiyordum.

İşte o an, odamda durmuş yüreğimi yerinden oynatabilen, yakabilen ve eritebilen sesi dinlerken küçük bir yanımda normal olmayı diledi. Normal olsaydım, *insan* olsaydım Garret’la birlikte olabilirdim. Beni öldürmek isteyerek kapımı kıran ejderha katilleri olmazdı. Burada durmuş, ayaklarımın altındaki yer açılıyormuş ve saniyeler içinde dimdik boşluğa düşecekmişim gibi hissetmezdim.

“Bilmiyorum, Garret,” diye fısıldadım boğazım birden kasılarak. “Şimdi çok iyi bir zaman değil.”

“Lütfen.” Ses tonu değişmemişti ama sessiz yüzeyin altında ufak bir çaresizlik yakaladım. “Uzun sürmeyecek. Yirmi dakika içinde Âşıklar Uçurumu’nda buluşalım. Ben sadece... bu gece seninle konuşmam gerek.”

Yanıt vermeme kalmadan telefon titredi. Hemen ekrana baktım ve yabancı bir numara görünce tenimde bir karıncalanma hissettirdi. Riley.

“Ember?”

“Peki,” dedim telefonu kulağıma geri götürerek. “Yirmi dakikaya, Âşıklar Uçurumu’nda. Orada olacağım.”

“Güzel.” Sesi neredeyse fısıltı halinde çıkmıştı. “O halde görüşürüz.”

Garret’la konuşmayı sonlandırdıktan sonra yeni gelen aramayı yanıtladım. “Riley?”

“Hey, Delifişek.” Hattın öbür ucundaki ses yorgun geliyordu. “Başardık. Hâlâ bizimle gelmeyi planlıyor musun?”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Evet. Dante de geliyor.”

“Vay be, çok şaşırdım. Onu ikna edebileceğini sanmıyordum.” Riley’nin sesi aynı anda hem istemsizce etkilenmiş hem de hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. “Şu an İssız Kaya Koyu’ndayız, mağaraya geri geldik. Birkaç esrarkeşi sahilden korkutup kaçırmamız gerekti ama şimdi boş. Wes’in hazırda beklettiği bir araba var. Dante’yle ikiniz buraya gelir gelmez gidiyoruz.”

“Bize bir saat ver,” dedim aniden içimi kemiren suçluluk duygunu ve ona ihanet ettiğim hissini duymazdan gelerek. “Ben... ben önce birkaç kişiyle vedalaşmak istiyorum. Oyalanmam.”

“Çok fazla bekleyemeyiz, Delifişek,” dedi Riley. “Burada olacağız ama mümkün olduğunca çabuk gelin.”

“Geleceğim. Yakında görüşürüz.”

Telefonu kapayıp arkamı döndüğümde Dante kapıda duruyordu. Omuzlarına asılı bir sırt çantası, başında bir beysbol kasketi, yüzü züneyse elimdeki telefona bakarken ciddi bir ifade vardı.

“Arayan asi miydi?”

Onaylarcasına başımı salladım. “İssız Kaya’dalar,” dedim kolumu indirerek. “Onlarla bir an önce buluşmalıyız ama...”

Dante kaşlarını çatı. “Ama...”

“Garret aradı.” Telefonu kot pantolonumun cebine koydum. “Benimle buluşmak istiyor, önemli olduğunu söyledi. Onunla yirmi dakikaya Âşıklar Uçurumu’nda buluşacağımı söyledim.” İki arada kalarak dudağımı ısırdım. “St. George hâlâ ortalıktayken Riley’yi bekletmemeliyiz. Sadece, keşke Garret’ı son bir kez daha görebilsem, ona veda edebilsem.”

“Neden öyle yapmıyorsun?” dedi Dante beni şaşırtarak. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, omuzlarını silkti. “Asinin bir yere gittiği yok,” dedi sıradan bir şekilde. “Ben kaya önden gidip yolda olduğunu haber veririm. Sen gidip Garret’la konuşmalısın.”

“Dante.” Hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum. “Sen... emin misin?”

Dante, “Arabayı sen al,” diye ısrar etti. “Oraya daha hızlı ulaşırsın. Beni merak etme; bir taksiye atlarım veya Calvin’e beni bırakmasını söylerim. Ancak sen gitmelisin.” Omuzlarını silkti ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “O insandan hoşlandığını biliyorum. Suçluluk hissini azaltacaksa onunla vedalaşmalısın.”

Ona tekrar sarılmak istedim ama bu kez sarılmadım. Onun yerine çalışma masamın üzerinde duran anahtarlarımı kaptım, sırt çantamı tek omzuma astım ve Dante’ye kararsız son bir bakış attım.

“Bunun sorun olmayacağına emin misin?”

“Sorun değil.”

“Oraya gittiğimde koyda olacaksın, değil mi?”

“Ember.” Konuşması şimdi kulağa sabırsız gelse de gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. “Haydi git. Seninle daha sonra görüşeceğiz, söz.”

Onaylarcasına başımı salladım. “Riley’ye hemen geleceğimi söyle.”

Yanından geçerek hızlı adımlarla koridorda ilerledim ve sokak kapısından çıkıp garaj yolunda bekleyen sedana koştum. Sırt çantamı ön koltuğa fırlattım, arabaya bindim ve kontak anahtarını çevirip arabayı çalıştırdım. Epeydir araba kullanmamıştım ama aşağı yukarı nasıl çalıştığını hatırlıyordum.

Arabayı yola geri geri çıkartırken Dante’nin, pencereden beni izlediğini fark ettim ve hemen ardından gaza basıp uçuşuma ve Garret’a doğru yola koyuldum.

Uçuşumun yakınındaki minik otopark, hemen tanıdığım tek bir siyah cip dışında bomboştur. Güneş çoktan batmıştı ve parlak dolunay gökyüzüne yükseliyordu. Garret’a bakınarak arabadan indiğim sırada etraf çok sessizdi. Onu görmedim ama Âşıklar Uçuşumu’na çıkan basamakları işaret eden tabela karanlıkta kolaylıkla görünüyordu.

İçim pır pır etti. Çok değil, yakın zaman önce evden sıvışıp buraya Kobalt’la buluşmaya gelmişim ve bütün geceyi onunla dalgalar üzerinde uçarak geçirmiştim. O zamandan beri bir sürü şey olmuştu. Garret’la tanışmak. Lilith’le eğitim. Engerekler ve Pençe’yle

ilgili daha erken öğrenmiş olmayı dilediğim şeyleri keşfetmek. St. George’la yüzleşmek. Asi olmaya, bildiğim her şeyi geride bırakmaya ve arkamı dönüp bakmamaya karar vermek. O önemli tanışmanın bu noktaya geleceği kimin aklına gelirdi?

Şimdi bırakmam gereken tek bir şey kalmıştı. Son bir veda.

Derin bir nefes alarak Âşıklar Uçurumu’na çıkan dar, kıvrımlı yoldan tırmanmaya başladım.

O son basamağı çıktığımda, ay ışığı üzerine vurmuş, sırtı gökyüzüne bakarak korkuluğa yaslanıyordu. Gümüşü ışık açık renk saçlarını ve baştan aşağı siyah giyindiği ince bedenini aydınlatıyordu. Kollarını kavuşturmuş, başı öne eğik duruyordu ama beni görüp korkuluktan geri çekilirken kurşuni gözlerindeki ışıltıyı gördüm.

Uçurumun kenarında tek başına bekleyen figüre doğru düz kalyakta ilerlerken beynimin arkasında bir uyarı sinyali çaldı. Onda sanki bir... tuhafılık vardı. Bu daha önce tanıdığım, okyanusta öptüğüm, gülümsemesi içimi eriten Garret değildi. Karşımda duran soğuk, uzak bir yabancıydı ve kalbim göğüs kafesimin içinde parçalanmaya başladı.

Yaklaştıkça yüzüne dikkatle bakarak, “Garret?” dedim yavaşça. İfadesi bomboş, tamamen kapalıydı. “Ben geldim. Sen iyi misin?”

Yanıt vermedi ama bana bakarken gözlerinden acı dolu bir ışıltı gelip geçti. O sırada, korkunç bir şey olmuş ve ne yapacağını bilmiyor gibi tamamen kayıp görünüyordu. Endişeyle daha da yaklaştım, kaskatı kesildi, sanki benden... korkuyor gibiydi. “Garret.” Şaşkınlık içinde benimle konuşmasını, neler olduğunu bana anlatmasını isteyerek tekrar denedim. Fazla zamanımız yoktu. Çok tuhaf davranmasına rağmen şimdi onu görünce boğazımda hasret dolu bir sızı hissettim. O asla bizimle gelemezdi; hayatımın bir parçası olamazdı. Duygularım ne olursa olsun onu bu işe karıştırmamam gerektiğini biliyordum. Şikago’ya dönecek ve soykırımcı ejderha katillerinin, karanlık teşkilatların ve peşine düşecek Engerek suikastçılarının olmadığı normal bir hayat yaşayacaktı. Onun için yapabileceğim en iyi şey... gitmesine izin vermektir.

Keşke neler olduğunu bana anlatsaydı.

“Burada olmana sevindim,” dedim, zamanın elimizden akıp gittiğini hissederek. “Bu şekilde buluşabildiğimize sevindim çünkü sana söylemem gereken bir şey var ve bunu yüz yüze yapmak istedim.” Metalik gözleri hâlâ hiçbir açık vermeden karanlıkta ısıldayarak beni izlemeyi sürdürdü. “Ben gidiyorum,” dedim ve alnında küçük bir kırışıklık belirdi. En azından *buna* bir tepki vermişti. “Bir işim çıktı,” diye devam ettim, “ve bu gece kasabadan ayrılmak zorundayım. Lütfen ne olduğunu sorma, sana söyleyemem. Ben sadece... veda etmek istedim.”

Garret’ın ifadesi yerini sert ve soğuk bir ifadeye bıraktı. Birdenbire kolunu kaldırdı ve donuk, siyah bir tabancayı yüzüme doğrulttu. Metalin klik sesi sessizliğin içinde gürültüyle yankılandı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun.”

GARRET

O akşamki baskın bir tam bir felaketti.

Hedeflerimiz kaçmakla kalmamış, bir de geride bir kaos bırakmışlardı. İtfaiye ekipleri geldiğinde malikâne neredeyse yanıp kül olmuştu ve siyah dumanlar karanlık gökyüzüne dalga dalga yükseliyordu. Birileri bir terslik olduğunu anlamadan çok önce elbette yerleşkeyi boşaltmıştık ve girerken de çıkarken de kimseye görünmemiştik. Ancak bir zamanlar milyonlarca dolarlık bir evin bulunduğu yerde şimdi için için yanan bir enkaz duruyordu, silah arkadaşlarımdan üçü ileri derece yanıklar içindeydi ve şu an herhangi bir yerde olabilecek kaçmış iki ejderha vardı.

İşimi yapmış olsaydım bunların hiçbirisi gerçekleşmeyebilirdi.

Çünkü tereddüt etmişim. Ember'ı düşmanımın sığınağında görmüş ve bana öğretildiği gibi onu vurmak yerine duraksamıştım. Gözlerimin önünde değiştiğini, tanıdığım kızdan o canavarlardan birine dönüştüğünü görmüştüm. Kendi türündekilerin hepsi gibi köşeye sıkışmış ve pusuya düşürülmüş durumdayken en tehlikeli halindeydi ve tüm ejderhaların vereceği tepkiyi vermişti. Kaçmak için kendisine ve arkadaşına ateş ve vahşetle zaman kazandırmıştı. Gafil avlamak daima en iyi silahımız olmuştu; artık ejderhalar burada olduğumuzu bildikleri için izlerini sürmek zorlaşacaktı. Avımızı sonsuza dek kaybedebilirdik.

Hepsi benim suçumdu.

Dönüş yolunda kimse başarısızlığım ile ilgili tek kelime etmedi. Şaşkın, yaralı, öfkeli askerler duman ve yanık zırh kokuları eşliğinde araca doluşmuşlardı ama hiçbiri beni suçlamadı. Öfkeli komutanımız neler olduğunu öğrenmek istediğinde suçu ve azarı birlik olarak üstlenip işittik. Tekrar güvenli yerde bulduğumuzda Tristan bile işin aslını tahmin edemedi.

Ancak başarısızlığımızın gerçek nedenini biliyordum ve başka kimsenin bilmediği bir şey de biliyordum.

Ember Hill *uyuyandı*.

Ember, yatak odamda öptüğüm, bana normal bir hayatın nasıl bir şey olduğunu merak ettiren, tanıştığımız andan itibaren bir gün bile aklımdan çıkmayan kız düşmüdü.

Şimdiyse onu öldürmek zorundaydım.

Hem telefonu açmasını umarak hem de açacağından korkarak onu defalarca ararken aklımdan ne geçiyordu, emin değildim. Yapmam gereken şey bunu derhal yüzbaşına söylemek; kimliğini, yaşadığı yeri ve onu nerede bulabileceğimizi ifşa etmektir. Ember uyuyansa, bu, erkek kardeşinin de muhtemelen ejderha olduğu anlamına geliyordu. Crescent Beach'te sadece izini sürdükleri iki tanesi değil, bir sürü ejderha olabilir. Bildiğim her şeyi Birlik'e anlatmak görevimdi.

Ancak bunu yapamazdım. Daha değil. Öte yandan *ne* yapmam gerektiğini de bilmiyordum. Özellikle de beni geri aradığında. Hem tanıdık hem yabancı gelen sesini duyduğumda donakalmıştım. Ne istiyordum? Konuşmak mı? Zaten bildiğim şeyi bana açıklamasını mı? O bir ejderhaydı. Bense St. George. Geriye konuşacak ne kalıyordu?

Kendimi, "Yirmi dakika içinde Aşklar Uçurumu'nda buluşalım," derken bulmuştum. Yapılması gereken şeyi yapmak için iyi bir noktaydı; izole olmakla beraber bulunduğumuz yere oldukça yakındı. Silah seslerini veya ölmek üzere olan bir ejderhanın çığlıklarını kimse duymazdı. Belli ki acelesi olmasına rağmen gelmeyi kabul etmişti. Muhtemelen kasabayı terk etmeyi planlıyordu. Ancak benimle orada tek başına buluşacağına söz verdiğinde ona inanmıştım.

Telefonu kapadıktan sonra bir an durup düşündüm. Akıllıca olan, durumu Tristan'a anlatıp arkamı kollamasını istemektir. Daha

da akıllıca olan, bu buluşmanın nerede gerçekleşeceğini yüzbaşıya bildirmek ve tanıdık bir ejderhayı sonunda buluşma yerine geldiği zaman öldürmeleri için bölüğü hazır duruma getirmektir.

Bense tek başına gitmiştim. Nereye gittiğimi kimseye söylememiştim, Tristan'a bile. Bilse bana engel olurdu. Ortağın ve destek gücün olmadan bir ejderhanın peşinden gitmek Birlik'in kesinlikle yasakladığı bir şeydi ama o sırada mantıklı düşünmüyordum. Cipe atladım ve tek başıma bir ejderhayla buluşmak üzere hiçliğin ortasında ıssız bir uçuruma doğru yola koyuldum.

“Garret?”

Silahı görünce Ember'm gözleri kocaman oldu. Donmuş bir şekilde tabancanın namlusu üzerinden bana bakıyordu; yüzünde korkudan çok bir açıklama için yalvaran şaşkın bir ifade vardı. Sorgulayıcı bakışını görmezden geldim, öteki kolumdaki titremeyi yok saydım ve silahı doğruca gözlerinin arasına hedef alarak tutmayı sürdürdüm.

Tetiği çek, Garret.

Mükemmel Asker'in sesi soğukkanlılıkla kafamın içinde yankılandı. *Onu öldür. O bir ejderha ve bu senin görevin. Bunu yapmak için gönderildin.*

“Garret, ne yapıyorsun?” Ember incinmiş ve ihanete uğramış gözlerle bana bakıyordu. “Neden?..”

Sesi giderek kısılırken yüzü bembeyaz kesildi. Fark etmesiyle şaşkınlık yerini korkuya bırakırken kafasında tüm taşların yerine oturduğu anı gördüm. Peşinden gelen parçalı fısıltıyla mideme bir yumru oturdu. Bu hem bir suçlama, hem umutsuzca bir haykırış hem de bunun korkunç bir hata olduğunu söyleyen bir yakarıştı.

“Sen... sen St. George'dansın.”

Benden uzaklaşarak geriye doğru sarsak bir adım attı. Öne doğru ilerlememle yüzünde boş bir ifadeyle durdu. Kendimi konuşmaya zorladım; içimdeki girdap gibi dönen kaosun aksine sesim alçak, soğuk ve sertti. “Diğerleri nerede?”

Yeşil gözleri parladı ve çenesini kaldırdı. Namluyu yüzüyle aynı seviyede tutarak küçük hareketi silahla takip ettim. Kararlı bir şekilde sessizliğini korudu. “Söyle bana,” diye üsteledim. “Şimdi. Söylemezsen seni *vururum*.”

“Her halükârda beni vuracaksın,” diye karşılık verdi Ember. Şimdi sesindeki öfkeyi, ihanete uğramanın verdiği kızgınlığı duyabiliyordum. “Bunca zamandır bunun peşindeydin, değil mi? St. George'dansın ve buraya bizi öldürmeye geldin.” Sesi titredi ve güçlkle yutkundu. “O yüzden bu kadar ilgiliydin. O yüzden etrafımdaydın. Yaptığımız her şey, bana söylediğin her şey... hepsi yalandı.”

Her şey değil. Diğer elim şiddetle titredi ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak yumruğumu sıktım. Buraya kadardı. Odaklanmak zorundaydım. O “her şey” anlarını aklıma getiremezdim: Yavaş müzik eşliğinde dans edişimizi, tek bir tahta üzerinde sörf yapışımızı, birlikte dönmedolaba binişimizi, başka bir yerde olmak istemeyişimi.

Okyanusta onunla öpüşmemizi ve tüm dünyanın durduğunu hissedişimi. Sırf onunla olabilmek için normal biri olmak isteyişimi. Çünkü o bana sadece sörf yapmayı, zombileri vurmayı ve hızlı trende inişe geçerken çığlık atmayı öğretmemişti; o bana nasıl yaşanacağını göstermişti.

Ember meydan okuyan gözlerle silahın üzerinden hâlâ bana bakıyordu. “Haydi, o zaman,” diye fısıldadı ve onun da titrediğini gördüm. “Vur beni. Ancak onları da öldürebilesin diye diğerlerinin nerede olduğunu sana söylemeyeceğim.”

Yap şunu. Askerin sesi geri geldi ve kolumu düzleştirerek derin bir nefes aldım. Silahın dürbünü alınının hizasında bekliyordu; bu işi bitirmek tek bir küçük harekete bakardı. *O bir ejderha, sen bunun için gönderildin. Neden tereddüt ediyorsun? Öldür onu, şimdi!*

Dişlerimi sıktım, parmağım tetiği sardı. Ember hâlâ kararlılıkla beni izliyordu ama onu tanıdığımdan beri ilk kez gözünden bir yaş aktığını ve yüzünden aşağı süzülüğünü gördüm. Gözyaşı, ay ışığında parıldarken karnımın tam ortasında bir delik açıldığını hissettim ve silahı tutan elim titremeye başladı.

Ben... ben yapamam.

Silahı indirmeden gevşesem de içimdeki her şey yenilgiyle çöktü. *Bunu yapamam. Onu öldüremem.* Afallamış bir halde silahın üzerinden ona baktım; bir ejderha olduğunu bildiğim, düşman olduğunu bildiğim kıza baktım.

Onu öldüremezdim.

Sersemleyerek bakışlarımı indirdim, odağım yalnızca bir anlığına sarsıldı.

Tam o sırada Ember harekete geçti.

Kolumu indirmeden saliseler önce, göz açıp kapayıncaya kadar öne atılarak aramızdaki mesafeyi kapadı. Dikkatim hemen tehlikeye yöneldi ama bu olana kadar Ember koluma aşağıdan vurup bileğimi ve silahımı yukarı doğru zorlamış ve silahı elimden sert bir şekilde çekmişti. Afallamış halde aklım başka yerde olsa bile vücudum hâlâ içgüdüyle tepki veriyordu. Silah elimden sıyrılırken bir tekmeyle tepki verdim ve Ember geri çekildiğinde silahı tutan eline çarptım. Silah savrulurken taşların üzerine sıçradı ve uçuşunun kenarından birkaç adım geride durdu.

Ember silahsız bir şekilde geri çekilirken gözleri ürkütücü, tekinsiz bir ışıkla parladı. Etrafındaki havanın dalgalandığını, aramızdaki enerjinin değiştiğini gördüm ve hızla dönerek silaha doğru fırladım. Arkamda kanımı donduran sessiz bir patlama, öfkeli bir hırıltı oldu. Uçuşunun kenarına doğru atılarak silahı kaptım, hızla döndüm...

...ve iri, kızıl bir şeyin ayaklarımı yerden keserek bana çarpmasıyla ciğerlerimdeki havanın patlarcasına boşaldığını hissettim. Hırlayan sivri dişleri, kanatları ve kıpkırmızı pulları görmemle sırtüstü yere çarptım ve son bir çaresiz hamleyle silahımı kaldırdım.

Pençeli bir ayak beni silahı indirmeye zorlayarak dirseğime vurdu. Kıvrımlı pençeleri tişörtüme dalarak diğer ayağıyla göğsüme çarptı ve iki yüz kiloluk tıslayan, öfkeli, kızıl bir ejderha üzerime binip beni yere sabitledi. Canavar dişlerini göstererek yüzüme kükrerken sıcak bir esinti saçlarıma çarpıp her yanıma kavurdu.

Silah dermansız parmaklarımdan düşerken kendimi bıraktım. Hareket edemiyordum; ejderha tüm ağırlığıyla üzerime bastırarak silahı tutan kolumu sabitlemişti. Pençelerinin tişörtümün üzerin-

den göğsüme battığını hissedebiliyordum ama sonuna kadar içine geçmemişti. Nefesi duman ve kül kokarak yüzüme üflüyordu ve öldürücü, jilet gibi keskin dişlerle dolu dar ağızıyla boğazım arasında birkaç santim vardı. Bir an acaba beni nasıl öldürecek diye merak ettim. Beni parçalara ayırıp pençelerini göğsüme daldıracak ve boğazımı delik deşik mi edecekti? Yoksa çenesini sonuna kadar açıp beni ejderha ateşiyle mi yakacaktı?

Ancak bunların hiçbirini yapmadı. Nefesimi tutmuş, paramparça edilmenin veya yanıp kül olmanın vereceği acıyı beklerken o yalnızca ön pençeleriyle beni yere sabitleyerek durmuş, öylece beni izliyordu. Sanki benimle ne yapacağına karar veremiyordu. Ağızının, dişlerinin ve irileşen burun deliklerinin üzerinden bakışlarımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

Gözleri yine aynı zümrüt yeşili, parlak, keskin bakışlı gözlerdi ama şimdi kısık ve sürüngenlere has bir görüntüyle bakıyordu. Oldukça insan dışıydı. Kanatları dengeyi sağlamak için iki yanma açılmış, kayış gibi zar kanatları ikimizin üzerine karanlık bir gölge düşürüyordu.

Ejderhayı şaşırtarak, “Ne bekliyorsun?” dedim dişlerimin arasından. Zorlukla nefes aldım, devasa yaratığın ağırlığıyla ciğerlerim eziliyordu. Ne olacaksa olsun istiyordum. Bu savaşı kaybetmiştim ve Birlik’teki herkes için olduğu gibi başarısızlığın bedeli ölümdü. Görünüşe göre sonunda zamanı gelmişti. “Benimle oyun oynamayı bırak,” dedim soluk soluğa tepemdeki yaratığa bakarak. “Yap şunu bitsin.”

Ejderhanın gözleri kısıldı. Ağırlık noktasını değiştirdi, delikleri genişleyen burnunu geri çekti ve hızlı olmasını umarak kendimi ejderha ateşine hazırlayıp başımı yana çevirdim.

Ejderhanın başı yılan gibi öne doğru kıvrıldı, istemsizce irkil-dim. Ancak o öldürücü ağız koluma, daha önce silahı tutan elime doğru uzandı ve silahın namlusunun üzerine kapandı. Ejderha başını kaldırarak tiksindircesine bir ses çıkardı ve silahı ileri doğru fırlattı. Silah korkuluğun üzerinden uçtu, ay ışığında bir kez ısıldadı ve çok aşağılardaki okyanusa düştü.

Silahımın uçurum kenarında gözden kayboluşunu izlerken göğsümdeki ve kolumdaki ağırlık yok oldu. Ejderha arka bacakları üzerinde doğruldu, kanatlarını açtı ve geri çekildi. Şaşkınlık içinde dirseklerimin üzerinde doğrularak geri çekilmesini izlerken merak ettim: Acaba bu bir çeşit numara mıydı? Benimle oyun oynamaya devam mı ediyordu?

Ejderha gözlerini kapadı. Görüntüsü parıldadı, bir serap gibi dalgalandı ve küçülmeye başladı. Kanatları kaybolarak, pulları ve pençeleri eriyip giderek küçülmeye devam etti; ta ki Ember'ı tekrar karşımda görene kadar. Üzerinde, bedenini ikinci bir cilt tabakası gibi saran, aldatıcı incelikte, vücudunun hatlarını belli eden siyah bir tulum vardı. Bana bakarken yeşil gözleri parıldadı.

Yerimden kıpırdamadım. Silahsızdım ve üzerimde duran zayıf kız, en az bir saniye önceki kadar tehlikeliydi. Yeniden üzerime atılıp beni parçalara ayırması yarım saniyesini alırdı. Ancak o da kıpırdamadı, sadece üzgün, sinirli yeşil gözlerle beni izlemeyi sürdürdü ve kaslarım yavaşça gevsemeye başladı. Saçma bir düşünceydi ama... görünüşe göre bu ejderha, öldürmek için gönderildiğim hedef, yok etmek amacıyla izini sürdüğüm kız gitmeme izin verecekti.

Hayır, diye itiraz etti Mükemmel Asker. Ona inanma. Bu delilik. Ejderhalar merhamet göstermezler, bize göstermezler. Ancak başka neye inanabilirdim? Bir saniye önce üç katım ağırlığında bir yaratığın altında yere sabitlenmişim. Tek bir nefes, tek bir kesik hayatımı sonlandırırды. Bunu neden yapmadığını bilmiyordum. Ben bir St. George askeriydim. Sırf bu sebepten bile beni öldürmesi gerekirdi.

Başımı kaldırıp baktığımda düşmanımın göz göze geldim ve boğuk, sert bir sesle ağızımdan mırıltı halinde tek bir sözcük çıktı: “Neden?”

Derin, titrek bir nefes aldı. “Bunu soruyorsan,” diye fısıldadı sertçe bana bakarak, “demek ki beni sandığın kadar iyi tanıımıyorsun.” Duraksadı, sonra daha alçak sesle ekledi: “Demek ki *bizi* sandığın kadar iyi tanıımıyorsun.”

“Ember...”

“Elveda, Garret.” Ember sert bakışlarla geriye çekildi. “Peşimden gelme. Benden uzak dur. Seni veya St. George’dan başka birini tekrar göreceğ olursam, kendime engel olmayacağım. Bizden uzak durun.”

Döndü ve arkasına bakmaksızın kayalığın üzerinde yalın ayak koşarak öbür taraftaki merdivenlere ulaştı ve gitti.

Yalnız, kafama yumruk yemiş gibi hissederek güçlükle ayağa kalktım ve korkuluğa yaslandım. Gözlerimi kapayıp az önce olanları idrak etmeye çalışırken okyanus esintisi sıcaktan yanan tenimi serinleterek saçlarımı dalgalandırıyordu.

Hâlâ hayattaydım. Tek başıma bir ejderhayla karşı karşıya gelmiş-tim, hiç desteğim olmadan onunla mücadele etmişim, kaybetmişim ve... hâlâ hayattaydım. Elimi göğsüme götürdüğümde tişörtümden ılık bir şeyin aktığını hissettim. Ejderhanın pençelerini tenime batırdığı yerden parmaklarımı geri çektiğimde kırmızı ve yapış yapışlardı ama daha kötüsünü de yapabilirdi. Beni bir kesekâğıdı gibi paramparça edebilirdi. Tek bir alev patlamasıyla tenimi yakıp kemiklerimden ayırabilirdi. Ancak yapmamıştı. O şey –o kız– gitmeme izin vermişti.

Demek ki bizi sandığın kadar iyi tanıımıyorsun.

“Yanılmışız,” diye fısıldadım. Yıllarca ejderhaların kötü olduk-larına, kötü *olabileceklerine* inandıktan sonra bunu söylemek, bunu fark etmek beni öldürüyordu ama bu geceki karşılaşma şüpheye yer bırakmıyordu. Ejderhalar, en azından *bazı* ejderhalar sandığımız gibi kötü, çıkarıcı canavarlar değillerdi. Ejderhaların hepsi insanlardan nefret etmiyorlardı. Öyle olsaydı dünya ters yüz olmuş gibi hissederek burada duruyor olmazdım. Yanılmıştım, Birlik yanılmıştı. Ember benim St. George’da olduğumu, onun en büyük düşmanı olduğumu biliyordu ve hayatımı bağışlamıştı.

Şaşkınlık içinde gerisingeri sendeleyerek otoparka doğru yürür-ken kafamda bir sürü şey dönüp duruyordu. Şimdi ne yapacaktım? Birlik’e geri mi dönecektim? Hiçbir şey olmamış gibi yeniden savaşa mı katılacaktım? Daha fazla ejderhanın izini sürüp onları öldürmek bana *onu* ve bu gece öğrendiklerimi hatırlatmayacak mıydı?

Bir sonraki hamlemi hâlâ kestiremeyerek cipime ulaştığımda telefonum titredi. Çıkardığımda ekranda Tristan'ın numarasının yanıp söndüğünü görünce yüzümü ekşittim. Daha önceki aramasını reddetmiştim ama sonsuza dek onu görmezden gelemezdim.

Derin bir iç çekerek telefonu kulağıma götürdüm. “Neredesin, Tristan?”

“Nerede miyim?” diye yanıtladı hattın öbür ucundaki öfkeli ses. “Asıl sen hangi cehennemdesin? Ne yaptığını sanıyorsun? Yüzbaşı o şekilde kaçıp gittiğini öğrenirse, bütün bölüğün önünde elli kırbaça yersen şanslısın demektir.”

“Benim... düşünmem gerekiyordu.”

“Kahrolası kafanı da alıp göreve dönsen iyi edersin, ortak. Emirler aldık. Neredesin sen?”

“Şimdi geri geliyorum.”

“Hayır, ben zaten yoldayım. Palm Sokağı'nın köşesinde buluşalım. Buluştuğumuzda her şeyi anlatacağım. St. Anthony, tamam.”

Buluşma noktasına vardıkten saniyeler sonra beyaz bir minibüs cıyaklayarak kaldırımın kenarında durdu ve Tristan hızla kapıyı açtı. “Haydi,” diye emretti ve dediğini yaparak ön yolcu koltuğuna atladım. Tristan kapıyı kapamamı beklemeden gaza bastı ve hızla otoparktan çıktı.

“Neler oluyor?” diye sordum aceleyle emniyet kemerini takarken. Tristan bana bezgin ve öfkeli bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı.

Değişen sarı ışıktaki gazı kökleyerek hızını artırırken, “Yeni emirler,” dedi. “Merkez, baskını öğrenince bu hiç hoşuna gitmedi. Hedefler kasabayı terk edip tekrar izlerini kaybettirmeden önce fazla zamanımız yok. Ancak içlerinden birinin yaralandığını ve muhtemelen en az birkaç saatliğine bir yerlerde saklanacağını biliyoruz. Uygun olan askerlerin hepsini tüm potansiyel kaçış noktalarına, mağaralara veya terk edilmiş binalara; yani bu ejderhaların saklanabilecekleri yerlere gönderiyorlar.”

“Bizim yaptığımız şey de bu mu?” diye sordum yumruğumu bacağımın üzerinde sıkarak. Tristan başını iki yana salladı.”

“Hayır. Bizim özel bir görevimiz var.” Başıyla, dizüstü bilgisayarcının aramızda açık durduğu gösterge panelini işaret etti. Bilgisayar ekranında yanıp sönen kırmızı bir nokta okyanusa doğru ilerliyordu. “Hedefimiz o. Ember Hill.”

Karnıma şiddetli bir ağrı saplandı. Kendimi konuşmaya, sakın kalmaya zorladım. “Neden o?”

“Diğer hedeflerin nerede olabilecekleri konusunda hiçbir fikrimiz yok,” dedi Tristan diğer yandan bilgisayar ekranına bakarak haritanın üzerinde hızla hareket eden noktayı takip ederken. “Şu an en uygun ve tek şüphelimiz o. Geçen gün sen onunla karnavaldayken evine gittim ve şüpheli bir yere giderse diye arabasına bir takip cihazı yerleştirdim. Bu gece emri aldığımda onu tam olarak nasıl bulacağımı biliyordum.” Acımasız bir gülümsemeyle bilgisayar ekranına dokundu. “Görünüşe bakılırsa kaçıyor, değil mi? Şansımız yaver giderse bizi doğruca diğer hedeflerin olduğu yere götürecektir.”

Aracın duvarları üzerime üzerime geldi, emniyet kemeri boğarcasına sıkmaya başladı. Durmasını, eve dönmesini dileyerek gözlerimi ayırmadan ekrandaki kırmızı noktaya baktım. Dönmedi. Durmaksızın okyanusa ve kasabanın dışına doğru hızla ilerliyor ve beni karanlık, kaçınılmaz seçeneğe yaklaşıtıyordu.

RILEY

Neredeydi?

Yüzümü okyanusa, sırtımı uçurum duvarına dönerek sahilde durmuş onu bekliyordum. Kaburgalarım zonkluyordu; Wes elinden geldiğince yaralarımı tedavi etmiş, bandajları belime sıkıca sarmıştı ama hâlâ deli gibi acıyordu. Remy ve Isırgan arkamdaki mağarada saklanıyorlardı, onlara, ben dışarı çıkın diyene kadar bir yere ayrılmamalarını, kendilerini göstermemelerini söylemiştim. Wes arabayı çoktan güvenli bir yere götürmüş, geri gelip bizi almak için benden haber bekliyordu. Bir sorun olması ihtimaline karşı. Kendim de böyle yaralı ve St. George'un hâlâ dışarıda bir yerlerde bizi aradığını bile bile açıkta durarak büyük bir risk alıyordum. Ancak geldiğinde Ember'ı gözden kaçırma riskini alamazdım. Tabii gelirse. Son telefon görüşmemizden beri şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi.

Ya gelmezse?

Burada olacak, dedim kendime. Buna inanmak zorundaydım. St. George muhtemelen Crescent Beach'in her yanında didik didik ejderha arayışındaydı, Ember'ın ikizi haydut olma konusunda isteksizdi ve Ember'ın kendisi de bu kasabayı ve kasabadaki her şeyi sevmeye başlamıştı ama sert yavrumun sözünü tutup geri geleceğine inanmak zorundaydım çünkü onusuz buradan ayrılamayacağıma adım gibi emindim.

Bu saçmalık, Kobalt. Ne oldu sana? Oldum olası dalga geçtiğin o iradesiz insanlar gibi davranıyorsun. Âşık olmuş bir ahmak gibi davranıyorsun.

Alay edercesine güldüm. Aşk. Bu gülünçtü. Ejderhalar âşık olmazdı. En azından canlı şeylere. Altın, zenginlik, güç, nüfuz; bunları severdik. Pençe'den ayrılan ejderhalar bile parlak şeylere ve hazinelere ilgi duyardı. Ancak bu aynı şey değildi. “Âşık” birçok insan görmüştüm. Karmakarışık, sinir bozucu ve anlaşılmaz bir şeydi. Ember’a karşı hissettiğim şey tamamen içgüdüsel, uçmak veya ateş solumak kadar doğal bir şeydi. Henüz bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bunun, ölümlülerin aşk diye tanımladıkları şeyden çok daha saf bir şey olduğunu biliyordum. Karmaşık insan duygularının bununla hiçbir alakası yoktu.

“Riley!”

Kalbim heyecanla yerinden fırlamaktan çok rahatlama hissiyle doldu. Ember siyah Engerek tulumuyla kumların üzerinde koşup kendini kollarıma attığında damarlarıma gönderdiği ısıyla tüm duyularım yeniden canlandı.

Sarılınca karnımdaki keskin acıyla inlesem de neredeyse anında acıyı unuttum. Ember, ellerini tişörtüme kenetleyerek nefes nefese titriyordu. Telaşa kollarımı etrafına sardım. “Delifişek? Sen iyi misin?”

Yanıt vermedi, sadece hırıltıyla ağlama arası bir ses çıkardı ve telaşım daha da arttı. “Hey, bana bak,” dedim onu bırakacak kadar olmasa da geri çekilerek. “Ne oldu? Sorun ne?”

“St. George,” diye fısıldadı. Üzüntü içinde mi, korkmuş mu yoksa gerçekten ama gerçekten sinirli miydi, anlayamıyordum. “O onlardan biri, Riley. Garret, St. George’un bir parçası.”

“Kahretsin.” Bugün gitgide daha müthiş bir hal alıyordu. “Sana zarar verdi mi?” diye sordum o insanı bir daha göreceğim olursam onu küle çevireceğime yemin ederek. “Sen iyi misin?”

“Ben... ben iyiyim.” Gözlerinin önüne düşen saçları düzelterek geri çekildi ve sahile bakındı. “Dante nerede?”

Kaşlarımı çattım. “Seninle geleceğini sanıyordum.”

“Ayrıldık. Benimle burada buluşacağını söylemişti...” Ember’ın sesi kesilirken gözleri etrafı arayarak sahile doğru birkaç adım yürüdü. “Nerede o?” Gözleri, duruşu, her şeyi umut doluydu, birazdan yapmak zorunda olduğum şeyden nefret ederek derin bir iç çektim.

“Delifişek,” dedim olabildiğince nazik bir şekilde arkasından yürüyerek. “O gelmeyecek. Onun gibileri daha önce gördüm. Şimdiye kadar bizi Pençe’ye satmadıysa şaşırırım. Pençe veya St. George bizi bulmadan önce hemen gitmek zorundayız.”

“Hayır.” Gözleri parlayarak hızla bana döndü. “Onu tanımıyor-sun. Gelecek. Burada olacak, burada olacağına söz verdi.”

“O artık Pençe’nin.” Üzüntüyle başımı iki yana salladım. “O onlara ait, Ember. Teşkilat ona bunu yapmasını söylerse kendi kanından olana ihanet edecektir.”

“O benim kardeşim, lanet olası!” Hem ejderha hem insan kız, ikisi birden aynı fikirde, sertçe bana baktı. İkisi de inatçıydı. “Yanı-lıyorsun,” diye üsteledi. “Onu bırakmayacağım. Bir işi çıkmış, hızını kesmiş olabilir. Biraz daha beklemek zorundayız. Buraya gelecek.”

“Hayır, yavru,” diye hırıldadı kanımı donduran yeni bir ses. “Korkarım gelmeyecek.”

EMBER

Eğitmenim, Korkutucu Pençe Yetkilisi, usulca yanımıza gelirken, Riley, “Lilith,” diye homurdandı. Onun üzerinde de benimki gibi ince vücudunu saran dar, siyah bir tulum vardı ve sarı saçları arkadan toplanmıştı. Bu onun “iş” kıyafeti idi. İması üzerine nefesim kesildi.

“Dante nerede?” diye sordum birden dehşete kapılarak. “Ona ne yaptın? Ona zarar verdiysen, yemin ederim...”

“Merak etme, tatlım.” Lilith şeytani ve yırtıcı bir ifadeyle bana gülümsedi. “Erkek kardeşin iyi. Hatta evde, seni yuvaya geri getirmemi bekliyor.”

Riley lanet okudu. Şaşkınlıkla önce ona, sonra Lilith’e baktım. “Anlamıyorum.”

“Dante bu gece nerede olacağını bana haber verdi,” diye devam etti Engerek. “Bölgede dolaşan ve teşkilatla ilgili bir sürü iğrenç yalanlar atan bir asi ejderha tarafından baskıya uğradığını söyledi. Ruhsal durumundan çok endişe ettiği için benimle temasa geçti. Akıllı çocuk. Nereye sadık kalacağını biliyor.” Lilith üzgünmüş gibi bir ifadeyle bana baktı. “Oysa sen, yavru, beni *büyük* hayal kırıklığına uğrattın.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Dante beni satmaz.”

“Seni satmak mı?” Lilith şaşırmış gibiydi. “O seni kurtardı, yavru. Onun sayesinde bu gece seni teşkilata geri götürebileceğim. Onun

yaptıkları sayesinde bu hainle gitmeyeceksin ve bir asiyle işbirliği yüzünden seni öldürmek zorunda kalmayacağım.”

“Peki ya Riley?”

“Riley mi?” Lilith bir an kaşlarını çattı, sonra şeytani bir gülümsemeyle ona döndü. “Bugünlerde kendine bu adı mı taktın, Kobalt? Ne kadar... insanca. Sevgili çırağım için çıtayı biraz fazla yüksek tuttun demek, ha? Eninde sonunda seni bulacağımı bilmen gerekirdi.”

“Ember, kaç,” diye hırıldadı Riley vücudundaki bütün kaslar kavgaya hazır bir şekilde kasılarak. “Beni merak etme. Sadece git buradan, şimdi.”

“Olduğun yerde kal,” diye emretti Lilith sert ve soğuk bir sesle. “Burada işim bittiğinde teşkilata, ait olduğun yere geri döneceğiz ve işim bitene kadar tam orada bekleyeceksin. Bu uzun sürmez.” Şeytani, uğursuz bir gülümsemeyle tırnaklarını gerdi. “Ancak şimdi arkanı dönmeni ve gözlerini kapamanı öneririm, yavru. Muhtemelen bunu görmek istemezsin.”

Onu gerçekten öldürecek. Riley’ye baktım, midemin kasılmasına yol açan belli belirsiz, kabullenmiş bir tavırla onaylarcasına başını salladı. Ne yaparsam yapayım, neyi seçersem seçeyim anlayışla karşıliyordu. Pençe’ye dönersem beni suçlamayacaktı ama kaçmayacaktı da. Özellikle yaralıyken Lilith’i alt edemezdi ama benim için, Isırgan için, Remy için, Wes için ve diğer tüm asiler için savaşacaktı. Onlara özgürlükleri için bir şans vermek adına Pençe’nin en iyi Engerek’ine karşı savaşacaktı.

Korkumu sineye çekerek Riley’nin yanında Lilith’le yüzleşmek için geriye doğru bir adım attım. “Hayır,” dedim. Lilith’in kaşları kalktı. “Onu istiyorsan beni de öldürmek zorundasın.”

Lilith gülümsedi.

“Çok yazık,” dedi düşünceli bir şekilde kendisi de geriye doğru bir adım atarak. “Bu gece aklın başına gelir diye umuyordum ama görüyorum ki Kobalt zihnini onarılamaz şekilde kirletmiş. Pekâlâ.” Gözleri uğursuz ve zehir yeşili bir ışıltıyla parlamaya başladı. “Seçimin Pençe’ye sırtını dönmek ve bu suçlularla taraf olmaksa, seni de bir hain yapar. O yüzden artık sen de onlarla birlikte ölebilirsin!”

Neredeyse göremeyeceğim kadar büyük bir hızla havaya fırladı ve yükselerek bizi gölgesi altına aldı. Devasa yeşil zar kanatları havada dalgalanarak ve kendimi küçücük, önemsiz hissettirerek iki yana açıldı. Kırbaç gibi kuyruğuna kadar uzanan omurgasıyla uzun, kıvrımlı boynunun üzerinden ok şeklinde bir kafatası yükseliyordu. Kısık gözleriyle sabırsızlıkla ve amansızca yukarıdan bize bakan altı metrelik tam yetişkin, zehir saçan yeşil ejderha korkunç bir savaş çılgılığı eşliğinde saldırıya geçti.

Kendisinden iki kat iri yetişkin üzerine yaklaştığı sırada zaten ejderha görünümüne dönüşmüş olan Kobalt meydan okurcasına hır-layarak önüne atıldı. Lilith'in ok şeklindeki kafası hızla öne fırlayıp Kobalt'ın boynunu ısirmaya çalışırken kumlar havada uçuştı. Asi, kanatlarını ve kuyruğunu savurarak yana döndü ve pençeleriyle saldırdı. Pençeleri düşmanın zehir yeşili pullarını tırmalıyor ama içine geçmiyordu. Lilith kızgın bir yılan gibi tıslayarak hızla döndü. Çılgıncasına bir hızla hareket ederek toparlanmasına izin vermeden pençeleri ve dişleriyle tekrar üzerine atıldı. Kobalt vahşi saldırı ka-sırgasından uzak durmaya çalışarak okyanusa doğru çekildi ama sendelemesiyle birlikte Lilith anında karşılık verdi. Göz görmeyecek kadar hızla pençelerini Kobalt'ın omzuna geçirdi. Kan, kıpkırmızı damlalar halinde kuma sıçradı ve Kobalt acı içinde inledi.

Ejderha formumda sırtına atılıp pençelerimi boynuna geçirmek için kumun üzerinde hızla koşup havada dönüşerek eski eğitmeni-min üzerine doğru sıçradım. Ancak ayağım yerden kesildiği sırada kuyruğu havaya kalkarak kırbaç gibi beni kenara savurdu. Kuma çarptım, anında döndü ve öne atılarak kıvrımlı pençelerini yanıma geçirip kanatlarımı yere sabitledi. Çok hızlıydı. Bu bir yılanla; pençeli, kanatlı ve kamçı gibi kuyruğu olan devasa, zeki bir yılanla savaşmak gibiydi. Ağırılığıyla kanatlarımı ezerken ve pençeleri canımı yakarak pullarımı delip geçerken haykırdım.

Altın sarısı gözleri öfkeyle parlayan Kobalt kükreyerek yanma vurdu. Lilith beni aniden bırakıp geri sıçrayarak çekilmese, Kobalt, parlayan pençelerini omurgasına saplayıp karnına kadar deşecekti.

Mavi ejderha, kanatları yarı açık, dişlerini göstermek için ağzı geriye doğru çekilmiş bir halde hırlayarak Engerek'le ikimizin arasına girdi.

Yüzümü buruşturarak ayağa kalkmaya çabalarken Engerek tüylerimi diken diken eden ısıklı bir sesle kıkırdadı. Ejderdilinde, "Vay vay," diye tısladı kumda etrafımızda dönerek. Kıvrak ve zarif bir köpekbalığı gibi hareket ediyordu, biz de dikkatle onunla beraber çember çiziyorduk. "Biraz fazla korumacıyız, değil mi Kobalt? Öğrencimin seni sırtından bıçaklayacağından hiç mi endişe etmiyorsun? Ne de olsa Kadim Ejder onu bir Engerek olması için kendi elleriyle seçti."

Lilith sinsice yürümeyi sürdürürken öfkeyle bakarak, "Onu dinleme," diye hırladım. "Sadece dengeyi bozmaya, gardım düşürmeye çalışıyor. Bu onun huyu." Eski öğretmenimle yüzleşirken küçümsercesine dudağımı büktüm. "O numarayı bana zaten göstermiştin, hatırlıyor musun? Aynı tuzağa tekrar düşmem."

Engerek kahkahayla güldü. "Derslerimin tamamen boşa gitmediğini bilmek güzel," dedi soğukkanlılıkla bize bakarak. "Ancak sanırım artık seninle oyun oynamayı bırakacağım." Asit gibi gözlemini üzerime dikti. "Yavru, bu senin son şansın. Senden inanılmaz bir Engerek olurdu; bu kanında var. Başından beri sen ve erkek kardeşinin geleceği çok yükseklerde. Ancak bu hainle kalırsan her şeyi çöpe atarsın." Ses tonu kısık ve yatıştırıcı bir şekilde alçaldı. "Benimle dön ve her şey affedilsin. Pençe'ye dönebilirsin ve her şey olması gerektiği gibi olur. Sen ve erkek kardeşin asla ayrılmazsınız, sana bunun sözünü verebilirim."

Dante. Duraksadım ve Lilith'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet, yavru. Kardeşin evde seni bekliyor. Bu deliliği unut ve bize dön. Pençe'yle savaşılamazsın. Dante bunu biliyor. Bunu senin de kabullenme zamanı geldi."

Dudağımı büktüm. "Peki ya Pençe'nin standartlarına uymayan bütün o ejderhalar? Dişi damızlıklar ve sakıncalılar? *Onlar* da bunu kabullendiler mi?"

"Orası seni ilgilendirmez." Gözleri kısıldı ve başını eğerken çirkinleşerek sesi değişti. "Sabrım tükeniyor, yavru," diye uyardı. "Bu

kavgayı sürdürürsen öleceksin. Seni, Kobalt'ı ve o mağarada saklanan yavruları yok edeceğim.” Kobalt irkilince, Engerek gülümsedi. “O iğrenç zayıf yavruardan haberim yok mu sandın? Yavru olsun ya da olmasın hainlere hiçbir merhamet göstermeyeceğim. Ölecekler ve her anında acı çektiklerinden emin olmak için bütün uzuvlarını tek tek koparıırken sen de onlarla aynı kaderi paylaşacaksın. Onları diri diri yüzeceğim, çenelerini kıracağım ve kırık kemiklerini, bize ihanet edenlerin başlarına gelecekleri ibret olsun diye göstermek için teşkilata geri götüreceğim.”

Kobalt dişlerini göstererek kükredi. “Kalpsiz kaltak!” diye hırladı alevler öfkeyle dişlerini yalarken. “Onlara dokunmayacaksın. Önce ben seni geberteceğim!”

Geniş bir şekilde açılan ağzıyla, şimdi kışkırtıcı bir şekilde zeminine yakın duran o uzun, zarif boyuna yönelerek Engerek'in üzerine atıldı. Lilith sırttı ve istediği şeyin bu olduğunu fark etmekte çok geç kaldım. Kobalt onun boğazına yöneldiğinde Lilith'in başı yılan gibi hızla geri çekildi ve Kobalt'm ağzı birden havadaki boşluğa kapandı. Lilith dengesini sağlamak için kanatlarını çırparak yarı şaha kalktı ve bedeninin tüm ağırlığını kendinden küçük olan asinin üzerine bindirerek onu kumun üzerine çarptı. Kobalt'm, nefessiz bir çığlıkla başının ve boynunun hızla yukarı savrulduğunu, sonra hareketsizce yere düştüğünü gördüm. Kanatları bir kez dalgalandı ve durdu.

Ne yapacağımı bilmeden, sadece onu Kobalt'tan uzaklaştırmak isteyerek bir haykırıyla kendimi Engerek'in üzerine attım. Lilith beni karşılamak için istekli, kana susamış bir gülümsemeyle dişlerini göstererek, devrilmiş asinin üzerinden çekildi. Hırslayarak pençelerimi üzerine savurdum; sırtarak yana kaçtı. Kırık bir kemiğin onu yavaşlatacağını umarak ön bacağını ısırarak için tekrar atıldım. Bacağını hızla çekti ve gözlerimi yaşartacak şekilde keskin arka pençesini burnuma geçirdi. Öfkeden çıldırdım ve geriye kemik ve pul yığınının başka bir şey kalmayana dek onu pençeleme, parçalama ve ısırma isteğiyle haykırarak üzerine atladım.

Engerek, sıçrayışının ortasında beni yakalayıp boynuzlu kafasını karnıma ve göğsüme geçirdi. Hızla gelen bir kamyonu çarptığımı

hissettim, göğüs plakalarım ve zırhım olmasa muhtemelen vücudumdaki bütün kaburgalar kırılırdı. Buna rağmen ciğerlerimdeki hava acı dolu bir patlamayla boşaldı ve su kenarındaki kumların üzerine çarparak ve birkaç adım yuvarlanarak savruldu. Sersemlemiş ve nefes nefeseyken Engerek'in pençelerinin ayak bileğimi sıkmasıyla arka bacağımda keskin bir acı duydum. Hırlayarak kalkmaya çalıştım ama beni kumların üzerinde sürükleyip çevirerek ikinci kez fırlatınca tekrar düştüm. Beni az kalsın bayıltacak bir güçle tek başına duran bir kayalığa çarpmadan hemen önce baş döndürücü bir an dünya tersyüz oldu.

Karanlık kabarık bulutlar gibi görüşümü engellerken soluk soluğa kuma yığıldım. Etraf hâlâ çılgıncasına dönüyordu ve iri kaya parçasına çarptığım yan tarafımda şiddetli bir ağrı vardı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım tutmayınca acı dolu bir tıslamayla çöktüm.

"Bu kadar mı?" Engerek'in sesi boş ve çınlayarak ama hâlâ keyfi yerinde ve kendini beğenmiş bir şekilde kafamın içinde tuhaf tuhaf yankılanıyordu. Kararan görüşümle, öldürücü yeşil ejderhanın gölgeleri arasında gözleri parlayarak sahilden bana yaklaştığını gördüm. "Savaşma gücün bu kadar mı, yavru?" diye mırıldandı Ejderdilinde. "Belki de seni hafife almışımdır."

Dişlerimi sıkarak ve kuyruğum ile kanatlarımı arkamdan sürüyerek kendimi kayalığın yanına çektim. Pençelerim gevşek kumların arasında kayarak işimi zorlaştırıyordu, yan tarafımdaki acı daha da arttı. Korkuyla hızlı hızlı nefes alırken Engerek'in giderek yaklaştığını duydum ve yeri delicesine pençeledim.

"Kaçıyor musun?" diye seslendi Lilith. "Benden kaçamayacağını bilmen gerekir. Pes et, küçük yavru. Bırak da seni şimdi öldüreyim, elimi çabuk tutarım."

Katil ejderhanın adımları kayalığın diğer tarafında kumların üzerinde hışırdarken iri kaya parçasına sarılarak sakinleşmeye çalıştım. "Ne zavallı küçük bir avsın," dedi tehlikeli biçimde yaklaşarak. "Doğrusu beni büyük hayal kırıklığına uğrattın."

Derin bir nefes aldım ve sıcaklığın ciğerlerimde alev aldığını hissettim.

Uzun bir boyun, kayanın etrafından dolanıp ok şeklindeki kafa bana gülümserken, *Ejderhalar asla av olmazlar*, diye düşündüm. *Ejderhalar daima avcılardır.*

“İşte buradasın,” diye hırıldadı Lilith. “Seni görüyorum, yavru.”

Başımı kaldırdım ve tepemdeki Engerek’e ateş püskürdüm. Pullarımız ateş geçirmez olduğu için alevler elbette bize zarar veremezdi ama ani patlamanın etkisiyle homurdanarak geriye savuldu. Aniden yükselerek Issız Kaya’nın tepesine sıçradım ve Engerek’in sırtına atıldım.

Kanat eklemeleriyle boynu arasında kalan kısma vurdum ve kendimi sabitlemek için pençelerimi pullarına sapladım. Elimden geldiğince üstüne kapanarak daha iyi tutunmak için pençelerimi geçirip tırmalarken omurga kemikleri bana batıyordu. Lilith tısladı ve delicesine sıçrayarak hızla döndü ama kalan son gücümle tutundum. Dişlerimi sertçe geçirince kanın keskin metalik tadının ağzımı doldurduğunu hissettim ve Lilith öfkeyle haykırdı.

Uzun boynu hızla döndü, ağzını kanat eklemelerimden birine yaklaştırdı ve beni sırtından koparırcasına çekti. Bir an havada sallandım, sonra şahlandı ve beni sertçe yere fırlattı. Karınüstü düştüm ve kıpırdamama fırsat vermeden pençesiyle beni yere sabitleyip diğer pençesini boğazıma sardı. Pençeleri tenime batıyor, pullarımdan içeri saplanıyordu. Öğürdüm ve kafamı çevirip artık gülümsemeyen Engerek’in yüzüne baktım.

Pençelerimi çaresizce kumlara geçirerek ve kuyruğumu savurarak mücadele ederken Lilith, “Şimdi beni sinirlendirdin,” diye homurdandı. Çabalıyordum boşunaydı. Aşırı büyüktü. “Merak etme, tatlım. Elimi çabuk tutacağım. Boğazını kestiğim an bir şey hissetmeyeceksin.”

Boğazımı saplayıp daha da sıkarken kanamaya başladım. Kanatlarımı çırparak delicesine debelendim ama beni sabit tutan öldürücü ejderhayı üzerimden atamıyordum. “Gerçekten yazık,” dedi Lilith ağırlık noktasını değiştirerek daha iyi bir konuma geçerken. “Çok büyük bir potansiyelin vardı. Sanırım artık Dante’ye güvenmek zorunda kalacağız.”

Dante mi? “Bir dakika,” dedim boğuk bir sesle, pençelerin azıcık gevşediğini hissederek. “Dante’den ne istiyorsunuz?”

Lilith bir kez daha gülümsedi. “Bu artık seni ilgilendirmez, yavru,” dedi ve tekrar boğazımı sıkarak her yanıma acıya boğdu. “Çünkü birkaç saniye içinde hayatta olmayacaksın. Şimdi, uslu bir ejderha gibi ölmeye ne dersin? Pençe böyle olmasını isterdi.”

Pençeleri pullarıma saplanarak boynumdan içeri daldı ve bu defa durmayacağını biliyordum. Gözlerimi kapadım ve Lilith’in dediği gibi acısız olacağını umarak kendimi sona hazırladım.

Arkamızdan silah sesleri yükseldi.

GARRET

“Arabası orada.”

Tristan minibüsü hızla yolun kenarına çekti ve emniyet şeridindeki tanıdık beyaz sedanın arkasına park edip motoru durdurdu. Mide bulandırıcı bir korku hissiyle camdan dışarı bakındım. Burada herhangi bir yön işareti yoktu, etraf sadece boş bir yol, kum ve taştan ibaretti ama burayı hatırlamıştım. Kayalıklara doğru kıvrılan dar, neredeyse görünmez patikanın ardında ne olduğunu biliyordum. Issız Kaya Koyu, Ember’la ilk karşılaştığım yer.

“Muhtemelen koydadır. Haydi.” Tristan araçtan indi ve kılıfının içinde duran tüfeğini almak için arka kapıyı kaydırarak açtı. Silahını aldı, tek omzuna astı ve ön taraftan dolandığım sırada bana da bir M-4 uzattı. Kafamdakileri netleştirmeye, ne yapacağıma karar vermeye çalışarak uyuşmuş halde silahı aldım. Ember’ı öldüremezdim, Birlik’e karşı da gelemezdim. İki imkânsız seçeneğin arasında kalmıştım.

Kendimi, “Plan nedir?” diye sorarken buldum.

Tristan, önce silahın dolu olduğundan emin olmak için şarjörü kontrol ederek, bir 9 mm’liği tabanca kılıfına yerleştirdi. “Bölgede keşif yapacağız, şüphelinin nerede olduğunu ve ne yaptığım göreceğiz, ardından gerekirse bölük gelene kadar pozisyon alacağız. Buradaysa sahildeki mağaranın içinde olacağını tahmin ediyorum.” Ember’la buluşmaya giderken yelegimi ve üniformamı bıraktığım için sivil

kıyafetlerimi süzdü ve kaşlarını çattı. “Bu, ejderha ateşi karşısında pek koruyucu olmayacaktır, ortak. Çatışmaya girsek dikkatli ol.”

Yanıtlamamı beklemeden arkasını döndü ve taşların, kumların üzerinde hızla hareket ederek kayalıklara yöneldi. Bir an duraksadım, sonra peşinden gittim; koya yaklaştıkça midemdeki bulantı giderek artıyordu.

Tristan sahile çıkan taşlı duvarlar arasındaki yolu takip etmek yerine uçurumun tepesindeki yüksek noktayı aradı. Uçurumun kenarına yakın bir yere uzanarak gece görüşü dürbünüyle etrafa bakınırken bense dizlerimin üzerine çöküp çaresizce onun burada olmamasını umarak endişeyle arkasında bekledim.

Tristan’ın, “Bingo,” demesiyle yüreğim ağzıma geldi. Dürbünü uzatarak öne gelmem için işaret etti. Göğsümün menegenyle sıkıştırdığını hissederek dürbünü aldım ve uçurumun kenarından baktım.

Koy devasa gümüş rengi ay ışığı altında zaten aydınlıktı, o yüzden su kenarındaki kumsalda duran üç kişiyi görmem zor olmadı. Ember’ı hemen tanıdım, kalbim göğüskafesimden fırlayacakmışçasına atmaya başladı. Yanında, Kristin’in partisinde gördüğüm genç adam vardı; onunla dans eden, bizimle Colin’in arkadaşlarını pataklayan oğlan. İkiisi birlikte, Ember’ınkiyle aynı siyah tulumu giyen ince uzun bir kadınla konuşuyorlardı. Yüzleri çok iyi göremiyordum ama Ember’ın duruşunu ve hızlı, sinirli hareketlerine bakılırsa hararetli bir tartışmanın ortasında gibilerdi.

“Onu bulduk, beraberinde birkaç arkadaşını da,” diye mırıldandı Tristan onlara tekrar bakmak için dürbünü geri alarak. “Hepsi de insan görünümünde, en azından şimdilik. Acaba ilginç bir şey yapacak mı?..”

Ember bir şey yapmadı ama o sırada kadın kaşla göz arasında yukarı fırlayarak yüreğimi ağzıma getirdi. Canavar gibi yetişkin bir ejderha siyah kayış gibi kanatlarını açıp kükremesiyle kayalıkları sarsarken gözlerime inanamayarak geriledim.

“Lanet olsun!” Tristan uçurumun kenarından geriye çekildi. “İşte bu sorumu yanıtlıyor. Görünüşe göre kız en başından beri uyuyanmış!” Gözlerimi aşağıdaki manzaradan alamayarak sorusunu yanı-

sız bıraktım. Yeşil ejderhanın dişlerini göstererek Ember'ın üzerine atılmasını ve oğlanın, birkaç saat önceki mavi ejderhaya dönüşerek kendisinden çok daha iri yetişkin ejderhaya saldırmasını izledim.

“Onları bulduk.” Tristan telefonda konuşurken sesi çınlıyordu. “Üç hedef, Issız Kaya Koyu. Biri yetişkin. Bölük gelene kadar pozisyonumuzu koruyalım mı?” Kalbim telaşla daha da hızla çarparken durup dinledi. “Anlaşıldı.”

Aşağıdaki savaşa bir kez daha baktım. Artık gerçek görünümünde olan Ember yetişkinin sırtına sıçradı ama yeşil ejderhanın uzun, kırbaç gibi kuyruğuyla kenara savruldu. Ember geriye doğru uçup kumun üzerine düşerken ve dev yetişkin acımasızca üzerine atlarken yüreğim ağzıma geldi. İçim kasıldı ama mavi ejderha kükreyerek yetişkin ejderhanın üzerine saldırıp onu kenara itince yeniden rahat bir nefes aldım. Ne var ki ikisinin de üstün gelemeyeceği ortadaydı. Yetişkin olan daha iri, daha hızlı ve ikisinden de vahşiydi. Şimdi oraya inersen Birlik'e ihanet etmiş olurum. Ancak burada kalırsam da Ember ölebilirdi.

“Evet, efendim. St. Anthony, tamam.” Tristan telefonu geri koydu ve uçurumun kenarına karınüstü uzanarak tüfeği omzundan aldı. Silahı indirip aşağıdaki üç ejderhaya doğrultarak dürbününden bakarken kalbim tekledi.

“Ne yapıyorsun? Bölüğün kalanını bekliyoruz sanıyordum.”

“Planlarda değişiklik oldu,” diye mırıldandı Tristan başını kaldırmadan. “Merkeze üç hedefin de hareket halinde olduklarını söyledim. Uçup gitmeden olabildiğince fazla hedefi indirmemi istiyorlar. Bu elimizdeki tek fırsat olabilir.”

Mideme soğuk bir yumruk oturdu. “Bu protokole aykırı. Burada üçe karşı ikiyiz ve içlerinden biri yetişkin. Çatışma için bütün bölüğe ihtiyacımız var.”

“Merak etme,” diye gülümsedi Tristan, parmağı tetiğin etrafını sararak. “Onlar daha ne olduğunu anlamadan yavruları indirebilirim. Bu bizim görevimizdi, Garret. Kaçıp gitmelerine izin veremeyiz. Bir tanesini bile öldürebilsek bu bizim için zafer olur. Şimdi kapa çeneni ve ejderhayı öldürmeme izin ver.”

Aşağıdaki kavgaya son bir kez baktım. Yetişkin ejderha kuyruğunu karnına vurarak diğer ikisinin etrafında kurt gibi daire çizerken, diğerleri ortaya çökmüş onu izliyorlardı. Yeşil ejderha belli ki onlarla oynarken ikisi de yaralı görünüyordu.

“Hareket etmeyi bırak,” diye fısıldadı Tristan tüm dikkatini hedeflerine yoğunlaştırarak. “Bir saniyeliğine dur.” Yetişkin durdu ve Tristan diğer iki yavruyu net bir şekilde görebileceği görüş açısını yakalayınca gülümsedi. “Evet.”

Kararımı verdim.

Namluyu kavrayarak ve aşağı bastırarak öne atıldığımda bir silah sesi duyuldu. Aynı anda sahilden acı bir çığlık yükselince ejderhalardan birinin vurulduğunu düşünerek yüreğim ağzıma geldi. Ancak öyle olmamıştı. Yetişkin şaha kalkıp kendinden daha küçük mavi olanı kumun üzerine çarpmıştı ve ejderhanın çığlığı silah sesini kamufle etmişti. Bizi henüz fark etmemişlerdi.

Ancak Tristan gözleri ateş püskürerek hızla bana döndü. Silahı hızla geri çekmeye çalışırken, “Garret, ne oluyor?” diye hırladı. Pes etmeyi reddederek direndim. “Sen delirdin mi! Ne yapıyorsun?”

“Bunu yapmana izin veremem.”

Svahili dilinde konuşuyormuşum gibi bana öylece bakakaldı. “Aldığımız emir bu,” diye tersledi sonunda. “Ben işimi yapıyorum, yüzbaşının bana yapmamı söylediği şeyi yapıyorum.”

“Birlik yanılıyor,” dedim. Beti benzi attı ve kim olduğumu bilmiyormuş gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Bu yanlış, Tristan. Ejderhalar tamamen kötü değiller. Bazıları sadece kendi hallerinde yaşamaya çalışıyorlar. Hepsini katletmek zorunda değiliz.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Tristan ve sonunda silahı elimden hızla geri çekerek iri gözlerle ayağa fırladı. Ortağım başını iki yana sallayarak geriye doğru sendelerken her yanım kasılarak ben de peşinden kalktım. “Garret ciddi olamazsın. Seni öldürürler.”

“Umurumda değil.” Arkamda ejderhaların kükremelerini ve haykırışlarını duyarak sırtımı uçuşuma, yüzümü de ortağımın suçlayıcı bakışlarına çevirdim. “Onları vurmana izin vermeyeceğim, Tristan. Onları vurmak istiyorsan önce beni çiğnemek zorunda kalacaksın.”

Bir an inanmayan gözlerle bana baktı. Bir an peşimi bırakacak sandım. Ancak yüz ifadesinin değiştiği, gözlerindeki soğuk öfke ve nefretin parladığı ve peşi sıra yanındaki tabancasına davrandığı anı gördüm.

Silah kalktığı sırada çoktan harekete geçmiş, bileğini yakalayıp namluyu zorla kendimden uzaklaştırmıştım. Tristan tüfeğini bıraktı ve diğer koluyla şakağıma bir yumruk attı. Yumruğunu bloke etmek için kolumu kaldırdım, sonra dizimi kaldırarak karnına vurdum. İnledi ve öne eğildi; silahı elinden kaptım ve kafatasına çarparak kulağının tam arkasından ona vurdum. Tristan öne çöktü, taşlı zemine devrildi ve hareket etmedi.

Az önce yaptığım şeyi düşünmeye cesaret edemedi bilinçsizce yatan ortağımın üzerinden geçtim, M-4'ümü kaptım ve çaresiz ejderhaların kükreyişleri arkamda çınlayarak sahile doğru koştum.

EMBER

Silah ateşi kumun üzerinde patlarken gözlerimi açtım. Lilith çığlık attı ve gırtlığımı saran pençeleri hızla çekilirken beni yere sabitleyen ağırlığı yok oldu.

Şaşkınlıkla bakarken nefes nefese yana döndüm. Lilith başını iki yana sallayarak, zırlı gövdesinden kan ve kıvılcımlar fışkırarak okyanusa doğru çekiliyordu. Silahını doğrultmuş kısa ve kontrollü atışlar yaparak sahilden bize doğru yürüyen *Garret*'tı.

Engerek en nefret ettiği düşmanını görünce çığlık attı. Ağzını açtı ve bize yaklaşan insana kükreyerek ejderha ateşini püskürttüğü sırada Garret, alevler etrafını sarmadan yana atıldı. Dizlerinin üzerine çökerek Lilith'e tekrar ateş etti ama Lilith harekete geçmişti bile. Yıldırım gibi önce bir kenara, sonra diğer tarafa fırladı; sahil boyunca hızlı zikzaklar çiziyordu. Asker onu silahıyla takip etmeye çalışıyordu ama Lilith'in hızlı, delice hareketlerini takip etmesi zordu ve onu iki hamlede ısırmak üzere ağzını açmış, tek başına duran insana gitgide yaklaşıyordu. Dehşet içinde ayağa kalkmaya çabalarken onların yanına zamanında yetişmemin mümkün olmadığını bilerek Garret'i uyarmak için bağırdım.

O sırada pullu mavi bir gövde Lilith'in yanına uçarak kaburgalarına çarptı ve dengesini bozdu. Kobalt onunla Garret'in arasına geçmek için tıslayarak ve hırlayarak hızla dönerken Lilith sendeledi, az kalsın düşüyordu. Kükreyerek Kobalt'la yüzleşmek için döndü

ama bazıları boynuzlarına ve göğüs plakalarına çarpıp seken fakat bazıları can alıcı noktalara isabet eden mermi yağmuru karşısında geriye doğru savuldu.

Yanımdaki ve boynumdaki acıyı duymazdan gelerek eski eğitmenimin üzerine atıldım ve sırtına atlayarak pençelerimi kanadına sapladım. Bir çığlık daha attı ve arka bacağıyla karnıma tekme atarak beni kumlara fırlattı. Bir kez daha nefesim kesilerek her şeye rağmen onunla savaşa devam etmeye hazır bir şekilde ayağa fırladım...

Ancak görünüşe göre Engerek usanmıştı. St. George ve beraberinde iki inatçı ejderha karşısında sinerek gökyüzüne sıçrarken kanatlarıyla üzerimize kumlar savurdu. Yukarıda süzülürken onunla göz göze geldiğim sırada asit yeşili gözlerinin nefretle kısıldığını görerek gidişini izledim.

“Bu iş burada bitmedi, yavru,” diye uyardı Ejderdilinde. “Pençe’den kaçamazsın. Yakında hepiniz için geri geleceğim.”

Birkaç güçlü kanat vuruşuyla uçurumun dik duvarından yükseldi ve kayalıktan okyanusa doğru açıldı. Pençe’nin en iyi Engerek suikastçısı karanlık gökyüzünde saniyeler içinde uzak bir lekeye dönüştü ve gözden kayboldu.

Bir nefes verdim ve üzerimden fil sürüsü geçmiş gibi hissederek serin kumların üzerine çöktüm. Kaburgalarım zonkluyor, yan tarafım yanıyor ve Lilith’in yarmaya çalıştığı boğazım ağrıyordu. Yara bere ve kan içindeydim, tek istediğim eve gidip uzun bir duş almak ve yatağıma kıvrılmaktı.

Ancak... bunu yapamazdım. Bir daha asla yapamayacaktım. Evde Dante vardı; beni terk eden, Pençe için ikizine sırtını dönen erkek kardeşim. O artık teşkilatın bir parçasıydı. Bense, özellikle bu akşamdan sonra kesinlikle bir asiydim.

Mide bulantısıyla ve ümidimi kaybetmiş halde her şeyi çözüme kavuşturana kadar kendimi serin kumlara gömebilmeyi dileyerek daha da çöktüm ama ani, öfkeli bir hırıltıyla sıçradım. Kobalt gergin gövdesi ve sivri dişlerini gösteren geriye kıvrılmış dudaklarıyla doğrulmuş duruyordu. Gözleri parladı ve öne doğru tehditkâr bir adım attı.

Birkaç metre ötedeki askere öfkeyle bakıyordu.

GARRET

Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeydi.

Ölmüş olmam gerekirdi. Tüm mantıksal istatistiklere göre o savaştan sağ çıkmamış olmam gerekirdi. Tek bir yavruya tek başına meydan okumak bile kendini öldürtmek için iyi bir yöntemdi. Şansın yaver gidebilirdi ama ateş, pençeler ve dişleriyle Pençe'nin en küçük yavrusu bile hızlı ve tehlikeliydi. Sen onları öldürebilirdin ama onlar seni bir o kadar kolaylıkla parçalara ayırabilirdi.

Arkanda seni destekleyen bütün bir bölük olmadan tam yetişkin bir ejderhayla dövüşmek düpedüz intihardı. Bundan dönüş olmazdı. Yetişkinler, bir insanın tek başına kafa tutabileceğinden çok daha güçlü olurlardı. Yanımda bir çift ejderhayla bile çok ama çok şanslıydım. Ember ve kavgaya karışan diğer genç ejderha olmasaydı şu an nefes alıyordum.

Yine de, diye düşündüm adrenalinin etkisi geçip yaptığım şey tüm gücüyle kafama dank ederken, muhtemelen uzun süre nefes almaya devam edemeyeceğim.

Birlik'e ihanet etmiştim. Emirlerle karşı gelmiştim, ortağıma vurmuştum ve desteğim olmadan düşmana saldırmıştım, bu da onun kaçmasına yol açmıştı. Düşüncesizce ve disiplinsizceydi ama yaptığım en kötü şey bu değildi. Tek suçum bu olsaydı, askeri mahkemeye çıkarılıp birkaç aylığına, hatta birkaç yıllığına St. George hapishanesine atılabilirdim. Ancak ihanetim çok daha derinlere uzanıyordu.

Düşmana yardım etmiştim. Sırf, canımı bağışlayan kızıl ejderhaya yardım etme amacıyla bile bile savaşa girmiştim. Onların *yanında* düşmanlarına karşı mücadele etmiştim. Düşmanlarının daha güçlü başka bir ejderha olmasının önemi yoktu, kendilerinden birini neden öldürmeye çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Müdahalem muhtemelen onların hayatlarını kurtarmıştı.

Buna değmiş miydi?

Birkaç metre ileride, göğsü inip kalkarak kumların üzerinde yatan Ember'a baktım. "Ejderha" değil, *Ember*. Onun bir adı, bir kişiliği, normal bir hayatı vardı. Daha doğrusu, bu gecedan önce normal bir hayatı *vardı*. Kapısını kırıp içeri girmemizden ve sadece var olduğu için onu öldürmeye çalışmamızdan önce.

Üzerime ağır bir yük oturdu. Zamanım olsa üzgün olduğumu, yanıldığımızı ona söyleyecektim. Ancak ne kadar özür dilersem dileyim yaptığım şeyleri, katledilen onlarcasını ve elimdeki kanı silmeye yetmezdi. Ember benden nefret edecekti, benden nefret etmeye hakkı vardı fakat Birlik'e dönüp önceden yaptığım gibi onun türünden olanları körü körüne öldüremezdim. Ember gözlerimi açmıştı ve ben, önceden olduğum şeye geri dönemezdim... *dönmeyecektim*.

Bir hırıltı sessizliği bölerek tüylerimi diken diken etti. Başımı kaldırdığımda mavi ejderhanın kararlı bir düşmanlıkla dişlerini göstererek öfkeyle bana baktığını gördüm. Silahımı kaldırma içgüdüleriyle mücadele ederek kasıldım. Elbette o karşısında sadece en büyük düşmanını, bir St. George askerini görüyordu. Yetişkin ejderhayı defetmeye yardım etmiş olabilirdim ama Pençe ve Birlik karşı karşıya geldiğinde tek sonuç ölümdü.

Silahı indirip yanımda tutmak için kendimi zorlarken diğer elimi kaldırdım. "Buraya savaşmaya gelmedim," dedim ejderhaya. Bariz bir aşağılamayla dalga geçercesine güldü.

"Saçmalık," diye tersledi. Bu sözcük bir ejderhanın ağzından çıkınca kulağa tuhaf geliyordu. Onları gerçek görünümlerinde konuşurlarken neredeyse hiç duymamıştım; her hecede bir hırıltı duymak tuhaf bir histi. "Herhalde birkaç saat önce de bizi öldürmek istemi-yordun." Nefretle gözlerini kısarak, dudaklarını gererek üzerime

yürüdü. “Bence buraya üç değil, bir ejderha bulma beklentisiyle geldin. Şimdiyse seni destekleyecek bölüğün olmadığı için yalvararak paçayı kurtarmaya çabalıyorsun. İşler o şekilde yürümüyor, St. George,” diye tısladı ejderha. “Siz hepimizi öldürmeye çalışırken bizden iyiyi oynamamızı bekleme.”

Ejderha tehditkâr bir şekilde üzerime gelirken geri çekilerek silahımı kaldırdım. “Seni vurmak istemiyorum. Yaklaşma.”

“Bu gece zaten bir kez vuruldum,” diye karşılık verdi ejderha, beni kayalığa doğru sıkıştırırken gözleri öldürücü bir ışıltıyla parlayarak. “Beni öldürebileceğini sanıyorsan, elinden geleni ardına koyma.”

Üstüme atlamak için gerildi. Parmağımı tetiğe bastırdım...
O sırada Ember aramıza atıldı.

EMBER

Önüne atlayıp Garret’la arasına girmemle Kobalt aniden durdu. Hırıldayarak başımı eğdim ve kanatlarımı açarak yere çömeldim. Ejderhanın altın rengi gözleri şaşkınlıkla kırpıştı, sonra öfkeyle kısıldı.

“Ember, ne yapıyorsun?” diye homurdandı Ejderdilinde. “O St. George askeri, Delifişek. Seni sırtından vurmadan önce çekil.”

“Kim olduğunu biliyorum,” diye karşılık verdim, “ve bunu yapmana izin vermeyeceğim.” Pençelerimi sabitleyerek yerimden kıpırdamadım. “O bize yardım etti, Kobalt. Engereği defetti. Lilith ikimizi de öldürecekti.”

“Fark etmez!” Kobalt, sürüngen yüzünün her yanından şaşkınlık ve tiksinti akarak dehşet içinde bana bakıyordu. “O hâlâ Birlik’in bir parçası. Türümüzden onlarcasını öldürdü! Şu an bizi öldürmeye çalışmamasının tek nedeni sayıca ondan üstün olmamız.” İnatla dişlerimi sıkınca Cobalt sabırsızca hırladı. “Bu gece canımızı bağışlayacağını mı sandın? O alarmlar çalmasaydı hepimizi katledeceklerdi. Seni, beni, yavruları, Wes’i... hepimizi öldüreceklerdi.”

“Yani şimdi onu acımasızca öldüreceğiz, öyle mi? O zaman onlardan ne farkımız kalır?”

“Lanet olsun, Ember!” Üzerime atılacak oldu ama dişlerimi gösterip tıslayınca durdu. Dalga geçmiyordum. St. George bile olsa Kobalt’ın Garret’ı öldürmesine izin vermeyecektim. O hayatımızı kurtarmıştı. *Neden*, hiçbir fikrim yoktu. Benim ejderha olduğumu

biliyordu. Bu gece St. George'un bizi öldürmeye çalıştığını biliyordu; kim bilir, belki o da oradaydı.

Ancak şimdi bize ateş etmiyordu. Pençe'nin azılı Engerek suikastçısını defetmemize yardım etmişti ve şimdi ona baktığımda sahilde sessizce duran insan, gecenin erken saatlerinde karşı karşıya geldiğim askerden farklı biriydi.

İçim cız etti. Birbirimize düşmandık. Bunu biliyordum. Ancak şu an Kobalt'ın ona saldırmasına izin veremezdim. Zaten gereğinden fazla mücadele olmuş, kan dökülmüştü. Bu kadarı yeterdi.

"Ember."

Garret'ın alçak ve acı dolu sesi arkamda yankılandı. Omzumun üzerinden baktığımda, yüzünde ciddi bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm. Kaşlarının arasındaki belli belirsiz çizgiden, iki ejderha arasında geçen tıslamalı konuşmayı anlamadığı anlaşılıyordu ama muhtemelen konunun özünü kavramıştı.

Onunla konuşmak istiyordum ama bu şekilde değil. Ezeli düşmanlar, ejderha ve St. George olarak değil. Sakin ve tehditkâr olmayan hareketlerle yavaşça dönerek ve arkamda yankılanan Kobalt'ın uyarıcı hırıltısını duyarak tekrar dönüştüm. İnsan görünümüne küçülerek askerle ejderha arasında kumların üzerinde diz çöktüğümde Garret'ın öne doğru bir adım atmasıyla Kobalt tısladı.

"Yapma," dedi aceleyle ve şaşkın bir ifadeyle ona baktım. "Dönüşme, Ember, zaman yok. Şimdi gitmek zorundasınız." Kayalıkların olduğu, az önce geldiği yola tedirgin bir bakış attı. "St. George, bölüğümün geri kalanı yolda. Gitmelisiniz."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ama Kobalt hırıltılı bir sesle lanet okuyarak geri çekildi. "Biliyordum," diye homurdandı Garret'a öfkeyle bakarak. "Ona güvenmememiz gerektiğini biliyordum. Haydi, Delifişek. Onlar gelmeden ve hareket eden her şeye ateş açmadan önce gidelim buradan." Hızla dönerek mağaraya yöneldi ve kıvrak gövdesi pullu dev bir kedi gibi hareket ederek kumların üzerinde uçarak ilerledi. Ancak ben askere bakarken duraksadım.

"Neden?" diye sordum. Bilmem gerekiyordu. "Neden bizi kurtardın? Seni St. George mu gönderdi? Yoksa sadece öncesi için bana

borcunu mu ödüyorsun? Bize tekrar ateş etmeye başlamadan önce vicdanını mı rahatlatıyorsun?”

“Hayır.” Hızla başını iki yana salladı. “Bir daha asla. Ben...” Elini saçlarına götürerek sustu, sonra başını kaldırıp baktı. Gri gözleri benimkilerle buluştuğunda acı içindeydi. “Artık yokum,” dedi kesin bir şekilde. “Artık görev yok; baskınlar, saldırılar, öldürmeler yok. Ölüm yok. Artık senin türünden olanları öldürmeyeceğim.”

Şok olmuş bir şekilde ona bakakaldım. “Gerçekten mi?”

Gülümsemiyordu ama bana bakarken gözleri biraz yumuşadı. “Seni tanıdıktan sonra,” dedi fısıldarcasına bir sesle, “nasıl yapabilirim?”

Boğazıma bir yumru oturdu, güçlükle yutkundum. “Ya St. George?”

“Önemi yok.” Sesi şimdi bıkkın ve kabullenmiş gibi çıkıyordu. “Onların inançlarına uyamam, yaptığımız şeyleri görmezden gelmem. Bu gece buraya gelirken ne yaptığımı biliyordum.” Bir an ifadesi korkuya benzer bir şeyle gölgelendi, sonra derin ve sakinleştirici bir nefes alarak silkelendi. “Sonuçlarını biliyordum. Mecbur kalsam yine yapardım.”

“Ember!” Kobalt’ın sabırsız sesi kumların üzerinde cınladı. Arkamı dönüp baktığımda kanatları yarı açık, gitmeye hazır suyun kenarında durduğunu gördüm. Cılız siyah bir ejderha ve ondan daha küçük açık kahverengi pullu bir erkek ejderha mağaradan ona doğru gidiyordu. Isırgan ve Remy gerçek görünümlerinde iri gözlerle bana baktılar. “Ne duruyorsun? Hadisene!”

“Git,” dedi Garret başıyla diğer ejderhaları işaret ederek. “Beni boş ver. Ben zaten ölüyüm. Haydi git.”

“Garret...”

Diğer taraftan yankılanan bir bağırma sesiyle döndük. Siyah bir küme halinde silahlarıyla üzerimize gelen karaltılar kayalıkların arasından sahile akın ediyorlardı. İrkilerek sindim, Garret gözleri kısık bir şekilde hızla arkasına döndü.

“Ember, git! Hemen şimdi!”

Dudağımı ısırardım, arkamı döndüm ve Isırgan ile Remy’nin uçuşa geçerek yerden yükseldiğini görerek hızla koştum. İlk silah

sesleri arkamda çınlarken bile Kobalt yerinden kıpırdamadan beni bekliyordu. Koşarken yarı yolda dönüştürerek kanatlarımı açtım ve Kobalt'ın da aynısını yaptığını görerek gökyüzüne fırladım. Kayalığın duvarından yukarı süzülürken mermiler yanımdan teğet geçiyor, kayalarda kıvılcımlar çıkarıyordu. Bir şey kanadımın ucunu delip geçerken keskin bir acı duydum ve havada sendeledim. Kanatlarımı çırparak ve pençelerimle kaya duvarını eşeleyerek mermilerden birinin her an omurgama isabet etmesini bekleyerek korkuyla tısladım.

Kobalt kayalığın üzerine iniş yapıp etrafımızı saran mermi yağmuruna rağmen hızla dönüp uçuşumun kenarından geriye baktı. Silah sesleri etrafımda yankılanıyor, mermiler kayaların üzerinde kıvılcımlar çıkarıp kopan parçaları ve tozları havaya savuruyordu. Meydan okuyan bir hırıltıyla kanatlarımı son bir güçle çırpıttım ve yarı uçarak, yarı tutunarak uçuşumun kenarından çıktım. Dik yamaçtan yalpalayarak birkaç metre çıktıktan sonra nihayet St. George ve ölümcül silahlarından kurtulduğumda tozlu zemine devrildim.

“Ember.” Kobalt'ın altın rengi gözleri endişeli ve gergin bir biçimde bana bakıyordu. Soluk soluğa yattığım yerden, boynuzları ve kanatları ayı çevreliyor gibi görünüyordu, ay ışığı altında metalik mavi pulları parılıyordu. Belki adrenalinin etkisiydi belki de ölüme bir kez daha yaklaşmanın verdiği bir histi ama insan görünümünden çok gerçek görünümünü tercih ettiğime karar verdim. Keşke sonsuza dek bu bedende kalabilseydi.

Kuyruğu telaşlı bir ritimle toprağa vurarak, “Ember,” dedi tekrar. “Yaralandın mı? Seni vurdular mı?” Tedirgin ama nazikçe beni dürttü. “Konuş benimle, Delifişek.”

“Ben iyiyim,” dedim boğuk bir sesle ve ayağa kalkmaya çabaladım. Sağ kanadımın aşağısındaki son parmak eklemine yakın kısmı, mermilerin kanat zarını deldiği yerden zonkluyordu ama ciddi bir şey değildi. Kanadımı gerdim, hâlâ hareket ettirebildiğimden emin olmak için bir iki kez çırpıttım ve tekrar arkama katladım. “Görünüşe göre hâlâ tek parçayım.”

Başından taç şeklinde dikenler uzanan sinsi hareketli Isırgan ve boynu ile kuyruğu çizgili, çelimsiz, kahverengi ejderha Remy sessizce öne geldi. İkisinin de boyunlarından sırt çantaları sarkıyordu, böyle korkunç bir durumda olmasak komik görünürdü. “Şimdi ne olacak?” diye sordu Isırgan korkuyla gerilmiş ıslıklı sesiyle. “Nereye gideceğiz?” Kobalt geriye çekilip yüzünü çorak düzlüğe döndü.

“Kaçacağız,” dedi sadece. “Buradan çok uzağa, St. George ve Pençe’den olabildiğince uzağa. Haydi, Wes’i bulalım ve buradan defolup gidelim. Nevada’da güvende olacağımız bir yerim var, en azından ne yapacağımıza karar verene kadar birkaç ay orada kalırız. Çok hoş bir yer olduğu söylenemez ama hiç yoktan iyidir. Delifişek?” Cesur bir gülümsemeyle dönüp bana baktı. “Gitmeye hazır mısınız?”

Gitmek. Crescent Beach’i terk etmek. Midem kasıldı. Buraya kadardı. Ası oluyordum, bir suçlu gibi kaçarak Pençe’yi temelli terk ediyordum. Yanımda Kobalt ve kendi türümden iki ejderha daha vardı ama ne olursa olsun. Erkek kardeşimi tekrar görecektim miydum? Arkadaşlarımı?

Hayır. Hayır, görmeyecektim. Normal bir insan olarak geçirdiğim zaman sona ermişti. Ben yolumu ve beraberinde getireceği sonuçları seçmiştim. Artık sörf yapmak, voleybol oynamak, partilere gitmek veya arkadaşlarla takılmak yoktu. Karnımda kelebekler uçuşarak, tüm dünyanın bir süreliğine durmasını dileyerek okyanusta oğlanlarla öpüşmek yoktu. Yaz sona ermişti, bunun olacağını biliyordum ve yoluma devam etmek zorundaydım.

Son bir şeyi daha hallettikten sonra.

“Henüz değil,” dedim şaşkınlıkla gözleri irileşerek bana bakan Kobalt’a. “Yapmak zorunda olduğum son bir şey daha var.”

GARRET

Kaçmıştı.

Bölüğüm silahlarını kaldırmış ateş açarak etrafıma üşüşürken yüreğim ağzımda Ember'm uçarak uzaklaşmasını izledim. Yerimden kıpırdamadan Ember'ın kumların üzerinde koşmasını, mavi ejderhayla havaya yükselmesini ve menzil dışına çıkmaya çabalayarak sarp kayalığın üzerine uçmasını izledim. Bir ara havada yalpalayarak ve pençesini delicesine kayalığın yamacına geçirmeye çalışarak vurulmuş olabileceğini görünce kalbim duracak sandım. Ancak toparlandı, kanatları ve kıpkırmızı pulları ışıldayarak uçuşunun tepesine çıkıp gözden kayboldu.

Yavaşça rahat bir nefes aldım. *Kasabadan kaç, Ember, dedim içimden. Kaç, arkana bakmadan bizden olabildiğince uzağa kaç.*

“Sebastian!”

Bölük yenilgiyle silahlarını indirmiş, kumların üzerinde yürüyerek geri dönüyordu. Ejderhaların dönmelerini beklemek boşunaydı; çoktan gitmişlerdi ve bunu herkes biliyordu. Manga komutanı uzun bacaklarının her bir kası kontrollü bir öfkeyle gerilmiş halde kumların üzerinden bana doğru geliyordu. Yanıma gelip başımın yanında öfkeli bakışlarla yüzünü benimkinin dibine yaklaştırırken hazırola geçtim.

Bölüğün geri kalanı sinirli ve şaşkın bir şekilde etrafta toplanırken, “Açıkla,” diye emretti alçak ve gergin bir sesle. Çoğunu yıllardır,

kendimi bildim bileli tanıyordum. Yanında savaştığım, savaş alanında omuz omuza durduğumuz, birbirimizi ölümden kurtardığımız silah arkadaşlarım. Şimdi hiçbir dost gibi görünmüyordu. Birkaçı afallamış, neler olduğundan emin değildi ama birçoğu bana kuşkuyla bakıyordu. Burada tek başıma olmamam gerekiyordu ve hiçbir şey olmasa bile dikkatsizliğim hedeflerin kaçmasına yol açmıştı. Gerçek sebebin ne olduğunu henüz anlamamışlardı.

Ben yanıt vermeyince manga komutanı, “Sana bir soru sordum, asker,” diye devam etti. Adı Michael St. Francis’ti ve iyi bir adamdı: Sabırlı, adil ve herkesle iyi geçinen biriydi. Bu geceye kadar onunla hiçbir sorunum olmamıştı. “Burada tek başına olmanın geçerli bir nedeni vardır diye düşünüyorum,” diye devam etti St. Francis sert bakışlarını üzerimden ayırmadan. “Biz gelene kadar o iki düşmanın seni yakıp kül etmemiş olmalarının geçerli bir nedeni vardır diye düşünüyorum. Ayrıca kaçmalarına izin vererek bütün hareketi batırmanın ve birkaç ay önceki haline geri sarmanın da *lanet olası* geçerli bir nedeni vardır diye düşünüyorum.” Daha alçak ama en az önceki kadar öfkeli bir sesle birkaç santim öne eğildi. “Ve o lanet olası geçerli nedenini bana hemen şimdi söyleyeceksin çünkü biz buraya gelmeden hemen önce basbayağı düşmanlarla *konusuyormuşsun* gibi hissettim.” Sıcak nefesi kulağımı yakarken etrafımızdaki askerler arasında mırıltılar başladı. St. Francis geri çekilirken yüzümdeki boş ifadeyle dosdoğru karşıya bakmayı sürdürdüm. “Yaptığın şey bu muydu, asker?”

“Evet, efendim.”

Mırıltılar anında kesildi. Bir anlığına yaprak düşse duyulacak bir sessizlik oldu.

“Sebastian,” dedi St. Francis tamamen duygusuz bir sesle. “Az önce düşmanla konuştuğunu ve kaçmalarına izin verdiğini itiraf ettin. Ben olsam birazdan ağzımdan çıkacak sözcükleri çok ama çok dikkatli düşünürdüm çünkü ateş hattından saniyeler kadar uzaktasın.” Karnıma soğuk bir mızrak saplanmış gibi hissettim ama St. Francis konuşmaya devam ederken boş bir ifadeyle dümdüz karşıya bakmayı sürdürdüm. “Burada yaptığın şey tam olarak neydi?”

“Ne yaptığını size ben söyleyeyim,” dedi çemberin dışından yeni bir ses.

Tristan kalabalığı kenara çekerek gölgelerin arasından yaklaştığında vücudumun her yanı buz kesti. İçimden yüzümü buruşturdum. Burnunun altında kurumuş bir kan damlası vardı, şakağında, gözünün kenarına kadar yayılan devasa bir morluk dikkat çekiyordu. Bana sert, öfkeli bir bakış atarak çemberin içine girdi ve manga komutanına döndü.

“Garret Birlik’e ihanet etti,” diye bildirdi kesin ve net bir sesle. “Öldürmek için emir aldığım hedeflerden birine ateş etmemi kasten engelledi. Onu ikna etmeye çalıştım ama Birlik’in, ejderhaları öldürmekle yanlış yaptığını, yanlış olduğımızı söyledi. Onu durdurmaya çalıştıysamdaysa bana saldırdı.”

Köşeye sıkıştığımı bilerek ama Tristan’ın daha ne kadarını ifşa edeceğini merak ederek nefesimi tutup bekledim. Bu artık basit bir düşüncesiz hareket olmaktan çıkmıştı ve çemberin havası kesinlikle değişmişti. Artık askerlerin bir kısmı inanmaz gözlerle, bir kısmı acıyarak, aşağılayarak ve nefret dolu gözlerle bana bakıyorlardı. St. Francis ise eski ortağıma onaylarcasına başını sallarken hâlâ sakın ve duygusuzdu.

“Hepsi bu mu?”

Tristan tereddüt etti, sonra onaylarcasına başını salladı. “Evet, efendim.”

“Anlıyorum.” St. Francis soğuk gözlerle ve sesle bana döndü. “Kendini savunmak için diyeceğin bir şey var mı, asker?”

Kabul edeceğiniz bir şey yok. Suçumu daha da artırmak dışında hafifletecek bir şey yok. Tristan size her şeyi anlatmadı.

“Hayır, efendim,” diye mırıldandım.

“Silahlarını alın,” diye emretti St. Francis bana en yakın askerlere işaret ederek. Askerler öne yaklaşp M-4’ü ve belimdeki tabancamı aldılar. Kıpırdamadım, askerler kendi silahlarını üzerime doğrularak geri çekildiler. “Garret Xavier Sebastian,” diye sürdürdü St. Francis, “düşmanla işbirliği yapmaktan ve Birlik’e ihanetten seni

tutukluyorum. Sana merkeze kadar eşlik edeceğiz, sonrasında başına gelecekler yetkim dışında.”

Tristan’la göz göze gelince başını çevirdi. Bu gece aramızda yaşanan her şeye rağmen onu suçlayamazdım. Benim gibi o da başıma gelecekleri biliyordu. Birlik şubemize geri götürülecektim, orada davam birlik komutanlarından oluşan bir jüriye sunulacaktı ve jüri, cezamın ne olacağına karar verecekti. İhanetten suçlu bulunursam talim yerleşkesinin arkasındaki uzun tuğla duvara götürülecektim, gözüm bağlanacak ve tek sıra halindeki askerler dört buçuk metre mesafeden beni vuracaklardı. Ejderhaları destekleyen birine layık bir son.

Sorun değildi. Ölümün eninde sonunda bana geleceğini hep biliyordum. Ölümüm hep sandığım gibi bir ejderhanın ağzında değil de bir idam mangasının önünde kurşuna dizilerek bile olsa en azından bu kez neye inandığımı biliyordum. Bir hayata son vermek yerine birilerini kurtararak ölecektim.

Götürülürken Ember ve diğer ejderhaların karanlığın içinde kayboldukları kayalığın tepesine son bir kez baktım. Şimdiye kadar çoktan gitmişlerdi, St. George’dan uzaklaşmışlardı; bu da biraz olsun içimi rahatlatıyordu. Umarım ara sıra aklına gelirdim; her ne kadar düşman olsak da, her ne kadar bu gece yaptığım her şeyin –her seçimin, her düşüncenin, verdiğim her kararın– sebebinin o olduğunu, *bir St. George askerinin bir ejderhaya âşık olması olduğunu* asla fark etmeyecek olsa da...

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bakışlarımı gökyüzünden ayırıp yeşil gözlü, sert bir ejderha kızla ilk karşılaştığım sahili arkamda bırakarak eski bölük arkadaşlarımı kayalıkların arasından gölgelere doğru takip ettim.

EMBER

Bir kumulun arkasına karınüstü uzanıp askerlerin sıra halinde bir kayalığın arkasına park etmiş büyük kahverengi kamyonu ilerlemelelerini izledim. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmışçasına çarpıyor ve kalp atışlarım, susturabilmeyi isteyerek gürültüyle kulaklarımda yankılanıyordu. Üzerimdeki simsiyah tulumla yeniden insan görünümümdeydim ve kayalıklarla kumlu tepelerin arasından insan askerlerin beni bu mesafede görmelerinin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordum ama onları görünce içimi hâlâ korku sarıyordu. Onlar düşmandı, artık bunu anlıyordum. Bu geceye kadar savaş uzak, anlaşılmaz, gerçek dışı ve soyut bir şeydi.

Öncesinde saftım; bir daha asla öyle aptallık etmeyecektim. St. George bize asla merhamet göstermeyecekti, gözümüzün yaşma asla bakmayacaktı. Bizi sadece var olduğumuz için öldüreceklerdi. Bundan böyle aynısını benden de bekleyebilirlerdi.

Biri dışında.

Onu neredeyse anında gördüm; başı hafif öne eğik, iki silahlı askerin arasında yürüyor, arkalarından takip ediyordu. Onu görünce kalbim özlemle, hüznle, suçlulukla cız etti çünkü kısa bir süreliğine de olsa onun için insan olmak istemiştik; çünkü yalandan da olsa birlikte harika birkaç an paylaşmıştık; çünkü bizi Lilith'ten kurtardığında yüzündeki o ifadeyi, bildiği her şeye az önce ihanet ettiğinin farkında olduğunu hatırlıyordum. Tıpkı benim de Pençe'ye

ihamet ettiğim gibi. Kobalt ve diğerleriyle uçup gitmeden hemen önce bana söylediği son sözlerle ne demek istediğini sonunda anlamıştım.

Beni boş ver. Ben zaten ölüyüm. Haydi git.

Onu öldüreceklerdi. Bize yardım ettiği için St. George onu öldürecekti ve o bunu biliyordu. Başına gelecekleri biliyordu ve buna rağmen yardım etmeyi seçmişti. Can düşmanını kurtarmayı, kendisinden olanların ellerinden gelecek ölümle yüzleşmeyi seçmişti... ne uğruna?

Onların inançlarına uyamam, yaptığımız şeyleri görmezden gelemem. Bu gece buraya gelirken ne yaptığımı biliyordum.

“Beni buna ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum,” diye söylendi yanımdaki bir ses.

Başımı Garret’tan çevirip yanımdaki insana sıırttım. Karınüstü uzanan Riley’nin üzerinde, sırt çantalarından birine tıklılmış siyah bir kot pantolonla gri bir tişört vardı ve St. George’a bu kadar yakın olmaktan bariz bir şekilde mutsuzdu. Gülümsememe karşılık vermedi.

Ona, “Basilisk olduğunu sanıyordum,” diye fısıldadım. “Eskiden hep bu tarz şeyler yapmıyor muydun?”

“Pençe için, evet,” diye karşılık verdi Riley. “Eğlence için değil. Bu gece beni vurmuş St. George piçini kurtarmak için hiç değil. Sağlığa iyi geldiği söylenemez.”

“O bize yardım etti, Riley,” diye hatırlattım ona. “Başına gelecekleri biliyordu ve buna rağmen bize yardım etti. St. George onu bu yüzden öldürecek.”

“Umurumda değil.” Riley’nin sesi duygusuzdu. “Bırak birbirlerini gebertsinler; ne kadar çok gebertirlerse o kadar iyi, derim. Bu çılgınca planı kabul etmemin tek sebebi seni aksine ikna edemeyeceğimi bilmemdi.” Elini kaldırıp hafifçe yanağıma dokundu. “O yüzden, belli ki canıma susamış bir halde buradayım.”

Bir motor gürültüsüyle sıçrayarak düşüncelerimden sıyrıldım. Tam başımı çevirip baktığımda Garret’in askerlerle kamyonu bindiğini ve kapıların arkasından çarpılarak kapandığını gördüm. Aracın farları yandı, kamyon yola çıkarken birkaç kez sarsıldı ve hızlanarak karanlığın içine doğru ilerledi.

“Hareket ediyorlar.” Ayağa sıçrayarak hızla bir kez daha insan görünümümü değiştirip ejderha halimle kumların üzerinde yükseldim. Kanatlarımı çırparak ayağa kalkmayı biraz daha yavaştan alan isteksiz Riley’ye baktım. “Riley, haydi! Gitmelerine izin veremeyiz.” Riley derin bir iç çekince sabırsız bir şekilde dişlerimi gösterdim. “Ya kalırsın ya gelirsin ama seçimini yap. Sen olsan da olmasan da onu kurtaracağım.”

Riley gözlerini devirerek ortadan kayboldu ve yerini Kobalt’a bıraktı. Altın rengi gözleri sinirle kısıldı. “Peki, Delifişek. Sen kazandın. İntihar görevi başlasın.”

Kanatlarımı açarak gecenin ılık havasının zar kanatlarımı okşamasına izin verdim ve ciğerlerimi ısı ve ateşle doldurarak derin bir nefes aldım. Aşağıdaki yola bakarken ağzım yırtıcı bir sırıtışla gerildi ve rüzgâra meydan okurcasına tısladım. St. George ezelden beri ejderhaları avlamıştı. Bakalım ejderhalar karşı koymaya karar verdiklerinde bununla nasıl başa çıkacaklardı.

Geliyorum, Garret. Dayan.

Şiddetli bir rüzgârla gökyüzüne doğru fırladım.

SON

DANTE

“Sizi buraya neden getirdiğimizi biliyor musunuz, Bay Hill?”

Sert bir şekilde onaylarcasına başımı salladım. Masanın karşısında, daha önce bir kez karşılaştığım sarışın bir adam, ellerini önünde kavuşturarak soğukkanlı ve boş bir ifadeyle beni izliyordu.

Bana öğretildiği gibi sakince ve kibarca, “Evet, efendim,” dedim. “Sanırım kız kardeşimle ilgili bir durum.”

Adamın dudakları inceldi. “Kız kardeşiniz, Ember Hill, bize ihanet etti,” dedi yüreğimi ezerek. Elbette biliyordum. Pençe o gece benim için geldiği an anlamıştım ve bu hâlâ midemi bulandırıyordu. “Lilith’le birlikte eve dönmeyi reddetti ve Kobalt adında eski bir Pençe çalışanı olan tehlikeli bir asiyle kasabayı terk etti. Şu an nerede olduklarını kimse bilmiyor.” Cilalı yüzeyin karşısından tepkimi ölçmek için durdu. Nefesimi tutup bekledim, sonra gülümsedi.

“Ember Hill artık Pençe’nin gözünde bir asi, bir hain. Yola gelip teşkilata dönmezse öldürülecek. Ancak Kadim Ejder mümkünse bunun olmasını istemiyor.” Devamında ne diyeceğini tahmin ederken soğuk, mavi gözleri kısılarak beni süzdü. “Bu yüzden, Dante Hill, onu geri getirme görevini *senin* üstlenmeni istiyoruz.”

★ ★ ★ ★ ★

TEŞEKKÜRLER

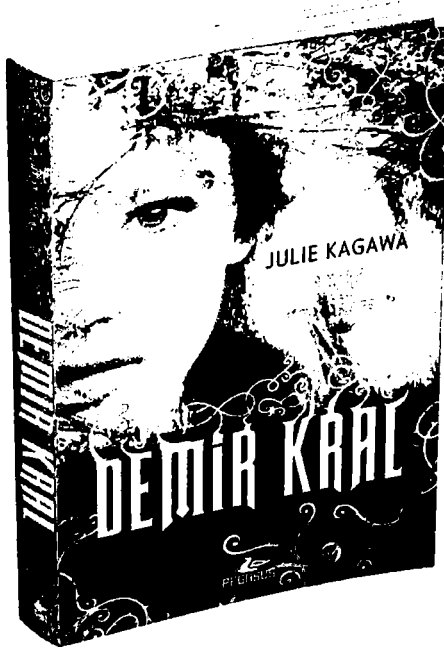
Öncelikle çok uzun zaman önce yeni filizlenmeye başlayan bir ejderha serisi fikrimi duyduğundan beri *Pençe*'nin en büyük destekçisi olan editörüm Natashya Wilson'a kocaman teşekkür ederim. Bütün yoğun çalışmaları, fedakârlığı ve heyecanı için; gözümden kaçan minik ayrıntılarla ilgili o yoğun e-posta trafiği için; kısacası gezegenin en şahane editörü olduğu için teşekkürler. Reddedilmeyi kabul etmeyen en iyi temsilci Laurie McLean'e teşekkür ederim. *Pençe*'nin doğru insanlarca fark edilmesini sağladığı için Brandy Rivers'a teşekkürler; alanında kraliçesin ve her anlamda müthiş bir insansın.

Harlequin TEEN ekibine kocaman teşekkürler; Amy Jones, Melissa Anthony, Lisa Wray, Michelle Renaud, Nicki Kommit, Larissa Walker, Reka Rubin, Christine Tsai, satış ekibi ve Harlequin'de kitaplarım için canla başla çalışan herkese teşekkürler. Bir kitabı yayımlamak için bir ordu dolusu insan gerekiyor ve buradan başka yerde olmak istemezdim. *Pençe*'nin harikulade kapağının yetenekli sanatçıları ve tasarımcıları Kathleen Oudit, Erin Craig, Bora Tekogul, Fion Ngan, Natasa Hatsios'a ve altın ejderha amblemi için Chris Parks'a teşekkür ederim. Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kapaklardan birine imza attığınız için teşekkürler; hepiniz kendinizi aştınız.

Tüm desteğiniz ve heyecanınız, ayrıca küçük bir Kentucky yazarını bir film yıldızı gibi hissettirdiğiniz için Jeff Kirschenbaum, Sara Scott, Ainsley Davies ve Chris Morgan'a teşekkür ederim.

Son olarak, bir gün yazar olacağımdan asla şüphe etmeyen aileme ve ejderhayı öldürmek yerine evi ateşe dayanıklı hale getirip ejderha eyeri almanın yollarını arayacak kadar beni iyi tanıyan, gerçek bir şövalye olan eşim Nick'e teşekkürler.

DEMİR. BUZ.
LANETLİ
BİR AŞK.
DEMİR PERİLER

MEGHAN CHASE'İN GİZLİ BİR KADERİ VAR.
HAYALİNİ BİLE KURAMAYACAĞI, EFSANEVİ KARAKTERLER VE
FANTASTİK MACERALARLA DOLU BİR KADER.

*"Demir Kral, fazladan romantizmle birlikte Alice Harikalar Diyarında,
Narnia Günlükleri ve Yüzüklerin Efendisi'nin sihrini, hayal gücünü ve
macerasını yaşıyor."*

Justine

AŞK & İHANET.
KAOS İÇİNDEKİ
BİR PERİ DÜNYASI.
—
DEMİR PERİLER

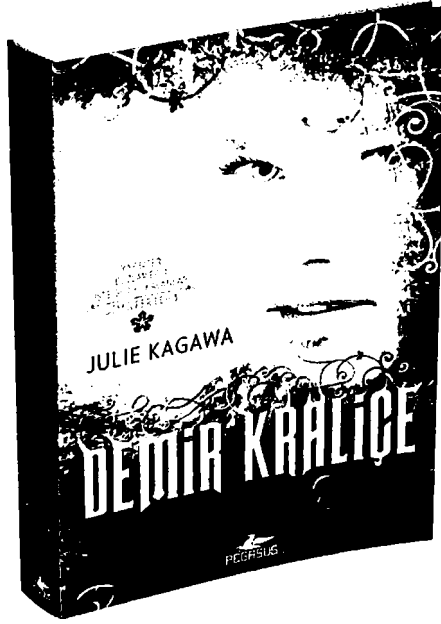

MEGHAN CHASE DEMİR PERİLERİ YENDİĞİNİ SANIYORDU...
TA Kİ MEVSİMLER ASASI ÇALINANA KADAR.

“Peri diyarlarının canlı anlatımları ve iyi kurgulanmış, samimi karakterleriyle *Demir Kız*, tüm seriye bağımlılık yaratacak bir peri öyküsü. Bir aşk hikâyesi, bolca dövüş sahnesi ve fantastik olaylarla her türün okuyucusunu kendine çekiyor.”

VOYA

YAZ BİTER.
BUZLAR ERİR.
İŞTE GERİYE KALANLAR.
DEMİR PERİLER

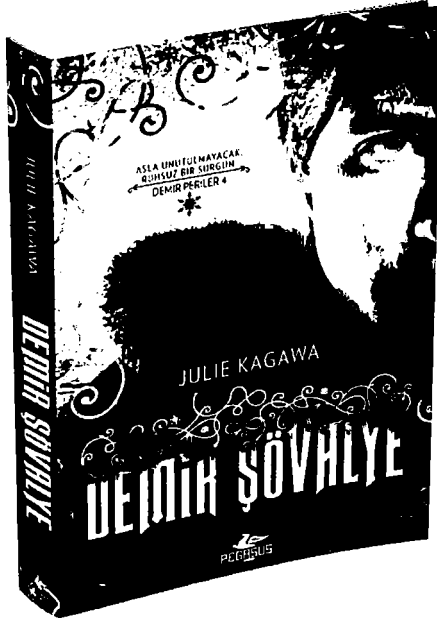
BİR FIRTINA YAKLAŞIYOR VE KİMSENİN SAĞ ÇIKAMAYACAĞI
KADAR BÜYÜK BİR ÇATIŞMA MEGHAN CHASE'İ ÇAĞIRIYOR...

"Melissa Marr ve Kagawa hayranları bu maceradan çok keyif alacak.
Meghan'ın gücü ve kontrolü artarken hikâyesi de zirveye ulaşıyor.

Demir Kraliçe, bir aşk üçgeninden çok daha fazlası."

Kirkus Reviews

ASLA UNUTULMAYACAK,
RÜHSUZ BİR
SÜRGÜN.
—
DEMİR PERİLER

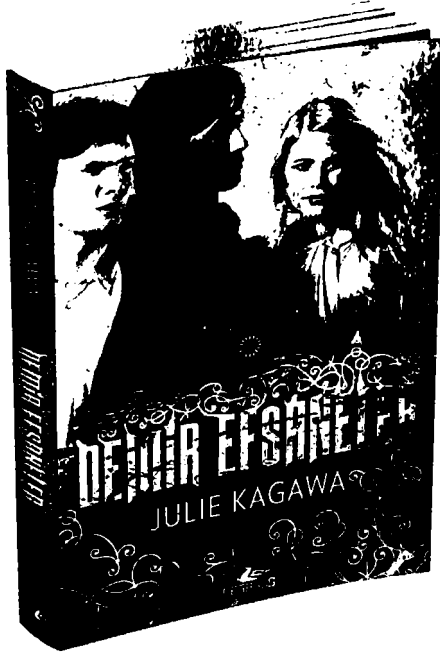

YIKIMIMA GİDEN YOL, ÇOĞU HİKÂYEDEKİ GİBİ, BİR KIZLA BAŞLADI...
YA ONUNLA OLACAK YA DA ÖLECEKTİM.

“Hem yakın dost hem de rakip olan iki genç adam,
bu müthiş aşk üçgenini destansı kılıyor.”

Kirkus Reviews

KIŞ GEÇİDİ.
YAZ KAVŞAĞI.
DEMİR KEHANETİ.
DEMİR PERİLER

TEHLİKELİ PERİLER, YÜREK BURKAN BİR ROMANTİZM, NEFES
NEFESE VE SINIRSIZ BİR MACERA.
DEMİR PERİLER'İN DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ!

“Julie Kagawa müthiş bir yazar.”
MTV - Hollywood Crush blogu